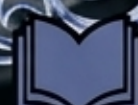

U KRALJEVSTVU LAJT-LARK,
LJUBAV JE OPASNA IGRA

NOĆNA MORA

ALEX ASTER

ALEX ASTER

LIGHTLARK #2

**Prevod i obrada: @sofijinaarhiva
@izmedjustranica**

TREZOR

Isla Crown je na vrhu jezika osetila ukus smrti.

Samo nekoliko trenutaka ranije otključala je skriveni trezor u Dvorani ogledala. Unutra je ključala neka sila, šapućući na jeziku koji nije razumela, dozivajući nešto duboko u njenoj srži. Delovalo je hitno, očigledno, kao odgovor na pitanje koje je nekako zaboravila.

Ostatak napuštene palate raspadao se pred njom, ali ova vrata ostala su zatvorena uprkos kletvama. Njeni preci borili su se da njihova tajna ostane sačuvana. Njena kruna bila je jedini ključ i, dok je uz jeziv škripaj otvarala vrata, Isla je pomislila da su ih morali tako temeljno sakriti s razlogom.

Srce joj je ubrzano kucalo dok je zavirivala unutra. Ali pre nego što je uspela da ugleda bilo šta vredno, neka sila probila se kroz otvor, udarila je u grudi i odbacila preko prostorije.

Vrata su se zalupila.

Na trenutak je zavladala tišina. Gotovo mir, koji je postao najdragoceniji i najređi luksuz. Ovih dana se usuđivala da poželi samo to.

Mir od bola koji joj je pulsirao kroz grudi, tamo gde joj je strela raspolutila srce. Mir od misli koje su joj razdirale um poput insekata koji se hrane truleži. Toliko toga je izgubila i dobila tokom poslednjih nekoliko nedelja, a te dve stvari ni izbliza nisu bile u ravnoteži.

Ipak, tog jednog trenutka konačno je uspela da isprazni um.

Sve dok glavom nije udarila o kameni pod, a njen mir zamenila vizija pokolja.

Tela. Krvava. Pougljenisana. Nije mogla da vidi iz kojih su carstava; videla je samo njihovu kožu i kosti. Tama se razlivala oko leševa poput prosutog mastila, ali nije se zaustavljala, nije se skupljala u lokve niti nestajala.

Ne. Ova tama je proždirala.

Dovršila je ostatak tela, a zatim svoju pažnju usmerila ka njoj. Njeni pipci penjali su se uz nju, hladni i vlažni poput beživotnih udova. Pre nego što je stigla da se pomeri, senke su joj razmakle usne i naterale je da ih proguta. Zgrabila je vazduh, pokušavajući da udahne, ali jedino što je osećala na jeziku bio je ukus smrti.

Sve je postalo crno, kao da su zvezde, mesec i sunce samo sveće koje su jedna po jedna ugašene.

A onda je tama progovorila.

„Isla.“ Imao je njegov glas. Grimov glas. „Vrati mi se. Vrati se—“

Treptaj, i ponovo je bila u Dvorani ogledala, obasjanoj prelomljenom sunčevom svetlošću, dok su se skeletne grane grebale o preostale komade stakla, pružajući se prema njoj poput ruku.

A Oro. Bio je tu istog trena, držeći je u naručju. Nije bio sklon dramatičnim reakcijama, zbog čega je izraz užasa na njegovom licu bio još više zabrinjavajući.

Isla je podigla ruku i shvatila da joj krv curi iz nosa, ušiju i očiju, slivajući se niz obraze. Pogledala je krv na svojim prstima i mogla je da misli samo na ono što je videla.

Šta je to bilo? Vizija?

Upozorenje na ono što bi Grim mogao da uradi ako mu se ne vrati?

Nije znala, ali jedno je bilo jasno: čim je otvorila ta vrata, nešto ih je ponovo zalupilo. Nešto se nalazilo u toj prostoriji.

I nije želelo da ga Isla pronađe.

ISTINE I LAŽI

„Odbacilo me je“, rekla je Isla. Nije imalo smisla. Sila ju je dozivala; osećala je to. Pa zašto su se onda vrata ponovo zalupila?

Zlatna kruna kralja zasijala je dok je zabacio glavu i proučavao je. Stajao je što dalje od njenog mesta na krevetu, koliko god je prostorija dozvoljavala. Nije bilo važno. Čak i sa te udaljenosti mogla je da oseti nit koja ih je povezivala. Nešto nalik ljubavi.

Nešto nalik moći.

Oro je konačno progovorio.

„Nisi spremna. Mislim da tvoja kruna nije jedini ključ. Ako nije predviđeno da se trezor lako otvori, vrata su mogla biti začarana tako da propuštaju samo vladara Wildlinga.“

„Ja sam—“

„Onaj koji je ovladao svojim moćima.“

Oh.

Isla se nasmejala. Nije mogla da se suzdrži. Naravno da će ostrvo nastaviti da pronalazi načine da učini da se oseća nedovoljnom. U ovom trenutku, bilo je to već poput igre.

„Ako je tako, onda pretpostavljam da će ostati zatvoren“, rekla je, zureći u jednu tačku na zidu. Jedini preživeli majstori Wildlinga bili su njeni staratelji — a ako ih ikada ponovo ugleda, ubiće ih zbog toga što su joj ubili roditelje. I zbog svih laži kojima su je godinama hranili.

Tišina je proključala i prelila se. Gotovo je mogla da oseti Orovu zabrinutost u vazduhu, toplotu prožetu brigom. Oduprla se porivu da zakoluta očima. Od svega što je prošla, to što ju je nadmena vrata odbacila preko prostorije bilo je daleko od najgoreg.

Mrzela je njegovu zabrinutost, a mrzela je i sebe zbog besa koji se u njoj stvrdnuo poput oštrice, spremne da udari čak i na nešto tako bezazleno kao što je briga. U poslednje vreme, međutim, kao da više nije mogla da kontroliše nijednu svoju emociju. Ponekad bi se probudila i ne bi imala snage čak ni da ustane iz kreveta. Drugi put bi bila toliko besna da bi se portalom prebacila na Wild Isle samo da bi imala gde da vrišti.

„Ja ću te podučavati“, rekao je.

„Ti nisi majstor Wildlinga.“

„Ne“, priznao je. „Ali ovladao sam moćima četiri carstva. Sposobnosti se razlikuju, ali način na koji se njima upravlja sličan je.“

Glas mu je bio blag, nežniji nego što je zaslužila.

„Tako sam uspeo da upotrebim tvoju moć.“

Tako je uspeo da je spase.

Da Oro nije iskoristio vezu između njih kako bi preuzeo njene moći u Dvorani ogledala, jezgro ostrva bi je žive skuvalo. Tada su se otkrila njena osećanja prema njemu. Činjenica da je mogao da pristupi njenim sposobnostima značila je da ga voli.

Iako čak nije ni znala šta je to — ljubav.

Volela je svoje staratelje.

Volela je Celeste.

U jednom trenutku volela je i Grima.

Vizija. Smrt, tama i trulež. Da li je to bila pretnja? Pogled u budućnost?

Teret oko njenog vrata sada je delovao još teži. Ogrlicu koju joj je Grim poklonio tokom Centenniala bilo je nemoguće skinuti, a da, pokušala je. Imala je kopču, ali do sada je odbijala da se otvori. Činilo se da ne postoji pravi način da je skine. Samo je ona mogla da je oseti. Oro čak nije ni znao da postoji.

Isla se pitala da li je Grim poput te ogrlice — uporan i odlučan da je ne pusti. Da li bi ubijao ljude samo da bi je imao?

„Moram nešto da ti kažem.“

Razmišljala je da to zadrži za sebe. Da je ticalo samo nje, možda bi tako i uradila. Slomila je kletve. Zaslužila je još vremena da se oporavi. Posekotine i modrice zadobijene tokom Centenniala nestale su, ali neke rane bile su nevidljive i zarastale su mnogo duže od povređene kože i polomljenih kostiju.

„U Dvorani ogledala... bila je vizija.“

Namrštio se.

„Šta si videla?“

„Smrt“, rekla je. „On...“

Nije želela da izgovori njegovo ime naglas, kao da bi ga samim tim mogla prizvati iz senki, vratiti u život ne samo u svom umu.

„Bio je okružen tamom. Svuda su bila mrtva tela. Senke su posezale za mnom...“

Zgrčila se.

„Izgledalo je kao... rat.“

Izgledalo je kao kraj sveta.

Oštrija toplota prostrujala je prostorijom, jedini znak Orovog besa. Njegovo glatko lice ostalo je bezizražajno.

„Neće stati dok te ne dobije.“

Isla je odmahнула glavom.

„Izabrala sam tebe... On se oseća izdano. Možda mu više nije ni stalo do mene.“

Oro nije delovao ubeđeno. Isla je sklopila oči.

„Čak i da mu jeste stalo, misliš li da bi zbog mene započeo rat? Da bi rizikovao sopstveni narod?“

„Mislim da bi upravo to uradio“, rekao je Oro, pogledom uprtim u daljinu, kao da je izgubljen u mislima. „Isla. Moraš da počneš sa obukom, i to ne samo da bi ušla u trezor.“

Obuka.

Zaključila je da to zvuči kao previše truda za osobu koja svakog dana mora da se nagovara da bi uopšte izašla iz svoje sobe.

Nekada nije bila ovakva. Obuka joj je bila usađena poput dragulja u dršku mača. Bila je deo njene suštine.

Sada je bila samo umorna, više psihički nego fizički. Sve što je želela bilo je vreme da se oporavi, ali zašto se zbog same te pomisli osećala kao najsebičnija osoba na Lightlarku?

Srećom, imala je izgovor koji nije bio samo njena nespremnost.

„Znaš da ne mogu.“

Kao kralj, Oro je bio poslednji preostali Origin koji je mogao da koristi svaku od preostalih moći Lightlarka — Skyling, Starling, Moonling i Sunling. Smatralo se nemogućim da se iko ko nije iz njegove loze rodi sa više od jedne sposobnosti. Prema Aurori — za koju je nekada mislila da joj je najbolja prijateljica, Celeste — njeni darovi Wildlinga i Nightshadea bili su isprepletani na način koji ih je činio uglavnom beskorisnim, osim ako ih neki Nightshade ne oslobodi.

„Moje moći—“

„Imam plan za to.“

Naravno da je imao.

Vilica joj se tvrdoglavo stegla.

„Nemam vremena za obuku. Moram da se vratim Wildlingima.“

„Biće im potrebna tvoja puna snaga.“

Zašto je toliko insistirao na tome da trenira? I zašto se ona, zaista, toliko protivila tome?

„To mi odvlači pažnju“, pokušala je. „Mogu da učim kasnije. Kada se pobrinem za njih. Kada rešimo pretnju koju predstavlja Nightshade, ako je moja vizija uopšte stvarna.“

„Sada imaš moć vladara Starlinga, Isla“, rekao je Oro blago.

Kada je Isla ubila Auroru, upotrebila je drevnu relikviju zvanu bondmaker kako bi ukrala svu moć Starlinga. Taj čin poslužio je kao rupa u proročanstvu, ispunivši njegov deo koji je govorio da vladar mora da umre kako bi se kletve slomile. Moć vladara bila je životna snaga njegovog naroda. Svi Starlings bi umrli zajedno sa Aurorom da Isla nije ukrala tu moć.

Sada je bila odgovorna za dva carstva, iako nije bila ni kvalifikovana da vlada jednim.

„Tvoje Wildling i Nightshade moći možda su sve ovo vreme ostale uspavane“, nastavio je, „ali ova neće. Sposobnosti su previše snažne. Ako ne naučiš da ih kontrolišeš, one će kontrolisati tebe.“

To joj se činilo malo verovatnim. Tokom poslednjih nekoliko dana nehaljno je pokušavala da koristi svoje Starling moći. Da pomeri pero. Da izazove prasak energije sa svog balkona.

Ništa.

Posumnjala bi čak i da je bondmaker uopšte delovao da Starlingsi još nisu bili živi.

„Isla“, rekao je Oro, a nežnost kojom je izgovorio njeno ime malo je ublažila oštre ivice njenog besa i bola.

„Da?“

Zakoračio je prema njoj, pa još jednom, sve dok nije bila obavijena njegovom toplotom, iako je još uvek stajao dalje nego što bi ona želela.

Oro ju je posmatrao sa podnožja njenog kreveta.

„Reci da ćeš trenirati sa mnom. I misli ozbiljno.“

„Dobro“, brzo je rekla, samo zato što je znala da je to ono što želi da čuje. Samo zato što bi ovih dana učinila bilo šta da zaustavi misli o Centennialu i svemu što se dogodilo.

„Treniraću sa tobom. Ozbiljno mislim.“

„Tvoje uzbuđenje je neizmerno“, rekao je ravnodušno.

„Uzbuđena sam“, procedila je kroz zube.

Pogled mu se zaoštrio.

„Shvataš da znam da lažeš?“

Naravno da je znao. To je bio njegov dar, dodatna moć koju su vladari često nasleđivali od udaljenih loza. Zamišljala je kako se sudbina smeje ironiji njihovog odnosa: lažljivicu voli neko ko može da oseti istinu.

Umesto da besno pogleda Oroa, bilo joj je draže da pažnju preusmeri na njega. Radoznalost je bila najbolja distrakcija.

Nije li čitav život, zaključila je, samo niz bolnih trenutaka povezanih distrakcijama?

„Kakav je osećaj?“ upitala je, uspravljajući se na krevetu.

Tanki rukav njene haljine skliznuo joj je niz rame. Posmatrala je kako njegov pogled prati njegov pad.

„Kakav je osećaj čega?“ upitao je, ne skidajući pogled sa njenog upravo otkrivenog ramena.

Nešto joj je zatreperilo u grudima. Nije često primećivala da je Oro posmatra. Sve dok Aurora nije potvrdila da je kralj voli, Isla čak nije ni pomislila da mu se dopada.

Jednu голу nogu pružila je duž kreveta, polako, sve dok joj nožni prst nije dotakao pod. Haljina joj se podigla visoko uz butinu i osećala je toplotu njegovog pogleda na sebi. Ponovila je isto i sa drugom nogom, sve dok joj oba stopala nisu bila pored kreveta.

Posmatrao ju je od glave do pete i odjednom je trezor bio zaboravljen. Njena nedovoljnost — zaboravljena. Izdaje? Zaboravljene.

Jedan deo Isle pitao se da li je i dalje samo posmatra da bi proverio da li je dobro, ali ne. Bilo je mnogo prijatnije verovati da je gleda iz nekih drugih razloga.

„Kakav je osećaj kada te neko laže?“

Prišla mu je bosonoga, dok ju je leđa još pomalo bolela od grubog pada. Glava joj je pulsirala od bola; rana je tek nedavno zarasla zahvaljujući njenom Wildling eliksiru, ali je ignorisala.

Ostao je potpuno miran dok se zaustavljala pred njim.

„Da li boli?“ Nakrivila je glavu. „Da li tebe išta zaista može da povredi?“

Pogled koji joj je uputio jasno je govorio da neće odgovoriti na drugo pitanje, pa je ponovo pokušala s prvim.

„Da li laži bole?“

Oro je bio toliko visok da je morao da spusti glavu kako bi je gledao pravo u oči. Pružio je ruku i palcem prešao preko udubljenja na njenoj kruni.

„Zavisi od toga ko ih izgovara.“

Krivica joj je zarila zube u grudi. Sama pomisao da su ga njene laži povredile, iz nekog razloga, povredila je i nju.

Da li je to značilo voleti nekoga?

Lagala mu je tokom celog Centenniala, ali on njoj nikada nije lagao. Sada je to znala sa sigurnošću. Bio je jedina osoba kojoj je verovala na svetu, iako je shvatala da je, posle svega što se dogodilo, astronomski glupo verovati bilo kome.

Da li je to ljubav?

Isla je spustila ruku na njegove grudi i osetila kako se ukočio. Bio je topao na utešan način, zbog čega je poželela da pod prstima oseti njegovu golu kožu.

Nije se pomerio ni za pedalj dok mu se približavala — sve bliže i bliže.

Jedva da su razgovarali o vezi između njih, o toj neporecivoj niti. Dao joj je prostora. Ona je želela da sve ide polako. Da ne srlja, kao što je uradila sa Grimom.

Ali u tom trenutku nije želela nikakav prostor između njih.

Podigla se na prste, želeći da konačno premosti razdaljinu između svojih i njegovih usana, ali koliko god da je istezala vrat, nije mogla da ga dohvati.

Oro ju je pogledao odozgo i namrštitio se.

„Je li ovo tvoj pokušaj da mi odvučeš pažnju?“

Apsolutno.

Nije želela da ovlada svojim moćima. Nije želela da razmišlja ni o jednoj od svojih novootkrivenih sposobnosti. Jednom kada počne, moraće da razmišlja o stvarima — i ljudima — koji su je ožiljili, možda nepopravljivo.

„Da. Molim te?“

Spustio je glavu. Njegova zlatna kruna zablistala je na svetlosti.

A onda su mu se ruke našle na njenom struku. Prsti su mu se pružili duž njenih leđa; izvila se prema njegovom dodiru. Privukao ju je toliko čvrsto da je zastenjala—

Ali pre nego što je stigla da obavije noge oko njegovog struka, odneo ju je do kreveta...

...i spustio nazad na posteljinu.

Dok je uspela da ispusti protestujući zvuk, on je već bio na vratima.

„Odmori se, Isla“, rekao je. „Večera je za nekoliko sati.“

Isla je zastenjala. Bio je to prvi put da su se svi predstavnici okupili kako bi razgovarali o posledicama kletvi.

„A onda počinjemo sa obukom.“

LEBDEĆA GOZBA

„Napravi da izgledam kao mač“, rekla je Isla Starling krojaču Letu. „Onaj koji je više krv nego oštrica.“

Mešavina Wildlinga i Starlinga. To je nosila dok je ulazila u trpezariju.

Plemići Sunlinga stigli su ranije, zajedno sa svojim vladarom. Već su sedeli za stolom kada je Isla ušla kroz vrata i, čim su njihovi pogledi pošli pravo ka njoj — oštri i gladni — obuzeo ju je neprijatan osećaj da je upravo ona ono što su došli da rastrgnu i prožderu.

Ranije bi se možda pokolebala pod njihovim ispitivačkim pogledima, ali sada je prišla stolu kao da ih uopšte ne primećuje. Šta je iko na ovom ostrvu mogao da joj uradi ili kaže, a da joj već nisu uradili? Plemići Moonlinga pokušali su da je ubiju. Ostali su je već procenili do same srži. Na pijaci su je većinom izbegavali, i dalje mrzeći Wildlinge zbog njihove krvožedne kletve, čak i nakon što je slomljena.

Njena nova crvena haljina, protkana metalnim nitima, šuštalala je po glatkom podu, gotovo poput verižnjače, boreći se protiv tišine koja je stezala prostoriju.

U prolazu je brzo osmotrila plemiće Sunlinga. Muškarac duge zlatne kose vezane u pletenicu i tamne kože, ozbiljnog izraza lica. Visoka žena, kao da joj je lice bilo posuto sa hiljadu pega, sa kosom boje rđe. Muškarac koji je izgledao staro — što je bilo izuzetno, s obzirom na to da je čak i Oro izgledao mlad, a bio je živ više od pet vekova — čija su leđa bila povijena prema stolu kao da oponašaju vrh znaka pitanja. Nasmehio joj se, a svetla koža oko očiju mu se naborala, ali osmeh je više naginjao podsmešljivom nego prijateljskom.

Oro je sedeo na čelu stola i takođe je posmatrao. Kralj bi izgledao potpuno isto kao na početku Centenniala, tokom one prve večere, da nije bilo njegovih očiju. Tada su mu oči bile šuplje poput saća.

Sada su prolazile pravo kroz nju, toliko intenzivno da su se sve njene prethodne misli rasplitale. Gotovo neprimetno ju je pratio pogledom. Njena gola, preplanula ramena. Korset od svile i čelika. Prorez na haljini koji je otkrivao čizme do kolena koje je dala da joj naprave, jer su bile praktičnije od cipela s potpeticom ili papuča. Duga smeđa kosa, sa sitnim crvenim cvetovima upletenim na krajevima.

Posmatrala je i ona njega, samo na trenutak.

Njegova široka ramena. Zlatna kosa. Oštre linije glatkog lica. Ranije je bio bleđi, posle toliko godina bez sunčeve svetlosti, ali sada je sijao, blistao. Bio je toliko lep da ju je gotovo bolelo da ga gleda.

Nije se sećala da je tokom one prve večere primetila koliko je privlačan.

Da li je to ljubav?

Oro je brzo skrenuo pogled.

Kada je zauzela mesto pored njega, vrata su se otvorila i povetarac joj je zabacio kosu unazad, donoseći sa sobom umirujuć miris borova i oštru hladnoću planinskog vazduha.

Azul je ušao nošen strujanjem vazduha, stopalima ne dodirujući pod. Sa njim su došle još dve osobe, ne plemići, već izabrani zvaničnici.

Skylingsi su upravljali svojim carstvom što je bliže demokratiji bilo moguće u sistemu u kojem su se vladari rađali sa najvećim delom moći, moći od koje su zavisili životi njihovog naroda.

Dok je Azulova kosa bila tamna poput njegove kože, žena iza njega imala je kosu boje samog neba, sa primesom bele — znak da je drevna, baš kao i pogrbljeni Sunling. Za razliku od starog muškarca, međutim, držala se savršeno uspravno. Koža joj je bila tamnosmeđa, a bila je niskog rasta.

Skyling pored nje bio je građen poput nadgrobnog spomenika, čvrst kao da je isklesan pravo iz Pevajućih planina. Bio je beo poput litica Lightlarka i toliko visok da Isla nije mogla da vidi boju njegove kose zbog ugla pod kojim je držao lice, zureći pravo ispred sebe. Bio je dovoljno krupan da bez problema nosi tri mača za pojasom i nadvisivao je sve ostale. Isla je sa nelagodom pomislila da bi njen sopstveni mač u njegovoj ruci izgledao poput pera.

Azul je obišao sto da pozdravi Islu, iako je njegovo mesto bilo s druge strane Oru.

„Promenila ti se garderoba“, primetio je.

Njegova, srećom, nije. Vladar Skylinga nosio je tuniku sa isečenim otvorima sa strane i velikim safirima umesto dugmadi. Na svakom prstu imao je po jedan prsten.

Bio je to prvi put da ga je videla otkako se Centennial završio.

Trebalo je da ga potražiš, šapnuo joj je um. Još jedan propust.

Želela je da ga pita kako je nakon što je gledao kako prikaza njegovog davno izgubljenog supruga nestaje čim se oluja razišla. Želela je da mu se izvini što je makar na trenutak poverovala da joj je neprijatelj. Želela je da ga pita kako se Skylingsi snalaze nakon svega.

Pre nego što je stigla da izgovori ijednu reč, Azul je rekao:

„Možemo da nađemo vremena da se sastanemo, ako želiš.“

„Volela bih to.“

„Dobro.“ Spustio je bradu, a zatim šapnuo: „Čuvaj se. Neko uvek posmatra.“

Bio je u pravu. Razgovor je već počeo, ali i dalje je osećala da je nečija pažnja čvrsto usmerena na nju.

Tokom dana koje je nakon završetka Centenniala provela u svojoj sobi, Oro je obavestio plemiće i predstavnike ostrva da je Isla slomila kletve i stekla moć vladara Starlinga. Vest se brzo proširila među stanovnicima Lightlarka.

Vođe koje su sada sedele oko nje gledale su je kako se tokom većeg dela iskušenja Centenniala nespretno probija dalje. Sigurno su se pitale kako je baš ona, od svih vladara, uspela da konačno okonča kletve.

Tek što je Azul seo, vrata su se ponovo otvorila i kroz njih je ušao jedan jedini Starling.

Imala je svetlosmeđu kožu, tamne oči i slap sjajne crne kose. Odeća joj je bila izbledelo srebrna, više nalik olujnom oblaku nego tek naoštrenoj oštrici. Ukočila se kada su se svi okrenuli prema njoj. Manje od sekunde kasnije pribrala se i nastavila dalje uzdignute glave.

Zbog njihove nekadašnje kletve, Isla je sa sigurnošću znala da je Starling mlađa od dvadeset pet godina, približno njenih godina.

Pogledi su im se sreli i devojka se namrštila. Ipak, Isla je osetila kako između njih prolazi neko razumevanje. Dve osobe koje su se osećale neverovatno nepripadno.

„Maren“, jednostavno je rekla Starling, pre nego što je sela, predstavivši se tako, a zatim se veoma usredsredila na zakrivljenu ivicu stola od čistog zlata.

Samo jedna stolica ostala je prazna.

Cleina.

Izgledalo je da im se Moonling neće pridružiti.

Zvona su zazvonila kroz zlatnu prostoriju, označavajući puni sat.

Oro je ustao.

„Posle pet stotina godina patnje, kletve koje su mučile naša carstva su slomljene, zahvaljujući Isli Crown, vladarki Wildlinga.“

Ponovo je osetila poglede na sebi.

„Tokom proteklih vekova, naš prioritet bio je preživljavanje. Danas smo se okupili da razgovaramo o tome kako da krenemo dalje. Vidim priliku za napredak u svakom smislu te reči. Da bismo do toga došli, moramo da se pozabavimo posledicama pet stotina godina tokom kojih su naši narodi bili podeljeni, a naše moći ograničene pred novim pretnjama.“

Pogledao ih je sve redom.

„Najpre proslavimo kraj velikog dela naše patnje tako što ćemo podeliti obrok.“

Oro je seo i razgovori su počeli, ali Isla je bila usredsređena samo na svoje nesigurno disanje. Nervi su joj se komešali u stomaku. Pažnja je već bila usmerena na nju. Uskoro će početi pitanja.

Šta ako pogrešno odgovori?

Niko nije znao za njenu prošlost sa Grimom. Niko nije znao da je u tajnosti i Nightshade. Da jesu, možda bi je istog časa zatvorili. Nightshade je vekovima bio njihov neprijatelj. Bili su u ratu neposredno pre kletvi. Ako je verovati njenoj viziji, uskoro bi mogli ponovo da se nađu u ratu protiv njih.

„Mi smo čudovišta, Hearteater“, rekao je neko kraj njenog uha. „Ili, barem, oni tako misle.“

Grim.

Bio je ovde.

Trgla se. Srce joj je snažno udaralo. Pogled joj je preleteo preko stola, očekujući da ga ugleda negde u blizini ili da primeti neku reakciju ostalih.

Ali njega nije bilo.

Možda je bio nevidljiv.

Naprezala je oči pokušavajući da uoči čak i najmanje podrhtavanje vazduha koje bi moglo da ga oda. Čekala je da se pojavi pred njima. Ruka joj je krenula prema Oru da ga upozori—

Ništa.

Znala je šta je čula.

Ili je znala?

Možda je to bio samo njen um. Grim je iste reči izgovorio pre više od mesec dana, kada se još pretvarao da je ne poznaje.

Istina je bila da je znao sve o njoj. Imali su godinu dana zajedničkih uspomena koje joj je izbrisao da bi ostvario sopstveni cilj tokom Centenniala. Odsekao je deo njenog života jednako lako kao što je Leto skratio višak tkanine.

Nije znala šta bi uradila kada bi ga ponovo ugledala, ali u ovom trenutku nije morala da brine o tome.

Grim nije bio ovde.

Dakle, umislila je.

Možda je i viziju u Dvorani ogledala izmislila njena svest. Nije mogla biti stvarna. Grim ne bi ubijao nevine ljude da bi došao do nje.

Ponovo je videla delove te vizije.

Smrt.

Deca—

„Diši“, rekla je sebi pre nego što je duboko udahнула, svesna koliko je besmisleno što mora naglas da podseća sebe na osnovnu funkciju tela.

Nokti su joj se zarili u dlanove, pokušavajući da je zadrže u sadašnjem trenutku, kao da se drži za sidro umesto da ponovo postane bespomoćna u promenljivim strujama sopstvenog uma.

„Ne zaboravi i da izdahneš.“

Oro.

Ispod stola stavio je ruku na njeno koleno. Palcem je prešao unutrašnjom stranom njenog bedra. Znala je da je to uradio kako bi je umirio, ali na trenutak su joj se sva čula izoštrila pod njegovim dodirrom.

Pogledi su im se sreli.

Povukao je ruku.

Posebno piće bilo je pripremljeno kao specijalitet Sunlinga. Plameni pehari služeni su na lebdjećim poslužavnicima, a Starlingsi su ih pomerili koristeći svoju moć upravljanja energijom. Isla je primetila da se osmehuju Starling predstavnici — Maren — na prijateljski način.

Oro je nehaljno otpio gutljaj iz pehara i plamenovi su se ugasil, a da ga nisu ni najmanje opekli. Plemička Sunlinga sa tamnocrvenom kosom iskapila je svoj pehar za zapanjujuće kratko vreme.

Da li bi nju opeklo da nije Sunling?

Ne, naravno da ne. Oro svojim gostima nikada ne bi poslužio nešto što bi moglo da im naškodi.

Ona je sledeća prinela svojim usnama plameni pehar.

Piće je imalo ukus meda i peklo poput žestine. Plamenovi koji su lizali ivicu pehara milovali su joj obraze dok je pila, a zatim se spustili u ostatak pića i potpuno utihnuli.

Prvo jelo bilo je potpuno u duhu Skylinga.

Bila je to lebdeća gozba, poslužena u saksiji za cveće — sićušno povrće još uvek vezano za korenje letelo je unaokolo i morali su da ga prikucaju viljuškom kako bi ga pojeli. Nije umela svaku namirnicu da nazove pravim imenom, ali jedna je imala poznatu teksturu krompira, bila je ljubičaste boje i iznenađujuće slatka.

Neko povrće kao da je imalo sopstveni um i razigrano je izbegavalo hvatanje, leteći unutar granica svojih korenskih „uzica“.

Oro je posmatrao Islu kako pokušava da uhvati naročito živahnu cvekl, a krajevi usana su mu se blago podigli od zabave.

Drugo jelo bilo je Starling.

Na finim srebrnim tanjirima nalazila se po jedna kugla. Kada su svi tanjiri bili posluženi, Starlingsi su istovremeno pucketali prstima, a kugle su eksplodirale, otkrivajući komad nepoznatog mesa isečenog na precizne komade.

Velike stene nalik soli formirale su krug oko mesa.

Isla je zagrizla jednu i trgnula se kada je eksplodirala poput petarde u njenim ustima.

Poslednje je stiglo jelo Moonlinga.

Starling poslužitelji promrmljali su izvinjenja dok su donosili tanjire, iako je bilo očigledno da samo izvršavaju naređenja.

Pred njima su se našli blokovi leda, a unutar njih su još uvek plivale žive ribe. Oči su im bile širom otvorene dok su pokušavale da se snađu u svojim brzo topečim zatvorima.

Isla je osetila toplotu Orovog besa — gotovo dovoljnu da oslobodi ribe — iako mu je izraz lica ostao bezizražajan.

Pre nego što je Oro stigao da izgovori ijednu reč, vrata prostorije su se naglo otvorila.

Isla je očekivala dramatičan ulazak Cleo.

Moonling je stajao na ulazu...

Ali to nije bio vladar.

Muškarac je imao dugu belu kosu koja mu je sezala do sredine torza, gotovo iste boje kao njegova koža, i štap u ruci.

„Soren“, rekao je Oro. „Kako lepo od tebe što si nam se pridružio. Pretpostavljam da je ovo tvoja zamisao šale?“

Moonling muškarac — Soren — stisnuo je usne.

„Pre bih rekao da je izjava. Izvinite zbog mog kašnjenja, ali nemam apetita kada pomislim na stanje u kojem se nalazi ostrvo, ne toliko različito od blokova leda pred vama.“

Dakle, ribe su predstavljale njih.

„Cleo te je poslala umesto sebe?“ upitao je Azul.

Soren je klimnuo. Seo je na prazno mesto koje je bilo ostavljeno za vladara Moonlinga.

Oro je ustao i čitava sredina stola od čistog zlata spustila se, oblikujući udubljenje. Blokovi leda pohrlili su ka sredini, a zatim se otopili i ispunili ga vodom. Ribe su u olakšanju počele da plivaju u krug.

Sa izrazom koji je dolikovao hladnom kralju za kojeg je Isla verovala da je Oro bio pre Centenniala, pogledao je Sorena i rekao:

„Sada kada je večera završena, zašto ne bi počeo tako što ćeš nam reći kakav je položaj Moonlinga?“

Najduži prst Moonlinga prešao je preko dragulja na vrhu njegovog štapa.

„Naravno da ste svesni da smo prekinuli naš most sa Mainlandom.“

„Još jedna izjava?“ upitao je Oro.

Moonling je slegnuo ramenom.

„I zaštitna mera. Kletve su držale ljude pod kontrolom... a svesni smo da imamo neprijatelje na ostrvu.“

Pogled mu je pao na Islu.

Gotovo je poželela da se nasmeje.

To mu je bio razlog?

Ona?

Moonling plemići pokušali su da je ubiju, a Cleo je lično umalo završila posao. Pretpostavljala je da nije teško zaključiti da bi ona, sa svojim novostečenim moćima, želela osvetu.

I dalje je to bio smešan izgovor.

Oro ga je pogledao.

„A vaša flota brodova?“

Moonling plemić lagano je otpijao iz plamenog pehara koji je sada bio postavljen pred njim.

„Da bismo, naravno, mogli da otplovimo do Moonling newlanda“, rekao je. „Da ponovo ujedinimo svoj narod.“

To je možda delimično bilo tačno, ali nije bio jedini razlog, i Isli nije bila potrebna Orova sposobnost da oseti istinu da bi to znala.

Cleo je počela da gradi svoju flotu brodova u vreme kada je putovanje na velike udaljenosti za Moonlinge značilo smrtnu presudu.

„Kako ćete ih ujediniti?“ upitao je Azul. „Tako što ćete one iz Moonling newlanda dovesti u Lightlark? Ili one iz Lightlarka odvesti u newland?“

Prostorija je utihnula, nabijena energijom.

Isla je znala da je to veliko pitanje, na osnovu razgovora koje je vodila sa Orom. Nakon što su kletve bačene, većina carstava napustila je Lightlark i stvorila sopstvene newlande, stotinama kilometara daleko. Neki ljudi ostali su na ostrvu.

Da li bi vladari sada odlučili da se vrate, kada su kletve nestale?

Da li bi zauvek napustili Lightlark?

„Moja vladarka još nije odlučila“, glatko je odgovorio Soren.

Oro se okrenuo od Moonlinga, dajući mu do znanja da je razgovor završen, i pogledao Azula.

„A Skylingsi?“

Azul je pokazao ka svojim predstavnicima.

„Ovo su izabrani zvaničnici Sturm—“

Div je klimnuo, ne skrećući pogled sa suprotnog zida.

„—i Bronte.“

Sitna žena mu je uputila jedva primetan osmeh.

„Svaki Skyling će imati izbor“, rekla je Bronte. „Da ostane u Skyling newlandu ili da nam se pridruži ovde, na Lightlarku.“

To se činilo u skladu sa njihovim carstvom.

Sturm je klimnuo.

„Već smo počeli da podučavamo mlađe generacije veštini letenja, iako je put do newlanda ili od njega još uvek predug. U tu svrhu imamo naprave koje omogućavaju letenje koristeći snagu vetra.“

Oro je klimnuo. Spremao se da se obrati sopstvenim predstavnicima kada je Azul rekao:

„Postoji još nešto. Pobuna na ostrvu se sprema. Naši špijuni čuli su šapat koji nosi vetar.“

Oro se namrštio.

„Šta govore?“

„Narod nije zadovoljan time koliko je dugo trebalo da se kletve slome, niti našim odlukama kao vladara.“

„Koje carstvo?“ upitao je Oro.

„Sva. Barem oni na Lightlarku“, rekao je. Pogled mu je skliznuo ka Sorenu. „Da, čak i Moonling.“

Pobuna.

Da li bi stanovnici Lightlarka zaista pokušali da zbacе Ora ili bilo kog drugog vladara?

Bez naslednika, njihova vlast predstavljala je potpunu monarhiju. Pobuna je bila uzaludna, jer bi ubistvo vladara značilo smrt svih pripadnika njegovog carstva.

Izrazi njihovih lica bili su ozbiljni, ali niko nije delovao naročito iznenađeno.

To je Isli dalo utisak da pobuna na Lightlarku nije nova ideja.

„Planiram da posetim sva ostrva i newlande i lično razgovaram sa narodom“, rekao je Oro, susrevši Sorenov pogled. „Nadam se da će to svima pružiti priliku da iznesu svoje nezadovoljstvo.“

Klimnuo je svojim predstavnicima.

„Enya, Urn i Helios će poći sa mnom“, rekao je. Sunlingsi nisu imali newland — svi su ostali ovde, zajedno sa Orom, koji je bio i vladar Sunlinga i kralj Lightlarka.

„Kao što mnogi od vas znaju, oni služe i dvoru Mainlanda. Usredsređeni smo na vraćanje infrastrukture i svakodnevnih rutina u normalu nakon što smo pet stotina godina živeli noću.“

Nakratko je pogledao Islu pre nego što je nastavio:

„Takođe pripremamo našu legiju. S obzirom na to da su kletve slomljene, možemo samo pretpostaviti da će Grimshaw to iskoristiti kao priliku za napad.“

Isla je znala da je to rekao zbog njene vizije.

Oro ju je shvatio ozbiljno.

Soren se namrštio.

„Veruješ da ima iste ambicije kao njegov otac?“

Isla je znala da je Grimov otac zaratio protiv Lightlarka decenijama pre kletvi. Nightshade je želeo kontrolu nad ostrvom.

„Možda“, rekao je Oro. „Sve što sa sigurnošću znamo jeste da je Nightshade moćniji nego ikada sada kada su kletve slomljene, a naša carstva podeljena. Ponovo moramo da sarađujemo kako bismo pokazali ujedinjeno lice.“

Začuli su se murmori slaganja i tihi šapati koji su odavali radoznalost zbog mogućnosti napada Nightshadea.

„Kad već govorimo o saradnji...“ rekao je Soren.

Pažnju je usmerio ka Isli.

„Svi Wildlingsi su napustili Lightlark. Kako se tvoje carstvo snalazi?“

Nakon kletvi, Isla je ulila moć u svoje zemlje kako bi spasla svoj narod dok se oporavlja. Kasno noću, pomoću svog uređaja za portale, tajno ih je posećivala.

„Wildlingsi su počeli da menjaju svoj osnovni izvor hrane.“

Na Sorenovom licu jasno se videlo gađenje, za koje je pretpostavila da ima veze sa činjenicom da su se njeni ljudi ranije hranili ljudskim srcima.

„Moji ljudi su već počeli da uzgajaju sopstvene useve, ali biće nam potrebna pomoć kako bismo obezbedili raznovrsnu ishranu i razvili poljoprivredu, sada kada zavise od obrađivanja zemlje. Ja—“

„Koliko vas je ostalo?“ prekinuo ju je Soren.

Namrštila se.

„Nisam sigurna. Kao što znaš—“

„Nisi sigurna?“ upitao je Soren, podigavši obrvu.

Osetila je kako joj lice gori.

Bilo je to razumno pitanje. Pitanje na koje bi dobar vladar znao odgovor.

„Da li većina tvog naroda zna da koristi moć?“

„Ne znam.“

„Kakvo je stanje sa smeštajem? Kolika je stopa rađanja bila tokom poslednjeg veka?“

„Moraću da saznam“, procedila je kroz zube.

„Da li—“

„Dosta“, rekao je Oro.

Okrenuo se prema Moonlingu.

„Soren, siguran sam da bi Isla volela da posetiš Wildling newland ako si toliko radoznao u vezi s njenim narodom.“

Soren je izgledao kao da bi radije zabio viljušku sebi u oko, ali je ućutao.

Isla nije skidala pogled sa stola. Grlo joj se steglo. Disanje joj je bilo otežano, kao da su joj se pluća smanjila na polovinu svoje uobičajene veličine.

Nije zaslužila da bude vladarka.

To je već neko vreme znala, ali Sorenova pitanja su bolno jasno pokazala koliko joj nedostaje znanja.

Poppy i Terra vladale su carstvom dok se ona pripremala za Centennial, a sada ih više nije bilo. Prognala ih je.

Prvi put, Isla se zapitala da li je to bila greška.

Starling predstavnica koja se predstavila kao Maren pročistila je grlo. U njoj je postojala neka posebna intenzivnost, energija koja je prostrujala čitavom prostorijom.

„Vekovima smo bili tek sporedna stvar. Trenutak nevažan u vašim drevnim životima. Mnogi su se prema nama ponašali kao da smo potrošna roba. Odvodili su nas usred noći. Prisiljavali na rad, mučenje, a ponekad i na mnogo gore stvari.“

Pogledala je kralja.

„Pogubljavao si one koji su proglašeni krivima, ali toliko njih je prošlo kroz pukotine sistema.“

Lice joj se izobličilo.

„Star Isle je u ruševinama. Ne mogu ni da zamislim da je stanje u newlandu mnogo bolje.“

Pogledala je Islu.

„Potreban nam je vladar.“

Kako je Starling mogao ozbiljno da traži pomoć od Isle nakon što je upravo čuo koliko loše stanje vlada u njenom sopstvenom carstvu?

Soren se namrštio.

„Ono što tražiš je nemoguće. Jedna osoba ne može biti vladar dva carstva.“

„Ona je dobila punu moć vladara Starlinga“, primetio je Azul.

Soren se glasno nasmejao.

„Devojka ne ume ni sopstvenim carstvom da vlada. A sada ste spremni da joj date još jedno?“

„Devojka ima ime — i titulu“, rekao je Oro, a njegov glas presekao je prostoriju.

„Obraćaćeš joj se sa istim poštovanjem koje ukazuješ svim vladarima ili ću te upotrebiti kao potpalu za kamin zamka.“

Isla se ukočila.

Orova odbrana bila je oštra.

Pogledala je lica oko sebe, ali delovali su postićeno, a ne sumnjičavo.

Sorenove oči su sevnule, ali je pognuo glavu u znak poštovanja.

„Oprostite mi, kralju.“

„Ne izvinjavaj se meni“, rekao mu je Oro.

Soren se nevoljno okrenuo prema Isli.

„Izvinjavam se, vladarko.“

Isla ga je samo posmatrala.

Okrenuo se ponovo kralju.

„Uz dužno poštovanje“, rekao je, izgovarajući glas „s“ naročito zmijolikim načinom, „ne čini se mudrim dati jednom vladaru toliku moć...“

Zastao je, razmišljajući o rečima.

„Vi, kralju, jedini ste kome je namenjeno da vlada nad više carstava.“

Orov pogled prema Moonlingu bio je samo nijansu udaljen od toga da iz njega bukne plamen.

„Azul je u pravu. Ona ima punu moć vladara Starlinga i, podsetiću vas sve, jedini je razlog zbog kojeg su Starlingsi još uvek živi.“

Okrenuo se prema Isli.

„Odgovornost je na njoj da je prihvati.“

Isla je ćutala.

Nije mogla sada da donese takvu odluku.

Koliko god želela da zabode bodež u njega, Soren je bio u pravu. Upravo je pred svima pokazala da nema pojma kako se pravilno vlada čak ni jednim carstvom, a kamoli sa dva.

Dva najslabija carstva, najteže pogođena kletvama; ona kojima je trenutno bila potrebna najveća podrška.

„Kako bi to funkcionisalo?“ upitala je žena sa tamnocrvenom kosom.

Enya.

Glas joj je bio hrapav i dubok. Pažljivo je odmerila Islu, naginjući glavu u stranu.

„Da li bi bila krunisana? Zvanično proglašena vladarkom? Već ima moć; preostalo bi samo da se obavi ceremonija.“

„Narodu se to neće dopasti“, promrmljala je Skyling žena — Bronte — iako ne neljubazno. Samo je iznosila činjenicu.

„Naravno da im se neće dopasti“, promrmljala je Maren sebi u bradu. „Tako će im biti mnogo teže da nastave da nas iskorišćavaju.“

„Šta si rekla?“ upitao je stari Sunling, malo preglasno, iskreno delujući kao da je nije čuo.

„Ovo ide zaista sjajno“, nehajno je rekao Soren divu Sturm, koji nije čak ni trepnuo, a kamoli pokazao da je svestan da mu se obraćaju.

„Rekla sam“, počela je Maren, a glas joj je postajao sve snažniji, dok su se frustracija i bes pojačavali na njenom licu—

„Učiniću to“, rekla je Isla, ustajući i presecajući isprepletane razgovore.

Tišina.

„Jesi li sigurna?“ upitao je Oro, ne skidajući pogled sa nje.

Gledao ju je kao da su jedine dve osobe u prostoriji.

„Jesam“, rekla je, iako ni u šta nije bila sigurna osim u činjenicu da je Maren očigledno znala da Isla nije najbolji izbor za vođu...

A ipak je zatražila njenu pomoć.

Starlingsi su očigledno bili očajni.

Ona nije bila pravi izbor za ovo — naravno da nije.

Ne.

To nije bilo ispravno.

Postaće pravi izbor.

Isla nije mogla da ih odbije, naročito sada, nakon što je čula za zločine koji su se događali tokom poslednjih nekoliko vekova.

Ko je ona ako samo sedi i ne radi ništa nakon što je saznala za taj užas?

Kakvog bi smisla imalo to što je ubila svoju najbolju prijateljicu i slomila kletve ako bi Lightlark i njegovi stanovnici ubrzo nakon toga zapali u kaos?

„Zvanično ću postati nova vladarka Starlinga“, rekla je, susrevši Sorenov pogled.
„Biću krunisana.“

IZBORI

„Ne znam kako da vladam“, priznala je.

Azul je sedeo preko puta nje u Juniperovom starom baru. Kugle s alkoholom iza šanka i dalje su bile pune. Zakrivljene stolice i stolovi još nisu bili prekriveni ni trunkom prašine. Za telo i krv bilo je zbrinuto, ali Isla se gotovo ponovo našla onog dana, nedeljama ranije, kada ga je pronašla mrtvog. Sa Celeste.

Aurora.

Barmen koji je čuvao tajne umro je zbog nje. Pomogao joj je. Bio je jedan od retkih ostrvljana koji su joj pomogli.

Zbog toga je poželela da bude bolja — da bude dostojna njegove žrtve.

„Veoma dramatična izjava koju si dala. Prilično mi se dopala.“ Azul se zavalio u stolicu, dok je ispred njega svetlucala čaša gazirane vode; mehurići su pucali i oslobađali miris nalik bobičastom voću. „Želiš li da vladaš, Isla?“

Ne.

To je bio njen prvi odgovor. Ali delovalo joj je previše sebično da ga izgovori naglas, pa je rekla:

„Imam li izbora?“

Vladar Skylinga podigao je obrvu.

„Uvek imaš izbor.“

Skylings su izbor cenili više od svega, što je bilo očigledno iz njihove demokratije. Isla je mislila da je to privlačan princip. Šta ne bi dala da svu ovu odgovornost prepusti nekom drugom.

„Imam li?“ upitala je, glasom oštrijim nego što je nameravala. „Sada imam pravo da vladam Starlingom i Wildlingom. Ko bi drugi mogao da ih obnovi?“

Azul ju je samo gledao, pa je nastavila. Njegova tišina ju je iz nekog razloga ljutila, jer su sva ta pitanja bila stvarna pitanja, pitanja na koja je želela odgovore.

„Hm?“ rekla je. „Da li samo treba da se vratim u svoju sobu i pustim ih da svi umru?“

„Mogla bi“, rekao je.

Azul je slegnuo ramenom i pogledao savršeno negovan nokat. Svaki deo njega bio je besprekoran, kao i uvek.

„Ali biraš da to ne učiniš.“

Pogledao ju je pravo u oči.

„Zar ne?“

Ona je tražila da se sastane s njim. Izjavila je plemićima i predstavnicima da će imati krunisanje. Nije napravila samo jedan izbor, već mnogo njih.

„Da“, promrmljala je.

Pokazao joj je savršene zube.

„Dobro. Sada, kada smo to razjasnili... Naravno da ne znaš kako da vladaš, Isla.“

Saosećanje u njegovom glasu zateklo ju je nespremnu.

„Kada sam bio u dvadesetim, bio sam previše zauzet letenjem unaokolo s momcima i ispijanjem svih mogućih nijansi haze da bih uopšte razmišljao o bilo kome osim o sebi.“

Osmijeh mu je postao tužan.

„Kada izabereš da vladaš, daješ obećanje da ćeš dobrobit i sreću svog naroda staviti iznad sopstvenih.“

Isla se namrštila. Bilo ju je sramota koliko je to zvučalo užasno.

Nije želela da druge stavlja na prvo mesto, ne posle svega kroz šta je upravo prošla. Čovek može da podnese samo određenu količinu svega. Njeno poverenje bilo je slomljeno, zajedno sa njenim srcem. Nije mnogo toga ostalo od nje što bi mogla da pruži. Želela je da bude sebična s onim delovima sebe koji su preostali.

Zar nije to zaslužila?

„Razumem“, rekao je.

„Šta razumeš?“

Azul je počeo da pevuši sebi u bradu, a vetar je delovao kao da oponaša njegovu melodiju. Nekako je vazдушna struja prolazila kroz prostoriju i mrsila joj kosu, iako su sva vrata i prozori bara bili zatvoreni.

„Naravno.“

„Naravno šta?“

Vladar Skylinga sklopio je ruke ispred sebe.

„Jesi li bliska sa svojim Wildling podanicima, Isla?“

„Ne.“

„Nisu znali da si verovala da nemaš moć?“

Odmahnula je glavom.

„Kakav je bio tvoj odnos s njima?“

Isla je slegnula ramenima.

„Nikakav. Moji staratelji su donosili sve odluke. Oni su vladali. Zbog moje... tajne... držali su me podalje. Izvodili su me pred druge samo u posebnim prilikama, i to na udaljenosti.“

Ugrizla se za unutrašnju stranu obraza, navika zbog koje bi joj Poppy verovatno lepezom lupila po zglobu.

„Ako sam iskrena, oni su moja krv, oni su moja odgovornost, učinila bih sve za njih... ali meni deluju kao stranci.“

Azul je klimnuo.

„Naravno da ti deluju tako“, rekao je, a način na koji je potvrđivao njena osećanja... saosećanje u njegovom glasu... bilo je izvan svega što je ikada doživela.

„A Starlings ovde, oni su ti stranci. Nije te briga za njih.“ Slegnuo je ramenima.

„Nije te briga za ovo ostrvo.“

U njegovom glasu nije bilo osude. U očima mu nije bilo gađenja. Azul je samo odmahnuo glavom.

„Kako bi i mogla? Ovde si tek nekoliko meseci. Najgori trenuci tvog života verovatno su se odigrali upravo ovde, na Lightlarku. Nemaš lepe uspomene iz vremena pre kletvi kojima bi mogla da se vraćaš, a većina ljudi te mrzi zbog svoje predstave o Wildlingsima.“

Sve je izgovarao tako mirno i činjenično. Isla nije mogla da odluči da li su njegove ujednačene reči zbog toga manje bolele ili još više.

„Vraćaš li se u Wildling newland, Isla?“

„Planiram.“

Ispricala mu je o svom uređaju za portal i o tome kako je već bila tamo. Ponudila mu je da ga, kada bude potrebno, portalom prebaci u Skyling newland.

Azulove oči samo su zaiskrile od radoznalosti.

„Šarmantno“, rekao je. „Cenim tvoju ponudu, ali mislio sam... vraćaš li se u Wildling newland zauvek?“

Zauvek.

Pre, kada se Centennial završio, Isla nije mogla ni da zamisli da ostane na Lightlarku.

Sada su stvari bile drugačije.

I ona je bila drugačija.

„Ne.“

„Onda je ovo sada tvoj dom“, rekao je Azul. „Tvoj izabrani dom.“

Ustao je, a njegov svetloplavi ogrtač zatalasao se iza njega na povetarcu koji je, činilo se, samo on osećao.

„Nauči da ga voliš. I svoja dva carstva. Na vođi je, a ne na podaniku, da uspostavi vezu.“

Ispružio je ruku.

„Pođi sa mnom.“

Uzela ju je bez pitanja, a prstenje na prstima njih dvoje sudarilo se poput zvončića na vetru.

„Nećemo leteti... zar ne?“

Azul se nasmešio.

„Veruješ li mi?“

„Verujem“, rekla je, i to je bila istina.

Bilo je glupo, shvatila je, verovati bilo kome posle svega. Znala je to, ali koja je bila alternativa?

Da se zauvek zatvori u sebe?

Od kraja Centenniala osećala je kako se oko nje stvara zid. Ako ne bude pažljiva, postaće neprobojan.

Ona je tražila Azulovu pomoć. Najmanje što je mogla da učini bilo je da mu dopusti da joj se približi.

Izašli su na zadnja vrata bara, u jednu uličicu.

Ponudio joj je i drugu ruku.

„Smem li?“

Uzela ga je za ruku.

A onda se našla u vazduhu.

I Azulovo letenje bilo je mnogo mirnije nego što je Orovo ikada bilo.

Posle kletvi, Sky Isle se promenio. Grad izgrađen ispod sada je bio napušten zbog onog koji je lebdeo iznad njega, baš kao što je većina naroda Skylinga odmah napustila hodanje u korist letenja.

Dvorac je udobno počivao u oblacima, sa tornjevima koji su se pružali ka nebu poput pera spremnih da ukrase praznu stranicu. Sa prednje strane palate vodopad je padao u luku koja je odražavala sve zamislive boje, ulivajući se u svetlucavi bazen ispod.

I svi su leteli.

Delovalo je prirodno, kao da je vazduh oduvek bio samo ogromno prostranstvo praznine koje je konačno pronašlo svoju svrhu.

Isla je do tada videla kako leti samo Oro — a sada i Azul. Nije očekivala toliko raskoši u tome. Letenje je pomalo podsećalo na rukopis; svako je imao svoj prepoznatljiv stil.

Neki su bili graciozni poput Azula, toliko da je sve izgledalo kao koreografisana igra. Drugi su više podsećali na Oro, grubo praveći korake po nebu, kao da hodaju po nevidljivim mostovima koje niko drugi ne može da vidi.

Neki zapravo nisu ni leteli. Klizili su na napravama s krilima, koristeći svoju kontrolu nad vetrom da pokreću te izume.

Azul ju je obavio vetrom. Lebdele su tik uz njega — čvrsto stežući njegov ručni zglobov, za svaki slučaj — pokušavajući da upije sve što je mogla.

„Kletva vašeg carstva...“

„Bila je jedna od onih boljih“, dovršio je.

Nemogućnost letenja tokom pet stotina godina sigurno je bila užasna za društvo koje je svoju moć očigledno utkalo u samu srž svakodnevnog života, ali to nije bilo ni približno toliko strašno kao umiranje sa dvadeset pet godina ili jedenje srca da bi se preživelo.

To nije značilo da kletva nije bila smrtonosna.

„Azul. Onog dana kada se to dogodilo...“

„Izgubili smo mnogo naših ljudi. Svi su samo... pali s neba.“

Isla je zatvorila oči.

Pomisliti na njih kako, bez ikakvog objašnjenja, padaju u smrt...

Jače je stegla Azulov zglob.

„Letenje nam dolazi prirodno; čak i oni sa najmanjim tračkom moći mogu da lete. Oni koji nisu bili dovoljno vešti — ili dovoljno brzi — da iskoriste vetar kako bi ublažili svoj pad... nisu preživeli.“

Stigli su do dvorca. Umesto da slete na oblake — kojima Isla ni najmanje nije verovala — nastavili su da lebde pravo kroz ulaz.

Plafona nije bilo.

Čovek je mogao da uleti unutra i prođe kroz palatu u jednom glatkom pokretu. Dvorac je imao hodnike, ali nije imao stepenice. Da bi se stiglo do različitih nivoa i izašlo iz glavnog atrijuma, moralo se leteti.

Sada je razumela zašto je ova palata bila napuštena nakon kletvi.

Isla se pitala koliko je važnih resursa Skylingsima odjednom postalo nedostupno, godina, zbog njihove kletve. Kada je prvi put posetila Sky Isle, divila se tome što najviša zgrada u gradu ima toranj koji doseže do samog dna dvorca iznad nje.

Sada je shvatila da je to bio jedini način da dosegnu ono što im je bilo oduzeto.

Morali su da grade prema njemu.

Vazduh je tako visoko bio ređi, a bilo je dovoljno hladno da joj se koža naježi, iako Skylingsima to očigledno nije smetalo. Svi su nosili svetloplavu odeću u čast svog carstva, u modnim stilovima mnogo raznovrsnijim od onih koje je videla u drugim carstvima.

Haljine očigledno nisu bile naročito popularne, što joj se činilo praktičnim izborom. Čak i sada, Isla je bila zahvalna što su njena haljina i ogrtač bili dovoljno teški da joj obezbede pristojnost dok je lebдела unaokolo.

Skylings su s poštovanjem klimali Azulu, radosno mu se osmehujući i tapšući ga po leđima dok su prolazili pored njega. Većina je klimnula i Isli. Neki su je radoznalo posmatrali. Drugi su joj se otvoreno osmehivali.

Odleteli su na vrh dvorca i kroz njegov plafon, kako bi sa visine posmatrali palatu i njen lebdeći grad.

Azul je pokazao prema stotinama ljudi na pijaci koja je s njihove visine izgledala majušno, a zatim prema nizu planina udaljenih kilometrima.

Sky Isle se pružao unedogled, dalje nego što je mogla da vidi.

„Oni su moja svrha“, rekao je Azul. „Nije bilo lako napustiti Lightlark nakon kletvi, ali moj narod je glasao i većina je želela da napusti neizvesnu budućnost ostrva. Ponosan sam na Skyling newland i na sve što smo stvorili tokom poslednjih nekoliko vekova, ali nema sumnje da je srce naše moći ovde.“

Duboko je udahnuo, kao da je mogao da namiriše, okusi i oseti tu samu moć kako pulsira čitavim ostrvom.

Pogledao ju je.

„Ne mogu da te naučim kako da vladaš, Isla. To moraš sama da shvatiš. Sve što znam jeste da sam njihove interese i dobrobit uvek stavljao daleko iznad svojih. Svakog dana. Oni su bili ono što me je održavalo, čak i u mojoj tuzi.“

Pogledao ju je iskosa.

„Sada kada su kletve prošle, biće pritiska da dobiješ naslednika.“

Isla je naglo okrenula glavu prema njemu.

„Šta?“

„Tvoj narod će želeći da osigura svoju budućnost.“

Uzdahnuo je.

„Tokom poslednjih nekoliko stotina godina uvedene su brojne mere kako bi se obezbedila sigurnost vladara. Moj narod je glasao da gotovo neprestano budem okružen legijom radi zaštite. Nije mi bilo dozvoljeno da putujem u druge newlande.“

Zbog toga su Islina putovanja sa njenim zvezdanim štapicom odjednom delovala još nepromišljene.

Na trenutak je počela da shvata zašto su Poppy i Terra bile toliko stroge.

Isla nije želela da stvori naslednika.

Nije bila spremna.

Da li ju je to činilo užasnom?

Još sebičnijom?

Takođe nije želela da ostatak života provede izolovana i pod strogom zaštitom, znajući da bi njena smrt značila kraj za sve njene ljude...

„Postoje i drugi načini da se dobije naslednik, osim onog očiglednog“, rekao je Azul. „Vladari mogu da prenesu moć putem ljubavne veze ili posebnih relikvija.“

Poput bondmakera, pomislila je Isla.

„Međutim, cena je visoka. Trajni prenos moći značajno skraćuje život vladara.“

Ni to nije delovalo kao izvodljiva opcija.

Jedva da je i imala život.

Želela je da može da ga proživi.

„Izgledaš kao da će ti pozliti“, rekao je Azul.

„Od visine je.“

Azul je ispustio zvuk koji je odavao da zna istinu.

„Čast je vladati, ali nije uvek zadovoljstvo, Isla.“

Stegao joj je ruku.

„Idi. Poseti svoj narod. Suoči se s njima. Budi iskrena prema njima. Ti si njihov vladar. Bez obzira na to da li sebe smatraš dostojnom, ti si sve što oni imaju.“

Isla je odlučila da je upravo toga najviše strah.

KRUNISANJE

Ostalo je manje Wildlingsa nego što je mislila.

Pre nekoliko meseci obraćala se svom narodu. Sada je ostala samo nekolicina. Delovali su slabo. Ranije nije primećivala te pojedinosti, jer je bila toliko usredsređena na svoje putovanje na Centennial. Sada je jasno videla znakove.

Jedna žena kratke, grubo ošišane kose nosila je pocepanu majicu koja je otkrivala isuviše jasno vidljiva rebra. Druga je izgledala previše blede, ispućalih usana i lica bez imalo boje. Naučili su da naprave dovoljno hrane; Isla ih je videla kako to rade. Pretpostavljala je da će biti potrebno neko vreme da ih redovna i dovoljna ishrana ponovo učini zdravima.

Neke stvari bile su iste.

Pojedini pripadnici njenog naroda i dalje su kraj sebe imali životinjske saputnike, baš kao onog dana kada je otišla. Wildlings su bili poznati po svojoj povezanosti sa životinjama. Poppy je imala kolibrija koji joj je leteo oko kose. Terra je imala ogromnog pantera.

Oduvek je želela životinjskog saputnika. Zbog njega bi joj život bio mnogo manje usamljen.

Terra je uvek govorila ne.

Isla je otvorila usta da progovori. Pre nego što je stigla, uradili su nešto što nikako nije mogla da očekuje.

Nešto što nije zaslužila.

Jedan po jedan, poklonili su joj se.

„Ne, ja...”

Nikada ranije nisu to učinili. Isla to nikada nije zahtevala. To nije bio običaj na koji je navikla.

Nije joj se dopadalo.

Anksioznost joj je prostrujala kožom i poželela je da vikne kako bi trebalo da viču na nju, da je nazivaju pogrđnim imenima, da joj kažu sve što je do ovog trenutka uradila pogrešno.

Izgledali su kao da još uvek umiru.

Ona je bila neuspeh, a ne heroj.

Isla je ustuknula, reči su joj zastale u grlu, kada je žena kojoj je pored nogu stajala kapibara rekla:

„Ti si slomila kletve. Uradila si ono što nijedan drugi vladar vekovima nije mogao.”

Namrštila se.

„Kako... kako to znaš?”

„Terra nam je rekla.”

Terra?

To ime bilo je poput bodeža u grudima.

Kako su njeni staratelji uopšte znali da je ona ta koja je slomila kletve? Zašto im je Terra to rekla nakon što je prognana?

Da li je prekršila Islinu naredbu?

Da li je još uvek ovde, u newlandu?

„Gde je Terra sada?“ upitala je žena. „Bila je ovde... a onda je nestala. A Poppy?“
Ne.

Nije valjda još ovde.

„Ne znam“, iskreno je rekla Isla.

Razmišljala je da im kaže za progonstvo, ali prvo je morala da stekne predstavu o njihovoj odanosti.

Da li će biti odani njoj... ili starateljima koji su uglavnom vladali Wildlingsima od njenog rođenja?

„Molim vas, ustanite“, rekla je.

Ispričala im je sve ostalo. Da je verovala da je rođena bez moći. Da ima uređaj koji joj omogućava da otvara portale kad god poželi. Da sada poseduje Starling moć.

Kada je završila, rekla je:

„Nisam bila dobra vladarka. Ne znam kroz šta prolazite. Molim vas, govorite otvoreno. Znam da sigurno imate pitanja. Postavite ih. Recite mi šta vam je potrebno.“

Nešto joj je zatreperilo pred očima.

Isla se okrenula i na najkraći trenutak ugledala Grim, kako stoji među gomilom i posmatra je.

Ukočila se.

Panika joj je potonula u stomak.

Trepnula je — i njega više nije bilo.

Neko je postavio pitanje, a ona ga nije čula.

Odmahnula je glavom.

„Izvinite, šta ste rekli?“

U ušima joj je zujalo.

Prvo vizija u Dvorani ogledala. Zatim njegov glas u njenoj glavi. A sada ga je videla...

Šta je sledeće?

Šta joj se dešava?

„Pitala sam šta se događa na ostrvu.“

Pitala se koliko bi trebalo da kaže.

„Na Lightlarku trenutno vlada neizvesnost. Carstva su podeljena. Postoje znaci pobune. Takođe imamo razloga da verujemo da bi Nightshades mogli pokušati da napadnu Lightlark, kao što su to činili i ranije.“

Pokušala je da se nasmeši.

„Kada sve to bude rešeno, nadam se da ćemo se jednog dana svi vratiti na Lightlark“, rekla je. „Ovo je bio naš dom pet vekova, ali sada je oslabljen. Lightlark je mesto kojem smo oduvek pripadali.“

Začulo se nekoliko tihih žamora, ali niko joj se nije suprotstavio.

Nadala se da je to dobar znak.

Odgovorila je na njihova pitanja najbolje što je umela, a zatim potražila ženu koja je na krajevima kose nosila ljubičasto cveće, boju vođstva.

Bila je visoka, svetle puti, tamne kose i prodornih očiju. Zvala se Wren, i Isla je saznala da predvodi jedno od većih sela u newlandu.

„Zašto neki ljudi stoje odvojeno od ostalih?“ upitala je Isla.

Njen narod nije bio toliko ujedinjen kao što joj se učinilo pre nekoliko meseci. Neki su bili okupljeni u grupama, dok su drugi stajali po strani.

Wren ju je trenutak posmatrala.

„Ne želim da zvučim bez poštovanja“, rekla je. „Ali ti nisi imala kletvu. Ne znaš kako je to kada moraš da ubijaš druge zbog hrane. Da gladuješ jer je jednostavno nije bilo dovoljno.“

Odmahnula je glavom.

„Većina nas uradila je stvari na koje nismo ponosni da bismo preživeli.“

Isli su oči zapekle od suza.

Celog života mislila je da je užasno to što je bila zaključana u svojoj sobi i što je tako naporno trenirala.

To nije bilo ništa u poređenju sa onim kroz šta je njen narod prošao.

Sada je to znala.

„Šta vam je potrebno?“ upitala je. „Kako mogu da vam pomognem?“

Wren je stisnula usne.

„Polako smo naučili da pravimo hranu. Mislim da nam je prijalo to što smo sami učili kako da se snađemo. Svaki izazov sada... samo je bleđa senka onoga što smo preživeli.“

„Sigurno vam nešto treba“, rekla je Isla. „Neki od vas i dalje izgledaju izgladnelo. Mogu da donesem još hrane. Mogu da dovedem ljude koji će vas naučiti da uzgajate druge useve ili da vam pomognu da obnovite kuće.“

Tokom putovanja sa svojim zvezdanim štapičem videla je u kakvom su stanju sela. Neke zgrade su izdržale zub vremena, dok su se druge raspale.

„Mogu da...“

Wren ju je prekinula.

„Kako su Starlings?“

„Ne znam. Pitala sam, ali još nisam posetila newland ili isle.“

„Pomozi njima“, rekla je Wren. „Mi smo snalažljivi. Stariji smo. Oni su tako mladi. Potrebna si im više nego nama.“

Tužno se nasmešila.

„Pomoglo bi“, rekla je. „Zbog krivice. Da znamo da na neki način pomažemo drugom carstvu, umesto da...“

Ubijamo ih.

Isla je klimnula.

„Vратиću se“, rekla je. „Sa pomoći i resursima, nakon krunisanja.“

Wren je klimnula.

„Čekaćemo.“

U daljini su zazvonila zvona.

Vazduh je bio oštar od soli s mora i mirisa izgorelog meda sa vašara koji se pojavio u podnožju dvorca. Svuda unaokolo bila su kolica puna različitih vrsta pečenih semenki i muzičari sa svojim instrumentima, ali još nisu svirali.

Isla je stajala na vrhu stepenica, tik izvan senke vrata, zaklonjena od pogleda hiljada ljudi koji su čekali dole.

Bio je dan Starling krunisanja i činilo se da je čitav Lightlark prisutan.

Pa, gotovo čitav.

„Nema Moonlinga“, tiho je rekla Ella iza nje, jer je Isla zamolila da pogleda.

Mlada Starling bila je njena dodeljena pratilja tokom Centenniala. Sada je Isla zaposlila Ellu da bude njene oči i uši tamo gde ona sama ne može da vidi ili čuje.

Zvona su utihnula.

Bilo je vreme.

Isla je zakoračila napred.

Haljina sačinjena od nizova srebrnih perli presijavala se poput ispredenog zvezdanog svetla. Njen ogrtač svetlucao je u talasima iza nje dok se spuštala niz stepenice.

I dalje joj je bilo čudno da nosi boju koju se usuđivala da koristi samo tokom svojih zabranjenih izleta izvan sopstvenog carstva.

Sve je delovalo pogrešno.

Kao da je oduzela život svojoj prijateljici, lišila je njenog srebra i sada ga stavila na sebe.

Da li su ti ljudi tako mislili?

Da je ubila Celeste—

Auroru—

zbog moći?

Potražila je odgovor na njihovim licima, stomak joj se grčio dok se pripremala.

Njihova lica bila su mozaik iznenađenja, radoznalosti, mržnje, gađenja, straha, gneva—

Diši.

Isla je napravila još jedan korak i umalo potpuno promašila stepenik.

Nakratko je razmišljala da podigne haljinu, potrči nazad uz stepenice, zaključa se u svoju sobu i ode bilo gde, bilo gde sa svojim zvezdanim štapićem.

Nije bila dostojna ničega od ovoga.

Nije zaslužila da vlada bilo kim.

Nije čak ni poznavala samu sebe.

Deo njene prošlosti nedostajao je, a ta osoba — ona koja je navodno volela jednog Nightshadea — delovala joj je kao stranac.

Stalno je bila tužna, a toliko emocija bilo je potisnuto u najdubljim delovima nje, da je znala da će jednog dana nadjačati sve ostalo i probiti se napolje—

Osetila je to.

Nit topline, postojana i umirujuća.

Med u njenom stomaku, zrak sunca samo za nju.

On.

Susrela je Oroov pogled.

Kralj je bio njeno odredište. Stajao je visok, ponosan i zlatan, na samom dnu stepenica.

U rukama je držao srebrnu krunu.

Gledao ju je kao da su tu samo njih dvoje, bez gomile, bez kruna.

Napravila je još jedan korak.

Pa još jedan.

Sve dok nije stala pred njega.

Oro nije rekao ništa.

Nije ni morao.

U njegovim očima boje ćilibara mogla je da pročita hiljadu reči.

Možeš ti ovo.

Tu sam uz tebe.

Poslednjih nekoliko dana ga je izbegavala, znajući da će želiti da počne sa obukom.

Bilo ju je sramota.

Njenom narodu bila je potrebna snažna vladarka.

On je samo želeo da je zaštiti.

Podigao je krunu visoko iznad njene glave, ne gubeći ni trenutak, znajući da želi da se sve ovo što pre završi.

„Kao kralj Lightlarka, proglašavam tebe, Isla Crown, vladarkom Starlinga.“

Stavio joj je krunu na glavu.

Bilo je gotovo.

Začulo se tutnjanje.

Oro se već okrenuo da se obrati svom narodu, ali je zastao, blago skupivši obrve.

Nervozni žamor proširio se gomilom.

Na trenutak je sve utihnulo.

Ostrvo se ispravljalo, a ljudi su zanemeli, njihova trenutna radoznalost istog časa zaboravljena.

Ali Isla je gledala Oru, a njegov izraz ostao je isti.

Ruka joj je krenula prema sečivu kraj njenog boka.

Pre nego što su joj prsti stigli do drške, ostrvo se otvorilo.

Tlo pod njenim nogama razdvojilo se poput usta koja vrište.

Bila bi progutana da nije stajala na njegovoj ivici, na delu zemlje koji se uzdigao poput naoštrenog zuba.

Sila ju je odbacila unazad. Zatvorila je oči.

Bol duž boka bio je jedini znak da je pala na tlo.

Krikovi su presekli vazduh napola dok se ožiljak prostirao preko stepenica dvorca u talasima, a kamen se krunio i propadao.

Oboje je nadjačalo kreštanje.

Krilata, čudovišna stvorenja zavijala su dok su izletala kroz otvorenu pukotinu.

Vratovi su im bili kratki, udovi dugi. Repovi gotovo nepostojeći. Građom su gotovo podsećali na ljude, osim lica — koja su bila čisto reptilska — crnih krljušti i, naravno, krila.

Za nekoliko trenutaka bila su svuda.

Desetine stvorenja spustile su se prema gomili.

Isla je podigla ruku iznad glave, kao da bi joj to moglo poslužiti kao bilo kakav štit protiv zuba koji su iz usta zveri štrčali poput zakošenih sečiva.

Pre nego što su stvorenja stigla do njih, zid plamena buknuo je i pretvorio se u prepreku.

Oro.

Vrelina je bila toliko jaka da je Isla osećala kako joj se odeća natapa znojem.

Kada se plamen povukao, stvorenja su nestala, pretvorena u pepeo koji je padao po njima.

Desetine su bile mrtve.

Pre nego što je iko stigao da potraži zaklon, pojavila su se nova stvorenja.

Pukotina je morala biti zatvorena.

Zveri su se neprestano dizale iz nje, probijajući se kroz otvor.

Uz stenjanje, Isla se podigla oslanjajući se na ruke.

Oro je bio povijen preko kolena, držeći se za bok.

Svaka povreda ostrva povređivala je i njega.

Sigurno je osećao kao da i njega rascepljuju.

Lice mu se grčilo od bola dok je podigao ruku i stvorio novu barijeru, ali stvorenja su sklopila krila kao odgovor, pretvarajući se u naoštrene strele, sa kandžama napred poput sečiva.

Uz krike od kojih je pretilo da se nebo rasprsne u komade, probila su se kroz zaštitnu sferu—

I gostila se njima.

Kosti su pucale, krv je prskala, udovi su bili otkidani.

Zveri su se obrušavale, ne obazirući se na Sunling plamenove, Starling iskre ili Skyling vetar.

Njihove kandže parale su meso lako kao što mačevi seku pesak.

Azul je poleteo uvis, okružen legijom Skylingsa.

Borili su se naletima vetra, obarajući stvorenja s neba ili ih udarajući o ostrvo sve dok se ne bi umirila.

Sunlingsi sa mačevima obavijenim plamenom čuvali su ljude koji su se skrivali iza kolica na vašaru.

Svi ostrvljani borili su se, ali mnogi nisu bili dorasli stvorenjima čija je koža odolevala većini oblika moći.

Pre nego što su uspeali da promene strategiju, većina njih bila je rastrgnuta snažnim čeljustima.

Neki ostrvljani su potpuno prestali da koriste svoje sposobnosti, jer su ih tako pretvarali u mete, i priljublivali su se uz tlo ili bežali.

Baš kao na balu pre nekoliko meseci, Isla je posmatrala kako se sve odvija, bespomoćna posmatračica.

Ne.

Možda je mrze. Možda joj ovo nikada neće delovati kao dom, ali morala je nešto da uradi.

Isla je ustala na noge koje su klecale, krv joj je bila vrela na boku lica.

Stavila je ruku na srce.

Srce koje je strela rascepila nadvoje.

Ono koje je izleženo srcem samog Lightlarka, ono koje je bilo povezano sa Oroovom sopstvenom moći.

Srce koje ju je, češće nego što nije, izneverilo.

„Molim te“, šapnula je, gledajući Oru, koji je čas ubijao rojeve zveri koje su napadale njegov narod, čas pokušavao da zatvori pukotinu kroz koju su krilata stvorenja i dalje u talasima nadirala.

Mogla je da mu pomogne.

Wildling moć obuhvatala je upravljanje stenama i zemljom.

Ako bi uspela da dohvati deo te moći, mogla bi da pomogne svima.

Isla je zatvorila oči.

Usredsredila se na disanje.

Ništa.

Ispružila je drhtavu ruku.

„Hajde.“

Ništa.

Moći sa kojima je rođena bile su isprepletane, zbog čega im je bilo teže pristupiti.

Njene Starling sposobnosti, međutim, nisu bile takve.

Bile su tu, tik ispod površine.

Prizvala ih je.

Ništa se nije dogodilo.

Možda bi umesto toga mogla da se usredsredi na vezu između nje i Orua.

Da iskoristi njegovu moć.

Pogledala je kralja, kojem su obe ruke drhtale od napora, ispružene na obe strane.

Osetila je to.

Pokušala je da je zgrabi.

Ništa.

Zamahivala je rukom prema rasekotini u zemlji, zamišljajući kako je zatvara ledom, užarenom stenom ili energijom, želeći svim delom svog bića da se zatvori.

„Hajde!“ zagrmela je.

Ništa.

Njen povik privukao je pažnju najbližeg krilatog stvorenja.

Otvorilo je usta i odsečena ruka pala je na zemlju.

A onda je nasrnulo na nju.

Isla nije stigla ni da vrisne ni da ponovo pokuša da upotrebi moć.

Samo jednim zamahom krila našlo se pravo iznad nje.
Videla je kako stvorenje pokazuje zube i otvara ogromnu čeljust.
Na samo nekoliko centimetara od toga da joj proguta glavu, stvorenje se ukočilo.
Krila su mu se sporo pokretala dok je zatvaralo usta i spuštalo lice, kao da je proučava.
Isla nije znala zašto, ali pružila je ruku prema njemu, sve dok vrhovima prstiju nije okrnula prostor između njegovih očiju — očiju kojih je bila zastrašujuće svesna.
Zver je trepnula.
Zatim je ponovo otvorila usta—
I zakreštala.
Zvuk joj je gotovo probio bubne opne i sve oko nje je utihnulo.
Stisnula je zube, spremajući se da bude živa pojedena.
Ali stvorenje je samo okrenulo glavu i otišlo, uz još jedan kreštav zvuk.
Ostali su ga sledili.
Isla ih je posmatrala kako beže prema horizontu, prateći pravac kojim su krenuli.
Nightshade.
Išli su prema Nightshadeu.
Ne.
Setila se svoje vizije u Dvorani ogledala...
Grim kako napada senkama koje ubijaju sve što im se nađe na putu.
Ubedila je sebe da je to plod njene mašte, ali—
Možda je bilo stvarno.
Kada su zveri postale tek mrlja u daljini, Oro je zatvorio pukotinu u zemlji.
Krikovi su i dalje parali vazduh, zajedno sa metalnim mirisom krvi.
Isla je u grlu osećala pečenje od pepela koji je udahнула.
Povređeni...
Njihove rane nisu izgledale normalno.
Koža im je izgledala kao da su je poharale senke.
Lezije su rasle, pomerale se i polako uništavale sve na svom putu.
„Ti si ovo uradila.“
Glas je zvučao prigušeno, udaljeno.
Isla se okrenula.
Žena je stajala usred mora tela, nedaleko od nje, upirući prst pravo u nju.
„Nije je napalo. Komunicirala je s njim!“

Napravila je korak unazad.

„Šta? Nisam...”

Muškarac je prišao ženi.

„Video sam. Ona je u savezu sa Nightshadesima, zar ne?”

Isla je odmahнула glavom.

„Ova ceremonija je bila nameštaljka, da bismo svi bili ovde u isto vreme. Da bi zveri mogle da nas napadnu.”

„Ne, naravno da nije“, rekla je, jedva čujući sopstveni glas dok je pravila još jedan korak unazad.

Niko je nije slušao.

Islino srce je prebrzo tuklo. Ubrzano je disala, a ipak joj se činilo da vazduh nikako ne stiže do pluća. Odjednom joj se zavrtilo u glavi—

„Dosta.”

Ta reč bila je naredba i utišala je gomilu.

Azul se spustio s neba i sleteo u čučanj, a snaga pri doskoku zatresla je tlo.

U jednoj ruci držao je glavu jednog od stvorenja, uredno odsečenu mačem za njegovim pojasom i oblivena tamnom krvlju.

Okrenuo se i na trenutak pogledao Islu. Uplašila se da će mu lice biti puno sumnje, ali on je samo izgledao radoznalo.

Ruka vreła poput vatre stegla joj je rame.

Okrenula se i ugledala Oru kako joj traži pogled, odmerava je, proverava da li je ozbiljno povređena.

Tek kada je delovao zadovoljan, okrenuo se i počeo da izdaje naređenja.

Isla jedva da je čula ijednu reč koju je izgovorio.

Svet je počeo da se naginje.

Na jedno Oroovo naređenje, Azul je poleteo sa onoga što je ostalo od stepenica, u pravcu ostrva.

„Wildling eliksir“, rekla je sebi, znajući da tako može da pomogne.

Ljudi su umirali svuda oko nje — morali su biti izlečeni.

Nikada nije videla ovakve povrede, ali lekoviti serum je nikada nije izneverio.

Ako bi stigla do svog zvezdanog stapiča, mogla bi da se portalom prebaci u Wildling newland i donese još.

Krenula je uz stepenice, jedva izbegavajući zatvorenu pukotinu, gazeći preko leševa stvorenja koja je Oro ubio.

Ležala su ugljenisana i pušila se.

Nije stigla ni do vrata dvorca.

Na vrhu stepenica Isla je pala na kolena.

Noge su joj utrnule.
Panika ju je okružila.
Nije mogla da diše.
Krv.
Svuda.
Toliko mrtvih.
Nije uspela da ih spase.
Da nije bila toliko sebična, toliko slaba; da je počela da trenira kada je Oro insistirao, mogla je da pomogne.
Mogla je da bude više od obične pošasti.
Ponovo je pomislila na svoju viziju i Grimov glas.
Vrati mi se, rekao je.
To je bilo ono što je želeo.
Stvorenja je očigledno prizvao Grim.
Postojao je razlog zbog kog je nisu povredila.
Disala je teško.
Čula je Ellu kako izgovara njeno ime i pokušava da je podigne.
Zatvorila je oči i u mislima videla samo onu ženu kako upire prst u nju, proglašavajući je krivcem za svu njihovu patnju.
Isla nije mogla a da ne pomisli da je možda bila u pravu.

INSIGNIJA

Insignija je slabo svetlela, kao da joj šapuće dobrodošlicu.

Isla nije stajala na tom simbolu još od dana kada je prvi put stigla na ostrvo. Oznaka je bila jednostavna — krug u kojem su se nalazile ilustracije koje su predstavljale svih šest carstava.

Ovo je bilo neutralno mesto za sastanke i razgovore na Mainlandu, dok je dvorac bdeo nad njima poput zveri sačinjene od kamena, kula i tvrđavskih zidina.

Isla se nervozno prebacila s noge na nogu, stojeći iznad Wildling ruže. Oro je stajao preko puta nje, na suncu. Azul je stajao na simbolu munje.

Cleo je izronila iz talasa koji je uz huk stigao pravo iz okeana. Morska pena još se skupljala oko njenih stopala.

Poslednji put kada ju je Isla videla, Cleo je pokušala da je ubije.

Moonling se okrenula prema Isli i oči su joj zasijale, kao da uživa u istoj pomisli.

Njena bela haljina imala je visok okovratnik i rukave koji su se spuštali sve do poda, prekrivajući urezani simbol meseca.

Šta god da je očekivala da će pronaći u Isli, očigledno je bila razočarana, jer se Cleo namrštila i okrenula prema Oru.

„Kako je, tačno, uspela da ih zaustavi?“

Njen glas presekao je tišinu, a iza nje se podigao ogroman talas, kao da želi da mu odgovori.

Ona je zapovedala morima.

Sva voda na svetu klanjala se pred njom.

„Stojim upravo ovde“, rekla je Isla.

Bila je i te kako sposobna da govori u svoje ime.

Cleo se samo neznatno okrenula kako bi ponovo pogledala Islu. Podsmehnula se.

„Kako si ti, nekada navodno bez moći, a sada svemoćna“ — vladarka je čak i samu reč *moć* učinila jednom kada ju je povezala s Islom — „zaustavila dreksove?“

Dreksovi.

Da li su se tako zvali?

Kako je Cleo znala šta su?

Verovatno je trebalo da smisli odgovor na pitanje ako je već insistirala da sama odgovori na njega.

Progutala je knedlu.

„J-Ja... ne znam. Dodirnula sam ga.“

Cleo je svaku reč izgovorila kao da predstavlja zasebnu rečenicu.

„Dodirnula si ga.“

„Da“, rekla je Isla kroz stisnute zube.

Moonling se ponovo okrenula prema Oru.

„Koliko još njih želiš da izlečimo?“ upitala je kralja, a Isla je shvatila da je otpuštena.

Četrdeset petoro ljudi bilo je mrtvo.

Još više njih i dalje se borilo za život.

Isla je donela Wildling lekovite eliksire iz newlanda, ali bila im je potrebna dodatna pomoć. Oro je preko Azula pozvao Cleo, a ona je odvojila vreme da stigne do palate.

„Pedeset četvoro je teško povređeno“, rekao je Oro.

„Obezbedićemo iscelitelje.“

Oro je klimnuo.

„Pretpostavljam da si posetila proročicu. Jesi li uspela da je probudiš?“

Proročica je bila na Moon Isleu i samo je retko birala da se odmrzne.

Moonling je odmahнула glavom.

Oro bi znao da laže.

„Svi znamo da je ovo verovatno bio napad Nightshadea. Moramo da ujedininimo naša carstva. Na čijoj si strani?“ zahtevao je odgovor.

„Još nisam donela odluku da li ostajem ili odlazim.“

Orov izraz nije se ni najmanje promenio.

Očekivao je to.

„Koja je prava svrha tvoje vojske i brodova?“

„Da zaštite interese Moonlinga kada donesem odluku.“

„Donesi je uskoro“, rekao je Oro. „Sada nije vreme za bekstvo u tvoj newland.“

Azul se umešao.

„Cleo, valjda ne razmišljaš zaista o odlasku.“

Cleo se naglo okrenula prema njemu, a njena bela haljina bila je poput lokve ispod njenih stopala, pomerajući se poput tečnosti.

„Predugo smo bili zavisni od ove zemlje. Kletve su slomljene. To bi mogla biti prilika za nešto više. Možda bi ostrvo trebalo da padne.“

Azul je zurio u nju, ne verujući svojim ušima.

„Ako Lightlark padne, carstva će ga slediti. Naša moć je najjača ovde. Naša budućnost je ovde.“

Isla se setila onoga što joj je Azul rekao tokom Centenniala — Cleo nije prisustvovala prethodnom.

Ovo nije bila iznenadna odluka.

Cleo je već neko vreme razmišljala o odlasku.

Zašto?

Nije imalo smisla.

Orove oči bile su pune nepopustljive odlučnosti.

„Ako zaratimo sa Nightshadeom, na čijoj ćeš strani biti?“

Napustiti Lightlark i otići u Moonling newland bilo je jedno...

Izabrati da stane nasuprot njemu bilo je nešto sasvim drugo.

Cleo je podigla glavu. Brada joj je bila usmerena prema kralju, oštra koliko i njen ton.

„Na strani pobednika.“

Talas visok tridesetak metara srušio se o liticu, prelio preko njenog ruba i pravo preko Moonling vladarke.

Kada se voda povukla, nje više nije bilo.

Moonling iscelitelji nikada nisu videli ništa slično ranama koje su dreksovi naneli. Uspeli su da uspore propadanje kože, ali su na kraju upravo njeni Wildling eliksiri uspeli da potpuno uklone tragove.

Tokom noći više puta se portalom vraćala u svoj newland, a njen narod je dobrovoljno ustupao sopstvene zalihe eliksira.

Ostala im je samo mala količina retkog cveća.

Većina ljudi je spasena.

Ostali su podlegli povredama.

Isla je polako krenula prema svojoj sobi, a Oro je išao kraj nje. Mesec ih je pratio kroz prozore dok su se peli stepenicama dvorca.

Kada su stigli do njene sobe, naslonila se na vrata.

„Cleo ih je nazvala dreksovima. Jesi li ikada čuo za njih?“

„Ne. Moonlings su oduvek cenili svoju istoriju i istoričare. Možda je o njima pročitala nešto.“

Ponovo ju je posmatrao.

Uhvatila ga je da to radi svakih nekoliko minuta još od napada.

Kao da je neprestano morao da se uverava da nije povređena.

„Dobro sam“, rekla je nežno.

Spustila je pogled na sebe i trznula se.

Bila je prekrivena krvlju nakon što je pomagala isceliteljima.

Nije bila njena.

„Znam“, rekao je, ali mu se čelo nije opustilo.

Briga mu je bila urezana u svaku crtu lica, i Isla je znala da nije brinuo samo zbog nje.

„Učinio si sve što si mogao“, rekla je, pružajući ruku da mu dodirne lice, jer je bila poznata po tome da drugima pruža mnogo više razumevanja nego sebi.

Prsti su joj bili prekriveni krvlju — spustila je ruku pre nego što je stigla do njegovog obraza.

„Ta stvorenja...“

Oro je zatvorio oči.

Kladila bi se da u mislima ponovo proživljava sve što se dogodilo.

Kada ih je otvorio, u njegovom pogledu videla je krivicu.

Sebe je smatrao odgovornim za svaku pojedinačnu smrt.

Želela je da preuzme taj bol.

Želela je da smisli bilo šta što bi moglo da mu bude uteha.

Pre nego što je stigla da kaže još nešto, prslonio je usne uz teme njene glave i rekao:

„Laku noć, Isla.“

USPINJANJE

Bila je sredina noći kada su se balkonska vrata Isline sobe naglo otvorila. Okean se podigao poput ruke i izvukao je iz kreveta.

Zajecala je od šoka, dok joj je slana voda pekla grlo, nos i pluća. Majica joj se naborala oko tela, stomak joj je stružeći prešao preko kamenog balkona i imala je dovoljno prisebnosti da se uhvati za stubove, ali more je bilo prejako. Povuklo ju je stotinama stopa naniže, pravo u svoje dubine.

Gušila se, dok su joj se pluća punila vodom, uverena da će umreti, sve dok joj se pred očima nije smračilo.

Kada joj se vid vratio, klečala je i čula reč:

„Sada.“

A onda je voda počela da izlazi iz nje istom brzinom kojom ju je prethodno udahnula, dok joj je so grebala grlo.

Visok plafon bio je od kamena. Sa njega su visile stalaktite, oštre poput ledenica. Bila je pod zemljom. Niko neće čuti njene krike. Oči su joj još uvek pekle od mora, ali je grozničavo treptala kroz peckanje, tražeći izlaz. Senke su svetlucale svuda oko nje, a onda su joj otmičari postali jasni. Nosili su maske — monstruozne crvene maske koje su im potpuno skrivale lica.

Njena otmičarka i osoba koja ju je povratila u život očigledno su bile Moonling; morale su biti, čim su na takav način iskoristile more. Ostali nisu.

Isla je ugledala plavu kosu Skylinga. Zlatne i crvene pramenove Sunlinga. Nijednog Starlinga na vidiku. Svi su bili odeveni u istu nijansu: bež. Boju koju nijedno od carstava zvanično nije prisvojilo.

„Jesi li siguran?“ Jedva je razaznala reči prigušenog glasa. „Možda bi trebalo da sačekamo—“

„Nema vremena“, rekao je drugi, glasniji glas. „Napad dreksova je tek početak. Ovo mora da se dogodi sada.“

Isline misli su u prvi mah odmah odlutale ka Cleo, ali sada se pitala da li iza svega stoje pobunjenici, oni koje je Azul spomenuo za večerom. Da li su mislili da je ona odgovorna za dreksove? Da li su je zato povredili?

Isla je otvorila usta da kaže bilo šta, ali grlo joj je bilo izranjavljeno. Ništa nije izašlo.

Nije imala oružje. Već je bila prekrivena krvlju, koža na stomaku joj je bila sastrugana do mesa. So joj se uvukla u rane. Da joj ruke nisu bile vezane iza leđa, mogla je da posegne za svojom nevidljivom ogrlicom, stegne kamen i posmatra kako Grim sve njih pretvara u pepeo.

Ako ti ikada zatrebam, dodirni ovo. I doći ću po tebe, rekao joj je kada joj ga je dao.

Činjenica da je uopšte razmišljala o tome zabrinula ju je.

Isla je od početka trebalo da posluša Oro. Njen život nije pripadao njoj.

Zar među njima nije bilo nijednog Starlinga? Zašto bi želeli da ona umre kada bi to značilo smrt tolikih drugih? Ponovo je povratila.

„Ne pomeraj se“, naredio je neko dok je nekoliko njih iz grupe zakoračilo napred. Posmatrala ih je kako joj prilaze i u mislima odbrojavala svoje poslednje trenutke.

Hladne ruke uhvatile su njenu izranjavanu kožu—

Svet je eksplodirao.

Pri njihovom dodiru, energija je prostrujala iz Isle poput talasa koji nastaje kada se kamen baci u mirnu vodu. Moć je eksplodirala u svim pravcima, odbacivši sve oko nje u vazduh. Čula je lomljenje kostiju dok su neki bili katapultirani u kamene zidove. Krikove. Videla je crvenilo maski pomešano s krvlju.

Neko je bio bačen pravo na stalaktit, koji mu je probio lobanju.

„Nisam—“ Glas joj je bio jedva čujan promukli šapat. Nije pokušala da ih povredi, iako je bilo očigledno da su oni nameravali da povrede nju.

Nije čekala da vidi da li će se oporaviti. Energija je pokidala njene veze. Isla je potrčala.

Tuneli su bili mračni i memljivi; negde u blizini čula je huk mora. Postojalo je više pravaca, ali ona je izabrala jedan i nastavila njime, sve dok se put nije počeo uzdizati. Morala je da stigne na površinu.

Pobunjenici — da li su joj bili za petama? Nije zastala da oslušne. Oštro kamenje seklo joj je bosa stopala dok joj sve nije počelo da trne. Odeća joj je bila natopljena krvlju, tkanina slepljena za rane.

Baš kada se zapitala da li će zauvek ostati zarobljena ispod Lightlarka, pred njom se pojavio put toliko strm da je morala da se penje na rukama i kolenima. Na njegovom vrhu nalazila su se drvena vrata, jedva velika kao vrata ormara.

Provalila je kroz njih i našla se u napuštenoj prodavnici, prekrivenoj paučinom, prašinom i razbijenim staklom. Neki komadići su joj isekli stopala dok je trčala kroz vrata i pravo u jedan od zaboravljenih uglova agore. Luka je bila s njene leve strane. Ugledala je razbijene brodove, neke prevrnute na bok, a neke svedene na gomile drveta.

Dole. Morala je da se spusti dole, do srca pijace. Na trenutak su joj prsti krenuli ka ogrlici, a misli ponovo ka njoj.

Pobunjenici su mogli da je jure. Grim bi ih sve za trenutak uništio.

Jezda joj se spustila niz kičmu.

U tome je bio problem.

Šta nije bilo u redu s njom?

Isla je spustila ruku i pojurila niz uski kameni put, pored odavno zatvorenih prodavnica.

Bilo je kasno i ulice su bile prazne, osim jednog Sunlingovog stražara koji je patrolirao. Kada ju je ugledao, oči su mu se raširile od uzbune i Isla se zapitala da li treba da se uplaši. Da li je mogao da bude deo grupe koja ju je otela? Neki od njih su, na kraju krajeva, bili Sunling.

Pre nego što je stigla predugo da brine, stražar je skinuo svoj zlatni ogrtač i prebacio joj ga preko ramena. Tek tada je Isla shvatila da je u mokroj odeći za spavanje i da joj je telo gotovo potpuno vidljivo ispod nje.

Ogrtač je bio topao i Isla je klonula na zemlju, umotana u njega, dok se panika širila oko nje kada je pozvano još Sunlingovih stražara.

Neko je povikao da upozori kralja.

Znala je da je Oro primio vest kada je talas vreline prohujao čitavim ostrvom.

Kada je Oro pronašao Islu, drhteću i sa oguljenom kožom, izgledao je kao da želi da sruši čitavo ostrvo. Sama zemlja pod njihovim nogama zatresla se dok je on, veoma mirno, rekao:

„Ko ti je ovo uradio?“

Do trenutka kada je raskomadao napuštenu kuću, pobunjenici su već nestali. Naredio je stražarima da pretraže tunele, a oni su pronašli stotine prolaza za koje niko zvanično nije znao da postoje.

Sada je u prestonoj dvorani vladala tišina ispunjena strahom. Isla nikada nije videla Oroa toliko besnog. Jedina osoba koja se usudila čak i da je pogleda bio je Soren.

„Počinjena je izdaja“, rekao je Oro, a oči su mu bile čista vatra. Njegov glas je odjekivao dvoranom. Stajao je ispred svog prestola i obraćao se sali ispunjenoj svim plemićima i predstavnicima sa čitavog ostrva. Azul je stajao nekoliko stepenika niže, sa njegove strane.

Isla je stajala pored njega. Koža joj je bila oguljena; delovi stomaka morali su da budu obnovljeni Wildling eliksirom. Slana voda je bol učinila nepodnošljivim. Svaki pokret tkanine njene haljine i sada je bio pravo mučenje, ali Isla je želela da stoji ovde, pred svima njima, kao dokaz snage.

„Vladar je napadnut. Neka se zna da će svako za koga se utvrdi da je povezan s ovom grupom pobunjenika biti obešen preko litica u Zalivu zuba.“

Prema Azulovim rečima, bila je to smrt uz strašne muke. U tim vodama živela su morska stvorenja velika poput čitavih delova zamka, u dubinama za koje se pričalo da im niko nikada nije video dno.

„Svaka zla namera prema Wildling carstvu od ovog trenutka prestaje. Jedan Wildling je slomio vaše kletve. Ovaj Wildling je razlog zbog kojeg Lightlark još uvek stoji. Ukazivaćete poštovanje njoj i njenom carstvu ili ćete pronaći drugo mesto za život.“

Predstavници su brzo napustili prestonu dvoranu kada je kralj završio. Soren je poslednji izašao, a Isla je imala neprijatan osećaj da će joj se obratiti. Na kraju se samo okrenuo i otišao.

Azul joj je prišao, a iza njega su stajala dvojica stražara.

„Ovo su Avel i Ciel“, rekao je. „Dva najbolja ratnika Sky Islea. Dobrovoljno su se javili da budu u tvojoj službi onoliko dugo koliko ti budu potrebni.“

Stražari. Želeli su da je zaštite.

Avel je bila visoka plavuša, gotovo potpuno obrijane glave. Ciel je bio iste visine i iste boje kose, samo što je njegova bila duga. Crte lica bile su im gotovo identične. Blizanci, pretpostavila je.

Pomislila je da neko izvan njenog carstva, neko ko s njom uopšte nije bio povezan, želi da joj pomogne... i oči su joj se ispunile emocijama. Nisu je svi na ovom ostrvu mrzeli zato što je Wildling, pomislila je. Nisu svi želeli da je povrede.

„Jeste li sigurni?“ upitala ih je Isla.

Istovremeno su kleknuli pred njom, pognuli glave i pružili joj svoje bodeže sa vrhovima od safira.

„Slomili ste kletve, vladarko. Zauvek smo vam dužni.“

Isla je odmahнула glavom.

„Ne. Ne — niste“, rekla je. Pomislila je na pobunjenike i njihov napad. „Ali prihvaću vaše usluge, barem za sada.“

Zahvalila je Avel i Ciel, a zatim ih zamolila za privatnost. Ostali su da stražare ispred vrata prestone dvorane.

Unutra su ostali samo ona i Oro.

Kada se popela stepenicama do Oroa, on je već sedeo pogrbljen, pognute glave. Jednom rukom prešao je niz lice. Trgao se kada je Isla kleknula pred njim, tako da im pogledi budu u istoj ravni.

Oči su mu bile krvave i očajne.

„Naći ću ih“, rekao je.

Stavila mu je ruku na obraz. Na trenutak se ukočio, kao da nije navikao da ga neko dodiruje — ko bi se usudio da dodirne kralja? — ali već sledećeg trenutka naslonio je lice na njen dlan.

„Znam“, rekla je.

„Da su te ubili, ja bih—“ Zatvorio je oči, a vrelinu njegovog besa osećala je poput zida, pomešan s nečim težim. Tugo.

„Znam“, ponovila je, jer bi se isto osećala da se nešto dogodi njemu. Njihova ljubav bila je blistava veza između njih. Osećala ju je, sjajnu i snažnu, dok je prislonila čelo uz njegovo.

„Ovde sam. Oboje smo ovde. Oboje smo dobro.“

Pogled mu je skliznuo na mesto gde joj se haljina delimično otvorila, otkrivajući neke od preostalih ožiljaka, uključujući onaj iznad srca, gde ju je tokom Centenniala probila strela. Nikakva količina eliksira nije mogla da ga izbledi.

Nagnula se unazad kako bi se haljina ponovo zatvorila.

„Isclitelji su rekli da do kraja nedelje neću imati ni ožiljak od ovog napada.“ Lečili su je neki od Moonlinga koji su ostali u zamku da se brinu o onima koji su bili povređeni u napadu dreksova.

„Ne bi ni trebalo da imaš ožiljak.“

„Oro“, rekla je.

Nije je pogledao u oči. Gledao je pored nje, verovatno zamišljajući desetina načina na koje će mučiti pobunjenike kada ih konačno pronađe.

„Želim da počnem s obukom.“

To mu je privuklo pažnju.

„Kada su dreksovi napali, pokušala sam...“ Zgrčila se pri sećanju na udove koji su bili otrgnuti i krike koji su joj parali bubne opne. „Pokušala sam da upotrebim svoje moći. Zaista jesam. Čak i dok su ljudi umirali oko mene, nisam mogla da prizovem svoje sposobnosti. Nisam mogla da ih spasem.“ Namrštila se. „Ali onda, pod zemljom... Nisam ni pokušala, nisam ni razmišljala o tome, a pretvorila sam se u oružje. Drago mi je što jesam, ali bio si u pravu. Želim da naučim da kontrolišem svoje moći kako one ne bi kontrolisale mene.“

Klimnuo je glavom, odlučan i istovremeno olakšan, kao da mu je upravo dala nešto čime može da se bavi kako bi joj pomogao da ostane bezbedna.

„Rekao si da si smislio način da pokušaš da ih raspleteš?“ upitala je.

Njegovo olakšanje je splasnulo.

„Da“, rekao je. „Ali neće ti se dopasti.“

OSLOBOĐENA

Remlar se kezio poput nekoga ko je samouvereno prorekao budućnost, a onda dočekao da se njegove reči ostvare. Oroov oštar pogled nije uspevao ni najmanje da mu izbriše osmeh s lica.

„Rekao sam vam da će se dobrovoljno vratiti“, reče krilati muškarac. Tokom Stogodišnjice rekao im je: *Želim da mi Wildling dođe u posetu. Kada se sve ovo završi... doći će dobrovoljno, uveravam vas.*

Isla je shvatila da je znao. Još tada, kada je rekao da je ona... radoznala... rođena na tako neobičan način, verovala je da Remlar govori o njenoj tajni, o tome da je nemoćna. Ali sada je razumela. Još tada je znao da je ona Nightshade.

„Reci mi, Kralju, valjda nisi bio baš toliko naivan“, reče Remlar. „Sasvim je očigledno da je dotaknuta noći.“

„Dosta.“ Oroov glas bio je oštar. „Možeš li da raspleteš njene moći?“

Remlar klimnu glavom. Bio je drevno biće. Isla nije znala do koje mere sežu njegove sposobnosti, ali je osećala da je stariji nego što je uopšte mogla da zamisli.

Imao je tamnu kosu, poput Grimove. Da li je zaista bio Nightshade? Kako je to bilo moguće?

„Uradi to“, reče Isla.

Oro je pogleda.

„Imaš izbor. Ne moraš da—“

„Znam“, reče ona.

A onda se ponovo obrati Remlaru:

„Uradi to.“

Pre nego što je Remlar uspeo da se pomeri i za pedalj, Oro zakorači prema krilatoj prilici.

„Ako je povrediš“, reče ledeno mirnim glasom, „ona će te ubiti. A onda ću pronaći način da te oživim kako bih mogao ponovo da te ubijem sopstvenim golim rukama.“

Od te pretnje Isli se osušiše usta, ali Remlar, koji je očigledno sopstvenom životu pridavao veoma malu vrednost, samo se još šire nakezi.

„Ništa manje ne bih ni očekivao, Kralju“, reče. „Ali od mene nema čega da se plaši. Ona je jedna od nas.“

Jedna od nas.

Bilo je glupo, ali nešto u njoj naraste na te reči. Nakon što su je toliki odbacili, to što ju je neko — čak i neko poput Remlara — smatrao svojom... prijalo joj je.

Prišao joj je, coktajući jezikom. Krila su mu zatreperila dok ju je proučavao i nešto sebi mrmljao u bradu. Koža mu je bila plava poput ptičjeg jajeta. Kretao se poput mačke, graciozno, a oči su mu bile oštre poput zuba.

Osmeh mu poprими zlokoban izraz.

„Možda bi trebalo da bežiš“, nehajno reče Oro. „Ili, još bolje, da poletiš.“

Isla nije znala da li je Oro poslušao njegovo upozorenje.

Jednim brzim pokretom, Remlar joj prisloni jednu ruku na čelo, a drugu na srce — i pred očima joj sve eksplodira.

Bol ju je rascepila nadvoje. Vrisak joj je bio dubok, hrapav i životinjski; čula ga je čak i kroz zvonjavu u ušima. Suze joj se slivahu niz obraze.

Pala je na kolena.

Levom rukom udari o tlo i iz njenih prstiju provali tama.

Proždirala je sve što joj se našlo na putu; sve živo pretvaralo se u pepeo. Drveće je padalo i nestajalo, a vazduh je posiveo od senki koje su se kovitlale svuda unaokolo.

Desna ruka joj pade na zemlju, a iz nje poteče bujica hiljada cvetova, nadirući iz tla u talasima i cvetajući jedan za drugim nezamislivom brzinom.

Ruže, lale, neveni — prekrili su šumu poput ogromnog tepiha, a boje su se širile na sve strane.

Svet je pred njenim očima umirao i ponovo se rađao, a ona je nastavila da vrišti sve dok joj glas nije nestao u poslednjem promuklom hropcu.

Možda su prošle sekunde, a možda minuti, ali na kraju se sve smirilo i ona ustade.

Jedna njena strana bila je potpuna pustoš — druga sama definicija plodnosti.

Oro je za tren bio pred njom.

„Isla“, govorio je, ali njegov glas dopirao je do nje tek kao šapat s kraja tunela.

Napravila je jedan korak napred.

Zateturala se.

„Pogledaj me, ljubavi“, reče on.

Ljubavi.

Uhvatila se za tu reč poput sidra, ali nit koja ih je povezivala proklizala joj je kroz prste—

Tama je dobila bitku i progutala je celu.

PRE

Isla je prelazila stepenike po dva odjednom — zaista nije trebalo da dođe. Kako je mogla biti toliko glupa?

Terra ju je oduvek upozoravala na Nightshade. U svim njenim pričama oni su bili zlikovci. Čudovišta.

Zaista nije nameravala da dođe ovamo. Htela je da se portalom prebaci negde sasvim drugde, ali dok se njena lokva formirala, pomislila je samo na jedno—

I evo je, na najopasnijem mestu na svetu. Bežala je od grupe stražara, prolazeći pored mračnih kamenih uglova, kroz hodnike čiji su se odjeci širili i koji su se nad njom zatvarali u ogromne lukove.

Isla je skrenula u uzan hodnik i srušila se na kolena.

„Hajde“, zarežala je, čvrsto pritisnuvši zvezdani štapič o pod.

Lokva se nije pojavila.

Isla nije želela ni da pomisli šta će se dogoditi ako ne bude mogla da se vrati kući. Zemlje Nightshade bile su hiljadama kilometara udaljene od Wildling newlanda... Brodom bi joj bili potrebni meseci da se vrati, a kako bi uopšte platila put? Nije imala nijedan dragulj kod sebe. Sad kad je bolje razmislila, niko pri zdravoj pameti ionako ne bi pristao da je bilo gde odveze.

Ako neko shvati ko je... bila je mrtva.

Stogodišnjica je bila udaljena svega godinu dana. Vladar Nightshade bio je čudovište. Prema njenom pozivu, prvi put je bio pozvan da prisustvuje tom događaju.

Šta bi joj uradio ako je pronađe? Odmah je ubio, kao prvi korak u razbijanju kletvi? Zatvorio je? Mučio?

Progutala je knedlu. Svoju sobu je smatrala zatvorom... kako je samo bila glupa. Postojala su mnogo gora mesta u kojima bi mogla ostati zarobljena.

Povici. Koraci. Zveckanje oklopa.

Instinkt je preuzeo. Bacila se prema vratima — bila su otključana. Pre nego što su stražari mogli da je ugledaju, uletela je unutra.

Još jedan hodnik.

Glasovi spolja. Već su bili tu. Bilo je još nekoliko vrata. Pokušala je svaka.

Zaključana.

Zaključana.

Zaključana.

Zaključana.

Glasovi su bili sve bliži. Bez razmišljanja, počela je da udara po poslednjim vratima, očajna i uspaničena—

Otvorila su se.

Na vratima je stajala žena. Ruke su joj bile prekrštene.

„Kasniš“, rekla je žena. „Obuci ovo i pridruži se ostalima.“

Isla nije imala pojma za koga je žena smatra, niti ko su „ostali“, ali je znala da prepozna sreću kad je vidi.

Žena ju je gotovo ugurala u drugu prostoriju. Isla joj je bila toliko zahvalna i toliko uplašena da će je stražari pronaći da se u mraku svukla i obukla šta god joj je žena pružila — tkaninu pripijenu uz telo. Isli je bilo važno samo to da će izgledati kao ostale Nightshade. Čak i ako je stražari ovde pronađu, stopiće se s njima. Naročito ako se pridruži ljudima koji nose istu odeću.

Vrata su se naglo otvorila i Isla zamalo izvuče bodež koji je držala pričvršćen za butinu, pored zvezdanog stapiča.

Bila je to samo ona žena. Na prstu je imala boju i, pre nego što je Isla stigla da se pobuni, žena joj je bez mnogo ceremonije razmazala boju preko usana.

„Idi“, rekla je, gurajući je prema drugim vratima.

Sa druge strane čekalo je dvanaest žena. Sve su bile obučene poput nje. Isla je gotovo odahnula. Savršeno se uklapala... naročito sa crvenilom na usnama.

Sve što je trebalo da uradi bilo je da pronađe put napolje, gde bi ponovo mogla da pokuša sa svojim zvezdanim štapičem—

„Na mesta!“

Na mesta? Žene su se odjednom uspravile i poređale u liniju, kojoj se Isla brzo pridružila, pitajući se šta se, zaboga, događa.

Da li je ovo bila neka borbena legija?

Ako jeste, zašto su nosile haljine?

Je li ovo bila neka vrsta probe?

Progutala je knedlu. Ako jeste, uskoro će biti otkrivena. Očigledno nije znala nijedan tekst za predstavu, niti koreografiju za ples...

„Nadam se da će mene izabrati“, šapnula je žena s njene leve strane nekome ko joj je, po svemu sudeći, bio prijateljica.

„I ja se nadam da će mene izabrati“, odgovorila je druga. „Četvrti put pokušavam da budem primećena. Bila bi mi čast da budem deo vladajuće loze.“

Vladajuće loze?

Isla se okrenula prema ženama da ih pita šta se događa i zašto izgledaju toliko uzbuđeno, ali tada su se vrata pred njima otvorila.

On je ušao.

Isla se sledila.

Odmah je znala ko je. Nešto u načinu na koji se vazduh pomerao oko njega, u odjeku njegovih koraka... Bio je najviši muškarac kog je ikada videla, najmanje četrdesetak centimetara viši od nje. Imao je relativno dugu crnu kosu, poput prosutog mastila, koja mu je padala preko čela i uvijala se oko ušiju. Usne su mu bile kao zauvek stegnute u mrštenju. Delovao je nezainteresovano.

Bio je kralj košmara, demon.

Vladar Nightshade.

Bila je mrtva. Otkrio je ko je. Zarobili su je; žena ju je nekako prepoznala i obavestila stražare—

Kakva je samo bila glupa. Poppy i Terra su se toliko trudile da je drže bezbednom, a ona je prekršila njihova naređenja, i to zbog čega? Da iskusi nešto novo? Kako je bila sebična.

Prsti su joj polako krenuli prema butini. Protiv vladara Nightshade nije imala nikakve šanse, kao ni protiv bilo kog vladara — koliko god dobro baratala oštricom, moć je ipak moć — ali umreće dostojanstveno.

Boreći se.

Čim joj je kažiprst dotakao glatki metal, njegove oči sretoše njene.

Ukočila se.

Pogled mu je bio čudan. U njemu nije bilo ni traga besa, čak ni zadovoljstva. Samo je malo raširio oči — od radoznalosti.

To nije imalo smisla. Ako je nameravao da je ubije, zar ne bi objavio svoju nameru? Zar je ne bi posekao na mestu, pred svima ostalima?

„Ti“, rekao je.

Gledao je pravo u nju. Mislio je na nju.

Nije pomerila ni mišić. Obrve mu se podigoše za tek delić centimetra.

Iznenadenje. Još jedna neočekivana emocija.

Žena od malopre gotovo je gurnula Islu napred, prema njemu.

Vladar Nightshade gledao je odozgo u nju. Nije disala. Zatim se okrenuo i prošao kroz vrata.

Očekivalo se da ga prati. U to se uverila kada ju je žena od malopre zgrabila za ručni zglob i rekla:

„Prati ga.“

Izgovorila je to toliko strogo da je Isla zaista poslušala.

Njeni koraci odjekivali su praznim hodnikom. Njegovi su ispred nje bili gotovo nečujni. Videla je samo njegova leđa. Njena ramena bila su uska — sitne padine.

Njegova su bila široke litice.

Držanje mu je bilo savršeno. Držanje ratnika.

Progutala je knedlu. Koliko je hiljada ljudi sam pobedio? Čak je i u svojoj staklenoj sobi čula šapat o njegovoj surovosti. Neki Nightshade mogli su da ubiju jednim jedinim dodirom — zar to nije bila glasina?

Jezom joj se prože kičma... a onda joj se u stomaku stvori rupa kada ju je poveo u mračnu prostoriju.

Da li je ovo mesto na kojem će je pogubiti?

Dok mu je leđa još bila okrenuta, povukla je haljinu naviše i krišom pogledala svoj uređaj za portal. I dalje je bio taman, beživotan.

Ne.

Isla je morala da smisli plan.

Glasovi u njenoj glavi nadirali su, zlobni i brzi, spremni za napad. Kakav je plan uopšte mogla da smisli da bi imala makar neku šansu protiv njega?

Bila je budala. Bespomoćna budala.

Vrata su se zatvorila iza nje i ona poskoči.

Vladar Nightshade — Grimshaw — okrenuo se prema njoj.

Brzo ju je odmerio. Da li ju je procenjivao? Odlučivao kako će je naterati da pati?

Progutala je knedlu. Napravila korak unazad.

Bacio se prema njoj.

Isla je trebalo da zgrabi bodež, ali je bila šokiranija nego ikada u životu, pa se sledila.

Sledila se dok ju je pritiskao uza zid i—

On... spustio je lice sve dok mu usne nisu bile svega nekoliko centimetara od njenih.

Oči su mu bile pune gladi i želje. Hteo je da je poljubi. To nije imalo nikakvog smisla.

Odjednom su se svi delovi slagalice spojili. Zašto su žene u redu izgledale toliko uzbuđeno. Zašto su govorile da se nadaju da će biti izabrane. Da postanu deo vladajuće loze. Sve su se očigledno dobrovoljno prijavile da budu predstavljene vladaru Nightshade. On je mislio da ona to želi. Mislio je da se prijavila za ovo.

Nije znao ko je ona.

Mogla je da ga odgurne. Da mu kaže istinu. Ali nije.

Bila je budala. To je već bilo utvrđeno, zar ne? Čitavog života bila je zatočena. Nikada pre nije bila ovako blizu muškarcu. Nikada ranije nije osećala ovako nešto.

Njegove šake, tako velike i grube od rada, koje su je na tako čudan način držale. Njegova visina. Njegove oči, tamne i blistave. Gladne. Njegovo čvrsto telo priljubljeno uz njeno, njegovi mišići i njene obline tako prirodno uklopljeni jedno uz drugo. Te naizgled nevažne stvari — mnogo manje važne od toga ko je on i kakvo se oružje nalazi svega nekoliko centimetara od nje — postale su jedino o čemu je mogla da misli.

Ukočila se.

Na trenutak je zaboravila na sebe. I na njega. Zaboravila je sve čemu su je ikada učili.

„Je li ovo u redu?“ upitao je, gledajući je odozgo.

Spustio se još niže, a dahom joj je dodirivao usne. Jeza joj prođe niz kičmu.

Ovo je bila njena prilika da kaže ne.

Umesto toga, čula je sebe kako govori:

„Da.“

I mislila je ozbiljno.

A onda su njegove usne dotakle njene.

Isla nikada nije bila poljubljena. Nije želela da je ljubi njen neprijatelj, njen rival, taj prljavi, smrtonosni — i iznenađujuće privlačni — Nightshade.

Pa zašto je onda rekla da?

Trebalo je da ga odgurne, da nešto kaže, ali njegove usne bile su ključ koji je otključao osećaje kakve nikada ranije nije doživela. Vrelina joj je pulsirala celim telom. Iskre su joj plesale po koži dok joj je palcem pritiskao dlan koji je držala uza zid. Dok su mu zubi okrznuli njene usne, dok su mu se usne spustile niz njen vrat...

Uzvratila mu je poljubac. Držala ga je jednako čvrsto kao što je on držao nju.

Provukla je prste kroz njegovu kosu i iznenadila se koliko je bila mekša nego što je zamišljala. Spustila je ruke niz njegov vrat, preko njegovih grudi, a pod prstima joj je delovao tvrd i hladan poput kamena. Jezikom joj je prešao preko udubljenja na vratu i iz nje se oteo zvuk koji ju je samu šokirao.

Osetivši njeno uzbuđenje, tiho je zarežao i podigao je uza zid, dok su joj se noge obavile oko njegovog struka.

Zadihana, osetila je u tom položaju... sve. Celog njega. Priljubljenog uz nju. Uz nju—

Odjednom se setila sebe.

Setila se ko je on i da sada mora da pobegne.

Bio je njen neprijatelj. Čim sazna ko je ona, povrediće je. Ovo bi mogla biti zamka. Sigurno će svakog trenutka napasti.

Morala je da udari prva.

Upravo kada je produbio poljubac, zgrabila je bodež iz futrole pričvršćene za butinu. Stegla je dršku.

I zarila mu ga kroz grudi.

Na trenutak je zavladala tišina.

Vladar Nightshade susreo je njen pogled, neposredno pre nego što je spustio bradu i polako pogledao prema grudima, gde je bodež i dalje štrčao, svega nekoliko centimetara od njegovog srca.

Zatim ju je pustio.

Nije bilo vremena. Nije bilo vremena da se okrene i proverí da li je toplina koja joj je pokrivala prednji deo tela bila stid, strah ili njegova krv.

Istrčala je kroz vrata, zgrabila svoj zvezdani štapič koji je, nekim čudom i milošću, sada ponovo svetleo.

Nacrtala je svoju zvezdanu lokvu—
I nestala.

OMILJENA

Isla se probudila oblivena znojem i zadihana. Oro je bio tu, jednom rukom joj pridržavajući glavu. Ostatak njenog tela bio je opružen preko njegovog krila. Još su bili u šumi, okruženi životom i raspadanjem. Pretpostavljala je da se Remlar negde skriva i posmatra ih.

Prislonila je čelo uz Oroovo rame i zaplakala.

Njene Nightshade moći su se probudile i počele da joj raspetljivaju um. Da ponište ono što je bilo učinjeno.

Setila se onoga što joj je Grim rekao nekoliko nedelja ranije, posle Stogodišnjice.

Sećaj nas se, Heart. Setićeš se. A onda ćeš mi se vratiti.

Nikada mu se neće vratiti. Ništa nije moglo promeniti njegovu izdaju. Ništa nije moglo promeniti činjenicu da je Grim sada očigledno nameravao da ubija nevine ljude.

Međutim, u jedno je bila sigurna.

Počinjala je da se seća.

Njene moći su bile raspetljane i Isla se pitala da li bi bilo bolje da su ostale takve kakve su bile.

Gubila je i vraćala svest, ali sada su joj se sva čula vratila odjednom, i to previše oštro.

Bili su u šumama Mainlanda. Oro ih je sigurno doveo ovamo leteći. Njeno sećanje i dalje se držalo za ivice njenog vida, kao da ima kandže.

Treptaj — i ponovo je ugledala Grima, njegove ruke savijene ispod nje—

Ne.

Odgurnula je tu sliku.

Neće reći Oro-u za to. To je bila prošlost. Nije bilo važno. Bila je ranjiva dok su joj moći bile oslobođene, ubeđivala je sebe. To se više neće dogoditi.

Osetila je kako joj Oroove ruke nežno prelaze niz leđa.

„Evo te“, govorio je, susrećući njen pogled. Namrštio se dok joj je nadlanicom proveravao temperaturu. „Kako se osećaš?“

Glava joj je pulsirala poput mora koje udara o liticu, a glasovi su bili svuda. Šapati iz svih pravaca. Nešto joj je ispunilo telo do vrha. Bila je poput prepunog pehara iz kojeg se vino preliva niz ivice.

„Sve osećam“, rekla je.

Sitne niti svuda oko nje, koje su čekale da ih povuče. Šapati vinove loze pod njenim rukama, visokog drveća koje ih je okruživalo, senki ispod njih.

„Milion je glasova i svi se bore za moju pažnju.“

Moć je bila poput semena u njenim grudima koje je progutala celo, a ono je sada puštalo korenje duboko u njoj.

Celog života se pitala kako bi bilo imati moć.

Celog života ju je imala, skrivenu duboko u sebi.

Sada je bila slobodna.

„Možemo ti pronaći Wildling učitelja“, rekao je Oro, glasom koji je poput oštrice presekao kaos. „Mogu da nabavim tvoj uređaj za portal. Možemo te odvesti u Wildling newland.“

Imalo je smisla da se tamo obučava, među svojim, ali—

„Ne“, brzo je rekla. „Ne želim da rizikujem da ih povredim. Ja...“

Njen dodir je uništio čitavu šumu.

Bilo je isto kao kada su njene Starling moći eksplodirale iz nje. Nije imala nikakvu kontrolu.

U panici je pogledala oko sebe.

„Odvedi me negde drugde. Ne želim nikoga da povredim.“

Sa tri različite moći — Wildling, Nightshade i Starling — činilo se kao da se njene sposobnosti međusobno bore. Kada je dobila svoje Starling sposobnosti, osećala se čudno, ali ništa nije bilo ni nalik ovome.

U sledećem trenutku bila je u Oroovom naručju, a oni su bili u vazduhu.

Kada su sleteli, odmah se odmakla od njega, uplašena da bi mogla da ga povredi ako je predugo bude dodirivao.

„Ovde ne možeš ništa da ubiješ“, rekao je jednostavno. „Sve je već mrtvo.“

Bio je u pravu.

Bili su na Wild Isleu.

Glasovi su utihnuli, makar malo. Ipak, skeletno drveće joj se obraćalo, zemlja pod njenim stopalima tiho je bružala, a i dalje je mogla da čuje šume Mainlanda, čak i sa ove udaljenosti.

Morala je da izbaciti te glasove iz glave — koja je i ovako već bila pretrpana.

Morala je da prestane da oseća pritisak u grudima, kao da će seme moći progoreti pravo kroz njih.

„Previše je glasno“, rekla je. „Ne mogu... ne mogu da pobegnem od toga.“

„Kada ovladaš svojim moćima, više ih nećeš čuti“, rekao je. „Trenutno nesvesno prizivaš sve oko sebe — svet jednostavno odgovara na tvoj poziv. Biće bolje kada počneš da stičeš kontrolu.“

Odmahnula je glavom.

Koliko bi to moglo da traje?

„Ne mogu, ne mogu...“

Još jedan korak i srušila se na kolena.

„Mislim da ću povratiti“, rekla je pre nego što je to zaista i učinila.

Grlo joj je još bilo hrapavo i bolno od morske vode; peklo je poput oguljenog kolena.

Oro je bio iza nje, njegova toplota prijatno ju je grejala, dok joj je jednom rukom skupio kosu u šaku.

„Biće ovo nekoliko teških dana dok se telo ne prilagodi“, šapnuo je. „Biću ovde s tobom.“

„Molim te, nemoj da me ostaviš“, rekla je slabim, molećivim glasom.

Na samo trenutak poželeva je da pozove Terru, svoju učiteljicu čitavog života. Ona je trebalo da je uči ovome.

Ali Terra ju je izdala.

A osim Orea, Isla je bila sama.

„Nikada, Wildling“, rekao je.

Ponovo je povratila.

Place of Mirrors postao je njihov privremeni dom.

Avel i Ciel su se takođe uselili. Pomagali su oko organizovanja nameštaja, hrane i zaliha, zajedno sa Ellom, koja je donosila odeću i Starling supu.

Blizanci Skyling smenjivali su se na straži kod ulaza u Wild Isle.

U Place of Mirrors nije se mogla koristiti nijedna moć osim Wildling moći; to je naučila tokom Stogodišnjice.

To joj je pružalo dodatni sloj zaštite.

Isla je bila ranjivija nego ikad, ali se ovde osećala bezbedno od pobunjenika — i uz Orea, koji je spavao tik pored nje.

Volela bi da je mogla malo više da uživa u toj činjenici, ali narednih nekoliko dana uglavnom je provodila ili stiskajući zube da izdrži bol, ili povraćajući, ili spavajući.

Groznica je prelazila u drhtavicu.

Stalno joj je bilo muka.

Oro ju je hranio komadićima hleba i supama i terao je da pije vodu čak i kada bi zaplakala, jer ju je sve bolelo i samo je želela da to prestane.

Izgledao je jednako bolno kao što se ona osećala.

Svake noći zaspala bi držeći ga za ruku, a svakog jutra, kada bi se probudila s glavoboljom gorom nego prethodnog dana, on bi već bio tu, izgledajući kao da uopšte nije spavao.

„Možeš da ideš“, rekla je jedne večeri slabašnim glasom dok je on veoma nespretno pokušavao da joj očeslja kosu i veže je jednom od njenih traka.

Ella joj je obično pomagala, ali te večeri je poslala Starling kući ranije, pošto je danima radila bez prestanka.

„Sigurna sam da si potrebniji negde drugde.“

Oro ju je samo pogledao, a krajevi usana zadrhtaše mu u zabavljenom osmehu koji nije dopro do očiju.

„Dobio sam strogo naređenje da ne napuštam tvoju stranu.“

Isla je uspela da se nasmeši pre nego što se namrštila kada ju je zapljusnuo novi talas bola.

„Oh? Nisam znala da kralj Lightlarka sluša naređenja.“

„Ne bilo čija.“

Zurila je u njega, a bol je malo popustio.

Jedan talasasti pramen kose se oslobodio, a Oro opsova i poče iznova.

„Imaš mnogo veština“, rekla je Isla, a iz nje se oteo tih smeh uprkos tome što ju je bolelo svaki deo tela. „Nameštanje kose nije jedna od njih.“

Oro se sada iskreno nasmešio.

„A ja sam mislio da sam pronašao još jedan talenat.“

Ponovo joj je prošao četkom kroz kosu i rekao:

„Sviđa mi se tvoja kosa.“

„Stvarno?“

Klimnuo je.

„Ona... lepo sija na suncu. To nisam znao sve do kletvi.“

Nasmešila se uprkos bolu.

Činjenica da je primetio nešto tako određeno na njoj, da joj je posvećivao toliko pažnje... učinila je da joj na trenutak bude toplo oko srca, pre nego što joj se ponovo vratila mučnina.

„Sviđaju mi se i tvoje oči“, dodao je, proučavajući joj lice kao da želi ponovo da je nasmeje.

Brzo je vratio pažnju na njenu kosu.

„Moja su omiljena boja.“

Podigla je obrvu.

„Moje oči su, slučajno, tvoja omiljena boja?“

Oro zastade, izgledajući pomalo kao da se kaje što je uopšte započeo ovaj razgovor.

Intenzivno je zurio u traku među prstima i izgledalo je gotovo fizički bolno dok je pokušavao da izgovori sledećih nekoliko reči.

„Ne. To... to je postala moja omiljena boja, nakon... nakon—“

Bio je zbunjen i smeten.

Isla nije mogla da veruje.

Kralj Lightlarka, hladni vladar Sunlinga o kojem je slušala čitavog života, bio je smeten.

Bilo je preslatko.

Imala je osećaj kao da joj se grudi cepaju napola, ali nije mogla da odoli da ga zadirkuje.

„Stvarno?“ rekla je. „Molim te. Reci mi sve što voliš kod mene, polako, do detalja.“

Oro joj je uputio pogled zbog kojeg je bila sigurna da zna koliko uživa u njegovoj nelagodi.

Prigušila je novi osmeh.

„Jesam li ti još nešto omiljeno? Jesam li ja tvoja... omiljena lažljivica? Omiljena nesposobna vladarka?“

Ton joj je postajao sve ogorčeniji, jer, istini za volju, nije mogla da zamisli da bude bilo čija omiljena bilo šta.

„Tvoja omiljena slabička koja ne može da izdrži ni nekoliko sati bez povraćanja?“

Oro se tada okrenuo prema njoj.

Pogledao ju je pravo u oči i rekao:

„Isla. Ti si mi omiljena u svemu.“

Usne su joj bile razdvojene, spremne za još jednu samokritičnu i iritantnu opasku, ali ih je zatvorila.

To nije moglo biti istina.

Šta je uopšte imao da voli kod nje?

Bila je slaba. Glupa—

Okrenula je pogled.

Odjednom je ona bila ta kojoj je bilo neprijatno.

Oro nije lagao, ali nije mogla da zamisli da bi iko mogao da kaže nešto lepo o njoj kada joj je sopstveni um govorio upravo suprotno.

„Bolje mi je“, slagala je. „Možeš malo da odeš, ako želiš.“

„Je li tako?“

„Bolje nego ikad, zapravo.“

„Dobro.“

Nežno je sklonio još jedan pramen koji se oslobodio — jer je zaista bio beznadežan u vezivanju njene kose — a Isla je znala da joj usput i neprimetno proverava temperaturu.

Oro bi trebalo da bude sa nekom Sunling.

S nekim ko mu više odgovara.

S nekim ko nije ovakva zbrka.

„Voleo bi da sam Sunling?“

„Sunling?“

Klimnula je glavom, i to joj nimalo nije pomoglo da se oslobodi glavobolje.

Pre nego što je stigao da odgovori, dodala je:

„Voleo bi da nisam... sve što jesam?“

Na trenutak je ćutao.

Oči su joj se polako sklapale, odjednom teške.

Boriti se protiv sna u ovakvom stanju bilo je besmisleno.

„Ne, Isla“, konačno je rekao. „Upravo delove sebe koje ti, čini se, najmanje voliš, ja najviše volim.“

Volim...

Želela je da poveruje u to, da uživa u tim rečima, da ih čvrsto zgrabi, da dozvoli da je ta reč potpuno obuzme i usreći.

Ali umesto toga, utonula je u san, u njegove spremne ruke.

PRE

Izula je cipele i trljala prste na nogama. Bez obzira na to koliko puta ju je Poppy terala da hoda pravo ili čak naterala Terru da je obučava u tim smešnim cipelama s potpeticama, nikada se neće navići na njih.

A tek haljine.

One sa svim onim vezicama i dugmićima koji su kao da su bili rešeni da joj ne dozvole da diše. Bila je uverena da se svaki bod i svaka kopča na njenom korsetu udružuju kako bi je ugušili.

Tokom Stogodišnjice tvoje lice i reči biće podjednako važni kao tvoje oštrice i mačevi, rekla je Poppy.

Isla je u to ozbiljno sumnjala.

Sva dugmad na leđima haljine već je bila otkopčala kada je primetila senku u uglu svoje sobe.

Senku koja je zatreperila.

U sledećem trenutku, bodež koji je držala sakriven ispod toaletnog stolića već je bio među njenim prstima. Okrenula se naglo i našla oči u oči sa senkom, koja se sada zatalasala, a zatim se smirila.

Grim je stajao iznad nje, pogleda uprtog u haljinu koja joj je visila s ramena, a ne u njeno oružje.

„Zdravo, Hearteater“, rekao je.

Pronašao ju je.

Glupo se nadala da će mu trebati više vremena da shvati ko je ona. Ili da ga je njen ubod dovoljno povredio da joj kupi nekoliko nedelja tokom kojih bi mogla da smisli plan. Znala je da ga neće ubiti. Samo je želela da ga onespособi dovoljno dugo da uspe da pobjegne.

A sada je bio ovde.

Neverovatno, u njenoj sobi, u Wildling newlandu.

Došao je da je ubije.

Pre nego što je uspela da udahne, njegova šaka obavila je njenu — onu u kojoj je držala bodež — i stegla je toliko snažno da je zadrhtala od bola.

Isla je zastenjala, adrenalin joj je prostrujao telom dok je pokušavala da se istrigne. Time ga je samo razbesnela.

Zarežao je i pritisnuo je uza stakleni zid njene sobe.

Ovoga puta nije bilo nimalo nalik onome od ranije.

Ne.

Ovog puta joj je bolno izvrnuo ruku, tako da je njen sopstveni nož sada bio prislonjen uz njeno grlo.

Isla se otimala pod njim, srce joj je divlje tuklo, a bol joj je sebao kroz ruku. On je samo namršteno gledao u nju, očiju prikovanih za njen pogled.

„Prokleta hearteaterko“, procedio je reč kao da mu se gadi, „usuđuješ se da dođeš u moje kraljevstvo prerusena, da me ubiješ.“

Oštrica joj se zarila u vrat. Sama je naoštrila njen vrh; bila je toliko oštra da joj je odmah zasekla kožu.

Osetila je miris sopstvene krvi.

Hteo je da je ubije, da je probode baš kao što je ona probodla njega.

Ona nije bila poput njega. Nije imala moć koja bi joj odložila smrt.

Isla naglo izvrnu zglobov koji on nije držao. Oružje preruseno u narukvicu otkrilo je svoj šiljak.

Zabila mu ga je kroz butinu.

Vladar Nightshadea zarežao je od bola, a njen bodež pade na pod — ali pre nego što je uspela da iskoristi priliku za beg, oštricu na njenom vratu zamenio je nevidljivi stisak.

Zagrcnula se dok je njeno telo počelo da lebdi u vazduhu, očajnički grebući po sopstvenom grlu. Grim je stajao pred njom, potpuno usredsređen, dok ju je nevidljiva sila podizala sve više uz zid.

Isla je pokušavala da udahne, ali stisak nije popuštao. Pred očima su joj se pojavile zvezdice.

Jedva ga je čula dok je govorio:

„Je li ovo bio tvoj plan da me sprečiš da dođem na Stogodišnjicu? Da pokušaš da razbiješ kletve? Htela si da napraviš budalu od mene?“

Stisak je postao još jači i vid joj se potpuno izbelio.

„S kim radiš?“

Isla je pokušala da progovori, ali iz njenih usta dopirali su samo jedva čujni jecaji.

„Kako si tako brzo stigla u Nightshade?“

Na to ga je Isla besno pogledala, iznervirana i očajna.

Kako je trebalo da odgovori na sva njegova pitanja kada joj je grlo držao u nevidljivoj pesnici?

Kao da joj je pročitao misli, pokazao je zube—

I pustio je.

Isla je pala na pod, sklupčala se i grčevito hvatala vazduh, dok su joj čelo i šake pritisnuti uz hladan pod. Otkopčana haljina skliznula joj je s ramena.

Činilo joj se da je prošla čitava večnost pre nego što je uspela da povрати dah.

Čim je to učinila, zgrabila je bodež s poda i oteturala se do ugla svoje sobe, što dalje od njega, tog čudovišta, tog gada—

Zamalo ju je ubio.

S druge strane sobe, Grimshaw se namrštio.

Namrštio.

Sada je bio red na nju da pokaže zube.

Podigla je bodež prema njemu drhtavom rukom.

„Čudovište“, rekla je, a glas joj je bio tek hrapav šapat koji se jedva probijao kroz pulsirajući bol u grlu.

Pljunula je prema njemu.

Imao je drskosti da se nasmeje.

Zakoračio je napred, a ona je morala da uloži sav trud da ne ustukne.

„Ja sam čudovište?“ rekao je.

Još jedan korak.

„A kada Wildlings jedu ljudska srca?“

Pogledao ju je s gađenjem.

Dakle, nije znao da se kletva na nju nije odnosila.

To je bilo dobro.

Spustila je ruku na vrat i trznula se od bola. Koža joj je bila osetljiva.

Grimshaw je ispratio pokret njenih prstiju.

„Treba li da te podsetim da si me ubola?“

Besnim pokretom povukao je majicu naviše i otkrio upaljeni ožiljak svega nekoliko centimetara od srca.

Isla je progutala knedlu.

To što ga je ubola bila je greška. Bila je uspaničena i postupila instinktivno.

Sada je znala koliko je to bilo glupo.

Ako joj tada nije bio neprijatelj, sada je to svakako bio.

Grimshaw će biti na Stogodišnjici ako odluči da prihvati poziv.

Ubiće je.

Vladar Nightshadea prišao je još jedan korak.

Zapravo, vrebajući.

Spustio je bradu i pogledao je očima tamnim poput uglja, suženim u preteći pogled.

Isla se povukla nekoliko centimetara.

Još malo.

„Kako si ušla u moje kraljevstvo?“ zahtevao je odgovor.

Panika joj je prostrujala grudima.

Naterala se da ne pogleda prema dasci na podu ispod koje je skrivala svoj zvezdani štapič.

Kičma joj je bila oblivena strahom, ali je svom snagom pokušavala da sedi uspravno i da mu uzvrati pogled.

Glas vladara Nightshadea postao je jezivo miran.

„Kako“, rekao je, zakoračivši još jednom.

„Jesi.“

Još jedan korak.

„Ti.“

Ta reč nosila je isti otrov kao i njegov pogled dok ju je posmatrao kako se, poput slabića, pruža uz staklo staklenika.

„Ušla.“

Sagnuo se, ne sklanjajući pogled s nje.

Kada je već bio gotovo nos uz nos s njom, Isla je iskoristila taj strah kao zaklon.

Dok se skupljala pod njegovom senkom, stegla je oštricu koju je još držala u ruci.

Pre nego što je stigao ponovo da udahne, njen vrh već je bio prislonjen tik ispod njegove brade.

Raširila je nozdrve.

Glas joj je drhtao, ali sada ne samo od straha već i od besa.

Besna na samu sebe što je toliko slaba.

„Izađi“, rekla je, oponašajući njegov ton.

„Iz.“

Nešto u njegovom izrazu zatreperi kada mu je pljuvačka poletela s njenih usana od siline izgovorenih reči.

Dobro.

„Moje.“

Gurnula je oštricu u njegovu kožu, naglašavajući pretnju, i čekala da oseti toplotu njegove krvi na svojoj ruci.

Ali pre nego što je uspela da pritisne dovoljno jako—

Nestao je.

Isla se potpuno srušila na pod, tresući se poput deteta, pitajući se kako to da Nightshade očigledno ima istu sposobnost teleportovanja kao njen zvezdani štap.

KLJUČ KOJI KLIKNE U BRAVU

Isla se trgnula iz sna. Ne. Oro je i dalje držao njenu ruku, ali je konačno spavao, glave nagnute u stranu. Nije želela da ga probudi.

Jedno sećanje je bilo jedno. Ali dva?

Bila je tako slaba. Prestravljena. Sada, kada su njene sposobnosti bile oslobođene, odbijala je da se ikada više tako oseća.

Tog dana Isla je ustala iz kreveta. Okupala se u maloj kadi koju je Ella pripremila. Voda je bila ledena, jer Oro u Mestu ogledala nije mogao da koristi svoje sposobnosti kako bi je zagrejao, ali je stisnula zube i istrpela hladnoću. Obukla je tamnozelene pantalone, majicu dugih rukava i visoke smeđe čizme koje joj je napravio Leto.

Isla je počela da trenira.

Zemlja je bila mrtva pod njenim rukama.

Isla je sedela usred Divljeg ostrva, prstiju zarivenih u zemlju. Glavobolja i glasovi nisu nestajali, ali ih je silom potiskivala u kutke svog uma. Gotovo sat vremena pokušavala je da upotrebi svoje moći i nije uspevala.

„Ne razumem“, rekla je. „Ranije...“ Tada je bilo dovoljno da spusti ruku na šumsko tlo i ono bi eksplodiralo životom i bojama.

Oro je stajao nekoliko koraka dalje, naslonjen na napola istrulelo drvo.

„Sirova moć je poput zveri. Bez kontrole, nasumično se otima. Ne uvek onda kada želiš da je upotrebiš.“

Sećanje na pobunjenike koji su dodirivali njenu kožu proletelo joj je kroz misli.

„Zato je učenje kontrole toliko važno.“

„I teško?“ upitala je, konačno izvlačeći ruke iz zemlje.

„I teško“, složio se. „Usmereno korišćenje zahteva intenzivnu koncentraciju.“

Koncentracija.

Um joj je bio prepun, hiljadu misli jurilo je nekontrolisano. Nije mogla da se usredsredi ni na jednu jedinu misao, čak ni da joj je život zavisio od toga.

„Možda i zavisi“, rekao je Oro, i tek tada je shvatila da je deo toga izgovorila naglas.

Sagnuo se i podigao kamen. Stavilo ga je ispred nje.

„Umesto da samo pokušavaš da izvučeš moć iz sebe, usmeri sav svoj um i energiju na ovo“, rekao je. „Pomeri ga.“

Ustao je i otišao.

Okrenula se za njim.

„Kuda... kuda ideš? Mislila sam da ćeš me trenirati.“

„I treniram te“, odgovorio je.

Gledala ga je kako odlazi nazad ka Mestu ogledala.

Prvi poriv bio joj je da mu dobaci da joj je obećao da je neće ostaviti, ali ne. Mogla je ona ovo.

Isla je ponovo zarila prste u zemlju. Duboko je udahнула. Spustila ramena. Pokušala je da se usredsredi na osećaje oko sebe. Na suvoću tla. Na toplotu sunca koje joj je grejalo teme. Na blag vetar koji je kovitlao neposlušne vlasi oko njenog lica.

Prošlo je svega nekoliko trenutaka pre nego što joj je koncentracija postala gotovo fizički bolna. A onda je popustila i misli su joj nahrupile u um poput plime.

Brige. Strepnje.

On.

Ne.

Izbacila ga je iz svojih misli i čvrsto zatvorila oči. Zarila je prste još dublje u zemlju.

„Uspeću“, rekla je. „Zaboraviću i usredsrediću se.“

Ali hoće li zaista?

Njenim moćima bila je potrebna snažna posuda. Ona je bila tek polovina osobe. Hodala je kroz život noseći teret svoje prošlosti na leđima.

Pokušala je sve to da potisne. Sedela je i zarivala prste sve dublje, sve dok joj se zemlja nije zavukla duboko pod nokte.

Ništa se nije dogodilo.

Danima je sedela u tišini, a onda odlazila u krevet frustrirana. Nekih sati uspevala je da zadrži pažnju u kratkim naletima. Drugih bi joj misli upadale poput lešinara. Ponekad je glas u njenoj glavi bio surov. Bilo je kao da joj se u umu nalazi oštrica koja traži mesto na kojem bi mogla da je povredi najviše.

Kamen se nije pomerio ni za pedalj.

Kada je Oro te večeri došao da je vidi, bila je iscrpljena i frustrirana.

„Ne mogu danima samo da sedim i zurim u kamen“, rekla je.

„Potrebno je vreme da naučiš da vladaš moći.“

„Koliko je tebi trebalo?“

Oro je podigao obrvu.

„Da je savladaš? Godine za svaku moć.“

Godine.

Ona nije imala godine. Njena vizija Grimovog uništenja mogla je da se ostvari svakog trenutka. Pitala se da li je trebalo da o tome kaže ostalim predstavnicima i vladarima. Da li bi joj uopšte verovali? Da li bi poverovali da radi sa Grimom, kao ona žena nakon napada dreka?

Mora da je video kako joj je lice klonulo, jer je rekao:

„Neće uvek biti teško. Jednog dana će nešto kliknuti. Deo vladarevog ovladavanja moći jeste poput ključa koji klikne u bravu.“

Zastao joj je dah.

Do sada nije osetila ništa slično. Još jedno odbacivanje. Prvo trezor. A sada i ovo.

„Isla“, rekao je, prilazeći joj. „Šta nije u redu?“

„Ne razumeš“, brzo je rekla. „Kontrola je tebi verovatno bila laka. Nikada nisi znao kako je to biti sam u sopstvenoj nesposobnosti, ne moći da imaš potpunu i apsolutnu kontrolu nad—“

„Ubio sam nekoga“, rekao je, a glas mu je bio toliko ozbiljan da se ukočila.

„Slučajno, svojim sposobnostima. Kada sam bio dete.“

„Šta?“

„Moć se obično razvija kasnije u životu, ali ja sam zapalio svoju kolenku kada sam imao svega nekoliko meseci. Majka me je pronašla kako sedim usred plamena i samo gledam u nju. Morali su da počnu da me obučavaju što je pre moguće, jer su se plašili da ću u naletu besa uništiti dvorac. Bio sam mnogo snažniji nego što je trebalo da budem, kao drugo dete.“

„Snažniji od Egana“, rekla je, izgovarajući ime njegovog brata. Bivšeg kralja koji se, zajedno sa svim ostalim vladarima, žrtvovao za priliku da dočekaju budućnost.

Oro je klimnuo.

„Svakih nekoliko godina slali su me na ostrva da ovladam svakom sposobnošću. Kontrola je bila prva lekcija koju sam ikada naučio kao dete. Kontroliši svoje emocije ili bi mogao da srušiš palatu. Kontroliši svoje srce, jer bi dopuštanje bilo kome da dopre do te moći bilo pogubno. Kontroliši svoj jezik, jer nisi prvoroden i tvoje mišljenje nije važno.“

Isli je srce puklo zbog dečaka koji je Oro nekada bio. Uzela ga je za ruku.

„Sve sam to radio“, rekao je, gledajući u zemlju. „Ali postojala je još jedna sposobnost koja se vekovima nije pojavila.“

Podigao je pogled i sreo njen.

„Pošto nisam znao za nju, nisam mogao da je kontrolišem. Igrao sam se sa prijateljima, previše se zabavljao i, pre nego što sam shvatio šta se dešava, pretvorio sam jednog poslužitelja u čisto zlato.“

Glas mu je postao beživotan. Ta greška ga je očigledno i dalje proganjala, čak i vekovima kasnije.

Isla nije mogla ni da zamisli taj bol. Kada bi slučajno ubila nedužnu osobu zbog sopstvenog nedostatka kontrole, nikada sebi ne bi mogla oprostiti.

„Osećao sam toliku krivicu i sramotu, čak i dok su moji roditelji slavili moju moć. Jedino što mi je pomoglo da izdržim obuku bili su ljudi koje sam upoznao. Imao sam — i imam — zaista dobre prijatelje.“

Imao je?

Isla se postidela što ga nikada nije ni pitala mnogo o njegovom životu pre prokletstva.

„Godinama nisam koristio svoju moć“, rekao je. „Bilo me je sramota mojih sposobnosti. Krivica me je izjedala. Dugo sam mrzeo sebe.“

Oči su joj se napunile suzama. Nije mogao znati koliko se sada osećala slično njemu, iako iz potpuno drugačijih razloga.

„Tek kada sam uspeo da oprostim sebi zbog greške koju sam napravio kao dete, mogao sam ponovo da počnem da živim.“

Palcem joj je prešao preko nadlanice.

„Uspećeš, Isla“, rekao je. „Možda ne danas, možda ne sutra, ali biću ovde uz tebe dok ne uspeš. Nisi sama.“

Nisi sama.

Bilo je rano sledećeg jutra kada se iskrala iz Mesta ogledala. Cipele su joj škripale po ostacima stakla na podu.

Ponela je kamen do ivice ostrva. Sedela je s nogama koje su visile preko ivice i posmatrala sunce kako se uzdiže iznad horizonta poput feniksa — svakog dana umirući, samo da bi se ponovo rodilo.

Zatvorila je oči.

Ovog puta, umesto da pokušava da sve drži u sebi, Isla je izazvala svoj um da učini ono najgore što može.

I jeste.

Bol je provalio kroz zidove koje je podigla. Bolelo je, toliko je bolelo, ali gotovo da je bilo olakšanje pustiti emocije da iz nje isteknu, umesto da ih sve i dalje drži zarobljene u sebi.

Mislila je na svoje roditelje. Rođeni kao neprijatelji. Wildling i Nightshade. Život i smrt.

Zaista su morali da se vole, pomislila je, da ne samo što budu zajedno... već i da imaju dete.

Da li bi se stideli nje? Da li bi je smatrali slabom?

Dozvolila je sebi da tuguje za devojčicom koja je odrasla zaključana, poput neke tajne. Onom koja je bezbroj puta krvarila kako bi postala najbolji mogući ratnik.

Terra je odlučila da je prvo slomi, kako je svet ne bi slomio.

Sve što je ikada želela bilo je da bude prihvaćena. Da bude dovoljno dobra. Da bude voljena—

I upravo ju je to učinilo savršenom osobom da je Celeste — Aurora — odabere i iskoristi.

Samo ime koje joj se pojavilo u mislima nateralo ju je da oseti bol.

Njena prijateljica.

Bila joj je najbolja prijateljica.

Konačno... pomislila je na njega.

Grim.

Sećanja su bila poput povlačenja konaca sa rane, zbog čega bi ona ponovo prokrvarila.

Nakon sati tokom kojih je puštala misli da divljaju, Isla je udahнула i počela sebi da oprašta neke od svojih grešaka.

Zamislila je onu malu devojčicu kako sedi sama u svojoj sobi i pomislila:

Ona ovo ne zasluđuje.

Kada je ponovo usmerila pažnju na kamen, shvatila je da su, osim njene krune, njene moći jedino što je povezuje sa njenim precima.

Sa svojom majkom.

Zatvorila je oči i shvatila da neprestane, teskobne i surove misli više nisu toliko snažne, kao da su, time što ih je pustila da podivljaju, izgubile svoju snagu.

Isla nikada nije poznavala svoju majku, ali želela je da ona bude ponosna na nju.

Želela je da pomogne svom narodu.

Želela je da sve kroz šta je već prošla ima smisla.

Želela je da bude bolja, zbog one male devojčice koja je sedela u staklenoj sobi.

Podigla je ruku, ne skidajući pogled sa kamena.

Nešto joj je zatreperilo u grudima, oživelo, a zatim zastalo—
poput ključa koji klikne u bravu.

Nije se usuđivala ni da trepne dok je pružala ruku.

Kamen je počeo da vibrira. Kao da se migolji pod njenim pogledom.

Povukla je ruku unazad, a zatim je snažno zamahnula napred.

Kamen se pomerio—

zajedno sa metar i po ostrva ispod njega, koji je bio iščupan kao da je džin umočio prst u Divlje ostrvo i njime preko njega prokopao stazu.

Isla je sada sa mesta na kojem je stajala imala čist pogled sve do vode.

Bila je prekrivena zemljom.

Isla je ostala bez daha.

Bilo je nespretno i daleko od kontrolisanog, ali uspela je.

...

Od tog dana trenirali su od prvih sunčevih zraka pa sve do poslednjih.

Ujutru su ona i Oro trčali plažama ispod Belih litica. Rekao joj je da će joj to pomoći da razbistri um, i zaista je pomagalo.

Vežbala je pomeranje velikih i malih predmeta. Vežbala je manipulisanje zemljom i stenama oko sebe. Svakog dana smišljao je nove testove, nove načine da izoštri njenu kontrolu.

Uveče bi zajedno večerali, samo njih dvoje. Nakon toga bi sedeli na podu, pili čaj i pričali priče o svom detinjstvu, sve dok Isla, neizbežno, ne bi zaspala.

Ipak, uvek bi se probudila u svom krevetu, pažljivo umotana u ćebad.

Pošto od krunisanja nije uspela da poseti Starlingove, Isla je zamolila Ora da postavi stražare na mostu ka Zvezdanom ostrvu, kako bi sprečili napade i pružili svu neophodnu pomoć koju bi Starlingovi mogli da zatraže.

„Smatraj da je rešeno“, rekao je, a zbog toga se osećala malo bolje što je svo ovo vreme posvetila treningu.

Malo-pomalo, kontrola je postala prirodna.

Moć u njoj, neukrotiva i ogromna poput mora, počela je da se izoštrava u jedan jedini tok sposobnosti.

Danas je Oro izvadio povez za oči iz džepa.

„Je li ovo u redu?“ upitao je.

Klimnula je, a on joj je čvrsto vezao povez oko glave.

„Budi li ti ovo neka sećanja?“

Nasmejavao se, a taj dubok zvuk joj je zagrebao po dnu uma.

„Jesi li tog dana želela da me ubiješ?“ upitala je, prisećajući se kako mu je jednom od svojih zvezda za bacanje oborila krunu sa glave. Kako je ona bučno zazveckala u zapanjenoj tišini.

„Ne“, šapnuo je negde blizu njenog uha. Boja njegovog glasa naterala joj je kožu na rukama da se naježi, iako je napolju bilo vrelo.

„Baš suprotno.“

„Stvarno?“

„Stvarno. Te noći nisam mogao da prestanem da mislim na tvoj iritantno samouvereni izraz lica kada si skinula povez.“

Krajićci usana su joj zatreperili.

„Bila sam prilično impresionirana sobom.“

Namrštila se.

„Iako moje umeće nije bilo ni približno impresivno kao tvoje pozlaćivanje.“

Poslednju reč izgovorila je pažljivo.

Znajući ono što joj je poverio, pretpostavljala je da je njegova sposobnost da stvari pretvara u zlato i dalje bila obojena bolom.

Ukleta njime.

Prošle su stotine godina.

Želela je da mu oduzme bol koji je vezivao za tu sposobnost.

Da li je to ljubav?

Podigla je ruku i pomerila povez kako bi mogla da ga vidi.

„Znaš“, zadirkivala ga je, „za nekoga ko može sve da pretvori u zlato... pomislila bih da si već nekome koga voliš poklonio barem zlatnu jabuku. Ili zlatnu... travku.“

Nekome koga voliš...

Iznenadila je samu sebe smelošću svojih reči.

Ukočio se.

Stigla je samo da vidi iznenađenje u njegovim očima pre nego što joj je ponovo spustio povez preko očiju.

Njegova ruka nije napustila njeno lice.

Palcem joj je prešao niz slepoočnicu, a telom su joj prošli trnci.

Uzdahnuo je i sagnuo se da joj šapne na uvo:

„Kada se sve ovo završi, pozlatiću ti čitav dvorac. Je li to dovoljno?“

„To je malo preterano.“

Još jedan uzdah.

Odmakao se, a glas mu je postao ozbiljan.

„Vladati moći znači osećati je oko sebe, a ne samo videti je. Čak i kada si okrenuta leđima ili zatvorenih očiju, trebalo bi da možeš da osetiš pretnju.“

Kamen je pogodio bočnu stranu njene glave i ona se naglo okrenula, pokazujući zube.

„Stvarno?“

„Bio je kamenčić. Sada posežem za kamenom. Koncentriši se.“

Isla iza poveza nije mogla da vidi ništa, ali se usredsredila i počele su da se pojavljuju one sitne niti koje su joj ranije toliko smetale — milion malih veza svuda oko nje.

Poslednjih nekoliko nedelja ih je potiskivala, ali sada su se sve vratile, naročito zato što joj je jedno od glavnih čula bilo uskraćeno.

Što je više mentalno pretraživala okolinu, sve je glasnije postajalo sve oko nje.

Bilo je poput beskrajne buke.

Nije mogla ni na šta da se usredsredi—

Kada je konačno osetila kamen, on je već udario u njeno rame.

Trgnula se.

Modrica će sigurno izgledati poput olujnog oblaka.

„Koncentriši se.“

„Koncentrišem se“, procedila je kroz zube.

Još jedan kamen poleteo je prema njoj.

Osetila ga je i ispružila ruku, ali je promašila.

Udario ju je u kuk.

Isla je osetila kako joj se nešto penje kroz rebra, kako se odmotava u grudima.

Kada ju je sledeći kamen pogodio u stomak, to nešto se oslobodilo.

„Spusti ruke, Isla.“

Jesu li joj uopšte bile podignute?

Naglo je strgla povez sa očiju i ugledala oštrice napravljene od grana, na desetine njih, kako lebde u vazduhu, sve uperene u Ora.

Kamenje je lebdelo između njih, podrhtavajući od siline.

Isla je zapanjeno udahnula, a sve je palo na zemlju uz beživotan tup udarac.

Napravila je korak unazad.

„Ja... izvini.“

Nije ni shvatila šta radi.

Njena moć je preuzela kontrolu.

Oro je zakoračio prema njoj.

„Nikada nisam bio u opasnosti.“

Ali šta ako ga jednog dana zaista povredi?

Dok spava?

Kada ona ne bude obraćala pažnju?

„Moraš da radiš na kontroli svojih emocija dok koristiš moć“, rekao je.

„Ali...“

Postojalo je *ali*?

„To je bilo impresivno.“

„Jeste?“

„Bilo je usmereno, u najmanju ruku. Mnogo kontrolisanije nego kada je Remlar prvobitno oslobodio tvoje moći“, rekao je Oro.

„Dakle, ono što želiš da kažeš jeste da postajem sve efikasnija u pokušajima da te ubijem“, mrtvo-hladno je rekla.

„Upravo tako.“

Izraz lica mu je postao ozbiljan.

„Emocije poništavaju kontrolu“, objasnio je. „Kada si emotivna, tvoja moć nema ograničenja. Možda ti se čini da te zbog toga čini snažnijom, ali može biti opasno. Može te potpuno iscrpeti, sve dok u tebi ne ostane ništa.“

Isla je trenirala još napornije.

Ispitivala je granice svoje kontrole, trudeći se da joj emocije ostanu mirne.

Njen život se sveo samo na nju, Ora i njenu Wildling moć.

Više od nedelju dana nije bilo novih sećanja.

Nije bilo više glasa u njenoj glavi.

Nije bilo priviđenja.

Grimova senka je nestala, a Isla se nadala da ga više nikada neće morati videti.

ENYA

„Želim da nastavim obuku na novoj zemlji Wildlinga“, rekla je Isla.

Nedeljama su radile zajedno. Još uvek je bila daleko od toga da postane majstor, ali osećala je da ima dovoljno kontrole nad svojom moći da više ne predstavlja opasnost. Prošlo je previše vremena otkako je posetila svoj narod. Morala je da se uveri da su zbrinuti, a zatim je morala da počne da se priprema za neizbežno — Grim će doći po nju.

Verovatno je on organizovao napad dreka.

Šta je sledeće?

„A potrebna mi je pomoć. Ne želim samo da im donesem zalihe. Ako je moguće... volela bih da vidim da li bi neko dobrovoljno želeo da ih nauči veštinama koje im ranije nisu bile potrebne. Na primer, kako da pripremaju različite vrste hrane, i još gomilu drugih stvari kojih sada ne mogu ni da se setim. Ja zapravo... zapravo ne znam—“

„Znam nekoga.“

„Šta?“

„Znam nekoga ko će znati šta bi im moglo biti potrebno“, rekao je Oro.

Spojila je obrve.

„Koga?“

„Sećaš li se Enye?“

Isla se setila visoke Sunlingke sa večere, tamnocrvene kose i pegica. Nije delovala neljubazno, ali ni naročito prijateljski. Pre bi se reklo da je odmeravala ljude oko sebe.

„Ona je podučavala Sunlinge kako da prežive u mraku, nakon prokletstava. Kako da uspostave sisteme koji omogućavaju da usevi i dalje rastu i da život i dalje funkcioniše, iako ne možemo da budemo napolju tokom dana. Odlična je u pronalaženju rešenja za probleme koji još nisu ni nastali.“

Ta osoba zvučala je savršeno.

„Zvuči kao da je bila odlična predstavnica Sunlinga.“

„I više od toga.“

Podigla je obrvu.

„Sećaš se da sam rekao da imam prijatelje?“ upitao je Oro.

„Bio je to najveći šok u mom životu.“

Uputio joj je pogled.

„Ona je jedna od njih?“ upitala je u neverici.

Za večerom nisu delovali toliko blisko, ali pretpostavljala je da je to bila ozbiljna ceremonija.

Klimnuo je.

„Jedna je od njih.“

Dvorac na Sunčevom ostrvu izgledao je kao da je umočen u lonac zlata.

Enya je sedela na čelu dugog trpezarijskog stola, sa nogama podignutim na stolicu pored sebe. Njena crvena kosa bila je spletena u pletenicu. Ispred nje su se nalazili kora pomorandže i nož.

Već su se bile upoznale, ali Isla je odjednom postala nervozna. Nije znala da su ona i Oro prijatelji. Da li će je ta žena osuđivati? Da li zna za Orinu i Islinu... povezanost?

Oro je nežno spustio ruku na njen donji deo leđa, kao da je osetio njenu nervozu.

Njegov dodir bio je poput vatre.

Bio je to tako jednostavan gest, ali odmah se osećala bolje. Pogledala je Ora i zatekla ga kako je posmatra. Prsti su mu se neznatno pomerili uz njenu kičmu—

„Čudo je da vas dvoje uopšte uspevate da trenirate, koliko izgledate kao da želite da završite jedno s drugim u krevetu.“

Pogled joj je istog trena odlutao ka ženi koja je sedela preko puta.

„Enya...“, rekao je Oro glatko. „Daj Isli bar nekoliko minuta pre nego što poželi da te nikada nisam doveo ovde.“

Enya je slegnula ramenima i spustila noge sa stolice.

Nosila je tamnozlatne — gotovo smeđe — kožne pantalone i zlatni metalni korset preko lančane košulje dugih rukava.

Oklop, činilo se, ali nekako ležeran.

Čizme sa metalnim pločicama zveknule su o pod dok je prilazila, široko se osmehujući.

„Pa, izgledaš drugačije“, rekla je Enya.

Isla je nosila odeću za trening umesto uobičajenih haljina. Kruna joj je bila u sobi.

Pre nego što je Isla uspela bilo šta da kaže, Enya ju je privukla u zagrljaj. Zatim joj je šapnula na uvo:

„Nepodnošljiv je, zar ne?“

„Čujem te“, rekao je Oro.

„Naravno da čuješ. To je najbolji deo“, rekla je Enya.

„Kako... kako se vas dvoje poznajete?“ upitala je Isla.

Prepucavali su se kao brat i sestra.

Ali ne...

Cela Orina porodica je bila mrtva.

„Naše majke su bile najbolje prijateljice“, rekla je Enya.

Stala je pored Ora. Bila je impresivno visoka, ali ipak dovoljno niska da nasloni glavu na njegovo rame.

On nije pomerio ni mišić.

„Hteo on to ili ne, to je značilo da ću zauvek biti uz njega.“

Oro je uzdahnuo, ali Isla je ispod njegovog namrštenog izraza mogla da vidi nežnost.

„Enya je jedna od mojih predstavnica na Sunčevom ostrvu još od pre prokletstva. Često me zastupa i prisustvuje sastancima umesto mene.“

„Kao Soren“, rekla je Isla gotovo za sebe.

Enya je ispustila zvuk gađenja.

„Ni približno kao on, Isla. Ali da, uloga je slična.“

Sunlingka je odmah prešla na stvar.

„Čujem da ti je potrebna pomoć na novoj zemlji Wildlinga. Dobrovoljci. Infrastruktura. Malo organizacije?“

„Sve.“

„Odlično. Već sam sebi dozvolila da — nadam se da ti ne smeta...“

Pogledala je Islu kao da joj je zaista bilo važno da li će se Isla usprotiviti onome što je nameravala da kaže.

„...okupim grupu ljudi. Svi poštuju sva kraljevstva, uključujući i Wildlinge. Ne znaju za šta će biti potrebni, za slučaj da ne odobriš, ali—“

„Kada nešto zacrta u glavi, neumoljiva je“, rekao je Oro.

Prijateljstvo duže od pet stotina godina.

Od detinjstva.

Jedan deo Isle pitao se da li bi trebalo da bude ljubomorna, ali jednostavno... nije bila.

Bila je zahvalna što je Oro imao nekoga na koga je mogao da se osloni kada je izgubio porodicu.

Nekoga kome je mogao da veruje.

Enya je slegnula ramenima, ni ne pokušavajući da porekne njegove reči.

„Mogu da postanem opsednuta. Bar to znam o sebi...“

Uputila je Isli vragolast osmeh, a zatim se okrenula Oru.

„Neki ljudi mnogo manje vole da priznaju sopstvene mane.“

Povela ih je kroz palatu do prostorije koja je izgledala kao da se koristi za strateške sastanke.

U njoj se nalazio okrugli sto ukrašen poput sunca. U njegovom središtu nalazilo se nešto što je izgledalo kao gomila pepela.

„Da li bi mogla da mi nacrtas novu zemlju Wildlinga? Već otprilike znam koliko će nam ljudi biti potrebno i gde, ali bilo bi korisno da je vidim.“

Isla je samo zurila u gomilu.

Okrenula se prema Oru, a on je raširio pepeo u tanak sloj.

„Evo“, rekao je.

Prešao je prstom kroz pepeo, iscrtavajući linije, i trenutak kasnije one su se stvrdnule i pretvorile u trodimenzionalne oblike.

Zanimljivo.

Umočila je prst u pepeo i osetila se poput slikara, sa platnom i bojom koji oboje oživljavaju.

Nekada nije mnogo znala o svojim zemljama, ali ih je od tada mnogo puta istraživala pomoću portala.

Kada je završila, Enya je pružila ruku i uzela mapu.

Odvojila ju je od stola i držala u rukama.

Posmatrala ju je sa svih strana, a zatim je ponovo spustila.

„Vrlo dobro. Bićemo spremni za tri dana. Organizovala sam raspored tako da mogu da ostanem tamo nedelju dana i uverim se da sve protiče kako treba. Da li ti to odgovara?“

Odgovara?

Isla je poželela da se pokloni pred njenim nogama.

„Zvuči savršeno“, rekla je Isla.

„Oro mi je rekao da imaš uređaj za portaliranje?“

Klimnula je.

„Koliko ljudi može da prebaci odjednom?“

„Nisam sigurna. Najviše što sam pokušala bilo je dvoje.“

Enya je odmahнула rukom, odbacujući svaku brigu.

„Nema veze. Ići ćemo u manjim grupama. Snaći ćemo se.“

Isla joj je verovala.

Verovala bi svemu što izađe iz njenih usta.

„Hvala ti“, rekla je Isla i, potpuno neočekivano, oči su joj se napunile suzama.

Osećala je toliku zahvalnost...

Enya je nije ni poznavala, a ipak joj je pomagala.

Njenom narodu.

„Hvala tebi“, rekla je Enya, a oči su joj nestašno zaiskrile. „Što si nam pokazala da naš dragi Oro zaista još uvek zna da se nasmeje.“

Enya je okupila dvanaest dobrovoljaca.

Svi su stajali zajedno na Kopnu, a između njih su se nalazile zalihe.

Brzo im je objasnila kako se koristi zvezdani štapić. Dobrovoljci su delovali radoznalo, ali niko ništa nije pitao.

Isla je nacrtala svoj krug od zvezda koliko god je mogla da ga proširi i svi su jedva stali unutra.

A onda su se našli na novoj zemlji Wildlinga.

Jednoj od dobrovoljki odmah je pozlilo.

„Izvinite“, rekla je. „Trebalo je da vas upozorim na mučninu.“

Isla ih je prebacila u Wrenino selo.

Visoka Wildlingka izašla je na ulicu samo nekoliko minuta kasnije.

U početku je delovala uznemireno, ali joj se izraz lica polako smirio.

Spustila je ruku, koja joj je instinktivno pošla ka oštrici.

Isla je tek tada shvatila da nije dovoljno pripremila svoj narod za dolazak posetilaca.

„Ovo je Oro, kralj Lightlarka“, rekla je Isla.

Do tada je nekoliko Wildlinga već stajalo na ulicama, oprezno posmatrajući dobrovoljce.

Istog trenutka spustili su glave u znak pozdrava.

Isla je predstavila Enyu, zatim Ciel i Avel, koji su je retko napuštali, a potom i ostale dobrovoljce.

Njen narod ih je posmatrao sa različitim stepenom opreza.

I dobrovoljci su delovali pomalo uplašeno.

Skylingka sa njene desne strane se osmehivala, ali joj je pogled neprestano bežao ka ogromnom čekiću koji je jedna od Wildlingki nosila na leđima.

Isla je stala između svog naroda i posetilaca.

„Ovde smo da pomognemo“, rekla je. „Svi mi.“

Zajedno sa dobrovoljcima delila je zalihe iz skladišta dvorca na Kopnu.

Biće im potrebno još za ostatak nove zemlje, ali ovo je bio dobar početak.

Wren je predložila da se Wildlingi privremeno okupe u nekoliko ključnih sela, kako bi pomoć mogla da se centralizuje.

Glasanje je održano i svaka osoba se složila da će privremeno primiti svoje susede.

Mnogi Wildlingi ustupili su dobrovoljcima svoje domove tokom nedelje koliko su planirali da ostanu.

Kuvari iz Lightlarka počeli su da podučavaju Wildlinge kako da bezbedno pripremaju meso.

„Volela bih da ovo uradim i za novu zemlju Starlinga“, rekla je Isla Oru. „Ako Enyi ne bi smetalo.“

Nekoliko puta se tajno portalirala tamo, da ih obiđe i proveriti kako su.

I njima bi ovo bilo podjednako potrebno kao i Wildlingima.

Isla je ostala budna do ranog jutra, razgovarajući sa svojim podanicima, upoznajući njihova imena, navike i živote.

Zaspala je na klupi usred skromnog seoskog trga, uz uspavanku od smeha, građenja i cvrčanja hrane koja se kuvala.

Oro ju je, po svemu sudeći, odneo u krevet, jer se nekoliko sati kasnije probudila u svojoj staroj sobi i trgnula.

Oštro je udahnula i ukočila se.

Ponovo je bila u ovom zatvoru, ovom staklenom kavezu—

„Diši, Isla.“

Oro se naslanjao na dovratka, gotovo ga potpuno ispunjavajući svojom visinom.

Zlatna kosa bila mu je blago vlažna od kiše, kao da se tek vratio unutra.

Nešto u prizoru pred njom učinilo je da joj se učini kao da ne može pravilno da diše.

Delovalo je gotovo nepravedno da neko može tako dobro da izgleda i sa tako malo sna.

Da li je uopšte spavao?

Pretpostavila je da je upravo bio u selu.

„Kako su?“ upitala je, glasom koji je blago podrhtavao.

„Dobro. Enya ima novi sistem za skladištenje vode i hrane, kao i za praćenje onih koji mogu da koriste moć.“

„Naravno da ima“, rekla je Isla, bez imalo zlobe.

Bila je zadivljena organizovanošću Sunlingke.

Na novoj zemlji Wildlinga bilo je vruće i sparno, a Oro ju je stavio u krevet u odeći koju je nosila prethodnog dana.

Počela je da skida slojeve odeće, gotovo nesvesno, sve dok nije podigla pogled i shvatila da je posmatra, očiju blago raširenih.

Isla nije skretala pogled dok je polako skidala majicu dugih rukava, ostavljajući na sebi samo tanku odeću bez rukava koju je nosila ispod.

Prijanjala joj je uz kožu, naglašavajući svaku oblinu njenog tela.

Zaklela bi se da je osetila kako je u prostoriji postalo još toplije dok je on gubio kontrolu nad svojim Sunling sposobnostima.

Kontrola mu je na trenutak popustila.

Oro je zurio u nju, a ona je videla kako je progutao knedlu—

On je prvi skrenuo pogled.

„Jesi li spremna za trening?“ upitao je zid.

Isla je uzdahnula.

Trening je u tom trenutku bio poslednja stvar na koju je mislila.

Želela je da bude s njim u svom krevetu; bilo bi tako lako samo pustiti da svet nestane na sat vremena—

„Isla?“

Od njenog imena na njegovim usnama još je više gorela, ali je rekla:

„Da.“

„Dobro“, rekao je. „Danas ćemo nešto uzgajati.“

OTROV

Oro je učinio da iz njegovog dlana iznikne narandžasta ruža. Pružio je ruku i stavio je Isli u kosu.

„Ti si na redu.“

Isla je sedela i nekoliko minuta zurila u sopstveni dlan, ali se ništa nije događalo.

Sedeli su na obali potoka. Zvuk vode koja je jurila preko kamenja bio je poput melema koji je umirivao neki tihi kutak njenog uma. Potok su sa obe strane uokvirivale padine, neke isturenije od drugih, stvarajući zakrivljenu, prilično usku reku, zbog čega nije bilo moguće videti kuda tačno vodi. Sa nekih litica slivali su se tanki vodopadi, strmi i razbarušeni poput zavesa od kose.

Isla se oduvek pitala kako bi bilo plivati ovde, ali se uvek plašila da bi Terra i Poppy mogle da je vide mokre odeće ili kose, a ona ne bi mogla da objasni kako se to dogodilo.

Poseta potoku noću bila je jedna od mogućnosti — njeni čuvari su joj bar pružali privatnost kada je trebalo da spava — ali tada bi bila prepuštena milosti šume obavijene tamom, a na teži način je naučila da šuma nema milosti.

Ovog puta šuma joj nije naudila dok je prolazila kroz nju.

Ne.

Priroda se spuštala prema njoj, kao da su drveća želela da joj šapnu svoje tajne na uho.

„Zatvori oči“, rekao je Oro. „Pusti um da se umiri. Pronađi prirodu u svetu oko sebe. Uspostavi vezu s njom. Usmeri tu energiju tačno tamo gde želiš. Pomisli na ružu koja cveta u tvojoj ruci.“

Pratila je njegova uputstva, ali srce joj je prebrzo tuklo. Kapci su joj se sklopili gotovo sami od sebe. Spavala je svega nekoliko sati svake noći i počinjala je da oseća posledice.

„Diši, Isla“, rekao je Oro.

Udahnula je i ponovo započela proces, usredsređujući misli.

Kada je otvorila oči, ugledala je na dlanu najmanji cvet kako cveta.

Pre nego što je stigla da se nasmeši, ruža je uvenula i umrla, kao da je bila otrovana.

Ona je bila otrov.

Jer rođena je ne samo sa moći da daje život...

već i da ga oduzima.

„Ne mogu biti Wildling bez Nightshadea“, rekla je krhkim glasom. „Uvek ću biti smrt. Uvek ću biti tama.“

„Ti odlučuješ šta si, Isla“, rekao je Oro. „Niko drugi.“

To bi možda bila utešna pomisao da Isla istog trenutka nije pomislila da će, ako pogreši, za svoje greške moći da krivi samo sebe.

Niko drugi.

Suze su joj potekle niz obraze, potpuno je iznenadivši.

Oro se istog trenutka našao na samo nekoliko centimetara od nje.

„Šta je?“ upitao je, dok mu je vatra već plamtela u dlanovima, kao da je bio spreman da sve što ju je uznemirilo pretvori u pepeo.

Šta nije bilo u redu?

Zašto je plakala?

Jedino što je znala jeste da, sada kada su suze počele, više nije mogla da ih zaustavi.

Jecaj joj je zagrebao grlo.

Oro je uvek zahtevao istinu.

Dala mu ju je.

„Ja... ne želim da vladam. Ne želim da moj život bude vezan za hiljade drugih ljudi. Ne želim svu ovu odgovornost.“

Odmahnula je glavom.

„I znam da me to čini sebičnom i užasnom i da nemam pravo da budem toliko uznemirena, ali jesam. Želim svoj život, Oro. A najgore od svega je što ne zaslužujem nijednu od ovih moći. Ja sam niko.“

„Nisi niko“, rekao je smireno. „Ti si Isla Crown i najmoćnija si osoba u svim kraljevstvima.“

Iz nje se oteo smeh koji je više zvučao kao jecaj.

„Ja sam otrov“, rekla je. „Gotovo uopšte ne mogu da kontrolišem ove moći. Protraćene su na meni.“

Odmahnula je glavom.

„Uzmi ih. Uzmi ih, Oro. Ozbiljna sam. Koristi ih. Ukradi ih, pomoću veze. Otvori trezor.“

Oro se namrštio.

Njegov bes kao da je progutao ranije oklevanje da joj deli komplimente, jer je rekao:

„Ljubavi, čini mi se da si pod nekom zabludom da si išta manje od izuzetne. Ko ti je to uradio? Tvoji čuvari? Jesu li učinili da se osećaš kao da ništa što uradiš nikada neće biti dovoljno dobro? Ili je to bio on?“

Grim.

Šuma se zagrejala pod njegovim besom.

„Reci mi, Isla. Da li je neko drugi slomio prokletstva? Grešim li?“

Stisnula je zube.

Suze su joj klizile niz vilicu i gubile se u kosi.

„Do đavola s trezorom“, rekao je. „Do đavola s moćima. Nisi imala ništa, a ipak si slomila prokletstva. Ti si ključ. To vidiš, zar ne? Bili smo slomljeni pre nego što si došla. Sa tobom smo spaseni.“

„Ti nisi otrov, Isla“, rekao je, glasom punim žestine. „Ti si bila lek.“

Isla je odmahнула glavom.

„Nisam trebalo da pobedim“, rekla je. „Neko drugi je trebalo da pobedi.“

Oro je opsovao.

Kleknuo je pred njom i nežno joj uzeo lice u šake.

„Da li je to ono što te muči? Da li zato ne spavaš?“

Dakle, primetio je.

Otkako je imala drugo sećanje, trudila se da izbegne dubok san. Spavala je svega nekoliko sati noću, nedovoljno dugo da sklizne u novo sećanje.

Za sada je delovalo.

Nije odgovorila, a on je proučavao njen izraz lica.

Uzdahnuo je.

„Voleo bih da možeš da vidiš sebe onako kako te ja vidim. Nikada više ne bi sumnjala u sebe.“

Isla je zatvorila oči.

Šta ako pokuša da mu poveruje?

Šta ako jednom zauvek utiša negativne misli?

Bio je u pravu.

Preživela je Centennial.

Pobedila je.

Odbranila se od pobunjenika.

Ta moć je bila živa negde duboko u njoj i ona će je u potpunosti prihvatiti.

Neće dozvoliti nikome — niti bilo čemu — da je ponovo koristi kao marionetu.

Spasla je sve ostale.

Sada je samo trebalo da spase sebe.

„Isla“, rekao je Oro.

Gledao je u njene ruke položene u krilu.

U njima je cvetala ruža.

Prolazili su minuti, a ona nije uvenula.

Prvi put se Isla iskrala iz palate Wildlinga kroz glavna vrata.

Probudila se rano.

Bilo je gotovo isto kao svakog drugog jutra u njenom životu pre Centenniala.

Okupala se.

Svezala kosu u pletenicu.

Obukla svetlosmeđu odeću za borbu, tkaninu omotavajući iznova i iznova oko ruku.

Navukla je jednostavne cipele.

Pre nego što bi mogla da izgubi hrabrost, zakoračila je u šumu.

Oro je bio u pravu.

Bila je sposobnija nego što je sebi priznavala.

Odbijala je da bude osoba koja najmanje veruje u nju samu.

Odbijala je da i dalje bude sopstveni najgori neprijatelj i da dozvoljava sopstvenom umu da joj stoji na putu.

Tome je sada bio kraj.

Slaba devojka koja je ovde odrasla i koja se plašila šume više nije postojala.

Vreme je da je zauvek sahrani.

Ova šuma joj nikada nije delovala kao dom.

Godinama je trenirala među istim tim drvećem. Ovde je prolivena njena krv, ali nikada nije osećala nikakvu povezanost sa njim.

Sve do sada.

Isla se sagnula i izula cipele.

Zakoračila je napred.

Čim je njeno boso stopalo dotaklo tlo, kroz njega je prošao udar, uz nogu, kroz kičmu, sve do temena i dalje prema nebu.

Oro joj je govorio o uspostavljanju veze sa izvorom njene moći.

O poverenju.

Veza se uspostavila.

Šuma ju je poznavala.

Nije bilo vetra, a ipak je drveće zašuštalalo u znak dobrodošlice.

Zakoračila je još jednom, a zemlja je zadrhtala oko njenih prstiju, kao da je moć okružuje.

Sve misli su nestale iz njenog uma.

Spustila je dlan na najbliže drvo i mahovina je potekla iz njenih prstiju, talasajući se niz stablo sve do travnatog šumskog tla.

Trava je izrasla do divlje visine, sve do grane na kojoj je iznikla jarkoljubičasta glicinija.

Cvetovi su se u grozdovima spiralno spuštali niz granu poput narukvica, sve do njenog kraja, gde je izrastao žir koji je visio poput minduše.

Narastao je toliko da je otpao pravo na Islin dlan.

Ovo je značilo biti Wildling.

Potrčala je.

Svet se sklanjao u stranu da je propusti.

Drveće je pomeralo grane, puzavice na tlu uvijale su se unazad prema svojim korenovima, životinje su čekale da prođe.

Jato ptica pratilo je njen put, a njihovo cvrkutanje zvučalo je kao ohrabrenje.

Cveće je nicalo čim bi njena stopala napustila tlo, ispunjavajući tragove njenih stopala.

Za njom je procvetao čitav tepih nevena i ruža.

Skočila je u vazduh, ispružene ruke, a puzavica je poletela prema njoj.

Uhvatila se za nju i zaljuljala, jureći kroz šumu, a zatim sletela na drvo.

Nije stala.

Nastavila je da trči, a pred njom se stvorio most od grana, protežući se preko krošnji šume poput staze.

Bio je to tok.

Povišeno stanje svesti.

Drugačija vrsta opažanja.

Osetila je ukus šume na vrhu jezika — mahovina, rosa i bor.

Toplina joj je prolazila kroz kosti, kao da su se delovi nje koji su dugo mirovali sada budili, poput cveta u grudima koji je konačno procvetao pod suncem.

Šuma se otvarala pred njom.

Bila je živa.

Sada je to mogla da vidi dok je trčala preko njenih leđa.

Bila je na njenoj strani.

Nikada joj više neće nauditi.

Bila je deo nje.

Trčala je i trčala, penjući se sve više.

Priroda je zadovoljavala svaku njenu potrebu, a da o tome nije morala ni da razmišlja.

Bila je potpuno usredsređena. Predala je celu sebe šumi.

U tom trenutku bile su jedno biće — osećala je šumu oko sebe kao otkucaje srca, kao silu koja se neprestano menja i teče.

Delovalo je kao da ništa ne može da prekine tu koncentraciju.

Sve dok nije pogledala dole i ugledala Grima kako stoji daleko ispod nje i posmatra je.

Isla je oštro udahnula.

Koncentracija joj je popustila, a sa njom i staza kojom se kretala.
Proletela je kroz krošnje.
Grana ju je udarila u leđa i izbila joj dah.
Pred očima su joj zatreperile senke.
Glava joj je udarila u drugu granu, a bol ju je zaslepio.
Pokušala je da se uhvati za bilo šta, ali dlanovi su joj bili oznojeni i nije uspevala da se uhvati ni za šta.
Šuma će je spasiti, zar ne?
Veza je nestala.
Ponovo je bila stranac.
Ne.
Njene moći će se pobuniti.
Sigurno će je spasiti.
Njene Starling sposobnosti.
Wildling.
Čak i Nightshade.
Neće joj dozvoliti da umre—
Oštro je udahnula dok je gledala kako joj se tlo približava.
Neposredno pre nego što je udarila o šumsko tlo, dva snažna naručja su je uhvatila.
Avel je zadihano stajala nad njom.
Njeno blede lice bilo je crveno, a znoj joj je kapao sa kratko ošišane kose.
„Brzo padaš, Vladarko“, rekla je bez daha.
Isline oči su se raširile.
„Bila si tamo?“
Mislila je da se uspešno iskrala iz svojih odaja.
Bila je prava budala.
Jedan pad, i njen narod bi bio mrtav.
Kako je mogla biti toliko nepažljiva?
Osećala se tako sigurno u svojoj kontroli.
Tako moćno.
Tek tada je shvatila koliko je kontrola varljiva.
„Uvek smo ovde“, rekla je Avel.
Ciel je u tom trenutku projurio kroz drveće i sleteo pored njih.
I njegovo lice bilo je zarumenjeno.

U tom trenutku izgledali su gotovo identično.

„Hvala vam“, rekla je Isla, iako te reči nikada ne bi mogle biti dovoljne.

Avel i Ciel su je odveli nazad u palatu Wildlinga, a Isla je posmatrala šumsko tlo, tražeći bilo kakav znak Grima.

Kada su volonteri otišli, Wildlingi su imali popravljene domove, sigurno snabdevanje hranom, nova znanja i resurse. Isla je odlučila da ostane još nekoliko dana, kako bi provela vreme sa svojim narodom. Ciel i Avel je poslala nazad u Lightlark da pomognu Azulu u potrazi za pobunjenicima. Oro je insistirao da ostane, ne želeći da je ostavi samu, ali ona je znala da je već previše vremena posvetio njoj. Rekla mu je da joj veruje, i on je to učinio. Na novoj zemlji Wildlinga osećala se bezbedno.

Upoznala je svakog Wildlinga iz sela i odlazila u druga obližnja naselja. Wren je odvela Islu u šumu i podučila je nekim Wildling tehnikama korišćenja moći, uključujući položaje tela, pokrete ruku i načine upotrebe sposobnosti. Satima su razgovarale.

Na kraju jedne od tih lekcija, Isla je uhvatila Wren kako je posmatra i upitala: „Šta je?”

Wren je odmahнула glavom.

„Ništa, samo... oduvek smo se pitali zašto nikada nisi dolazila da nas posetiš”, rekla je. „Sada znam zašto, ali ranije... bili smo zbunjeni. Tvoja majka je jedina druga vladarka koju sam ikada poznavala i ona je uvek bila ovde. Igrala se u selu. Razgovarala s nama. Poznavala je svakoga. Svi su je voleli.”

Njena majka.

„Kakva je... kakva je bila?” upitala je Isla tihim glasom.

Ponovo se osećala kao dete, očajnički se hvatajući za svaki pomen svoje majke. Terra i Poppy gotovo nikada nisu govorile o njoj.

Wren se nasmešila.

„Bila je izuzetna”, rekla je. „Neustrašiva. Ponekad i nepromišljena.”

Osmijeh joj je izbledeo.

„Mnogo smo tugovali za njom i nadali se da ćemo upoznati i tebe. Ali...” Slegnula je ramenima. „Pretpostavljam da smo znali da se nešto mora dešavati”, rekla je. „Bili smo radoznali... kada nisi uzela svog bonded-a.”

Isla je namrštila obrve.

„Uzela šta?”

„Bonded-a”, rekla je Wren.

Podigla je ruku i ogroman jastreb, sa narandžastom prugom preko leđa, sjurio se iz krošnji i sleteo joj na rukav. Ptica ju je posmatrala ostrim očima i trepnula.

„Aha, životinju-pratioca”, rekla je Isla.

„Bonded-a”, ponovila je Wren.

Isla nije znala zašto je to Wren toliko važno, ali ako bi joj uzimanje bonded-a pokazalo da je Wildling, čak iako do skoro nije imala njihovu kletvu ni moći...

„Uzeću jednog”, rekla je Isla. „Ako nije prekasno.”

Možda će biti nezgodno da svuda sa sobom vodi životinju, a nije znala ni kako bi Oro reagovao na životinju koja bi živela u zamku na Mainlandu, ali time će se pozabaviti kasnije. Zadobiti poverenje svog naroda bilo je važnije.

Wren je delovala iznenađeno.

„Obavila bi ceremoniju?”

Isla nije znala ništa o bilo kakvoj ceremoniji, ali je rekla:

„Naravno.”

Wren se nasmešila.

„Onda ću je najaviti”, rekla je.

Pogledala je oko sebe, osetila list između dva prsta i proučila krošnje.

„Večeras je dobra noć... da, večeras će biti pravo vreme.”

Večeras.

Dobro. Isla je mogla večeras.

„Dakle...” rekla je. „Mogu da izaberem bilo šta? Insekt”—to bi bilo lakše nositi svuda sa sobom—„pticu”—mogla bi biti korisna za prenošenje poruka—„ne... leptira?”

Wren je naglo odmahнула glavom.

„Bonded odražava prirodu osobe. Za vladare predstavlja njihovu moć i snagu.”

Dakle, od Isle se očekivalo da se poveže s većom životinjom. Sjajno. To će sve učiniti još težim, ali sada više nije mogla da odustane.

„I ne biraš svog bonded-a”, nastavila je Wren. „Obrnuto je.”

Oči su joj bile prodorne.

„Bonded bira tebe.”

...

Isla je gazila kroz vodu koja joj je sezala do kolena. Ispostavilo se da je ceremonija bila mnogo složenija nego što je očekivala. Ovo je bio sveti deo nove zemlje, objasnila joj je Wren, njen najstariji deo, nastao od semena i stvorenja koja su doneta pravo iz Lightlarka.

Bila je to močvara, sa travom višom od nje, lokvanjima velikim poput tepiha, blatom koje joj je prodiralo između bosih prstiju i klizavim stvorenjima koja su se kretala ispod tamne vode, obavijajući joj članke.

Bila je sasvim napred, vođa koja nije imala pojma kuda ide.

Trebalo je da postavi više pitanja, pomislila je ogorčeno, mada bi ona otkrila koliko malo zna o svom narodu i njihovim običajima.

Usudila se da na brzinu pogleda preko ramena i ugledala Wildlinge kako u tišini gaze kroz vodu iza nje, lica osvetljenih krijesnicama koje su držali na dlanovima. Njihovi bonded-i bili su s njima — plivali su pored njih, leteli iznad njih ili ih posmatrali sa uskih traka kopna s njihovih strana.

Jedan od njih privukao joj je pažnju i ona se naglo okrenula napred. Temena glave počelo je da je svrbi. Počešala se tik ispod krune od cveća koju su joj njeni ljudi napravili za ovu priliku — ljubičastog kokičavca, u čast njenog pretka, Lark Crown, jednog od trojice prvobitnih tvoraca Lightlarka.

Satima je sedela mirno dok su joj njeni ljudi pravili narukvice duž ruku od retkih vrsta kokičavca. Boja im je bila toliko intenzivna da je ostavljala ljubičaste tragove na njenoj koži — čast rezervisanu za vladara.

Bila je to hrabra boja. Boja vođe i ratnika.

Isla se nije osećala kao ni jedno ni drugo dok je pažljivo koračala po blatnjavom tlu, grčeći se svaki put kada bi joj stopalo propalo preduboko ili naišlo na nešto tvrdo. Bila je toliko usredsređena na to da zaobiđe neobičnu gomilu kamenja da je prošlo neko vreme pre nego što je primetila da je gaženje vode iza nje gotovo potpuno utihnulo.

Okrenula se i videla da se Wildlingi povlače, a svetlost njihovih krijesnica postajala je sve slabija.

Samo je Wren prišla.

„Ovde te ostavljamo”, rekla je.

Možda su se Islina oči raširile, ali Wren je, izgleda, shvatila da su joj potrebna dodatna uputstva. Spustila je glavu. Glas joj je bio oštar.

„Ne vraćaš se do jutra. Ne vraćaš se bez bonded-a.”

Isla je progutala knedlu.

Šta ako je nijedno od stvorenja ne bude želelo?

Wren joj je pružila luk i jednu jedinu strelu.

„Čemu ovo služi?”

„To je tradicija, lov vladara na svog bonded-a. Mi ostali jednostavno moramo da uhvatimo svoje životinje kako bismo pokazali da ih zaslužujemo. Vladari moraju da probodu svoju životinju strelom.”

Wren je nervozno pogledala oko sebe i tada je Islina utroba počela ozbiljno da se steže.

Wildling se plašila.

Čega?

„Mislila sam... mislila sam da si rekla da stvorenje bira mene.”

„Bira”, objasnila je Wren. „Stvorenja koja su ovde... ako uspeš da jedno raniš... to je zato što ti je to dozvolilo.”

Isla je drhtavim prstima uzela luk i jednu jedinu strelu. Čim su joj bili predati, Wren je oštro klimnula glavom, a zatim požurila prema ostalima.

Posmatrala ih je kako odlaze, dok se njeno samopouzdanje smanjivalo zajedno s njihovim siluetama, sve dok ih više nije mogla videti.

Uz drhtav udah, okrenula se prema srcu močvare.

Močvara se ponovo pretvarala u šumu, iako joj ništa u njoj nije bilo poznato.

Izašla je iz vode i zastala.

Drveće koje je okruživalo močvaru...

Bilo je u obliku ljudi.

Njihove ruke činile su glavne grane, zelenilo je izbijalo iz kruna njihovih glava, tela su im činila stabla, a noge su bile ogoljeni korenovi koji su se pružali pravo u tamnu vodu.

Bili su zamrznuti u neobičnim pokretima, a lica su im bila isklesana u drvetu. Neki su imali usta razvučena neprirodno široko, kao da su vrištali.

Isla je progutala knedlu i nastavila dalje.

Wren je bila jasna. Nije smela da se vrati bez bonded-a. Zbog toga bi delovala slabo, nedostojno da vlada svojim carstvom.

Šuma je bila tiha.

Hodala je sve dok nije stigla do ogromnog drveta koje se prevrnulo na bok. Njegove grane bile su dovoljno velike da predstavljaju čitave staze, dizale su se u vazduh i pružale dokle god je pogled dopirao. Prekrivao ih je tanak sloj mahovine.

Skočila je, uhvatila prstima meki rub, a zatim se ostatkom tela popela na najnižu granu. Brzo je procenila okolinu, a onda krenula stazom, dublje u unutrašnjost drveta.

Bilo je previše tiho.

Isla je imala neprijatan osećaj da je oči posmatraju sa svih strana, ali svaki put kada bi se okrenula, bila je sama.

Sama.

Niko je nije zaista razumeo. Oro se trudio, zaista jeste, ali postojali su delovi nje koje mu nikada neće dozvoliti da vidi.

Pitala se da li bi bonded životinja mogla da oseti svaki njen deo — i dobar i loš. Potencijal koji je nosila u sebi.

Ideja da neko ili nešto vidi ono što bi mogla da bude, umesto onoga što jeste...

Ili su je možda stvorenja iz šume već procenila i odbacila, baš kao svod.

Nije bilo dovoljno samo da ona oseća povezanost. Prema Wreninim rečima, životinja je odlučivala.

Za sada se činilo da su odlučile da je ne žele.

Nešto je šušnulo i ona se okrenula, našavši se licem u lice s vukom prekrivenim mahovinom i zelenilom umesto krznom. Rep mu je bio napravljen od dugih trski.

Isla je podigla strelu.

Nada joj je narasla u grudima.

Vuk nije bio velik, ali bar je bio nešto.

Pre nego što je uspela da odapne strelu, vuk je nestao.

Prsti su joj se bolno stegli oko luka.

Bila je spora. Previše spora.

Da li je zato pobegao?

Šta ako više ne vidi nijedno stvorenje?

Nekoliko trenutaka kasnije shvatila je da to neće biti problem.

Pored nje je prošao pauk čije su noge bile visoke poput drveća, a njegovo telo bacalo je gustu senku oko nje.

Isla nije ni podigla oružje.

Pauk je bio ogroman, ali nije osećala nikakvu povezanost s njim.

Samo je trebalo da nastavi, govorila je sebi. Ovde je postojao bonded za nju.

Samo je trebalo da ga pronađe.

Njena bosa stopala nisu proizvodila ni najmanji zvuk na mahovini grane. Sitni cvetovi cvetali su sa svakim njenim korakom, oslikavajući zelenilo.

Povremeno bi neka ptica sletela niže da je prouči, a zatim odletela.

Hodala je stazom dok se ona nije savila i dovela je do šumskog tla, zasenčenog ogromnim krošnjama iznad nje.

Pred njom se pojavila ogromna grudna košara, a iz njenih kostiju raslo je cveće — ostaci stvorenja toliko velikog da nije mogla ni da zamisli kako je izgledalo dok je bilo živo.

U tom trenutku, jelen sa granama umesto rogova zakoračio je na njen put.

Posmatrao ju je, nakrivivši glavu u čudu.

Bio je predivan.

Nešto u njenim grudima oživelo je, kao da pozdravlja povezanost.

Polako je podigla luk, namestila strelu...

Jelen je zakoračio prema njoj, a zatim se ukočio.

Pogled mu je bio usmeren na nešto iza nje.

Uplašeno je uzmakao.

Šta je—

Zaglušujuća rika zatresla je drveće s obe strane.

Ptice su poletele u suprotnom smeru.

Vreo dah joj je zagrejao telo dok ju je obasula pljuvačka.

Polako, i dalje držeći podignutu strelu, Isla se okrenula i pogledala nagore.

I nagore.

I još više nagore.

Pred njom je stajao ogroman medved na zadnjim nogama, sa krunom od rogova koji su mogli da je probodu za tren.

Da li je ovo njeno stvorenje?

Svakako bi je obeležilo kao snažnu vladarku.

Isla je odapela strelu, okušavajući sreću, ali ju je medved šapom odbio i prelomio drvo na dva dela.

Njena jedina strela — nestala.

Isla nije razmišljala o tome da sada više neće moći da pronađe bonded-a.

Panika je preuzela kontrolu.

Ispustila je luk.

Medved je ponovo zarikao, gotovo joj probivši bubne opne, i Isla je shvatila zašto je Wren toliko insistirala da napusti močvaru.

Ulazak u ovaj deo nove zemlje bio je rizik.

Njeni ljudi su ugrožavali sopstvene živote dopuštajući joj da završi ceremoniju.

Tada je shvatila.

Ovo je bio prvi korak ka tome da joj poveruju.

Skok vere.

Verovali su da je dovoljno snažna da preživi.

Zato hoće.

Medved je bio prevelik. Nije bilo nikakve nade da će mu pobeći.

U trenutku kada je podigao kandžama naoružanu šapu da je rastrgne, Isla je projurila između njegovih nogu i potrčala u krošnje.

Medved nije mogao da se penje. Bio je pretežak, polomio bi grane.

To je sebi govorila dok se najbrže što je mogla penjala naviše, a ljubičasti prstenovi od cveća duž njenih ruku činili su se kao da svetle u mraku.

Penjala se sve više i više i usudila se da pogleda iza sebe—

Samo da bi ugledala medveđe rogove nekoliko centimetara od sebe, dok se penjao za njom.

Priroda.

Bila je u prirodi.

Srce joj je tuklo toliko snažno da nije mogla da uspostavi povezanost sa šumom kao ranije.

Stisnula je zube i pokušala da se usredsredi.

Ispružila je ruku i uspela da obori nekoliko manjih grana na medveđev put, ali to ga gotovo uopšte nije usporilo.

Morala je da polomi grane ispod njega. Tako bi propao kroz krošnje.

Izbacila je svoju moć, ali panika joj je zamaglila um i oslabila kontrolu nad sposobnostima.

Grane su zaškripale, ali nisu pukle.

Medved je zarežao i Isla je ponovo počela da se penje.

Srce joj je odjekivalo u ušima. Žmirkala je kroz noć i ugledala da su grane mnogo tanje što se više penjala uz drvo.

Ponovo je upotrebila svoju moć i jedna je pukla.

Dakle, morale su biti takve.

Isla je posegnula za sledećom granom—

I zarežala od bola kada su medveđi rogovi rasparali zadnju stranu njenog lista.

Njen vrisak odjeknuo je šumom, ali ona je nastavila da se penje, vukući se naviše, dok joj je jedna noga sada bila gotovo beskorisna.

Borila se da stigne do vrha.

Samo još malo više.

Samo—

Krc.

Prvi prasak ispod medveđe težine dok su se penjali prema sve tanjim granama.

Medved kao da to nije ni primetio. Rogovima je probijao lišće, pokazivao zube i škljocao njima prema vazduhu.

Noga joj je gorela. Nije mogla da razmišlja od bola.

Osećala je kako joj kontrola nad moćima gotovo potpuno izmiče.

Nije više imala snage da polomi nekoliko grana.

Moraće da napravi jedan precizan rez.

Prestala je da se penje i posmatrala kako joj se medved približava.

Sve bliže.

Udahnula je.

Udah. Izdah.

Pokušala je da se usredsredi koliko god je mogla.

Svu energiju usmerila je na jednu tačku — jednu naročito tanku granu, tačno na medveđem putu.

Medved je nastavio.

Bio je udaljen svega nekoliko stopa.

Zatim nekoliko centimetara.

Isla je ispružila ruku.

Ništa.

Hajde.

Ništa.

Osetila je njegov dah na licu. Videla je jezik u njegovim ustima dok je razdvojio zube i zarikao—

Krc.

Njena moć je prepolovila granu i medved je istog trenutka nestao iz vidokruga.

Pucketanje je odjekivalo šumom dok je medved lomio sve pred sobom, a zatim se začuo poslednji, gromoglasni odjek kada je udario o tlo.

Tišina.

Isla je teško disala.

Bilo je preblizu.

Usudila se da pogleda svoju nogu i ukočila se.

Koža je bila rascepljena i videla je mišić.

Krv se razmazala po stablu.

Druga stvorenja će je pronaći...

Upravo kada je to pomislila, dva velika oka zasijala su kroz noć, na drvetu preko puta.

Gledala su pravo u nju.

Isla se panično povukla po grani, podigla ruku i pokušala da dozove makar tračak svoje moći.

Stvorenje je izašlo iz senki i Isla je zapanjeno udahнула.

Bio je to ogroman crni leopard.

Da je stajala pored njega, ne bi mu dosezala ni do vrha noge.

Imao je jarkozelene oči i zube velike poput njene lobanje.

Pogledala je svoj list, a zatim stvorenje.

Osetio je miris krvi.

Bila je povređena, laka meta.

Prišunjavao joj se, pognute glave, procenjujući je.

Delovao je kao da će se svakog trenutka osloniti na zadnje noge i napasti.

Isla je pokušala da se usredsredi na šumu, da uspostavi povezanost, da je zamoli da je zaštiti, ali bol u nozi postao je potpuna distrakcija.

Leopard je trebalo da bude pretežak za grane, ali je graciozno skočio i zaustavio se pravo pred njom.

Celom telom je drhtala dok se on naginjavao, prilazeći joj previše blizu—

I pomirisao je.

Progutala je knedlu, nadajući se iz sve snage da mu neće mirisati primamljivo.

Otvorio je usta i otkrio monstruozne očnjake.

A onda je uradio nešto neočekivano.

Leopard je nevoljno spustio glavu, kao da joj se klanja.

Isla je trepnula.

Da li ju je... prihvatio?

Nije imala strelu...

Medved ju je prelomio na dva dela.

Nije mogla—

Leopard je ispustio nešto što je zvučalo kao razdraženo gundanje dok je čekao.

Šta je hteo?

Spustio je glavu još niže i...

Ne.

Nije moguće.

Da li je želeo da mu se popne na leđa?

Previše je krvarila. Rana je morala što pre da se zatvori.

Naterala se da ustane, stiskajući zube zbog bola, i odšepala do leopardove strane.

Pokušala je da se popne uz njegovo krzno, ali je stalno klizila, ostavljajući krv svuda po njemu.

Na kraju je leopardu očigledno dosadilo čekanje, jer je svojim zastrašujućim zubima uhvatio zadnji deo njene košulje i prebacio je preko sebe.

Bolno je pala na njegovu kičmu i pokušala da se zadrži, stežući šakama njegovu tamnu dlaku.

Leopard joj nije dao ni sekundu da se navikne.

Pre nego što je uspela da proveri kako sedi, skočio je sa grane.

Želudac joj se našao u grlu, oči su joj suzile od vazduha, lebдела je iznad njegovih leđa—

A onda je grubo ponovo pala na njega, dok joj je noga zauralala od bola.

Posle nekoliko skokova od kojih joj se povraćalo, leopard je konačno sleteo na šumsko tlo.

Kretao se unaokolo, pognute glave, kao da nešto traži.

Najzad je zastao i prevrnuo se na bok.

Isla je skliznula s njegovih leđa na najnedostojniji mogući način.

Iziritiran, leopard je glavom pokazao prema nečemu na zemlji.

Njena strela.

Barem polovina nje.

Govorio joj je da završi ceremoniju.

Nekako je znao da mora da ga pogodi kako bi ga prisvojila kao svog bonded-a.

Luk sada više nije bio od koristi.

Sagnula se, uzela slomljenu strelu i prišla stvorenju.

Leopard ju je oprezno posmatrao.

„Ovo će... ovo će boleti...” rekla je.

Leopard ju je pogledao na način koji je nagoveštavao prezir.

Sjajno.

Njen sopstveni bonded očigledno je nije voleo.

Zašto ju je onda izabrao?

Zašto joj je dozvolio da uradi ono što je morala sledeće?

Isla je napravila grimasu pre nego što je povukla ruku unazad i svu preostalu snagu uložila u to da zabode strelu u leopardovu nogu.

On se nije ni pomerio niti ispustio zvuk.

Jednostavno je ponovo spustio glavu, uhvatio Islu za zadnji deo košulje i prebacio je iza svoje glave.

„Hej!” rekla je, trgnuvši se od bola. „Prestani to da radiš! To—”

Pre nego što je završila rečenicu, leopard je pojurio.

Isla je ciknula i čvrsto se uhvatila, spuštajući glavu kako joj neka grana ne bi odsekla glavu.

Leopard je jurio poput munje, preskačući korenje i provlačeći se između stabala.

Svet oko nje kretao se toliko brzo da je zakopala lice u njegovo iznenađujuće meko krzno, sve dok leopard konačno nije usporio.

Odveo ju je u središte sela.

Isla se uspravila dok je leopard prolazio ulicama, a zatim gledala kako njeni ljudi izlaze iz svojih domova i u očiglednom čudu je posmatraju.

Zaustavio se pred Wren, čije su oči bile širom otvorene.

Glas joj je bio ispunjen emocijama.

„Pitala sam se...” rekla je. „Ja... nisam se usuđivala da se nadam.”

Isla je skliznula s leopardovih leđa i zamalo se srušila na put, dok joj je noga bila prekrivena krznom koje se zalepilo za krv.

Pogledala je životinju, pa Wren.

„Pitala si se šta?”

„Isla”, rekla je Wren. „Lynx je bila bonded tvoje majke.”

ODRAZ

Njena majka.

Ovaj leopard... nekada je bio njen bonded.

Isla je gubila mnogo krvi, ali se okrenula i pogledala stvorenje pravo u oči. Na trenutak je prezir nestao i ugledala je samo nepatvorenu tugu.

Mačka je žalila za njenom majkom.

Zato ju je i izabrala.

„Moramo da te izlečimo“, rekla je Wren.

Drugi Wildlingi su pritrčali. Začuli su se povici da donesu eliksir za lečenje.

„Poći će s tobom, ne brini.“

Wren je bila u pravu.

Lynx je ostao uz nju. Bio je toliko velik da nije mogao da prođe kroz vrata palate, pa ga je Isla pomoću svog starštapa prebacila direktno u svoju sobu, što mu se nimalo nije dopalo. Nezadovoljno je frknuo, a zatim otišao u ugao, sklupčao se i spustio na pod, toliko velik da se tlo zatreslo i da je zauzeo dobar deo njenog prostora.

Wren je izvukla strelu iz njegove noge, a zatim na ranu nanela eliksir za lečenje.

Svi su je ostavili da se odmori.

Kroz tamu je Isla videla kako njegove jarkozelene oči svetlucaju.

A onda su se sklopile i svet je ponovo potonuo u tamu.

Sledećeg jutra Isla je otvorila portal do Oroa i rekla:

„Moram nešto da ti pokažem.“

Povela ga je sa sobom nazad na novu zemlju.

Sada je stajao u njenoj Wildling sobi, zureći u stvorenje koje je zurilo u njega s visine od nekoliko metara i pokazivalo ogromne zube.

„Ti imaš...“ počeo je Oro.

„Životinju-pratioca“, rekla je. „Bonded-a.“

Pokazala je prema ogromnom leopardu.

„Navodno se zove Lynx.“

„Dobro.“

Pružio je ruku, kao da ga ni najmanje nije brinulo to što bi leopard mogao da mu je otkine, a Isla je gledala kako ga leopard pomiriše.

Nakrivio je glavu.

A onda se spustio i dozvolio Orou da ga pomazi između očiju.

Isla je bila ogorčena.

„Više mu se sviđaš nego ja!“ rekla je.

Leopard je pogledao prema njoj, potpuno nezainteresovan, a zatim ponovo skrenuo pogled ka Orou.

Oro se nasmešio, a prizor je bio toliko lep da je njen osećaj povređenosti gotovo potpuno nestao.

„Kakvo impresivno stvorenje“, rekao je. „Nikada nisam video ništa slično njemu.“ Namrštila se.

„Ne na Lightlarku?“

Odmahnuo je glavom.

„Na Sunčevom ostrvu imamo lavove i tigrove, ali nijedan ni približno ovako velik.“

To je, činilo se, prijal Lynxu.

Ispustio je zadovoljan zvuk, a Isla ga je oštro pogledala.

„Jutros sam ti rekla koliko si impresivan, a ti si mi okrenuo leđa“, rekla je.

Lynx se nije ni potrudio da je pogleda.

Isla je uzdahnula.

„Prema Wren, bio je bonded moje majke.“

„Ah“, rekao je Oro.

Ponovo je pritisnuo dlan na Lynxovu spuštenu glavu.

„Sigurno ti nedostaje“, rekao je mački.

Lynx je ispustio dubok, predući zvuk.

Isla je progutala knedlu.

Volela bi da leopard može da govori, kako bi mogla da ga pita sve o svojoj majci.

Ali sada je morala da razmišlja praktično.

„Ne znam šta da radim“, priznala je. „Na Lightlarku nema ničega nalik ovoj šumi. Ne želim da ga zarobim u dvorcu... ako uopšte može da prođe hodnicima.“

Lynx joj je uputio prekoran pogled.

Dobro.

Ako je mogao da je razume, neka sam odluči.

Stala je pred leoparda i rekla:

„Mogu da te povedem sa sobom, u dvorac. Ili mogu da te ostavim ovde u šumi i uskoro se vratim da te posetim. Mogu da počnem da ti pravim mesto na ostrvu.“

Lynx ju je gledao pola sekunde, a onda se okrenuo prema prozoru.

Njegov izbor bio je jasan.

Oštar ubod razočaranja prostrujao joj je grudima, iako je razumela da je to bio pravi izbor.

Nije znala zašto je toliko iznenađena.

Lynx ju je očigledno izabrao iz dužnosti, a ne iz naklonosti.

Oro je ponovo prešao rukom preko Lynxove spuštene glave, a zatim se okrenuo prema Isli.

Posmatrala je kako proučava podočnjake ispod njenih očiju.

Prošle noći je spavala svega nekoliko sati.

Oro je uzdahnuo.

„Postoji nešto što bi trebalo da znaš.“

Po povratku na Lightlark, Azul i njegovi Skyling čuvari čekali su ih.

„Pobunjenici su primećeni“, rekao je.

Isli se stegnulo u grudima dok se prisećala bola te noći, trenutka kada ju je voda povukla pod površinu, kada je bila potpuno bespomoćna—

Nikada više.

Sada je mogla da koristi svoju Wildling moć.

Možda nije bila nepobediva, ali je barem imala šansu da se bori.

A nije bila ni sama.

Ciel i Avel su joj odmah prišli s obe strane.

„Gde tačno?“ zahtevao je Oro.

„Naši špijuni su čuli njihove šapatom izgovorene glasove kako dopiru sa Starog ostrva. Pratili smo ih s neba, ali onda su jednostavno... nestali. Pod zemljom. Pronašli smo još tunela, ali svi su se završavali slepim krajem.“

Ella se javila sa svog mesta na kraju prestone dvorane.

„Istina je“, rekla je njena pratilja. „Videla sam ih na trenutak. Gotovo sam sigurna da među njima ima Starlingsa.“

„Ko?“ zahtevao je Oro.

Isla se setila njegove pretnje.

Sve bi ih obesio preko Zaliva zuba.

„Daj mi imena.“

Ella nije oklevala.

„Nisam nikoga konkretno prepoznala. Nosili su maske. Ali među njima sigurno mora biti Starlingsa, jer niko drugi ne zna za tunele u kriptama.“

Oro se namrštio.

„Kripte?“

„Izgrađene su tokom kletvi. Da bi se u njih smestili brojni mrtvi. I da bi nas sakrile od ostatka ostrva.“

Isli se stomak stegao od besa dok se prisećala onoga što je čula o zlostavljanju Starlingsa.

„Čuvali smo ih u tajnosti upravo zbog toga. Oni su jedini razlog što su neki od nas još živi... i jedini način da se prođe pored stvorenja koja su preuzela istočnu stranu Starog ostrva.“

„Na kakva stvorenja misliš?“ upitala je Isla.

„Čudovišta. Više niko tamo ne odlazi, osim kroz tunele, kada treba da se prikupe zalihe. Ko god ode predaleko... nikada se ne vrati.“

Krivica joj se kovitlala u stomaku.

Bila je toliko usredsređena na svoje moći i Wildlinge da je zanemarila Starlings, osim što je zamolila Oroa da im pošalje čuvare i zalihe.

Trebalo je ranije da ode na Staro ostrvo.

Trebalo je da se uveri da su dobro.

Neće izgubiti ni trenutak više.

„Ella. Hoćeš li poslati poruku Maren? Idem na Staro ostrvo.“

„Idem s tobom“, rekao je Oro.

Okrenula se prema njemu i tihim glasom rekla:

„Moram da idem sama.“

Namrštio se.

„Ne sama“, pojasnila je. „Ciel i Avel će biti sa mnom.“

Njeni Skyling ratnici su prišli još bliže.

Isla je pretpostavljala da će Oro zahtevati da razgovara sa svakim Starlingom i ispituje ih o bilo kakvim informacijama o pobunjenicima.

To im nije bilo potrebno.

To nije bio način na koji je Isla želela da se prvi put obrati svom novom narodu.

Oro je klimnuo, ali ni najmanje nije izgledao srećno.

Okrenuo se prema Azulu.

„Jesu li tvoji špijuni čuli još nešto o pobunjenicima? Da li je još neko napadnut? Ugrožen?“

Azul je odmahnuo glavom.

„Niko drugi.“

To nije moglo biti tačno.

Zašto su ciljali samo nju?

Ako je ono što je Ella rekla bilo tačno, ako zaista među pobunjenicima ima Starlingsa...

To nije imalo smisla.

Povredili su je.

Mogli su da je ubiju, a to bi dovelo do smrti svih Wildlinga i Starlingsa.

Nešto se nije uklapalo.

Isla je sustigla Ellu pre nego što je napustila dvorac na Mainlandu.

Bilo joj je neprijatno da joj postavlja ova pitanja, ali morala je da zna.

„Da li su Starlingsi... razočarani što sam sada njihova vladarka? Jesu li ljuti što ih još nisam posetila?“

„Ne. Znaju da si napadnuta i da si od tada bila zauzeta.“

Isla se namrštila.

„Ali sigurno mi zameraju. Moraju...“

Ella se nasmejala.

Isla nije mislila da je ikada ranije videla Starlinga da se smeje.

„Isla“, rekla je tiho. „Svi smo odrastali prihvatajući da će nam životi biti kratki i verovatno bedni. Malo ko od nas imao je snove. Ili ciljeve. Ili nadu.

Ti si nam dala priliku da živimo.

Za većinu nas ti si boginja.

Spasiteljka.“

Dok se vraćala u svoju sobu da se presvuče u odeću za trening, Isla je ponavljala reči koje je sebi govorila u šumama nove zemlje Wildlinga.

Bila je snažna.

Bila je vladarka Wildlinga.

I vladarka Starlingsa.

Isla je zatvorila vrata garderobera nakon što je uzela haljinu i ukočila se.

U ogledalu je stajao Grim, obučen u puni oklop.

Opušteno je držao šlem u ruci.

Spreman za rat.

Naglo se okrenula i ispružila ruku.

Grana sa drveta u njenoj sobi odlomila se, a zatim naoštrila u sečivo.

Probola je čitavu prostoriju.

Ali soba je bila prazna.

CINDER

Star Isle je bio u ruševinama. Njegov zamak izgledao je kao da je odavno napušten. Kule su ležale u blistavoj srebrnoj prašini. Prozori su bili razvaljeni. Staze su bile prekrivene kamenjem i smećem. Ciel i Avel leteli su visoko iznad njih, kružeći toliko visoko da je Isla morala da zažmiri kako bi ih videla. Ella je bila uz nju.

Maren, predstavница Starlingsa sa večere, sačekala ih je na ulazu u oronuli zamak. Sa njom je bila i jedna mala devojčica, iste sjajne tamne kose, krupnih očiju i svetlosmeđe kože. „Moja rođaka“, rekla je kratko.

Rođaka je zurila u Islu i nekoliko puta otvorila usta da nešto kaže, ali Maren ju je pogledala i devojčica je utihnula.

„Svi su u prestonoj dvorani.“

„Jesu li svi dobro?“ upitala je Isla.

Sunling stražari na mostu nisu videli pobunjenike. Među njima su bili i Skylingsi — sigurno su doleteli sa nekog drugog ostrva. Njihove namere bile su misterija. Zašto su se usmerili samo na nju?

„Da li su pobunjenici...“

„Bezbedni smo. Srećom, delovalo je da su samo vrbovali ljude. Ili su možda nešto tražili.“

Namrštila se. „Zašto to misliš?“

Maren je slegnula ramenom. „Zašto bi inače prolazili kroz kriptu? Opasne su. Svi Starlingsi to znaju. Niko ne ulazi unutra osim ako nije očajan.“

Kada je ušla u zamak, Isli se stomak prevrnuo.

Veliki deo prostorije bio je prazan, a svi su bili neverovatno mladi. Uglavnom deca. Samo je nekoliko desetina izgledalo da su približno njenih godina.

Posmatrali su je dok je prolazila kroz gomilu prema prednjem delu prestone dvorane. Nije bilo sedišta i, pošto su svi stajali, stajala je i ona.

„Ne znam šta radim“, bilo je prvo što joj je izašlo iz usta, i gotovo istog trenutka se pokajala.

Samo su zurili u nju. Vladala je tišina sve dok se nije začuo glas:

„Niko ovde ne zna“, rekao je glas veselo.

„Cinder!“ rekla je Maren, upućujući pogled svojoj rođaki. „Oprosti mojoj rođaki, Vladarko.“

Devojčica nije mogla imati više od osam godina i nije prestajala da se smeška, čak ni kada ju je Maren laktom gurnula u bok. Nekoliko ljudi oko nje klimnulo je glavom.

„U redu je“, rekla je Isla, osmehujući se Cinder. Osećala se malo bolje... a opet gore. Možda bi joj bilo lakše da je stigla ovde i zatekla nekoga ko je već sve preuzeo na sebe.

„Koliko je Starlingsa ostalo na Star Isleu?“

„Još oko stotinu“, odgovorio je muškarac približno njenih godina. Delovao je kao jedan od najstarijih među njima, sa snažnom vilicom, neurednom srebrnom kosom i belom kožom. „Otprilike.“

Namrštila se. „Jesu li znali za sastanak?“

Muškarac se nasmešio bez imalo vedrine. „Znali su.“

Nešto je žvakao između zuba, dugačko i svetlucavo.

„U redu.“ Isla je isprepletala prste i udahnula, ispravljajući leđa. Nije dozvolila da je protivljenje obeshrabri; bilo je očekivano. Onda je počela od jednostavnih pitanja.

„Gde svi vi živite?“ Pokazala je rukom oko prestone dvorane. „Ovde? U zamku?“

Negde u gomili začuo se prigušen smeh.

„Neki od nas da“, rekla je Maren, značajno pogledavši grupu Starlingsa koje je Isla sada mogla da razlikuje od ostalih. Njihova odeća bila je lepša. Oko vrata i zglobova nosili su fine nizove dijamanta nalik sazveždima.

Plemići. Naravno.

Prepoznala je neke od njih sa Centenniala. Bilo ih je osmoro u grupi, svi različitih crta lica, tekture kose i nijanse kože. Delovali su kao da nisu u srodstvu.

Poslednji pripadnici svojih loza?

Okrenula se ponovo prema grupi. „A ostali?“

Muškarac sa trskom između zuba slegnuo je ramenom. „Možemo da vam pokažemo.“

Da. To bi bilo bolje. I dalje je imala toliko pitanja. Kako nabavljaju hranu? Da li većina njih zna da koristi moć?

Celeste — Aurora — pokazala je sposobnost svog kraljevstva da pravi oružje tokom Centenniala. Da li su i oni imali zalihe?

Pre nego što završi sastanak, morala je još nešto da kaže.

„Vaša vladarka je bila moja prijateljica, mislila sam. Uzela sam njenu moć da bih spasla ovo kraljevstvo.“ Podigla je dlanove. „Nisam želela da budem vaša vladarka. Ali biću ono što vam je potrebno“, rekla je, iznenadivši i samu sebe svojim rečima.

„Trenutno je situacija teška. Starlingsi su poginuli u napadu dreksa. Pripremamo se za mogućnost da je to bio jedan od potencijalnih budućih napada Nightshadea. Pobunjenici su primećeni tek juče.“ Pogledala je oko sebe. „Sada sam ovde zbog vas i zajedno ćemo proći kroz ovo novo poglavlje. Smrt vaše vladarke neće biti uzaludna. Recite mi šta vam je potrebno.“

Začuli su se šapati. Ipak, niko nije progovorio čitav minut.

Onda je Maren rekla: „Ono što nam je najpotrebnije jeste da ostanete živi. Dali ste nam priliku za dug život. Nameravamo da je iskoristimo.“

Isla je zamolila Ellu da ostane i napravi spisak svih hitnih problema i potreba. Pretpostavila je da će Starlingsima biti lakše da nekome koga poznaju kažu šta im je potrebno.

Maren i muškarac koji je žvakao trsku između zuba — Leo — odveli su je do mesta gde su živeli. Pred Islom su se prepirali na neki poznat, gotovo prisni način.

Marenina rođaka usporila je korak kako bi hodala pored Isle. Isla je osećala Cinderin pogled na sebi i, nakon nekoliko minuta očiglednog zurenja, konačno se okrenula prema njoj.

„Da?“ nežno ju je podstakla.

„Kakav je kralj?“

Isla je trepnula, zatečena. To pitanje nije očekivala.

Niko na ostrvu nije znao da su oni... zapravo, nije ni sama znala šta su.

Naravno, devojčica to nije znala. Kao vladarka, Isla je očigledno morala da bude u kontaktu s njim. Cinder je samo bila radoznala.

„Namrgođen“, odgovorila je Isla i namignula Cinder.

Maren je to očigledno čula, jer je iznenada frknula ispred nje. Već sledećeg trenutka ponovo je zauzela svoj ukočeni stav.

Devojčicine obrve su se skupile. „Šta znači namrgođen?“ upitala je.

Pre nego što je Isla stigla da odgovori, viknula je svojoj rođaki: „Maren, šta znači namrgođen?“

Rođaka ju je ignorisala i ponovo počela da se raspravlja sa Leom.

„On je samo... ozbiljan“, objasnila je Isla. Postojalo je još hiljadu stvari koje je mogla da kaže o njemu, ali nijednu od njih neće reći maloj Starling devojčici. „Zar ga nisi videla?“

Odmahnula je glavom toliko snažno da joj je kratka, talasasta kosa udarala o obraze.

„Ne. Maren mi ne da da idem na Mainland i drži me unutra kada on dolazi. Kakav je Mainland?“

Isla se namrštila. „Šta? Zašto—“

Maren se okrenula i rekla: „Dosta, Cinder. Prestani da gnjaviš našu vladarku“, a zatim ju je uhvatila za ručni zglob i povukla napred.

Odvele su je do niza napuštenih zgrada sa visokim srebrnim stubovima, polomljenim stepenicama i nedostajućim kaldrmisanim kamenjem.

Isla je posmatrala Starlingse kako utrčavaju u različite građevine, vešto gazeći preko razvaljenih stepenica.

Maren, Leo i Cinder skrenuli su u jednu od zgrada, a Isla ih je pratila, pazeći gde staje. Srebrne loze i lišće provlačili su se kroz svaku pukotinu u građevini. Plafon je bio visok i zasvođen. Pre mnogo vekova, ovo je sigurno bila kraljevska skupštinska dvorana. Sada je u njoj bilo na desetine improvizovanih domova.

Neki su bili napravljeni od drveta i kamena. Većina je bila napravljena od mešavine različitih tkanina i koža, zategnutih preko konstrukcije.

Isla je zastala. „Ovde živite?“ Nije uspela da sakrije šok u glasu.

Cinder je trenutak proučavala njeno lice, a zatim upitala: „Šta nije u redu s ovim?“

„Idi pronadi Stellu“, rekla je Maren, pokazujući nevoljnoj Cinder da ode.

„Ali ja neću—“

„Idi“, rekla je Maren.

Cinder je zabacila ramena i udaljila se polako, u dramatičnom očajanju.

Maren se okrenula prema Isli. U očima joj je bio oštar pogled, kao da bi je izgrdila da Isla nije njena vladarka.

„Pre dve godine, požar je uništio mesto u kojem smo nekada živeli.“ Brzo je pogledala prema mestu gde je Cinder odlutala, još uvek se polako krećući prema mestu na koje je trebalo da stigne. „Ovde smo došli.“

„Ovde su neki od nas došli“, pojasnio je Leo. „Drugi su otišli svojim putem.“

Neko ga je pozvao po imenu i on je klimnuo Isli pre nego što je odjurio na drugu stranu građevine.

Isla je odmahнула glavom. „Ne razumem. Star Isle je ogroman, a vas je ostalo tako malo. Zašto jednostavno niste otišli u neki drugi deo sa kućama? Ili živeli u zamku?“

„Zamak pripada plemićima“, rekla je Maren.

Isla je već htela da prigovori, ali Maren je dodala: „I sablastima. Previše su problematične da bismo živeli među njima... a i opasne.“

Isla se setila sablasti koja je ušla u njeno telo i želela da zauvek ostane u njemu i odmah je shvatila.

„Većina stambenih naselja nalazi se na drugoj strani ostrva, a mi tamo više ne idemo.“

„Zašto?“

„Stvorenja su ih preuzela pre mnogo vekova. Ko god ode istočno od šume, nikada se ne vrati.“

Stvorenja koja je Ella spomenula.

Bes je prostrujao Islinim grudima. Aurora je posećivala ostrvo svakih sto godina zbog Centenniala. Znala je za sve ovo, a nije učinila ništa.

Naravno da nije. Očigledno nikada nije marila ni za koga osim za sebe.

Isla je odmahнула glavom. Ovom ostrvu bila je potrebna mnogo veća pomoć nego što je mislila.

Jedna misao joj se nametnula.

„Zašto nisi dozvolila Cinder da napusti Star Isle?“

Maren ju je pogledala s nečim što se jedino moglo opisati kao prezir.

„Rekla sam vam svima tokom večere. Za vreme kletvi, druga ostrva su se prema Starlingsima ponašala kao da su potrošna roba. Naši životi su — ili su bili — samo treptaj u poređenju sa životima drugih. Često su nas odvodili. Zlostavljali. Čak i ubijali. Naročito zato što mnogi od nas nisu naučili da koriste...“ Zastala je. „Nemamo baš mnogo načina da se zaštitimo.“

„Ne više“, obećala je Isla. „Neću dozvoliti da iko povredi bilo koga od vas“, rekla je i mislila je ozbiljno, iako nije znala kako će održati to obećanje.

Maren se nasmešila, ali osmeh joj je bio ukočen, kao da joj nije sasvim verovala.

Kada se vratila u zamak, Oro ju je čekao. Držanje mu je bilo ukočeno, kao da mu je briga pretvorila telo u kamen. Oči su mu zasijale od olakšanja kada joj je prišao.

„Kako je prošlo?“ upitao je.

Pustila ga je u svoju sobu i ispričala mu sve. Slušao je i postavio nekoliko pitanja, ali Isla je osećala da je posmatra. Na kraju ju je uhvatio za ruku. Prešao joj palcem preko nje.

„Brinem za tebe“, rekao je.

Isla se namrštila. Pokazala je na sebe.

„Oro, dobro sam—“

„Ne spavaš dobro... ne deluje ni da jedeš kako treba... Deluješ kao da te nešto proganja“, rekao je Oro. „Šta te progoni, Isla?“

Usne su joj se zatvorile. Želela je da mu kaže. Zaista jeste. Ali jedan deo nje mislio je da bi, ako izgovori te reči naglas, sećanja postala stvarnija i svom snagom navalila na nju.

Nije želela da se seća. Samo je želela da prestanu.

Oro je, međutim, bio u pravu. Proganjalo ju je nešto.

Nije bilo pitanje šta ju je proganjalo, već ko.

Nije sada želela da misli o Grimu. Jedino kada su misli o njemu prestajale bilo je kada je bila sa Orom.

Zakoračila je prema njemu i promenila temu.

„Nedostajao si mi poslednjih nekoliko dana“, rekla je, i to je bila istina.

Vreme provedeno sa Wildlingsima bilo je važno, ali počela je da očekuje Orino prisustvo. Uvek je bio tu za nju. Tako strpljiv dok su vežbali. Čak i sada, prepoznao je znakove da nije dobro, kada niko drugi nije. Poznavao ju je.

Isla je želela da upozna njega.

„I ti si meni nedostajala“, rekao je Oro, iznenađen kao da su mu te reči same izletele iz usta.

Namrštio se, očigledno frustriran što je promenila temu.

Zurila je u njegova usta.

Ta usta.

Kako je moguće da su oboje znali da se vole, a da se nisu čak ni poljubili?

Srce joj je počelo nesigurno da lupa. Želela je da sazna kakav je osećaj dodirnuti ga. Želela je da oseti njegovu toplotu na svom golom telu dok u mraku istražuju jedno drugo, centimetar po centimetar.

Pre nego što je uspela da izgovori ili uradi bilo šta od onoga što joj je prostrujalo kroz misli, Oro je prislonio usne na vrh njene glave, rekao: „Moraš da se odmoriš“, i otišao.

Možda bi bila ljutija da nije bio u pravu. Telo joj je delovalo kao da ima milion kilograma.

Te noći bila je toliko iscrpljena da je utonula u najdublji san koji je imala poslednjih nedelja.

PRE

Isla je bila budala.

Bar joj je to njen sopstveni um neprestano ponavljao, poput omiljene uspavanke. Terra je možda bila stroga prema njoj, ali Isla je bila najstroži kritičar samoj sebi.

U poslednje vreme trudila se da bude nežnija prema sebi, pa bi možda i uspela da ubedi sebe da nije budala... da upravo nije radila nešto objektivno astronomski glupo.

Njena barica zvezda mreškala se pred njom, poput delića ponoćnog neba. Njeni čuvari bili su odsutni tog dana, u poseti obližnjem selu. Ovo je bila njena prilika.

Pre nego što je stigla da se predomisli, bacila se kroz nju, pravo u odaju vladara Nightshadea.

Bilo je baš onako kako je pamtila.

Crni mermerni podovi. Visoki, zasvođeni plafoni. Krevet sa jednostavnim crnim čaršavima.

Nedostajala je samo jedna stvar: visoki vladar koji ju je pritisnuo uza taj isti zid i —

Odagnala je tu misao i čvršće stegla bočicu u ruci.

Bila je ovde iz jednog veoma konkretnog, veoma glupog razloga.

Pre nekoliko dana, Nightshade se pojavio u njenoj sobi i prevario je tako da mu otkrije svoj uređaj za portalovanje. Pre nego što je uspeo da joj ga uzme, plakala je i molila ga da joj dozvoli da ga zadrži. To nije bio jedan od njenih ponosnijih trenutaka.

Grim je tvrdio da je uređaj njegov i, nakon što je videla njegovu moć portalovanja, mogla je samo da zaključi da ga je on začarao. Znala je da predmeti mogu biti prožeti moći. Ali to je imalo svoju cenu — skraćen životni vek, u zavisnosti od količine moći koja se u predmet ulije.

Zašto je Grim napravio uređaj za portalovanje? I kako je završio u njenoj sobi?

Na kraju — iznenadivši i nju, a verovatno i njega — jednostavno je nestao, a da joj ga nije uzeo... zbog čega se Isla, potpuno nerazumno, osećala krivom što ga je ubola u grudi.

Nije volela da bilo kome bude dužna, pa mu je donela nešto kao znak mira.

Ali gde je bio?

Isla je pola sata stajala nasred njegove sobe, ubrzanog pulsa, očekujući da svakog trenutka oseti oštricu na grlu. Svaki minut koji je prolazio sve ju je više uveravao koliko je ovaj poduhvat bio glup.

Zvezdani stapič je sada bio njen, ali je nekako uspela da ubedi sebe da je to što joj ga nije ukrao nešto na čemu treba da mu bude zahvalna.

Glupo.

Što je više razmišljala o tome, sve joj je delovalo besmislenije.

Upravo je htela da stvori svoju baricu zvezda i vrati se u svoju sobu kada je čula njegov glas.

Sa njim je bio još neko. Muškarac.

Jedva je razaznavala njihove reči. Razgovarali su o nekoj vrsti strategije.

I obojica su se približavala.

Sve bliže.

Njen zvezdani stapič bio je beživotan u njenom krilu.

Naravno da jeste. Naravno.

Nije bilo vremena da pokuša da ga nagovori da proradi. Morala je da se sakrije.

U sobi gotovo da nije bilo nameštaja. Nije bilo stola pod koji bi mogla da se zaviče. Ispod kreveta nije bilo dovoljno prostora.

Ali postojala su još jedna vrata.

Bacila se kroz njih upravo u trenutku kada su muškarci ušli u sobu.

Kupatilo.

I ono je bilo potpuno crno, mada je ovde crni mermerni pod bio prošaran srebrnim žilama. Na sredini se nalazila ogromna kada od oniksa. Slavina je bila smeštena na plafonu, dvadeset stopa iznad nje.

U normalnim okolnostima, Isla bi se verovatno divila tome — zaista je bila prelepa zamisao, mlaz vode koji pada sa tolikom visinom u kadu poput minijaturnog vodopada — ali sada je to bilo njeno skrovište.

Uvukla se u kadu i podigla zvezdani stapič.

Bio je mrtav u njenim rukama.

Nešto u ovom mestu očigledno je otežavalo korišćenje njegove moći, pomislila je, što je verovatno trebalo da uzme u obzir pre nego što se ovde portalovala.

„Glupačo“, rekla je sebi dok je pokušavala da natera zvezdani stapič da ponovo zasija.

„Ne ti“, prošaptala je. „Ti si briljantan.“

Zaćaranost i dalje nije svetlela.

„Osim ako, naravno, ne radiš... onda si i ti glup.“

Zvezdani stapič je i dalje bio prigušen kada su vrata kupatila iznenada zaškripala i otvorila se.

Isla se nije usuđivala ni da udahne. Čvrsto je zatvorila oči.

Slušala je.

Idi, molim te, idi...

Zaćuo se zvuk nečega laganog kako udara o pod.

Pauza.

Jedan korak.

Još jedan.

A onda je nešto oštro probolo pravo kroz njene grudi—

Isla je vrisnula.

Haljina joj je bila potpuno mokra.

Ali ne od krvi.

Probo ju je mlaz vode.

Voda je naglo prestala da teče, a Isla se uspravila i našla oči u oči sa vladarem koji je na licu imao izraz čistog užasa.

„Jesi li poludela?“ upitao je oštro, glasom punim zlobe.

Bio je bez košulje.

Isla je brzo skrenula pogled.

Pružila je ruku prema njemu, otvorenog dlana.

„Ja—došla sam da ti dam nešto. Kao zahvalnost—“

Ne. Već je odlučila da ne treba da mu zahvaljuje zbog toga što joj nije oduzeo ono što joj je bilo najdragocenije.

„—mislim, kao znak mira. Evo.“

Bacila je bočicu u njegovom pravcu, a jedini znak da ju je uhvatio bio je to što se staklo nije razbilo o glatki pod.

Posle nekoliko trenutaka tišine, usudila se da ponovo pogleda prema njemu.

Namrštio se dok je gledao bočicu, koja je u njegovoj ogromnoj šaci izgledala smešno mala.

Eliksir je bio nešto što su Wildlingsi razvijali. Pupoljak određene retke biljke, kada se pravilno obradi, proizvodio je eliksir koji je lečio sve rane.

Postojala su samo dva problema.

Prvi je bio taj što je svaki cvet davao samo sićušnu količinu korisnog nektara.

Drugi je bio to što serum nije uklanjao bol.

„To je lekovita mast. Za...“ Pokazala je prema njegovim grudima i napravila grimasu. „Za ono.“

Tišina.

Izgledao je poput skulpture koju je jednom videla u Wildling vrtu — savršen, gotovo bez ožiljaka, osim ogromne posekotine tik uz srce.

Bilo je očigledno da ga je neki Moonling lečio, inače bi ovo bilo nemoguće.

Pa zašto onda još nije potpuno sanirao ovu ranu?

„Za ožiljak“, pojasnila je, pomislivši da je zbunjen. „Slušaj. Nisam nameravala da se onaj put portalujem ovde. Bila je to greška. Nisam planirala da te ubodem. To je jednostavno bio... instinkt?“

Govorila je prebrzo, pokušavajući da izbacii reči iz sebe.

„Došla sam da ponudim mir. Ne moramo da budemo neprijatelji.“

Ne trebaš mi kao neprijatelj, bilo je ono što nije rekla.

Centennial će mi i ovako biti dovoljno težak.

Nightshade nije rekao ni reč dok je spuštao bočicu u lavabo.

Isla se trgnula kada se staklo razbilo.

Onda je rekao:

„Izlazi.“

Otrov koji mu je ispunio glas...

Gadio ju se.

Toliko mu se gadila da je odbio njen poklon.

Ne.

Uništio ga je.

Sama je bila kriva. Bila je budala što ga je potrošila na njega.

Želela je da posluša njegovu naredbu, da izađe i da se nikada više ne vrati.

Ali, koliko god bio nepodnošljiv, bio joj je potreban da pristane na mir. Nije želela da živi stalno se osvrćući preko ramena, čekajući da joj se Nightshade osveti.

„Šta onda želiš?“ upitala je. „Šta mogu da ti dam?“

Zastao je.

Već je bio na pola puta do vrata, a Isla je videla kako mu se mišići na leđima zatežu.

Ne okrenuvši se, rekao je:

„Ti nisi sposobna da mi daš išta vredno.“

Njegove reči bile su poput šamara jer su bile istinite.

Bila je nemoćna vladarka kraljevstva koje je polako umiralo.

Ali on to nije znao.

„Onda rešimo ovo dvobojem“, rekla je, a reči su joj izletele pre nego što je stigla da ih zaustavi. „Ako pobedim, sva zla krv između nas biće zaboravljena. Možemo da počnemo iznova na Centennialu.“

To ga je nateralo da se okrene.

Zurio je u nju.

„Samo bi budala verovala da može da me pobedi u dvoboju.“

Pogledao ju je od glave do pete, a prezir na njegovom licu samo je postajao sve izraženiji.

Isla mu je uzvratila pogledom, iako joj je samopouzdanje počelo da popušta.

Bio je u pravu.

Zašto je ovo predložila?

Delovalo je nemoguće pobediti ga, ali sada je morala da pokuša.

„Wildlingsi su ratnici, baš kao i ti.“

Usne su mu se izvile u podrugljiv osmeh.

„Ne, Hearteater“, procedio je. „Ne baš kao ja.“

Podigao je košulju sa poda i ponovo je obukao.

„Dobro. Kada pobedim, nikada se više nećeš vratiti ovde. Dosadila si mi.“

Demon.

Lako obećanje.

Isla je polako izašla iz kade i krenula prema njemu sa onoliko dostojanstva koliko je mogla da sakupi u mokroj haljini, sve dok nije stala pravo ispred njega.

Grubo ju je uhvatio za ruku.

Šake su mu bile ledene.

Ogromne.

„Moji mačevi su u mojoj sobi“, rekla je.

Trenutak kasnije ponovo je bila u Wildling newlandu.

Nemoguće.

On je zaista imao moć njenog zvezdanog stapiča.

Tako se dva puta pojavio u njenoj Wildling palati sa tolikom lakoćom.

„Kako—“ počela je, ali on joj je ispustio ruku kao da je njen dodir otrovan.

„Imam važnijeg posla“, odbrusio je.

Nije morala da čeka da joj kaže da požuri.

Isla je posegnula za svojim omiljenim mačem.

„Hajdemo u šumu“, rekla je.

Još je bio dan. Procena joj je bila da imaju oko sat vremena dnevne svetlosti pre nego što Nightshade ponovo bude morao da bude unutra.

Stabilnim korakom krenuo je prema staklenom zidu, prema šumi — a zatim jednostavno prošao kroz njega.

Još jedna retka sposobnost Nightshadea za koju je čula, ali koja joj je delovala nemoguće sve dok je nije videla sopstvenim očima.

Šta bi ona radila sa takvom moći?

Nikada više ne bi bila zarobljena u svojoj sobi.

Ne bi morala da se provlači kroz onaj krajnje nezgodan i gotovo premali prozor kao sada, na stomaku, dok joj se donji deo još mokre haljine kaćio za ivice i cepao pri izlasku.

Grim je pogledao odozgo, potpuno nezainteresovan, a zatim ušao u šumu kao da ona nije bila prepuna loza i korenja koji su mogli da ga uguše ako bi im se prohtelo.

Sa svakim Nightshadeovim korakom, činilo se da se senke u šumi izdužuju prema njemu.

Ako je Isla imala Wildling moć, da li bi se biljke pružale prema njoj onako kako su se senke pružale prema njemu?

Da li je primećivao da to ne rade?

Grim se naglo okrenuo i zamahnuo.

Posekao bi je pravo preko sredine tela da nije gotovo dve decenije svakodnevno vežbala za Centennial.

To je bila jedna od retkih prilika kada su joj dozvoljavali da napusti svoje odaje i uživa u dvorskom imanju.

Potpuno se tome posvetila, uživajući u osećaju da se njeno telo, iz dana u dan, sve veštije pokorava njenim naredbama.

Instinktivno je podigla svoj mač — omiljeni, oštricu upola manju od one koju je koristio Nightshade — i dočekala njegov udarac.

Jedan sudar mačeva.

Još jedan.

Nightshade je napredovao takvom silinom da se Isla zapitala pokušava li da se pobrine da ga više nikada ne uznemirava — ne tako što će pobediti u dvoboju, već tako što će je ubiti.

Bila je primorana da se sve dublje povlači u šumu.

Samo joj je poznavanje ovog dela šume omogućavalo da ne zapne o loze.

Ovde su Terra i ona trenirale gotovo svakog dana.

Šuma možda nije slušala nju, ali je poznavala svaki njen detalj.

Grim se namrštio dok ju je pratio.

„Ovo je dvoboj, a ne razgledanje prirode“, rekao je.

Isla se trudila da ostane na mestu.

Kada je sledeći njegov udarac svom snagom pogodio njen mač, ukopala je pete u zemlju umesto da uzmakne.

Osetila je snagu njegovog udarca u zubima.

Možda ipak nije bila toliko dobra u mačevanju koliko je mislila.

Šta joj je bilo da predloži dvoboj?

On je imao pet stotina godina i stvarno borbeno iskustvo da usavrši svoje veštine.

Tamo gde je Isla morala da razmišlja o svakom pokretu, svaki njegov napad delovao je bez razmišljanja, jednostavno, prirodno.

Stisnula je zube, ali njegovo lice ostalo je bezizražajno, kao da ga ovo nije koštalo ni trunke energije.

Njena veština nije bila ništa.

Osetila je oštar žar preko ruke — posekao ju je.

Nije se usuđivala da pogleda ranu; nije mogla da priušti ni pola sekunde nepažnje.

Moraš da pobediš, rekao joj je glas u glavi.

Grim je previše snažan da bi bio neprijatelj na Centennialu.

Ili neprijatelj uopšte, kad smo već kod toga.

Ali pobeda je delovala nemoguće.

Ne.

Ne nemoguće.

Poznavala je šumu.

To je bila njena prednost.

Isli su se usne jedva primetno razvukle u osmeh.

Ova šuma je bila opasna.

A Grim će uskoro saznati koliko.

„Deluješ previše samouvereno za nekoga kome toliko nedostaje veštine“, rekao je.

A Isla je pomislila da on deluje previše samouvereno za nekoga ko će uskoro ležati na leđima.

Obnovljena odlučnošću, nastavila je da dočekuje svaki njegov udarac.

Ponovo.

I ponovo.

I ponovo.

Njihovi mačevi sudarali su se poput ljubavnika, zvuk metala o metal odjekivao je šumom.

Nightshade kao da uopšte nije primećivao da se kreću u određenom pravcu.

Nije ni pogledao u zemlju sve dok nije bilo prekasno.

Isla je obišla drvo, navodeći ga da krene napred u napad—

Pravo u deo močvarnog peska.

Bio je razbacan u delovima po ovoj šumi, dovoljno snažan da zarobi životinje u svom zagrljaju.

A, po svemu sudeći, i namrgođene Nightshade vladare.

Kada je upao do članaka, Grim više nije mogao da pomera noge.

Pokušao je da napravi korak, a zatim se trgao i pogledao dole, u svoje noge, i dalje iritantno uspevajući da joj parira u borbi.

Nije ni gledao!

Kada je shvatio da više neće moći da pomera stopala dok se bore, pokazao joj je zube.

„Znaš da mogu da se portalujem odavde“, rekao je. „Da verujem da bi to na bilo koji način uticalo na moje šanse za pobedu.“

„Verujem da bi se to smatralo varanjem.“

Grim ju je pogledao u neverici.

„A zar me zarobljavanje u ovoj odvratnoj stvari ne bi bilo varanje?“

Besan, zamahnuo je mačem snažnije nego ikada, a ona mu je uzvratila udarac za udarcem, stopalima udaljenim samo nekoliko centimetara od kandži močvarnog peska.

Drvo koje se nadvijalo nad njima ostalo je bez dela lišća dok su im se oštrice sudarale nezamislivom brzinom.

Isla se plašila da trepne, da ne bi propustila neki njegov udarac.

A prema izrazu njegovih očiju, Grim je gotovo delovao... impresionirano time što uspeva da ga prati.

A onda je, bez upozorenja, provukao drugu ruku između njihovih mačeva, uhvatio je za prednji deo košulje, pa se bacio unazad i povukao je na sebe.

Bila bi probodena njegovim mačem da je nije čvrsto pridržavao rukom pritisnutom uz njene grudi.

Vrh njegovog mača bio je prislonjen pravo uz njeno srce.

Pobedio je.

„Ne želim više nikada da te vidim u svojim zemljama“, rekao je.

A onda je nestao, ostavljajući Islu da padne licem pravo u močvarni pesak.

ZLATNA RUŽA

Isla se probudila na podu, pošto je ispala iz kreveta. Sunčeva svetlost prodirala je kroz razmak između zavesa.

Ne.

Još jedan san pretvorio se u sećanje.

Postajala su sve snažnija. Sve duža.

Borili su se u dvoboju. Njihov okršaj tokom Centenniala nije bio prvi. Grimova veština tada nije bila ni približno toliko impresivna. Bila je toliko ponosna na sebe što je uspela da nadmaši drevnog ratnika.

Ali ne...

Sada je znala da se očigledno suzdržavao. Želeo je da pred ostalima izgleda snažno, kako bi dvaput razmislili pre nego što je napadnu.

Ruke su joj se stisnule u pesnice dok joj je spoznaja polako prodirala u svest.

„Demon mi je dozvolio da pobedim.“

Ako Isla nije mogla da zaustavi vizije, barem je mogla da ih zameni — da stvori nova sećanja kojima će izbrisati prošlost.

Izbrisati njega.

Oro i Isla upravo su završili trening.

Uspela je da pomeri gromadu preko polja, a da je uopšte nije dodirnula. Što je predmet bio teži, to joj je bila potrebna veća koncentracija.

Požurila je da pomeri kamen, želeći da ranije završi lekciju.

Jer posle toga...

Bilo je vreme da uradi nešto smelo.

Da jasno pokaže šta želi.

Upravo se istuširala. Kosa joj je još bila vlažna. Pozvala je Ora u svoju sobu i, kada je izašla iz kupatila, zatekla ga kako je čeka, i samog tek istuširanog.

Isla bi se možda nasmejala izrazu na Orinom licu da nije bila toliko nervozna.

Nikada ga nije videla tako nepomičnog.

Nije bila sigurna ni da diše.

Njegov pogled bio je poput žiga dok je klizio uz njene bose noge, sve do crvene čipke koja je ostavljala malo toga mašti.

Oro je ustao sa mesta na kojem ju je čekao. Kretao se polako, kao da koristi svaki delić svoje dobro uvežbane samokontrole.

Napravio je jedan, pa dva, pa tri koraka, ne skrećući pogled s njenih očiju, sve dok nije stao pred nju.

„Pokušavaš li da me mučiš?“ Glas mu je bio hrapav.

Ponovila je iste reči kao ranije.

„Da. Hoćeš li mi dozvoliti?“

Nije se čak ni nasmešio na njen pokušaj šale. Samo je zurio u nju, a onda čvrsto zatvorio oči.

„Isla“, rekao je, a njeno ime zvučalo je poput molitve.

Čekala je da je podigne u naručje, da je pritisne uza zid, da oseti svaki deo njegovog tela uz gotovo svaki deo njenog.

Ali on se nije pomerio ni za centimetar.

Isla je odmahнула glavom.

„Ne razumem. Osećam to. Voliš me. Zašto... zašto nećeš da me dodirneš?“

Više puta je pokušala da ga dodirne — pokušala je da ga poljubi, da mu se približi, da mu jasno stavi do znanja šta želi.

Spoznaja ju je pogodila poput drške mača pravo u slepoočnicu.

„Da li... da li te ne privlačim?“

Nije ništa rekao i odjednom se osetila smešno.

Naravno da je mogao da je voli, a da je ne želi na taj način.

Postojale su različite vrste ljubavi.

Bila je tako glupa, tako naivna što je samo pretpostavila—

„Žao mi je, ja—“

Oro ju je pritisnuo uza zid pre nego što je uspela da izgovori još jednu reč.

Nadvio se nad njom, a oči su mu bile ispunjene žarkim intenzitetom od kog joj se toplota skupila u celom telu.

„Isla“, rekao je. „Privlačnost nije ni približno dovoljna reč da opiše ono što osećam prema tebi.“

Progutala je knedlu, a njegov pogled spustio se na njeno grlo.

Oprezno je pružio ruku i povukao prstima liniju preko njene ključne kosti.

Niže.

Niz grudi, preko mesta gde joj je strela probila srce.

„Svaki put kada te vidim, pomislim da bogovi moraju imati svoje miljenike. Svaki put kada si blizu mene, obuzme me želja da te odvedem u postelju, da te imam, iznova i iznova. Želim da progutam svaki centimetar tvog tela, dok ne budeš jedino što osećam na usnama, dok ne budeš drhtala od zadovoljstva u mom naručju. To je ono što želim.“

Isla nikada u životu nije želela nekoga više.

Privila se uz njega.

„Onda uradi to. Sve.“

Spustila je pogled i ugledala jasan dokaz njegove želje. Srce joj je zbog toga počelo da lupa nezamislivom brzinom.

Drhtavim rukama otkopčala je kopču na vrhu svoje odeće i pustila da sklizne.

Pogledao ju je kao da bi želeo da provede čitavu nedelju s njom, zaključan u ovoj sobi.

Ali samo je zatvorio oči i rekao:

„Isla. Želim sve sa tobom. Ali ne sada.“

„Zašto ne?“ upitala je, sa vrelinama koje su joj pekle oči.

Naterala ih je da ne padnu, znajući da već izgleda dovoljno jadno.

Izraz njegovog lica omekšao je.

„Mučiš se, ljubavi.“

Uzeo ju je za ruku.

„Imam osećaj kao da gledam kako, iz dana u dan, nestaješ pred mojim očima, a ne znam šta da uradim.“

Iznenadio ju je kada je kleknuo na jedno koleno, ne skidajući pogled s nje.

Kralj Lightlarka klečao je pred njom.

„Reci mi kako da ti pomognem. Uradiću bilo šta. Daću ti bilo šta. Samo mi reci.“

Sada su suze slobodno potekle.

„Ne mogu“, rekla je.

Ustao je i obuhvatio joj lice dlanovima, brišući joj suze palčevima.

Dlanovi su mu bili vreli poput užarenog uglja i Isla se privila uz njih.

„Šta god da je, možeš mi reći. Nisi sama. Više ne moraš sama da se suočavaš sa svetom.“

Isla je zatvorila oči.

Bilo joj je teško da proguta knedlu; grlo joj je bilo otečeno i izranjavano, kao da pokušava da zadrži reči u sebi.

Ova tajna...

Bila je preteška da bi je nosila.

Sećanja su se, protiv njene volje, polako vraćala; bila je bespomoćna pred njima.

Isla je rekla Oru da mu veruje.

To je bilo tačno, zar ne?

Ako nije mogla da mu kaže šta joj se dešava, kome je onda mogla?

Oči su joj i dalje bile zatvorene kada je rekla:

„Počinjem da se sećam.“

Osetila je kako se ukočio pred njom.

Otvorila je oči i ugledala Ora...

Pogled mu je bio vatra.

Bio je ljut.

Toliko ljut—

Isla se nelagodno pomerila pod njegovim rukama.

Da li se ljutio na nju?

Odjednom se osetila duboko posramljeno, ogoljenije nego što je već bila.

„Žao mi je“, rekla je, i nije ni sama znala zašto.

Orin pogled odmah je omekšao.

„Isla, nemoj se nikada izvinjavati zbog nečega za šta nisi kriva.“

Mišić na njegovoj vilici zatreperio je.

„Ovo je njegova krivica.“

Sada je razumela.

Oro je izgledao kao da će nekoga ubiti jer je želeo da ubije Grima.

On je bio razlog zbog kojeg je patila.

Klimnula je.

Složila se.

Mrzela ga je.

Mrzela ga je.

Morala je da Oro to zna.

„Prezirem ga“, rekla je, a reči su joj drhtale na usnama. „On je čudovište, a ja... ja ne želim da se sećam.“

Odmahnula je glavom.

„Trudim se koliko mogu da ih potisnem, ali sada kada su moje moći raspetljane... Pokušala sam da ne spavam i neko vreme je uspevalo. Ali... mislim da stvari počinju da me podsećaju na njega i otključavaju ta sećanja. Ušao je u moju sobu tokom Centenniala; mislim da ni to ne pomaže. Bio je u mom ogledalu. Izluđuje me. Kad god zatvorim oči, vidim samo njega—“

„Preseli se u moju sobu“, odmah je rekao Oro.

Isla je trepnula.

„Šta?“

„On tamo sigurno nikada nije bio.“

Da ne bi predložila da se preseli u bilo koju drugu sobu koja nije njegova, dodao je:

„To je najzaštićenije mesto u zamku, u slučaju da pokušava da dođe do tebe nekim drugim putem. Možeš je uzeti. Ja ću ostati negde drugde.“

Isla nije želela da on ostane negde drugde.

Činjenica da je pred njim nosila samo čipku bila je dovoljan dokaz za to.

Ali Oro nije želeo ni da čuje za drugačiji dogovor.

Do tog popodneva, njene stvari već su bile premeštene u njegove odaje, a njegove stvari iznete iz njih.

Sećanja su prestala kada se Isla preselila u Orinu sobu i mogla je mirno da prespava celu noć.

Kao da je blizina kraljevih stvari, spavanje u njegovom krevetu, bila dovoljna da uguši sve misli o Grimu.

Pronašla je zaboravljenu fioku punu njegove odeće i uzela jednu njegovu košulju. Onda još jednu.

I još jednu.

Bile su ogromne i udobne, a kada ih je nosila u krevet, osećala se manje usamljeno.

Na treninzima je uspevala bolje da se usredsredi.

Svakog dana bila je sve snažnija, njena moć napredovala je malo-pomalo, a oštrica u njoj postajala je sve oštija.

Ono što je počelo kao reakcija na napad, očajnička potreba da otvori trezor i pripremi se za sledeću krizu, počelo je da postaje...

Zabavno.

Sedeli su u šumi na Wildling newlandu, dok ih je Lynx posmatrao tokom treninga.

Često je posećivala leoparda, donoseći mu poklone, koje je sve do jednog odbijao.

Čekala bi na ivici šume koja je okruživala Wildling zamak, držeći poklon u ruci.

Na kraju bi on polako izašao da joj priđe, onjušio ono što je donela i vratio se u šumu.

Bila je ubeđena da je jedini razlog zbog kojeg je Lynx danas toliko dugo ostao tu bio Oro.

Naizmenično su jedno drugom govorili šta da naprave.

„Žuta ruža“, rekao je Oro.

Isla je učinila da ruža procveta pred njima.

„Suncokret“, rekla mu je, jedva zadržavajući osmeh.

Prevrnuo je očima i stvorio ga.

„Loza duga dvadeset stopa“, rekao je.

Napravila je da visi sa drveta, toliko dugačka da se u spiralama pružala po zemlji.

Usne su joj zatreperile.

„Šta?“ upitao je ravnim glasom.

„A—a—“

Nije uspela da izgovori reči pre nego što je prasnula u smeh.

A zaista nije bilo toliko smešno.
Zapravo, uopšte nije bilo smešno.
Ali nije znala koliko je vremena prošlo otkako se poslednji put zaista smejala.
Prošla je čitava nedelja bez ijednog sećanja.
Osećala se lakše.
Slobodnije.
Oro je, činilo se, voleo njen smeh.
Pokušavao je da ne nasmeši, ali nije uspeo, sve dok mu čitavo lice nije obasjao osmeh.
A ona nije mogla da odoli njegovoj blistavosti, kao da mu je sunčeva svetlost prolazila kroz kožu.
Njegova toplota je rasla, obavijajući je poput ćebeta.
„Šta ti je, Wildling?“ rekao je odmahujući glavom dok ju je gledao kako pokušava da povрати pribranost.
Zatvorila je oči.
Pogled na njegovo lice samo bi je još više nasmejao; odjednom je bila ispunjena radošću.
Srećom.
Ljubavlju.
Sedenjem ovde, pred njim.
Deljenjem moći između njih.
Njegovim strpljenjem dok joj je pomagao da uči.
Polako je udahнула, pokušavajući da spreči novi nalet smeha, i rekla:
„A—“
Tiho se nasmejala, tresući ramenima.
„Zlatna vlat trave.“
Čula je kako Oro uzdiše na svoj dobro poznati, strpljivi način.
Začula je komešanje pred sobom.
Oči su joj i dalje bile zatvorene kada joj je podigao ruku, otvorio prste i stavio nešto na njen dlan.
Nije to bila zlatna vlat trave.
Niti zlatna jabuka.
Bila je to sićušna ruža pretvorena u čisto zlato.
Latice su bile zaleđene u svom obliku.
Punačka i prelepa.
Bila je savršena.

Usne su joj se razdvojile dok je podizala pogled prema njemu.

Smešio se.

Isla ga nikada nije videla tako srećnog.

„Oro“, rekla je.

„Da, Isla?“

Od emocija joj se grlo steglo.

Glas joj je bio hrapav.

„Svi koje sam ikada volela izneverili su me—“

U njegovim očima zasijale su plamene iskre, a žar njegovih emocija spaljivao je prostor između njih.

„Osim tebe.“

Ustala je i stala pred njega.

Prvi put se nadvijala nad njim dok je on sedeo na zemlji.

Podigao je pogled prema njoj, dok je sunce obasjavalo oštre linije njegovog lica.

Bio je prelep.

Znala je to još od prvog trenutka kada ga je ugledala — iako sebi to tada nikada ne bi priznala — ali sada je primećivala još mnogo toga.

Oblik njegovih obrva, uvek ravnih osim kada se smejao.

Način na koji je njegova namrštenost delovala duboko ukorenjeno, a usne mu gotovo stalno bile spuštene u ozbiljan izraz.

Osim kada je bio sa njom.

„Želim da sve njih žive spalim“, rekao je jednostavno. „Sve koji su te ikada povredili. Želim da gledam kako gore.“

Podigla je obrvu.

„To baš i nije plemenito od tebe.“

„Nije me briga.“

Po načinu na koji mu je vilica bila zategnuta, znala je da misli na jednu osobu posebno.

„Pitaj me“, rekla je.

„Da te pitam šta?“

„Pitaj me da li ga još volim.“

Tokom Centenniala razvila je osećanja prema Grimu.

Ali kada je bilo najvažnije, on nije mogao da pristupi njenim moćima.

Ipak, Oro je znao da je počela da se priseća njihove prošlosti.

Sigurno se pitao da li je to nešto promenilo.

Oro je namrštio pogled prema zemlji.

„Nije fer da to pitam.“

„Pitaj me svejedno.“

Zastao je.

„Ne moraš da odgovoriš.“

„Znam.“

„Voliš li ga?“

Nije oklevala.

„Ne.“

Isla je sada mogla da primeti sitne znakove.

Prepoznavala ih je.

Njegova ramena su se opustila.

Vilica mu je omekšala.

Olakšanje.

Govorila je istinu.

Isla nije volela Grima.

Možda jeste nekada.

Ali to je bilo u prošlosti.

Sada je bila potpuno usmerena ka budućnosti.

On je bio njena budućnost.

Bio je njen prijatelj.

Osoba kojoj je verovala.

Osoba uz koju je bila najsrećnija.

Konačno je ustao, nadvijajući se nad njom.

Isla je podigla pogled prema njemu.

„Oro. Oro... volim te.“

On je to znao.

Mesecima je znao, zahvaljujući niti koja ih je povezivala.

Umalo da mu je već ranije rekla te reči.

Ipak, potpuno se ukočio.

A onda mu se lice razvuklo u najlepší osmeh koji je ikada videla.

„Reci ponovo“, rekao je. „Nedostajalo mi je.“

„Nije“, rekla je smejući se.

Onda mu je prišla korak bliže.

„Volim te.“

Zatvorio je oči, kao da upija svaku njenu reč i urezuje ovaj trenutak u svoje sećanje.

„Ponovo“, rekao je, kao da su na treningu.

Prišla je još jedan korak i šapatom mu to rekla pravo u lice.

„Volim te...“, rekla je. „Iako me nikada nisi izveo na sastanak... iako me nisi čak ni poljubio.“

Oro je otvorio oči i pogledao je odozgo.

„Želiš da te poljubim, Wildling?“ upitao je.

Slegnula je ramenima.

„Između ostalog.“

Odmahnuo je glavom, ali onda je dugim prstima prošao kroz njenu kosu, obuhvatio joj potiljak—

I poljubio je.

Usne su mu bile vrele poput plamena.

Njihov prvi poljubac bio je nežan.

Pun ljubavi.

Njihov drugi nije bio takav.

Odmakao se samo na trenutak da je pogleda, a onda kao da je zaboravio da je Lynx tu, koji je ispustio zvuk negodovanja.

Brzim pokretom podigao ju je za struk do svoje visine, okrenuo se, pritisnuo je uza najbliže drvo i očajnički je poljubio.

Razdvojio joj je usne i mogla je da ga okusi — bio je leto, toplota i vatra, a kada joj je zubima uhvatio donju usnu, zastenjala je u njegova usta.

Nije mogla da se zasiti toga; srce joj je delovalo kao da će joj pući u grudima.

Grudi su joj se stegle dok je osećala njegovo toplo, mišićavo telo pripijeno uz svoje.

Držao ju je čvrsto uz drvo, ali su mu palčevi kliznuli ispod njene košulje, praveći krugove po njenom donjem stomaku.

Vatra joj je prostrujala venama pri svakom njegovom dodiru.

Spustila je glavu i nežno dodirnula usnama njegov vrat, a zatim poljubila mesto gde mu je puls udarao.

Ubrzao se.

Njegove ruke su se iznenada stegle ispod nje, a ona je obavila noge oko njegovih leđa.

Želja je procvetala duboko u njoj.

Oči su mu bile prikovane za njene, blistajući od intenziteta.

Posegnula je za njegovom košuljom—

Lynx je upozoravajuće zarežao.

Oro se tiho nasmejao, a zatim pažljivo uzeo ruku kojom je pokušala da mu skine košulju u svoju.

Njihove isprepletane šake pritisnuo je uz drvo, pored njene glave.

Usnama joj je kliznuo niz vrat.

„I ja tebe volim“, rekao je uz njenu ključnu kost, a zatim je ponovo poljubio.

DIVLJI CVET

Poljubac je bio neka vrsta ključa. Otključao je osećanja koja je duboko u sebi potisnula. Ovog puta, bila su pozitivna. Nije ni shvatala koliko je lepih stvari bilo zatrpano ispod sve te tame. Ljubav je divlji cvet, shvatila je. Najbolje je uspevala u tajnosti.

Ljubav ju je činila smelom.

„Imam ideju“, rekla je Oro sledećeg jutra. „Zapravo, dve ideje.“

„Reci.“

„Prvo — želim da proslavimo Copiju. Ovde, na Lightlarku.“ Pretpostavljala je da je Oro čuo za to iz vremena kada su Wildlings živeli na ostrvu. Bio je to dan posvećen slavljenju obilja i stvaranja. Isla je proslave oduvek gledala izdaleka, kao puka figura, ali čak i kada je njen narod bio najslabiji, sećala se cveća u kosi, drveća koje je rađalo plodove, muzike i plesa. „Naravno, ne u punom obimu. Samo večerom. Ovde, u dvorskim vrtovima.“ Slegnula je ramenima. „Deluje mi kao dobar način da ovdašnje ljude upoznam s idejom da bi se Wildlings potencijalno mogli vratiti. I da javno pokažem svoje moći. Da pobunjenicima pokažem da ih se ne plašim.“

„Da li bi želela da dovedeš svoj narod ovde na proslavu?“

Isla je o tome već razmišljala. Nijedan živ Wildling nikada nije kročio na ovo ostrvo. A ljudi ovde bili su... u najmanju ruku, neprijateljski nastrojeni. Nije želela da dovede Wildlings na mesto gde bi ih zagledali, osuđivali i potencijalno im naudili. Pogotovo dok su pobunjenici još bili na slobodi.

„Ne. Ne još.“

„A koja je tvoja druga ideja?“

Nasmešila se.

„Kada moj narod bude spreman da se vrati... želim da imaju mesto na koje mogu da se vrate. Želim da napravim mesto za Lynxa, ako ikada odluči da mu se dopadam.“

Oro ih je odneo na Wild Isle. Počela je tako što je spustila ruku na zemlju. Grm ruža izrastao je iz mrtve zemlje.

„Želim da ga ponovo oživimo“, rekla je. Pružila mu je ruku. „Zajedno.“

Koristeći svoju moć, Oro je stvorio hrast. Pa još jedan.

Isla je prišla mumificiranom drvetu i prešla prstima preko njegove ljušteće kore. Istog trenutka eksplodiralo je bojama i lišćem.

Krenula je dalje, oslikavajući Wild Isle živopisnim nijansama zelene, crvene, ljubičaste, plave i smeđe. Cveće, svuda oko njih, u svakom mogućem obliku. Drveće zbijeno jedno uz drugo poput tračara, a grane su im strugale jedna o drugu na vetru.

Kada je sunce zašlo, deo ostrva bio je živ. Toliko živ.

Ozareno se nasmešila.

Isla je stvorila stotine malih života, sitnih niti, od kojih je svaka težila ka njoj, svetlucajući i blistajući.

I — kao da se to nikada ranije nije dogodilo, kao da je moć Nightshade u njoj uvenula — ništa nije umrlo.

Svaki put kada bi Oro koristila njenu moć, osećala je to, poput ruke koja klizi niz tokove njene moći. Bilo je to intimno iskustvo. Već je ranije koristila njenu moć, ali nikada ovako dugo. Danas su satima radili zajedno. Kada su konačno stigli do njene sobe, Isla se nikada nije osećala bližom Oro.

„Večeras... ostani sa mnom“, rekla je Isla.

Oro je pogledao odozgo, a ona nije mislila da ga je ikada videla tako iscrpljenog.

„Ništa ne mora da se dogodi“, rekla je tihim, glatkim šapatom. „Možemo da razgovaramo. Možemo da spavamo. Možemo da sanjamo, jedno pored drugog. To je sve, osim ako ti ne želiš više.“ Iako ga je sada želela više nego ikada, i to joj je zvučalo kao više nego dovoljno.

„To je ono što želiš?“ Pogledom je tražio odgovor u njenim očima. „To će te... usrećiti?“

Klimnula je.

Ušao je.

Isla je otišla u kupatilo da se presvuče. Nosila je ono što je već otprilike nedelju dana svake večeri oblačila za spavanje: jednu od Orinih košulja. Imao ih je napretek. Sve su mirisale na leto, sapun i blago na citruse.

Nije ni razmišljala o tome sve dok nije izašla iz kupatila, a Oro je pogledao u nju kao da je pred njega izašla naga.

Izgledao je gotovo užasnuto.

„J-ja sam... izvini.“ Vratila je jedno stopalo u kupatilo. Mermer je bio hladan pod njenim stopalima — sve je bilo hladno u poređenju s njim. „Našla sam ih u tvojoj sobi. Nisam mislila da će ti smetati. Mogu da se presvučem.“

Oro se nasmejao.

Nasmejao se.

Ruka mu je polako kliznula niz lice, a zatim se savila iza vrata. Zastenjao je.

Glas mu je bio taman poput ponoći kada je rekao:

„Ni slučajno. Ni slučajno nemoj da obučeš bilo šta drugo.“

Nikada ga ranije nije čula tako... posesivnog. Nešto u dnu njene kičme se zgrčilo od te pomisli, a ona je počela da razmišlja o njima, o krevetu i o činjenici da će uskoro biti u njemu, zajedno—

Svaka nada da će se nešto dogoditi između njih nestala je kada se Oro presvukao i uvukao pod pokrivač pre nego što je uspela pažljivo da prouči šta je obukao za spavanje. Potom su se plamenovi u sobi ugasili.

Meškoljila se pod pokrivačem. Nervni završeci su joj goreli; osećala je sve. Čaršav na nogama, košulju na grudima, koja ju je gicala od želje, tkaninu koja se podigla, gotovo otkrivajući čipku koju je nosila ispod.

Oro je ćutao iza nje. Topao, kao i uvek.

Pokušala je da izjednači disanje. Odjednom joj je srce kucalo prebrzo.

Isla je polako prevukla nogu preko čaršava sve dok nije dotakla njegovu, a vrela toplota koja ju je preplavila prošla je kroz nju.

Bio je tu. Uvek je bio tu za nju, zar ne?

„Oro.“

Reć je progutala mračna tišina sobe.

Prošlo je nekoliko sekundi.

„Isla“, rekao je, glasom koji nije imao ni traga pospanosti, kao da je sve vreme bio budan dok se ona nemirno meškoljila od želje.

Želje za njim.

Okrenula se prema njemu.

„Ja...“ Zatvorila je oči. Šta je radila?

Pružio je ruku prema njenom ramenu, verovatno da je uteši, ali ona je želela više od utehe. Odmah je stavila svoju ruku preko njegove.

U tami je pronašla njegove jantarne oči, zamućene brigom.

Ne.

Želela je da u njima vidi nešto drugo.

Pogledala ga je pravo u oči i rekla:

„Trebam te.“

Oro se ukoćio. Progutao je knedlu. Pogled mu se izoštrio, odjednom potpuno budan.

„Isla—“

„Ne.“ Odmahnula je glavom. „Molim te, nemoj mi govoriti da će me to zbuniti ili da nije pravi trenutak.“ Primakla mu se. „Želim te. Sada. Trebam—“

Bliskost. Užitak.

To su bile reći koje nije izgovorila, ali način na koji je nakratko zatvorio oči i stegao vilicu govorio joj je da je razumeo šta želi.

Približila mu se još više, sve dok ruka koju je položio na njeno rame nije skliznula na njen bok. Povukla je pokrivać nadole, kako bi mogao da je vidi, celu, u svojoj košulji.

Pogledom je prešao preko svakog njenog centimetra, a šakom stegao višak tkanine sa njene strane, kao da se fizički sprećavao da joj dodirne kožu.

„Dodirni me. Molim te“, rekla je.

Njegova pravila bila su zaboravljena.

Nije bila sigurna ni da diše dok su mu prsti klizili uz njenu nogu, a zatim pod rub njenog donjeg veša. Šaka mu se obavila oko njenog tela, palac joj je prešao unutrašnjom stranom butine, tako blizu, tako blizu—

Isla je pogledala svoje telo, gotovo otkriveno, njegovu ruku na sebi, a zatim njega, sada udaljenog svega nekoliko centimetara.

U njegovim očima videla je muku.

Namrštila se.

„Oro, ako ne želiš—“

Pre nego što je Isla uspela da završi, okrenuo ju je i čvrsto uhvatio za bokove. Zajecala je kada ju je povukao prema sebi, pripivši je uz sebe i dokaz da je ovo želeo podjednako kao i ona.

Vrelinu koja je pulsirala u njoj pretvorila je u požar.

Izvila je leđa i privila se uz njega, zbog čega je opsovao.

Oro je pomerio ruke do njenog struka. Nagnuo se i šapnuo joj na uho dubokim glasom koji joj je grebao po mislima:

„Kad znam da svake večeri nosiš moje košulje u krevet, Isla“, rekao je, „izluđuje me.“

Usnama je dotakao ivicu njenog uha.

„Na to ću misliti kad budem sam.“

Povukao je košulju nagore, otkrivajući njen donji veš. Pogledao je i naglo udahnuo, ugledavši čipku.

„Ti. U mojoj odeći.“

Imala je osećaj da će joj srce iskočiti iz grudi.

Oboje su posmatrali kako njegovi prsti polako, tako polako, previše polako, klize nadole, sve do mesta na kojem ga je najviše želela.

Konačno ju je dotakao, a ona je čvrsto zatvorila oči kada je pronašao dokaz njene sopstvene želje.

Ukočio se, ruka mu je ostala tamo, upravo tamo—

I ona se ukočila, pitajući se da li bi trebalo da se postidi...

„Da li ovo želiš?“ upitao je.

Pogledala ga je preko ramena. Nikada u životu nije želela nešto više.

„Da.“

Bio je to čovek koji se oslobodio svih okova.

Odjednom su njegova košulja i njen donji veš bili na podu, a njegove ruke na njenim grudima. U tami joj se sva pažnja suzila na vrelinu njegovog dodira, dok su njegovi hrapavi prsti nežno prelazili preko najosetljivijih delova njene kože.

Kao da se topila uz njega, ispuštajući svakakve zvuke dok joj je zglobovima prstiju prelazio niz goli stomak i mrmljao joj na uho:

„Reci mi šta voliš, ljubavi“, rekao je. „Pokaži mi.“

„Ovde“, rekla je, meškoljeći se. Pronašla je njegovu ruku i počela da je vodi nadole. „Molim te.“

Ali njegovi prsti bili su dugi i vešti i nije im bilo potrebno mnogo usmeravanja, iako je delovalo da uživa u prizoru njene ruke preko njegove.

Kada je dotakao upravo ono mesto koje joj je bilo potrebno, pružila je ruku unazad, isprepletala prste iza njegovog vrata i rekla:

„Ne prestaj. Ni slučajno nemoj da prestaneš.“

Usne su mu bile tik iznad njenih; dah mu je bio vreo na njenoj koži, a on je zastenjao kada je počela da se pokreće uz njega.

Zabacila je glavu i ispustila zvuk koji mu se očigledno dopao, jer ju je poljubio duž pulsa.

Znao je gde da je dodirne, gde da se zadrži, gde da istražuje.

Trebalo je samo nekoliko trenutaka da ostane bez daha, na samoj ivici sveta, i ništa se nikada nije osećalo tako dobro, tako slatko.

„Oro, ja...“ rekla je, jer je osećala kako joj varnice prolaze uz kičmu.

„Još ne“, rekao je.

Nastavio je, a ona je zadrhtala kada su mu zubi lagano prešli uz njen vrat, sve dok nije stigao do njenog uha.

„Želim te toliko da mislim da bi me to zaista moglo ubiti“, šapnuo je, pre nego što je savio prste i svet oko nje se rasprsnuo.

Čvrsto ju je privio uz sebe, obema rukama obavijajući njeno telo.

„Nikada nemoj sumnjati u to.“

Više nikada neće.

ILUZIJA

Isla se poigravala laticama na svom korsetnom delu haljine. Te večeri bila je Copia. Pomogla je Starling krojaču da napravi haljinu. Za tkaninu je rascvetala stotine cvetova, isprepletala njihove stabljike i prekrila njima pod svoje radnje.

Ruka je prekrila njenu kako bi je sprečila da čupa latice. Obuhvata joj šaku i pritisnu je uz njene grudi na način zbog kojeg je odjednom zaboravila kakva joj se to pomisao vrzmala po glavi.

„Cveće se ne bere samo, sećaš se?“ rekao je, ponavljajući njene pijane reči sa Centenniala. Nije ni znala da je čuo taj deo.

Nasmešila se i okrenula prema njemu. Bio je zlatan, u svom najsvečanijem izdanju za tu priliku.

Isla je prešla rukama preko svile njegove košulje, iako joj nikakvo zaglađivanje zapravo nije bilo potrebno.

„A šta je s kraljevima? Da li oni beru cveće?“

Orin izraz bio je čisto obećanje kada se nagnuo i rekao joj pravo uz uho:

„Samo kada cveće bere njih.“

„Dobro“, rekla je. „Jer prilično sam sigurna da ćeš morati da me isečeš iz ove haljine.“

Okrenula se prema njemu.

„Vidiš? Nema končića. Nema dugmadi.“

Zapravo, oblikovala je haljinu direktno prema svom telu. Po Letovim uputstvima za dizajn, isplela ju je oko sebe, dok su se cvetovi spajali, čvrsto pripijali jedan uz drugi, a njihove stabljike je zaključavale unutra.

Još jedna činjenica bila je da je sasvim sigurno mogla i sama da skine haljinu, ali alternativa je bila mnogo prijatnija.

„Hm“, rekao je Oro, a glas mu je postajao dublji.

Usnama je okrznuo njeno golo rame. Prsti su mu klizili niz njenu kičmu, tamo gde bi se nalazile vezice korseta da je ovo bila tradicionalna haljina. Nisu se zaustavili. Osetila je vrelinu njegove šake kako prelazi preko donjeg dela njenih leđa pre nego što joj je obuhvatio kuk.

„To ne bi trebalo da bude problem“, rekao je.

„Jesi li siguran?“

Nevino ga je pogledala preko ramena.

„Ako si previše zauzet svojim kraljevskim dužnostima, mogu da pitam nekog drugog...“

Uzeo joj je bradu šakom. Podigao joj je lice prema svom kako bi mogao da kaže pravo uz njene usne:

„Večeras se moje jedine kraljevske dužnosti tiču mojih usta i svega što носиš ispod ovakve haljine.“

Isline oči i dalje su bile oličenje nevinosti kada je rekla:

„Dakle, tvoja usta i... ništa?“

Oro je opsovao, a sobu je ispunila toplota.

Stajali su ispred ogledala. Okrenula je glavu i posmatrala ga kako je gleda kao da je ona najdragocenija stvar u svim kraljevstvima.

A ona...

Izgledala je srećno.

Bila je srećna.

Um joj je bio oslobođen većine svojih teskobnih misli. Kako se to dogodilo?

Dogodio se Oro.

Uzeo je sve njene slomljene delove u svoje ruke i obećao da će ih jednog dana sastaviti u celinu. Bio je strpljiv. Nežan. Pun ljubavi.

U Isli se sada nalazio kutak mira. Trak svetlosti. Bio je to njen oslonac. Ako bi joj se misli ikada zavrtele u krug, u najcrnjim trenucima, vraćala bi se ovde, u ovaj trenutak koji je čuvala u tom skrivenom kutku.

Ranije se osećala kao da nema oslonac, izdanom, kao da zapravo nema dom.

Sada je on bio njen dom.

„Pogledaj“, rekla je, izvlačeći tanki zlatni lančić ispod haljine.

Mala zlatna ruža visila je na njemu, na sredini njenih grudi. Napravila je od nje ogrlicu.

„Teška je, ali—“

„Sačuvala si je“, rekao je gotovo zadivljeno, spajajući obrve.

Oro je prešao prstima preko nje i ona je postala lakša, kao da je iznutra izdubljena.

„Naravno da sam je sačuvala“, rekla je. „To smo mi. Ruža okružena zlatom.“

Oro nije delovalo da ga je briga što joj je pri podizanju potpuno poremetio latice na haljini.

Dok se spuštao da je poljubi, Isla je pomislila da nikada u životu nije bila srećnija.

Vrtovi Mainlanda bili su ukrašeni cvećem koje je Isla sama rascvetala. Čitavo popodne provela je praveći ukrase. Događaj je trebalo da bude prilika da pokaže svoje sposobnosti. Imalo je smisla da njena moć bude izložena svuda oko njih.

Bilo je pozvano stotinu islandera i newlandera — ne samo plemići.

Zapravo, neki plemići će tek otkriti da nisu ni bili na spisku.

Ljudi iz svih kraljevstava sedeli su za stolovima, a Isla ih je sve rasporedila zajedno, bez razdvajanja, kao što su tako često bili razdvojeni.

Najiznenađujući gost od svih bila je Cleo.

Prihvatila je poziv, a Isla je mogla samo da se nada da je to značilo makar najmanju ponudu mira.

Vladarka Moonlinga sedela je savršeno uspravna, brade visoko podignute kao i uvek. Njena bela kosa bila je vezana u jednu dugu pletenicu niz leđa. Lice joj nije odavalo ni najmanju emociju.

Oro je ispod stola stisnuo Islinu ruku.

Možeš ti to, činilo se da govori.

I mogla je.

Isla je ustala.

Bila je bosa.

Cveće je cvetalo sa svakim njenim korakom dok je prilazila središtu proslave.

Nije morala da im kaže da učute; sami su to učinili.

„Hvala vam što ste prisustvovali ovoj gozbi u čast mog kraljevstva“, rekla je. „Ovaj dan treba da slavi rast.“

Glas joj je postao oštiji, naglašavajući značenje njenih reči.

„Rast nije ograničen samo na naše biljke ili na naša kraljevstva, već i na nas same. Bez obzira na ono što se ranije dogodilo, možemo da se promenimo. Naša mišljenja mogu da se promene. Mržnja može postati nada. I iskreno se nadam da će se jednog dana Wildlings vratiti na Wild Isle, na način na koji su tamo živeli hiljadama godina.“

Začulo se mrmljanje, ali niko se nije usudio da joj u lice kaže ni reč protiv te ideje.

Isla je morala da prizna da je i to predstavljalo neku vrstu napretka.

„U ime našeg kraljevstva, želimo vam sezonu rasta... u pravom smeru.“

To je bilo to.

To je bio trenutak.

Svi su znali da je bila bez moći. Znali su da nije umela da je koristi.

Isla je otvorila šaku, otkrivajući retko seme koje je dobila iz newlanda. Bacila ga je ispred sebe, na zemlju, i svi su gledali kako ga zemlja usisava.

Trenutak kasnije, tlo je zašuštalo i pred njima je izraslo drvo, godine rasta sažete u samo nekoliko sekundi.

Kora se sloj po sloj oblikovala, grane su se zadebljale, lišće se pojavilo, a zatim su procvetali plodovi.

„Ovo drvo na Lightlarku nije izraslo vekovima“, rekla je. „Njegov plod često nazivaju začaranim zbog njegove slatkoće.“

Okrenula se u polukrugu, a lukovi od vinove loze, trnja i ruža počeli su da niču oko okupljenih, jedan za drugim.

Šapati.

Mrmljanje.

Raširene oči.

Radoznalost.

Njena demonstracija je uspela.

Orova ruka našla se na njenom kolenu čim je sela. Palcem joj je prešao niz butinu i ona je odjednom osetila kako joj obrazi gore, prisećajući se njegovih obećanja za tu noć.

Zveckanje srebrnog pribora o staklene tanjire bilo je dobrodošla simfonija.

U početku su razgovori za stolovima između pripadnika različitih kraljevstava delovali tiho, možda čak i napeto, ali do kraja večere začuo se smeh.

Razgovor.

Čak i radost.

A onda, mnogo prerano, sve je utihnulo.

Kao da je sva buka odjednom iščupana sa ostrva.

Sveće koje su nizale vrt počele su da trepere.

Da se gase.

Pred njima je Islino drvo uvenulo, grane su se osušile, sve dok od njega nije ostala samo gomila mrtvog lišća.

A onda ih je u trenu progutala tama.

Sve u vrtu pretvorilo se u pepeo.

Stolovi su se prevrnuli.

Senke su se obrušile s neba poput udara munje, a zatim pojurile preko Mainlanda poput tornada koji su se obrušili na zemlju, brišući sve pred sobom.

Nije bilo krikova, iako su usta bila otvorena.

Nije bilo jecaja, iako su suze klizile niz Isline obraze.

Isla je ispružila ruku, ali nikakva moć nije potekla iz nje.

Kao da je sve u njoj bilo ugašeno.

Ne, ne—

Treptaj.

I sve se vratilo u prvobitno stanje.

Isla se setila Grimove demonstracije moći na Centennialu.

Iluzija.

Ovo je bila iluzija.

A onda se njegov glas začuo u njenoj glavi.

Bio je u svačijim glavama.

„Shvatite ovo kao upozorenje“, rekao je. „Pogled u budućnost. Imate mesec dana da napustite ostrvo. Za trideset dana dolazim da ga uništim.“

Povici.

Krici.

„Ništa neće ostati. Možete izabrati da pobegnute u svoje newlande... ili da mi se pridružite u novoj budućnosti. Izbor je jednostavan. Borba je uzaludna. Propast koja dolazi je neizbežna.“

ISTORIJA

Isla se spustila s neba, nošena od strane Ciela i Avela, koji su je svaki držali ispod jednog ramena. Ranije bi se plašila visine. Sada nije imala mesta u sebi za tako jednostavan strah.

Sletela je na stepenice Cleinog dvorca i za nekoliko minuta bila okružena stražarima u belom. Uz bokove su im visile pune vrećice s vodom, spremne da je pretvore u oružje.

Cleo se spustila s jednog od najviših balkona dvorca, jašući na vodopadu. Kada je sletela, voda se zaledila, stvarajući širok beli oreol oko njenih stopala.

„Hrabra mala Wildling“, rekla je. „Zbog čega si došla da se hvališ?“

„Ostani“, rekla je Isla.

Moonling je delovala zaintrigirano.

„A ja sam mislila da smo neprijateljice.“

„Ti nisi moj neprijatelj“, rekla je Isla. „Posmatrala sam svaki tvoj potez. Uvek radiš ono što je najbolje za svoje kraljevstvo. Napustiti Lightlark bila bi greška.“

„Bi li?“ upitala je, delujući nezainteresovano.

„Lightlark je izvor tvojih moći. Ako odeš i Lightlark padne, tvoj narod neće opstati.“

Cleo se gotovo nasmešila. Iznenadjujuće, osmeh nije izgledao okrutno. Više od svega, njen izraz je delovao tužno.

„Tako malo znaš“, rekla je, a u glasu joj nije bilo ni traga preziru. „Pretpostavljaš da znaš šta me pokreće. Pretpostavljaš da su činjenice koje znaš istinite.“

Isla je suzila oči.

„Nešto si otkrila pre poslednjeg Centenniala. Zato nisi prisustvovala. Zato gradiš brodove. Zato razmišljaš o evakuaciji svog naroda iz Lightlarka. Zar ne?“

Cleo nije ništa rekla. Moonling je samo nagnula glavu prema Isli, kao da procenjuje dosadnu stenu, tražeći na njoj neki skriveni odsjaj.

Isla je zakoračila napred.

„Odgovori mi!“ viknula je, a trnje je niotkuda izraslo oko njenih zglobova, spuštajući se sve do poda.

Desetak Moonling stražara okružilo ju je za nekoliko sekundi. Avel i Ciel bili su uz nju, svaki držeći njenu ruku, spremni da je odnesu na sigurno.

Imala je svoj zvezdani štapič, za svaki slučaj.

Osećala se nepobedivo.

Moonling je namrštila lice ugledavši trnje koje je visilo s Islinih dlanova.

„Kakva šteta“, rekla je Cleo, a zatim se okrenula prema ogromnim, zaleđenim vratima svoje palate.

„Mogle bismo da sarađujemo“, rekla je Isla.

To je zaustavilo Moonling usred koraka.

Okrenula se, a rub njene bele haljine zašuštao je preko zaleđenog kamena.

Isla je iskoristila priliku.

„Wildlings i Moonlings su sličniji nego što bi možda volela da zamisliš“, rekla je. „Vi imate zaleđene, neplodne zemlje. Mi smo počeli da učimo kako ponovo da uzgajamo useve. Mogle bismo da vam pomognemo, tako da više ne morate da se oslanjate na ribolov. Mogli biste da raznovrsnite svoju ishranu.“

U poslednje vreme Moonlings se gotovo više nisu viđali na pijacama. Gotovo potpuno su se odrekli od ostalih kraljevstava.

Izraz Moonling ostao je nepomičan poput mraza pod njenim nogama.

Nije bila uverena.

„Mi smo takođe iscelitelji“, nastavila je Isla. „Eliksir koji sam pokazala tokom Centenniala — znamo kako da ga napravimo. Kada spojimo vaše prirodne sposobnosti isceljivanja s onima koje možemo izvući iz prirode, moći ćemo da izlečimo gotovo sve.“

Cleo ju je trenutak posmatrala.

Još jedan.

A onda se ponovo okrenula.

„Šta se dogodilo?“ upitala je Isla. „Šta se dogodilo pre jednog veka? Zašto nisi prisustvovala četvrtom Centennialu?“

Na te reči, led je zapljusnuo ostrvo.

Proširio se u svim pravcima i stvrdnuo pod Islinim stopalima. Morala je da pusti vinovu lozu iz svojih ruku kako bi se ukorenila na mestu i sprečila da se oklizne. Ciel i Avel oslonili su se uz njene bokove, a vetar je kružio oko njihovih tela kako bi ih zadržao na mestu.

Cleo se okrenula.

„Usuđuješ se da mi postaviš takvo pitanje?“

Isla je zakoračila napred, iza svojih Skyling stražara, dok su se njeni koreni zarivali u led i držali je čvrsto na zemlji.

„Usuđujem se“, rekla je. „Nešto se dogodilo. Šta?“

Na delić sekunde, Isla je uhvatila tračak stvarne emocije koja je uspela da se probije kroz uobičajeno ledenu masku Moonling.

Bol.

Cleo je mogla da oseća bol?

„Obe želimo isto. Da naša kraljevstva prežive. Možemo da pomognemo jedna drugoj.“

Cleo je delovala sumnjičavo, a Isla je zarežala.

„Znam da me mrziš, ali voliš svoj narod. Uradi to zbog njih.“

Na njeno ogromno iznenađenje, Moonling se podrugljivo osmehnula.

„Ne mrzim te“, rekla je.

Zatim se okrenula, a led oko nje se povukao, vraćajući se uvojcima prema svom izvoru.

Tek kada je gotovo stigla do glavnih vrata palate, Isla je čula kako Moonling vladarka kaže:

„Razmisliću.“

A onda je ušla unutra.

Grim je trebalo da uništi Lightlark za dvadeset devet dana.

Iz svoje vizije zaključila je da je napad neizbežan, ali to nije ublažilo bol spoznaje da neko do koga joj je nekada bilo stalo namerava da uništi sve što sada voli.

Oro je bio neraskidivo povezan s Lightlarkom, kao kralj.

Ako ostrvo padne...

pasti će i on.

Svi predstavnici bili su pozvani na sastanak odmah sledećeg jutra.

Isla nije rekla Oro da je prethodne noći posetila Cleo.

Dok je gledala prema vratima, njena nada da će Moonling ostati gasila se. Grimova objava napada bila je savršen izgovor da Cleo zauvek napusti Lightlark na svojim brodovima. Moonling newland bio je dobro uređen i nije mu pretila nikakva opasnost. Cleo bi tako lako mogla da povede svoj narod i pobegne.

Nisu smeli da odu.

Ako bi ostala kraljevstva zaratila s Nightshade, Moonlings i njihovi iscelitelji bili bi im potrebni nego ikada.

Enya je sedela kraj nje, savijajući i ispravljajući prste. Anksioznost se širila prostorijom.

Isti ljudi koji su bili na večeri sada su bili ovde, ali ovog puta nije bilo lebdeće hrane, pehara obrubljenih plamenom niti riba zarobljenih u ledu.

Ovog puta, umesto šapata, vladala je samo tišina.

Sat je počeo da otkucava, označavajući puni čas.

Neposredno pre poslednjeg otkucaja, Cleo je ušla u prestonu dvoranu, a Isla je jedva uspela da ne ispadne iz stolice od iznenađenja.

Moonling vladarka je poslušala.

Ostala je.

Sorenov štap kucnuo je po Cleoinom ledenom tragu dok su oboje zauzimali svoja mesta.

Oro nije gubio vreme.

„Imamo dvadeset devet dana pre nego što Lightlark bude pod opsadom. Dvadeset devet dana da smislimo kako da zaustavimo Grima.“

Tišina je pukla, a pitanja su se izlila iz svih krajeva prostorije.

„Može li on to uopšte da uradi?“

„Da li on kontroliše krilate zveri iz napada tokom krunisanja?“

„Pet kraljevstava protiv jednog; možemo da zaštitimo ostrvo, zar ne?“

„Šta je mislio kada je rekao ‘nova budućnost’?“

Jedna od Islinh ogrlica teško joj je pritisnula vrat dok je gutala, a pred očima su joj se nizali prizori iz vizije.

Grim je to mogao da uradi.

Grim je mogao da ih sve uništi.

Treptajem je oterala slike i ugledala Cleo kako je pomno posmatra.

Moonling nije obraćala pažnju na živu raspravu oko sebe. Samo je gledala Islu, s obrisom osmeha na usnama, izrazom nekoga ko zna tajnu.

„Da?“ rekla je Cleo iznenada, odgovarajući Oru, jer je očigledno slušala.

Oči su joj i dalje bile uprte u Islu.

„Da li je proročica budna?“ upitao je Oro.

Odmahnula je glavom.

„Posetila sam je čim sam se vratila na ostrvo i odbila je da se odledi.“

Začulo se mrmljanje.

Vrelina je planula iz Ora, ali on je prešao na sledeće pitanje.

„Koliko iscelitelja imate?“ upitao je Oro.

„Gotovo stotinu na Lightlarku. Tri puta toliko na newlandu“, odgovorila je Cleo.

Isla se umešala.

„U kombinaciji s našim lekovitim eliksirima, moći ćemo da izlečimo gotovo svaku povredu. Odmah ćemo početi da ih proizvodimo u većim količinama.“

Leđa su joj bila prava.

Pogledala je Sorena, izazivajući ga da je preispita kao tokom poslednje večere.

Nije rekao ništa.

„Oboje će biti od presudnog značaja“, rekao je Azul.

Prevukao je prstima prekrivenim draguljima preko stola i odmahnuo glavom.

„Ako Grim kreće na sva ostala kraljevstva, mora biti dobro opremljen i odlučan. Mora nešto želeti. Ovo nije samo uništavanje ostrva, inače bi to učinio tokom kletvi, kada smo bili najranjiviji.“

Na trenutak je Orin pogled skliznuo prema Isli.

Znala je šta misli.

Grim želi nju.

Ne.

Da je stvar bila u tome da je želi, mogao bi da se pojavi upravo sada i uzme je.

Složila se sa Azulom.

Postojao je razlog za Grimovo uništenje.

Ako bi saznali koji je, možda bi mogli da ga zaustave.

Orov pogled bio je čista vatra.

„Šta god da želi, njegova namera je jasna. Dolazi da nas uništi. Moramo da iskoristimo svaki resurs koji imamo, svaki delić svojih sposobnosti.“

Obratio se svima.

Vrelina je spržila prostoriju.

„Ovo je naš dom. Ovo je naša budućnost. Naša moć živi ovde. Bez ostrva, naša kraljevstva će umreti. Imamo dvadeset devet dana da ili spasimo Lightlark... ili ga zauvek izgubimo.“

Te noći Isla se privila uz Orine grudi i crtala prstima njegove obrise u tami.

Njegove obraze.

Usne.

Nežno ga je dodirivala, tek ovlaš vrhovima prstiju, i osetila kako zadrhti.

„Oro“, rekla je. „Dok sam odrastala, nisam poznavala godišnja doba. Uvek je bilo toplo. Ali postojalo je nekoliko nedelja usred godine kada je sve delovalo najživlje. Zvala sam to letom i nekada sam želela da traje zauvek.“

Namrštila se pri pomisli na svoju viziju.

„Ti i ja... stvorili smo beskrajno leto. I neću dozvoliti nikome da ga uništi.“

Sledećeg jutra njega nije bilo kada se probudila.

Sat je počeo da odbrojava, a kaos je nastao.

Glas o Grimovom upozorenju proširio se, a ljudi su pohrlili u dvorac, uspaničeni i očajnički tražeći odgovore.

Od svakog odraslog koji je bio voljan i sposoban očekivalo se da počne s obukom.

Prošlo je nekoliko vekova od poslednjeg rata.

Mnogi od najboljih boraca poginuli su tokom kletvi.

Oro je otišao na Sun Isle s Enyom kako bi okupili svoje snage.

Azul je okupio svoje vazdušne snage, legiju na nebu.

Isla nije bila sigurna da li treba da traži od bilo kog Starlinga da se bori, s obzirom na to da su većina njih bila tek nešto starija od dece.

Nekoliko ljudi iz Starling newlanda dobrovoljno se prijavilo za borbu, dok bi ostali koji su mogli da koriste moć pravili oružje i obezbeđivali energiju za štit koji bi mogao da zaštiti delove ostrva.

Te noći, pre nego što je otišla u Orinu sobu, otišla je u svoju.

Nije stigla dalje od ulaza pre nego što je zastala.

Na njenom balkonu zatreperio je komad bele tkanine.

Cleo.

Moonling vladarka stajala je tamo, rukama stežući kamenu ogradu i gledajući prema moru.

Njena bela kosa oštro se isticala u noći.

Haljina joj je bila bleđa lokva preko kamenog poda.

Isla je progutala knedlu.

Pitala se da li bi trebalo da se plaši.

Čekala je da strah dođe...

Ali nije došao.

Dolazila je veća opasnost.

Dolazio je Grim.

Strahovi su relativni, shvatila je. Mogu da deluju manji kada ih postavimo pored većih.

Nije se plašila Cleo.

Ne više.

Vrata su zaškripala dok ih je otvarala.

Iz ovog ugla, pun mesec izgledao je kao oreol oko Cleoine glave. Osvetljavao je njenu belu haljinu i kožu — bila je poput sveće bez fitilja.

Moonling se nije ni okrenula kada je rekla:

„Bila je noć baš poput ove.“

Isla je pogledala lokvu vode oko Cleoine haljine.

„Najgora noć u mom životu. Bio je pun mesec... baš kao ovaj.“

Isla se naslonila na dovratnik.

„Šta želiš, Cleo?“

Cleo se gotovo nasmešila.

Bio je to tužan izraz.

„Večeras? Možda će te iznenaditi... ali želim da ti pomognem.“

Oči su joj se suzile.

„To me zaista iznenađuje“, rekla je Isla.

Vinova loza puzala je uz liticu sve dok nije stigla do njenog balkona. Nije se zaustavila sve dok se nije obavila oko Islinh ruku i spustila niz njene dlanove.

„S obzirom na to da si pokušala da me ubiješ.“

Cleo je pogledala od loze koja joj je visila s prstiju do Islinog lica i podrugljivo se osmehnula.

„Wildling“, rekla je. „Da sam želela da te ubijem, bila bi mrtva.“

Ogroman talas udario je o balkon, a Isla je osetila njegovu silinu u kolenima.

Ledena voda natopila joj je noge i pokušala je da ne zadrhti.

„Čula sam da su te držali zaključanu u sobi poput staklene kutije. Je li to istina?“ upitala je Cleo.

Kuda je ovo vodilo?

Kako je uopšte znala za to?

Isla je oprezno klimnula glavom i posmatrala kako se Cleo ponovo okreće prema mesecu.

Gledala ga je dok je govorila:

„Mlada si budala, ali toliko me podsećaš na njega.“

Isla je možda to samo umislila, ali Cleoin glas je pukao od emocija, izgubivši svoju uobičajenu hladnoću.

„Moj sin.“

More koje je prodrlo kroz razmake između balkonskih stubova zaledilo se.

Led je gotovo stigao do Isle, iako ona nije pomerila ni mišić.

Sin?

Cleo je imala naslednika...?

To nije moglo biti tačno; naslednici nisu smeli da postoje tokom Centenniala—

„Umro je. Kletva ga je uzela.“

Cleo je pogledala prema moru koje je zapljuskivalo i kovitlalo se, a Isla je u njenim očima ugledala mržnju.

„Učinila sam sve što sam mogla da ga zaštitim. Zaključala sam ga, baš kao tebe, i nisam uspela.“

Isla bi mislila da je nemoguće ikada osetiti bilo kakvu bol zbog Cleo, ali oči su joj pekle dok je mislila na njenog sina, zaključanog u svojoj sobi, i majku koja je samo želela da ga sačuva.

„Zato nisi prisustvovala četvrtom Centennialu“, rekla je Isla. „Imala si naslednika.“

„Naša kletva je do tada bila dobro kontrolisana. Bilo je važnije obezbediti budućnost mog kraljevstva. Imala sam naslednika, jer, kao što si rekla, sve radim za dobrobit svog kraljevstva.“

Nije samo Isla to mislila.

Setila se kako je Oro tokom Centenniala rekao da je Cleo najposvećenija vladarka od svih njih.

Iako je pre kletvi imala veze i s muškarcima i sa ženama, otkako je postala vladarka nije bila ni sa kim. Bezbednost svog kraljevstva stavljala je iznad svega.

„Ipak, dogodilo se nešto neočekivano“, rekla je Cleo. „Ja... volela sam ga. Zaboravila sam kakav je to osećaj... voleti nekoga toliko da imaš osećaj kao da se daviš.“

Okrenula se potpuno prema Isli, a led oko nje pretvorio se u vodu, pre nego što je ponovo počeo da puca i ledi se.

Cleo je oduvek nosila haljine s visokim okovratnikom, ali te noći imala je nešto ležernije.

Zbog toga je Isla mogla da vidi ogrlicu: jednostavnu traku s kamenčićem svetloplave boje koji je blistao na mesečini.

„Prisustvovala sam poslednjem Centennialu zbog njega, da niko drugi ne bi bio odveden kletvama.“

Pogledala je Islu od glave do pete, a izraz lica joj je i dalje bio prožet očajem.

„A zbog njega ti pomažem.“

Isla nije znala zašto joj je Cleo sada sve ovo ispričala, kada je samo nekoliko dana ranije bila toliko defanzivna.

Cleo je nešto želela od nje.

Samo je trebalo da otkrije šta.

„Proročica“, rekla je Cleo konačno. „Budna je i ima poruku za tebe. Želećeš da je uskoro posetiš.“

Proročica je bila budna.

Sada im je bila potrebna više nego ikada.

Nada je nikla u njoj, ali bila je obojena sumnjom.

Proročica je bila na Moon Isle.

Cleo je mogla da spreči Islu da joj priđe ako bi to želela.

„Zašto... zašto mi ovo govoriš?“

Cleo je rekla da je razlog njen sin, ali to nije imalo smisla.

Njen sin je bio mrtav.

„Da li pristaješ da budeš lojalna Lightlarku?“

Bila joj je potrebna potvrda pre nego što je mogla ozbiljno da shvati bilo šta što Moonling govori.

Cleo ju je pogledala i namrštila se.

„Lojalna sam samo sebi“, rekla je.

Nije ponovo pogledala Islu pre nego što je talas nahrupio i odneo je.

Ovog puta Isla je ispričala Oru o razgovoru s Cleo.

Sledećeg jutra jurili su niz stepenice dvorca, na putu prema proročici, izbegavajući kratere i pukotine nastale tokom napada dreksa, kada se Azul srušio pred njima snagom udara munje.

Bio je čučnuo, a njegova ruka prekrivena draguljima bila je ispružena ispred njega.

Ciel i Avel spustili su se trenutak kasnije, zauzevši mesta s obe Isline strane.

Azul se uspravio i prvi put je Isla mogla da vidi tragove njegovih pravih godina u težini njegovog izraza.

„Šta se dogodilo?“ upitao je Oro, zakoračivši napred.

Gotovo nesvesno pružio je ruku prema Isli, zaštitničkim pokretom, a Isla je videla kako Azul prati taj pokret pogledom.

„Sami se uverite“, rekao je Skyling ozbiljnim glasom.

U trenutku su Ciel i Avel podigli Islu i njih petoro se vinulo u nebo.

Azulov izraz bio je ozbiljan, ali je pogledao dole prema njoj dok je leteo iznad njih, s izrazom koji je pokazivao da zna.

Oprezno.

Zatim je ponovo pogledao prema horizontu.

Isla je ugledala prizor pre nego što su sleteli i usta su joj se osušila.

Flota nalik desetinama labudova, raspoređenih u oblik dijamanta, sekla je okean, krećući se uz struju.

Ovi brodovi nisu imali jedra, niti su im bila potrebna.

Sami su stvarali struje.

More se razdvajalo pred njima.

Oni koji su upravljali palubama kretali su se ujednačeno, u uvežbanim pokretima.

Pripremali su se za ovo.

Vežbali.

Baš kao i ona.

Cleo je bila na prednjem brodu.

Njena bela haljina vijorila se na vetru, nadimala se, jedina stvar na tim plovilima koja je podsećala na jedro.

Okrenula se i pogledala pravo u njih.

Nisu samo oni posmatrali.

Čula je ostrvljane na plažama ispod njih i kod Broken Harbora kako prisustvuju istorijskom trenutku.

Moonling je napuštao Lightlark.

„Beže“, rekao je Azul, a u njegovom glasu i dalje se osećala gotovo neverica.

„Ne“, rekao je glas.

Svi su se okrenuli i ugledali Sorena kako stoji tamo i posmatra Moonlings dok nestaju u daljini.

„Pridružuju se Nightshadeu.“

PROROČANSTVO

Moon Isle se topio. Nekadašnji lavirint leda i snega izgubio je svoju oštrinu. Ledene skulpture koje su vekovima nizale put do palate sada nisu bile ništa više od barica. Šume su bile ogoljene, bez snega koji bi skrivao ono što se u njima dešavalo. Bilo je kao da su Moonlings poneli hladnoću sa sobom, spakovali je u svoje brodove.

Cleo joj je prethodne noći rekla da poseti proročicu. Sada, s Orom pored sebe, morala je da sazna zašto.

Proročica se već odledila. Lebdela je u vodi svog glečera, dok su se njegovi rubovi topili.

Isla se setila onoga što joj je proročica rekla pre nekoliko meseci, kada su Oro i ona poslednji put bili ovde.

Toliko tajni zarobljenih između vas. Ali, baš kao i ovaj zid, i one će jednog dana popustiti, rasplesti se i srušiti... ostavljajući za sobom pravi nered i ludilo.

Tada su u glečeru bile zarobljene tri žene. Tri sestre. Oro je rekao da su se druge dve udružile s Nightshadeom i da se nisu odledile više od hiljadu godina.

Sada ih više nije bilo.

„Umireš“, rekla je Isla.

Moć proročice — sila u vazduhu koju je Isla sada gotovo mogla da okusi, otkako je znala šta da traži — gasila se.

„Cleo te je povredila.“

„Nemoj izgledati tako smrknuto, Wildling. Drevna sam. Mi obično umiremo polako. Ostavila me je živu dovoljno dugo da ti kažem ono što treba da znaš.“

Nije imalo smisla. Zašto bi joj Cleo pomogla, a zatim se pridružila njenom neprijatelju?

Bela kosa proročice lebdela je oko njenog lica, uvijajući se u vodi. Njen glas bio je hiljadu glasova isprepletanih u jedan, odjekujući i prigušen ledenim zidom između njih.

„Iako... ti si ovoga puta ona koja ima većinu odgovora. Ne ja.“

„Šta to znači?“ zahtevao je Oro odgovor.

Isla nije bila sigurna da li mogu da veruju proročici, ali Oro bi znao da li govori istinu.

„Njena sećanja su ključ. Ona otključavaju svet. Sve — zašto dolaze, šta će uraditi s Lightlarkom, oružje koje već imaju, kako ih zaustaviti — sve je u njenom umu. Sve što treba da uradi jeste da se seti.

Svega.“

Ne.

Sećanja su joj se tek ponovo zaustavila, a ona je bila srećnija nego ikada.

Progutala je knedlu.

„A ako ne mogu?“

„Onda će Lightlark pasti. Zauvek.“

Oro se namrštio.

„Zar budućnost nije nepromenljiva?“

Haljina proročice lebdela je u blagoj struji vode, dok su joj rukavi sezali daleko izvan ruku.

„Ne, nije. Ne sva.“

Pogledala je iza njih, prema šumama koje su poslednji put kada su bili ovde bile mnogo belje.

„Ovo je sigurno: dolaze. Ako uspeju, neće ostati ništa. A do trenutka kada kroče na ostrvo, mene više neće biti.“

Led je ponovo počeo da se stvrdnjava, a Isla je pritisnula dlan uz njega.

„Moram da znam. Da li je moja vizija stvarna?“

Proročica je klimnula.

„Veoma.“

Jeziva hladnoća prošla joj je niz kičmu.

Taj nivo razaranja... smrt u njenom umu...

Imala je još jedno pitanje.

„Svod“, rekla je Isla. „Da li je važan?“

Iako ju je odbio, znala je da je presudan. Osećala je kako je doziva, a povezanost je postajala sve jača što su njene moći bivale snažnije.

„Mnogo više nego što možeš da zamisliš“, rekla je proročica. „Svod će promeniti sve... ako uspeš da pronađeš snagu da ga zauvek otvoriš.“

Žena je na trenutak nagnula glavu prema Isli — i u tom deliću sekunde, nekako, progovorila joj je direktno u um.

Proročica je rekla:

„Pre nego što Nightshade stigne, posetićeš me. Sama. Tek tada ću ti saopštiti svoje poslednje proročanstvo.“

Isla nije bila sigurna da li je to bilo naređenje ili još jedno predskazanje budućnosti, ali nije bilo važno.

Čim je Isla klimnula — gotovo neprimetno spustivši bradu — proročica je pala nazad u poslednji preostali komad leda i ponovo se zaledila.

„Ne želim da se sećam“, rekla je Oru dok je sedela u podnožju njihovog kreveta.

Delili su ga već više od nedelju dana. Za to vreme, njen um bio je blaženo oslobođen svih sećanja na Grima.

Oro je proterao njegovo prisustvo.

Bila je srećna.

Trebalo je da zna da je sreća uvek samo privremena.

Oro je odmahnuo glavom.

„Mora da postoji drugi način.“

„Ne postoji. Proročica je bila jasna. Moram da se setim svega... i nekako pronađem način da otvorim Svod.“

Privukla je kolena uz grudi.

Sećanja koja je do sada povratila bila su beskorisna.

To što je bila dovoljno glupa da ode portalom do Nightshadea.

Kako ga je ubola u grudi.

Kako ju je Grim umalo zadavio.

Njihov dvoboj.

„Mrzim ga“, rekla je. „Ne samo zato što mi je oduzeo sećanja. Već i zbog onoga što se nalazi u samim sećanjima. Onima kojih sam se već setila.“

Isla je već donela odluku.

Naravno da će se setiti.

Naravno da neće staviti sopstvenu sreću iznad bezbednosti celog Lightlarka.

To nije značilo da joj je bilo drago zbog toga.

Suze su joj se slivale niz lice.

„Mrzim ga, a mrzim i sebe što uopšte imam ova sećanja.“

Orove ruke obavile su joj leđa i podvukle se pod kolena. Privukao ju je sebi.

„Ovo nije tvoja krivica, Isla. Šta god da se dogodilo pre godinu dana... tada nisi bila osoba kakva si sada. Nemoj sebe osuđivati. Nemoj mrzeti sebe.“

Kada je Oro zaspao, Isla se krišom uvukla u svoju sobu.

Pronašla je pergament i pero i napisala sebi poruku.

Bez obzira na to čega se setim.

Bez obzira na to šta se dogodilo tokom godine pre Centenniala —

Mrziš ga.

Mrziš ga.

Mrziš ga.

Mrziš ga.

Mrziš ga.

Mrziš ga.

Te iste noći, Isla je pomoću svog zvezdanog stapiča portalovala do jedine osobe koja bi možda mogla da joj pomogne da brže povрати sećanja.

Remlar nije izgledao iznenađeno što je vidi.

Stajao je ispred svoje košnice.

Isla nije znala da li on ikada spava.

„Dobro došla nazad, Wildling“, rekao je, razvlačeći poslednju reč u predući zvuk.

Bio je okružen ostalim krilatim bićima koja su živela u košnici. Koža im je bila svetloplava, a krila tanka i svilenkasta, sklopljena iza njih.

Ranije nisu radili ništa.

Sada su stajali, uzdignutih krila visoko iznad ramena.

„Ako mi je Nightshade oduzeo sećanja, kako mogu da ih povratim? Možeš li da mi ih vratiš?“

Ostali su odleteli, uvlačeći se u otvore u ogromnoj drvenoj košnici iza njih, očigledno ne želeći da budu umešani u ovaj razgovor.

Remlar je stisnuo usne.

„Ne. Sećanja je teško izvući na površinu. Vešt Nightshade mogao bi da ih vrati... ali učiniti to odjednom moglo bi biti opasno. Um se tako lako može rascepiti...“

Uzdahnuo je.

„Mnogo bolja opcija jeste da ih ti sama povратиš.“

To je bar objasnilo zašto joj Grim jednostavno nije vratio sećanja na kraju Centenniala.

Delovao je toliko uveren da će ih se setiti...

I jeste.

„Kako da to uradim?“

„Pod pretpostavkom da nisu trebalo da budu izbrisana zauvek, što tvoje moći Nightshadea budu snažnije, to će veo koji je postavljen preko njih više slabiti.“

Isla se namrštila.

„Znači, što više ovladam moćima Nightshadea, više ću se sećati.“

Klimnuo je.

Odlično.

Sada je morala da nauči još jednu sposobnost?

Nije želela da upravlja smrću i senkama. Potiskivala ih je.

Nije imala vremena.

Ali ako je ovo bio način da spasi Lightlark...

morala je da pokuša.

„U redu. Nauči me.“

Remlar je podigao obrvu.

„Molim te.“

Slegnuo je ramenom i pokazao prema travi ispred njih.

„Jednostavno je. Prizovi je, Wildling.“

„Kako?“

„Samo pokušaj. Usredsredi se. Posegni za njom, baš kao što to radiš s ostalim sposobnostima. Ali ovog puta... traži senke.“

Isla je ispružila ruku ispred sebe.

Osećala je moć Wildlinga u sebi, kako zuji, spremna da je upotrebi.

Poznata.

A onda je tu bila njena senka.

Bilo ju je teže uhvatiti — klizava, ćudljiva.

Korenje njene kose ovlažilo se od znoja dok se usredsređivala, koristeći sve svoje uobičajene rituale i trikove.

Usne su joj bile stisnute u tanku liniju.

Posezala je za moći iznova i iznova, sve dok je konačno nije zgrabila, makar samo na trenutak —

Dlan joj je dodirnuo tlo.

Šta god bi njena koža dotakla, umiralo je.

Kada je sklonila ruku, ostao je samo njen otisak, taman i cvrčeći.

„Je li to dovoljno dobro?“ upitala je.

Remlar nije odgovorio.

Okrenula se —

ali više nije bila u šumama Sky Islea.

PRE

Bila je na pijaci.

Prošlo je mesec dana otkako se Isla dvobojem sukobila s Nightshadeom u šumi. Naravno, nije očekivala da će ga ponovo videti. Gadila mu se.

I on se gadio njoj.

Dane je provodila trenirajući s Terra i Poppy i tajno se sastajući s Celeste.

Imala je milion stvari o kojima je morala da razmišlja, ali ponekad bi joj misli odlutale ka vladaru Nightshadea.

Grimshaw.

U mislima ga je zvala Grim. Delovalo joj je prikladno, s obzirom na užas koji je njegovo sećanje izazivalo u njoj.

Pošto je izgubila dvoboj, Grim je mogao da je ubije čim mu se ukaže prva prilika tokom Centenniala. Bolno joj je bilo da pomisli da bi je jedna pogrešna poseta Nightshadeu mogla koštati godina treninga i priprema.

Pogotovo sada kada je sarađivala s Celeste.

Isla je poslednje tri nedelje provela tražeći predmet koji je bio ključan za njen i Celestein plan da prežive Centennial: par rukavica napravljenih od ljudske kože koje bi im omogućile da upiju tračak moći.

Pretražila je svaku mračnu pijacu u svakom newlandu, ali bez uspeha.

Osim Nightshadea.

Imao je čuvenu noćnu pijacu koja je sada radila danju. Mesto na kojem su se prodavale i razmenjivale bezbožne stvari.

O njoj je čula šapat iz najmračnijih kutaka drugih agora, što je pomalo ličilo na čudovišta koja šapuću o još većim čudovištima.

Kožne rukavice morale su da budu napravljene dok je osoba još živa — nisu mogle da se uzmu s leša, što bi njihovo nabavljanje možda učinilo malo lakšim.

Prema rečima nekolicine trgovaca kojima je dovoljno verovala da ih pita, nekada su bile mnogo češće, kada je bilo moguće upiti veću količinu moći.

Danas, posle kletvi, količina sposobnosti koju su rukavice mogle da upiju bila je beskorisna.

U većini slučajeva, barem.

Ako je igde još postojao poslednji par kožnih rukavica, bio je u Nightshadeu.

Obećala je sebi da se nikada neće vratiti, ali—

Isla je nacrtala svoju baricu od zvezda i već sledećeg trenutka bila tamo.

Jednog dana, kada potpuno ovlada svojom moći, možda će moći da portaluje bilo gde poželi. Za sada je mogla da se vrati samo na mesta na kojima je već bila.

Čim je sletela u Grimov dvorac, zamislila je kako bi mogao da izađe iz zida i prisloni svoj široki mač uz njenu bradu.

Ali hodnik je bio prazan.

Nije se zadržavala niti istraživala — upravo ju je to poslednji put odalo.

Tihim koracima izašla je iz palate i ušla u prometne ulice.

Žene su nosile odeću kakvu nikada nije videla u zemljama drugih kraljevstava — čizme koje su im sezale do butina, haljine kroz koje je bila utkana verižnjača, pantalone koje su bile sjajne i svetlucave.

U poređenju s njima, Isla je bila previše obučena.

Držala je glavu pognutu, a kapuljaču — crnu, koju je nabavila na drugoj pijaci — zakopčala je napred kako se ne bi videlo šta nosi ispod nje: jedina druga stvar tamne boje koju je posedovala, svileni haljina boje tamne šljive namenjena spavanju.

Nađi rukavice i izađi, ponavljala je sebi.

Noćna pijaca mirisala je na trulo meso i prokuvanu krv.

Njena crna kapuljača spuštala se toliko nisko da joj je gotovo zaklanjala vid dok se probijala kroz gomilu.

Niko nije obraćao pažnju na nju.

Bila je najmanje zanimljiva stvar na pijaci.

Na jednoj tezgi prodavali su isključivo zube.

Bure su bile prepune njih — a većina je izgledala izrazito ljudski.

Na drugoj su lobanje bile vezane za kanape.

Neke su bile sitne poput noktiju, druge velike poput gromada — kakvo bi stvorenje uopšte moglo da ima tako veliku glavu?

„Nightbane“, neko je prošaptao s jedne tezge.

Usporedila je korak ispred nje, radoznala.

Tu su bile male bočice nečega tamnog.

Lice prodavca ozarilo se čim je primetio njeno interesovanje.

„Otklanja sve nevolje i bol...“

Nightbane.

Nikada nije čula za njega.

Prodavac je posegnuo prema njoj, kao da će joj staviti bočicu u ruku, pritom gledajući dragulje na njenim prstima, pa je Isla nastavila dalje.

Grimizno vino punilo je kazan koji je žena, čiji su prsti sumnjivo podsećali na kandže, mešala nečim što je još sumnjivije ličilo na butnu kost.

Otrov.

Morao je biti otrov.

Žena joj je srela pogled, a Isla je brzo skrenula oči.

Rukavice, rukavice.

Tražila je kožu i — progutala knedlu — pronašla je prilično brzo.

Na jednoj tezgi koža je bila razapeta preko polica, a neke su još morale temeljno da se očiste.

Isli se gotovo prevrnuo želudac.

Razmakla je zavese na ulazu u radnju i ušla, zarivši lice u nabore svog ogrtača kako bi prigušila miris truleži.

Odvratno.

Nije mogla ni da zamisli kakvi ljudi redovno posećuju noćnu pijacu, a kamoli kakvi ljudi ovde rade.

Rukavice.

Rukavice.

Tražila ih je, nadajući se da će ih pronaći.

Ako ih nijedna radnja ne prodaje, moraće da pronađe nekoga kome može da plati da ih napravi za nju.

Sama pomisao na to naterala je žuč da joj se podigne do grla.

Ne.

Najbolje bi bilo da pronađe već gotove, po mogućnosti napravljene od kože nekog ubice dece ili nekoga podjednako zaslužnog za tako okrutnu i mučnu smrt.

Razmakla je još jedan zid od zavesa.

Radnja je bila poput lavirinta, a neki od njenih širokih zidova delovali su previše debelo.

Koža?

Odjednom se oznojila ispod ogrtača.

Pokušala je da zadrži dah što je duže mogla dok je pretraživala police i stalke u potrazi za nečim što bi ličilo na ljudske šake...

Sve dok ih zaista nije pronašla.

Ili su, bolje rečeno, one pronašle nju.

Pre nego što je Isla uspela da vrisne, neko joj je prekrpio usta prstima i povukao je unazad, pravo kroz još jedan niz zavesa.

U uličicu.

Gurnuli su je uza zid, kapuljača joj je spala, a potiljak joj je udario o mokru ciglu.

Nešto je kapnulo na njeno čelo s velike visine i skliznulo joj niz obraz.

Pred njom se nadvio muškarac čije je meso visilo s kostiju poput koža u radnji.

Delovao je staro, što je značilo da je ili imao generacije dece ili je živio duže od hiljadu godina.

Ili...

Sudeći po pomahnitalom pogledu u njegovim očima i jedva primetnoj žućkastoj boji kože, možda se bavio nečim dovoljno mračnim da mu iscrpi životnu snagu.

Pokretom mnogo bržim nego što bi njegov izgled nagovestio da je sposoban da izvede, obmotao je njenu kosu oko drugog zgloba i povukao.

Isla je kriknula iza njegove prljave šake.

Muškarac je ignorisao njen protest, zagledajući njenu kosu kao da je blago.

„Da...” rekao je, a oči su mu zasijale. „Ovo bi moglo lepo da se proda... Wildling kosa. Sjajne, zavodničke vlasi. Moram da uzmem koren... to je najbolji deo. Cela lobanja, to bi bilo savršeno.“

Izvukao je iz džepa dugačak, zakrivljen nož.

Isla mu je zabila sečivo kroz grudi pre nego što je stigao da ga usmeri prema njoj.

To ju je šokiralo.

Jedina druga osoba koju je ikada ubola bio je Grim.

Muškarčeva usta poprimila su čudan oblik, a oči mu nisu bile uprte u nju, već u njenu kosu, dok se rušio na zemlju.

Upravo tada je grupa stražara prošla pored ulaza u uličicu.

Jedan od njih se zaustavio.

Pogledao je muškarca koji je krvario pred njenim nogama.

Nije delovalo da ga je to naročito uznemirilo.

Možda je ne bi ni jurio da Isla nije pobegla, držeći rubinski bodež koji je upravo izvukla iz čovekovih rebara.

Time je praktično priznala krivicu.

Ali nije mogla da se zaustavi.

Potrčala je, a on je krenuo za njom.

Grupa mu se pridružila.

Isla je jurnula nazad na pijacu.

Sagnula se i provukla kroz gomilu, ne osvrćući se da vidi koliko su joj se približili.

Izvukla je zvezdani štapič iz džepa i videla da blago svetluca.

Hvala zvezdama.

Samo je trebalo da se sakrije dovoljno dugo da nacрта svoju baricu i nestala bi, rukavice više nisu bile važne.

Sagnula se ispod niskog reda sekira, preskočila klupko zmija koje su sedile ispred jedne radnje — očnjaci im čak nisu bili izvađeni — i pokušala da pronađe mesto za skrivanje.

Do tada su je već svi posmatrali.

Rizikujući da se osvrne, shvatila je zašto.

Poterao ju je veliki broj stražara.

Zar nemaju nikoga boljeg da jure na ovoj proklesoj pijaci? pomislila je.

A onda se setila kako ju je starac nazvao.

Wildling.

Još je bio živ kada ga je ostavila.

Da li je rekao stražarima?

Wildlings nisu smeli da budu ovde.

Nisu postojali zakoni protiv toga, ali ko bi bio dovoljno lud da putuje u ozloglašene zemlje Nightshadea?

Ona.

Ona je bila dovoljno luda.

Potrčala je brže.

Bili su joj za petama.

Prokuvana krv — prevrнула je kazan na ulicu, a krv je zacvrčala dok im je pekla stopala.

Opsovali su, a ona je ponovo potrčala.

Skrenula je iza ugla, u drugi deo pijace, i očajnički potražila drugi put, ali bili su prebrzi i već su joj bili za leđima.

S bodežom u jednoj ruci i zvezdanim štapičem u drugoj, pitala se koje će morati da upotrebi dok se okretala i penjala uz niski zid.

Trčala je najbrže što je mogla, ponovo skrenula i ugledala gotovo prazan deo pijace, napola napušten.

Ne usuđujući se da pogleda iza sebe, pala je na kolena.

Srećom, iako se činilo da je njen zvezdani štapič ćudljiv u Nightshadeu, radio je.

Bio je to jednostavan, uvežban pokret.

Crtanje portala, posmatranje kako talasa, priprema za skok kroz njega—

Pre nego što se potpuno ustalio, čula je korake ispred sebe.

Barica se smanjila i nestala.

Podigla je pogled i ugledala Grima kako stoji nasred puta.

„Ti“, rekao je.

Ti.

Stražari su je tada sustigli.

Grubo su je podigli na noge i pritisnuli uz jednog od njih.

Mirisao je na dim i znoj.

Pre nego što je stigla da posegne za bodežom, desetak sečiva našlo se uz njen vrat.

Grim nije skidao pogled s nje dok je podigao ruku i rekao:

„Odvedite je u ćelije.“

Zglobovi su joj bili okovani za plafon.

Prošli su sati i ruke su je bolele.

Stražari su joj uzeli ogrtač, kao da ih je vređalo to što se usudila da nosi njihovu boju.

Uzeli su joj i zvezdani štapič.

Grim se pojavio ispred njene ćelije i namrštio se.

„Zar bi to trebalo da prođe kao crno?“

Gledao je njenu svilenu haljinu.

Nije nameravala da iko vidi tu haljinu.

Ispod nje nije nosila ništa.

Ruke joj nisu bile slobodne da pokrije delove tela koje nije želela da on vidi, ali on se čak nije ni potrudio da pogleda.

Jedva je ovlaš prešao pogledom preko njenog tela pre nego što ju je ponovo pogledao u oči.

„Demon“, bilo je sve što je rekla.

„Budala“, uzvratio je.

S tim nije mogla da se raspravlja.

Bila je najveća budala u svim kraljevstvima što se vraćala na ovo mesto kada bi se svaki put kada to učini dogodilo nešto loše.

Gotovo bez pokreta prsta, lanci koji su je držali za plafon pretvorili su se u pepeo.

Sručila se na pod u krajnje nedostojanstvenoj gomili.

Grim ju je posmatrao dok je stezala zglobove, oba oguljena i crvena.

„Zaklela si se da se nećeš vratiti.“

Isla ga je pogledala.

„Ne.“

„Ne?“

„Obećanje iz dvoboja bilo je da se neću vratiti ovde, što je u tom trenutku značilo u tvoje kupatilo. A nemam nikakvu nameru da to ikada ponovim, ne brini.“

Pogledao ju je s otvorenim prezirom.

„Šta radiš u Nightshadeu?“

Nije odgovorila.

Grim se okrenuo da ode, a ona je ustala.

„Zadržaćeš me ovde?“

Pogledao je preko ramena.

„Pojaviš se u mom kraljevstvu koristeći ukradenu relikviju. Zabodeš mi nož u grudi. Vратиš se i kriješ u mojim odajama. A onda se vratiš još jednom i napadneš nevinog čoveka nasred ulice.“

Ona je ogorčeno frknula.

„Nevinog? Hteo je da mi odere kožu s glave i prodaje moju kosu pramen po pramen!“

Grim je suzio oči.

„Kakve si ljude očekivala da ćeš sresti na noćnoj pijaci, Hearteater?“ upitao je.

Poslednja reč bila je natopljena podsmehom.

„Zovem se Isla“, rekla je kroz stisnute zube, približavajući se da bi ga pogledala pravo kroz rešetke ćelije.

„Nikada te neću tako zvati.“

„Zašto?“

Pogledao je odozgo prema njoj.

„Obraćanje nekome imenom znak je prisnosti. Poštovanja.“

Raširila je nozdrve.

„Ti mene ne poštuješ?“

„Ne deluje mi da poštuješ ni sopstveni život. Zašto bih ja?“

Podsmehnula se.

„Dobro. Nemoj da me poštuješ. Baš me briga. Nisam zbog tebe došla ovde.“

„Očigledno. Zašto si ovde?“ zahtevao je odgovor.

Isla je prekrstila ruke, delom iz nervoze, a delom da pokrije grudi, koje su neprijatno trnule na ledenoj hladnoći zatvora.

„Zašto si ti ovde?“ upitala je. „Očigledno bi voleo da me gledaš kako trunem. A to bi ti koristilo na Centennialu.“

Čim je izgovorila te reči, zažalila je.

Šta ako se okrene i više se nikada ne vrati?

Šta bi uradila?

Bekstvo je bilo nemoguće bez zvezdanog stapiča.

Uvenula bi negde duboko ispod Nightshadea.

Čak ni Celeste ne bi mogla da je oslobodi.

Nije ni znala da Isla dolazi ovamo po rukavice, nije znala da je već upoznala vladara Nightshadea—

„Verujem... da bismo mogli da pomognemo jedno drugom“, rekao je Grim.

Šok ju je ostavio bez reči.

„Tražimo istu stvar.“

Isla se namrštila.

„Tražiš kožne rukavice?“

Pogledao ju je neobično.

„Ne. Ti tražiš način da preživiš Centennial, zar ne?“

Naravno da je tražila.

Nije rekla ni reč.

„Onda imam ponudu za tebe.“

„Ponudu?“

Klimnuo je.

„Tražim mač. Verujem da možeš da mi pomogneš da ga pronađem.“

„Kakav mač?“

I zašto bi, zaboga, mislio da ona može da mu pomogne?

„Moćan. Za njega zna veoma malo ljudi“, bilo je sve što je rekao.

„Šta tačno radi? Kako izgleda?“

Pokazao je zube.

„Misliš da ću ti to reći kako bi ti mogla da odjuriš i pokušaš da ga pronađeš sama?“

„Ne bih to uradila.“

Upravo je to planirala.

„Dakle, pomoći ću ti da pronađeš mač. Šta ja dobijam zauzvrat?“

Grim je značajno pogledao prema rešetkama.

„Za početak, nećeš se smrznuti na smrt u ovoj ćeliji, u toj tankoj haljini.“

Isla je spustila ruke, ali je ponovo pokrila grudi.

„A ako mi pomogneš, ne samo da ću pristati da te ne ubijem na Centennialu već ću ti biti i saveznik.“

„Ti... odlučio si da prisustvuješ?“

„Samo ako mi pomogneš da pronađem mač.“

Njegova pomoć bila bi neprocenjiva.

S Grimom uz sebe — zajedno s Celeste — možda bi zaista imala šansu da preživi sto dana na ostrvu.

Ipak.

Grimu se nije moglo verovati.

Ona i Celeste imale su plan.

Pronaći će način da dođe do rukavica.

„Ne.“

Grimove senke planule su oko njega.

„Ne?“

Slegnula je ramenima.

„Ne.“

Prsti su mu zatreperili, kao da očajnički žele da je pretvore u pepeo, baš kao što je učinio s lancima.

Umesto toga rekao je:

„Veoma dobro.“

I okrenuo se da ode.

Stigao je do kraja hodnika pre nego što je rekla:

„Čekaj. Nećeš me valjda ostaviti ovde?“

„Hoću.“

Oči su joj se raširile.

Ne, ne bi.

Koga je zavaravala?

Bio je vladar Nightshadea.

Čuven po svojoj okrutnosti.

Za života je ubio hiljade ljudi.

Njegovi koraci ponovo su se udaljili, pre nego što je rekla:

„U redu! U redu. Ali samo ako mi vratiš zvezdani štapič.“

Usna mu se iskrivila u gađenju.

„Tvoj šta?“

„Moj uređaj za portalovanje.“

Jednim pokretom zgloba, zvezdani štapič se našao u njegovoj ruci.

„Imam snažan osećaj da ću zažaliti zbog ovoga“, rekao je suženih očiju dok joj ga je pružao.

Isla se nasmešila, privijajući ga uz grudi.

Bio je to njen najdragoceniji posed.

Grim ju je samo namrgođeno posmatrao.

Tako je sklopila dogovor s demonom.

OTKRIĆA

„Postoji mač.“

Isla je Oro ispričala čega se seća. Bio je to prvi delić sećanja koji je delovao makar donekle korisno.

„Rekao je da mogu da mu pomognem da ga pronađe. Rekao je da je moćan.“

Oro je blago skupio obrve.

„Znaš li još nešto o njemu?“

„Još ne. Ali možda je to oružje za koje proročica kaže da ga ima.“

Oro je klimnuo.

„Onda moramo da otkrijemo šta ono može.“

Do kraja dana, Oro je rasporedio desetine ljudi po svakoj biblioteci i arhivi, tragajući za zapisima o važnim mačevima.

Isla je znala da odgovore neće pronaći u knjigama, već u sopstvenom umu. Samo je trebalo da se seti.

Wildlings nisu delovali iznenađeno idejom o ratu.

„Za ovo smo se oduvek obučavali“, rekla je Wren.

Glave oko nje su potvrdno klimnule.

„Vi... vi želite da se borite?“ upitala je Isla, trudeći se da iz glasa izbacii iznenađenje.

Ovo zapravo nije bio njihov rat. Wildlings nisu kročili na Lightlark pet stotina godina. Niko od njenih ljudi nije bio živ pre prokletstava. Nikada nisu ni kročili na ostrvo.

Tražiti od njih da potencijalno poginu štiteći ga delovalo je previše.

„Da li nam daješ izbor?“ upitala je Wren.

Isla je oklevala.

Izbor.

Ona je bila njihova vladarka. Mogla je da im naredi. Verovatno je i trebalo. Sada je Grim imao Moonling. Cleo je gradila legiju. Isla ju je lično videla tokom Centenniala, kako se šunja oko zamka na Moon Isleu.

Da bi ih pobedili, biće im potrebno što više ratnika.

Ipak...

„Da“, brzo je rekla.

Čim je izgovorila tu reč, više nije mogla da je povuče.

„Imate izbor.“

Isla je pogledala svoje ljude. Neki su delovali odlučno. Drugi oprezno.

„Nisam kročila na Lightlark sve do pre nekoliko meseci“, rekla je. „Mogla sam da se vratim ovamo i zanemarim pretnju koja visi nad ostrvom, ali znam da, ako Lightlark padne, pašćemo i mi. Na kraju, bez te moći... prestaćemo da postojimo.“

Zastala je.

„Vidim budućnost u kojoj se vraćamo i ponovo zauzimamo naše ostrvo. Vidim budućnost u kojoj koristimo moć ostrva da povratimo sve što smo izgubili.“

Zastala je još jednom.

„Ko će se boriti uz mene za tu budućnost?“

Na trenutak se niko nije ni pomerio, a Isli je srce potonulo.

Wildlings su bili poznati kao jedni od najboljih ratnika. Bez njih—

Jedna žena je istupila napred. Imala je dugu kosu spletenu u pletenicu i narukvice napravljene od trnovitih loza.

Još jedna.

Pa još jedna.

A onda čitava grupa.

Isla je želela da se nasmeši. Želela je da zaplače. Ali nije uradila ni jedno ni drugo. Samo je odlučno klimnula i zahvalila im se.

„Od onih koji neće da se bore tražim nešto od presudne važnosti.“

Bila je iskrena s njima.

„Moonling se pridružio Nightshadeu.“

Začulo se nekoliko prigušenih žamora.

„Poveli su sa sobom svoje iscelitelje. Ako želimo da ovaj rat ne uništi sve nas, potrebno nam je što više eliksira za isceljivanje.“

„To nije nešto što može da se ubrza“, rekla je Wren. „Ostao nam je samo jedan mali deo cveta.“

Isla je to znala.

„Moraćemo da pronađemo još“, rekla je. „Moramo da pretražimo svaki pedalj ostrva.“

Uzdahnula je.

„Eliksir će odlučivati između života i smrti. Potrebno nam je da svi koji mogu nauče kako da ga izdvoje.“

Wren je klimnula.

Okrenula se prema ostatku svojih ljudi.

„Grim dolazi da uništi Lightlark.“

Njena vizija joj je odzvanjala u glavi, a srce joj je počelo sve brže da udara, svaki otkucaj poput zvuka sata.

„Trkamo se s vremenom da spasemo hiljade života.“

Lynx ju je čekao u šumi izvan palate Wildlingsa kada je završila. Sada kada su ona i Oro obnovili taj deo Wild Isle, razmišljala je da ga povede sa sobom na Lightlark.

Međutim, s obzirom na to da se Nightshade približavao, nije znala da li je to dobra ideja.

„Rat dolazi“, rekla mu je Isla, pitajući se da li je zaista može razumeti.

„Ja... pre nekog vremena sam videla viziju. Nekoga do koga mi je nekada bilo stalo kako uništava svet...“

Progutala je knedlu.

„On je Nightshade, kao moj otac.“

Lynxov pogled se izoštrio.

„Mora da si ga poznavao, zar ne? Mog... oca?“

Leopard je trepnuo, a Isla nije znala da li je to potvrda.

„Proročica je rekla da sam ja ključ. Ja sam jedina koja može da se seti zašto želi da uništi Lightlark i kako to namerava da učini. Ja sam jedina koja zna za tajanstveno oružje koje ima. Neki mač.“

Uzdahnula je. Bilo je lepo razgovarati s nekim, čak i ako nije bila sigurna da li je sluša.

„Ja sam jedina koja može da otvori vrata koja su me već jednom odbila, a koja su, po svemu sudeći, od ogromne važnosti za sve ovo.“

Nasmejala se bez imalo vedrine, a Lynx ju je samo posmatrao.

„Znaš šta? Posle Centenniala sam zaista verovala da stvari ne mogu postati gore. Pogrešila sam. Ja... pogrešila sam u vezi s mnogo toga.“

Lynx nije mario. To je znala.

Krenula je da se okrene i ostavi ga njegovim poslovima, kada ju je zaustavio brzim trljanjem glave o nju, zbog čega je zamalo izgubila ravnotežu.

Okrenula se i videla da je spustio glavu. Oprezno je pružila prste, a on joj je dozvolio da ga pomiluje niz nos.

Zatvorio je oči i iz njegovih grudi začuo se dubok, predući zvuk.

Njen bonded je nije mrzeo.

To je bilo olakšanje.

Barem je danas nije mrzeo.

Možda je to značilo da se dokazala kao Wildling.

Možda je to značilo da konačno može da otvori trezor.

Isla je stajala ispred skrivenih vrata.

Iznutra su dopirali glasovi. Podsetili su je na šumu, kada su njene moći prvi put bile oslobođene — hiljade usta koja su je dozivala da im priđe. Glasovi su bili gotovo razgovetni, ali njihovo značenje bilo je prigušeno, kao da neko govori pod vodom.

Napravila je još jedan korak i pokušala da sluša.

Postajali su glasniji, uporniji.

Iskrica joj je prošla uz kičmu i nije se usuđivala da se pomeri prebrzo, za slučaj da time prekine vezu.

Ovo je sve vreme bilo to, pomislila je.

Sve što je trebalo da uradi bilo je da se poveže s trezorom, baš kao što ju je Oro naučio da uspostavi vezu sa svojim sposobnostima. Baš kao što je počela da uspostavlja vezu s Lynxom.

Nešto u njoj prepoznalo je nešto u skrivenim vratima.

Povuklo ju je napred, kao ruka koja joj je držala nit iza pupka.

Sve je delovalo tako prirodno, tako ispravno, tako savršeno uklopljeno, baš kao kada kruna klikne u bravu i svaki zavoj i svaka izbočina legnu na svoje mesto.

Baš kao kada je okreneš i povučeš—

Zatvoreno.

Ostala su zatvorena.

Nisu se pomerila ni za pedalj, čak ni toliko da se pojavi tračak otvora, baš kao i prethodni put.

Nikakva sila je nije odbacila preko sobe.

Samo... ništa.

Isla je istrгла krunu iz brave i zamalo je bacila preko sobe.

Imali su dvadeset šest dana.

Dvadeset šest dana pre nego što—

Vizija joj je sevnula pred očima i gotovo da je mogla da oseti miris paljevine. Gotovo da je mogla da oseti pepeo kako joj u bujicama pada na gole ruke.

Ponovo je kašljala kao da su joj se žar i pepeo vratili u grlo i gušili je.

U ušima su joj odjekivali krici, praćeni zavijanjem dreksa—

Dreks.

To je bilo novo.

Pre ih nije videla u svojoj viziji.

Sumnjali su da je napad dreksa došao od Grima, ali ovo je bila potvrda.

„Bili smo u pravu. On ima dreks“, rekla je Isla Orou.

I dalje je čula njihovo zavijanje u glavi.

„Prošli put je bio pokolj. Kako uopšte možemo da imamo šansu protiv tolikog broja? Koža im je gotovo neprobojna.“

Oro je uzdahnuo.

„Od prvog napada dreksa, moj najbolji tim traži posebnu vrstu rude. Iskopavana je pre više hiljada godina i potrebna je moć Sunlinga i Starlinga da bi se pretvorila

u metal. Kažu da su oružja napravljena od nje mogla da probiju čak i najdeblju kožu.“

„Da li je neko od tog oružja preživeo?“

Odmahnuo je glavom.

„Ako jeste, niko od nas ne zna gde se nalazi. Već smo proverili zalihe u zamku.“

Dakle, moraće da naprave nova.

„Ko traži rudu? Jesu li nešto pronašli?“

Pogledao ju je.

Delovao je... gotovo nervozno.

„Upoznala si Enyu. Sada je vreme da upoznaš i ostatak mojih prijatelja.“

Samo sat vremena kasnije, Oro je poveo Islu u prostoriju smeštenu u tornju na zadnjem delu zamka na Mainlandu, sa ogromnim, lučno zasvođenim prozorima koji su gledali na more.

U njenom središtu nalazio se okrugli sto, izrađen od čistog zlata.

Bila je to prostorija za ratno planiranje.

Oro je prišao prozorima i pogledao prema horizontu, u pravcu Nightshadea.

U tom trenutku, Enya je ušla u prostoriju. Na licu joj se videla potpuna usredsređenost.

Za njom su ušla dvojica muškaraca koji se međusobno nisu mogli više razlikovati.

Jedino što im je bilo zajedničko bila je izrazita visina.

Mnogo krupniji od njih dvojice bio je Moonling.

Imao je smeđu kožu i gustu, belu kosu. Oči su mu bile jarkoplave, uokvirene gustim, tamnim trepavicama. Nosio je belu tuniku bez rukava i imao najmišićavije ruke koje je Isla ikada videla.

Drugi je bio Skyling.

Bio je visok — iako i dalje niži od Moonlinga — i vitak. Imao je tamnu kosu koja je na svetlosti dobijala plavičastu nijansu, bledu kožu i oštre jagodice.

Sužavajući oči, pogledao je Islu i rekao:

„Dakle. Ti si razlog zbog kog Oro više ne dolazi da nas vidi.“

Enya mu je uputila pogled.

„Ne. Razlog zbog kog više ne dolazi jeste to što si ga prošli put, kada smo se okupili, nazvao uštogljenim jadnikom i pitao kada je poslednji put s nekim završio u postelji.“

Isla je podigla obrvu.

Pogledala je Oru, koji je besno zurio u svoje prijatelje.

Moonling je seo na prvu slobodnu stolicu.

„Pa, umirao je“, rekao je sležući ramenima. „Može mu se donekle progledati kroz prste zbog toga što je jadnik.“

„Kako velikodušno od tebe“, rekao je Oro.

Uzdahnuo je i okrenuo se prema Isli.

„Ovo je Calder.“

Moonling se ubacio:

„Cal, uglavnom.“

Uprkos tome što je izgledao kao neko ko bi golim rukama mogao da polomi sto napola, u njegovom držanju bilo je nečeg nežnog.

Imao je najdobrodušnije lice koje je Isla ikada videla.

„A ovo je Zed.“

Skyling ju je mrko pogledao.

Posmatrao ju je previše pažljivo.

Previše sumnjičavo.

Calder se široko nasmešio.

„Drago mi je što smo se konačno upoznali.“

Isla je prihvatila ruku koju joj je pružio. Njeni prsti izgledali su smešno sitno pored njegovih, pa se slabašno osmehnula.

Odmahnula je glavom.

„Ne razumem. Mislila sam da—“

„Da su svi Moonling poput Cleo?“

Slegnula je ramenima.

Nasmejao se, a njegov smeh bio je prijatan.

„Ne mogu da te krivim zbog svega što se dogodilo, ali... neki su joj se suprotstavili. Malo nas je, ali neki od nas su ostali.“

„Kao Soren.“

Začulo se kolektivno stenjanje čim je izgovorila njegovo ime.

„Cleo mi, naravno, nikada nije ni najmanje verovala. Preselio sam se na Sun Isle neposredno pre nego što je presekla most.“

Isla je pogledala grupu i gotovo se namrštila.

Enya je bila Sunling. Razumela je kako su ona i Oro postali prijatelji.

Ali prema onome što je videla, pripadnici različitih kraljevstava nisu često stupali u prijateljske odnose.

Kako—

„Pitaš se šta je svima nama zajedničko?“ upitala je Enya nehajno.

Klimnula je.

„On.“

Enya je pokazala na Ora.

Isla se okrenula prema njemu dok je prilazio čelu stola.

„Znaš da sam godinama bio poslat da treniram na svakom ostrvu.“

Klimnuo je prema Calderu.

„On je bio prvi u svojoj klasi — u većini predmeta, u svakom slučaju.“

Pogledao je Zeda.

„A on je bio najgori.“

Zed se široko nasmešio, kao da uživa u toj činjenici.

„Bio bi najbolji da su lekcije bile o bilo čemu što ga je makar malo zanimalo“, promrmljala je Enya.

„Šta... šta tebe zanima?“ upitala je Zeda, gotovo se plašeći odgovora.

„Krađa, između ostalog“, rekao je.

Isla se namrštila.

„Od koga kradeš?“

Zed je klimnuo prema Oru.

„Uglavnom od njega.“

Oro je uzdahnuo.

„Zed voli da svakih nekoliko godina dokaže navodnu nesposobnost mojih stražara. Počeo je da provaljuje u zamak još kao dete. Moj otac bi ga proterao sa ostrva da mi nije bio prijatelj.“

„Ne“, otegao je Zed. „Proterao bi me da je ikada uspeo da me uhvati.“

Enya je zakolutala očima.

„On je najbrži Skyling u skorijoj istoriji i, verujte mi na reč, naći će izgovor da to pomene najmanje tri puta tokom ovog razgovora.“

Isla je podigla obrvu i pogledala Ora.

„Čak ni sa pet stotina godina dodatnog iskustva ne možeš da ga pobediš?“

Zedove oči su zasijale.

„Možda može. Hajde da proverimo, Oro?“

Cal se zavalio u stolicu, zbog čega je drvo zaškripalo.

„Naučićes već, ali njih dvojica su užasno takmičarski nastrojeni.“

Enya je odmahнула glavom.

„Obojica su naporni, tačka. Ali Cal je oduvek više voleo da bude mirotvorac nego da ih obojicu pobedi, čak i kada su to definitivno zaslužili.“

Zed je podigao obrvu.

„Da bi me pobedio, Enya, morao bi da—“

„Da te uhvati, shvatili smo“, prekinula ga je, promrmljavši još nešto sebi u bradu. Pogledala je Islu.

„Vidiš? Ne preterujem.“

Kada se Zed ponovo okrenuo prema njoj, sva zabavljenost nestala je s njegovog lica.

„Dakle. Ti si Nightshade.“

Činilo se kao da je vazduh isisan iz prostorije.

Isla se okrenula prema Oru, koji je gledao Zeda kao neprijatelja, a ne kao jednog od svojih najstarijih prijatelja.

„Zed“, rekao je Oro mračno, kao upozorenje.

„Nije mi rekao“, nastavio je Zed, ignorišući Ora. „Šuma na Sky Isleu pretvorila se u pepeo. Mesto pored nje izgledalo je kao prokleta dvorska bašta. Nije bilo teško povezati stvari.“

„Zed...“ rekao je Oro.

„Ja jesam Nightshade“, rekla je Isla.

U prostoriji je zavládala tišina.

Zed se zavalio u stolicu i zagledao se u nju.

Na trenutak je delovao gotovo impresionirano.

„Nisam očekivao da ćeš to priznati.“

Isla se uspravila.

„To sam što sam. Ne mogu da kontrolišem to ništa više nego što ti možeš da kontrolišes svoju tamnoplavu kosu ili što on može da kontroliše činjenicu da je rođen u kraljevstvu kojim vlada veštica.“

Pokazala je na Caldera.

Enya je klimnula.

„Istina je“, rekla je, pogledavši Zeda kao da ga kori. „Svi smo rođeni različiti, na ovaj ili onaj način. To je ono što nas je spojilo.“

Calder je odmahnuo glavom.

Pokušao je da se osmehne Isli.

„Ignoriši ga. Samo je neraspoložen jer se Oro više ne pridružuje našim nedeljnim igrama. Timovi nisu izjednačeni.“

„Igre?“ začudila se Isla.

Calderov osmeh se još više raširio. Otvorio je usta, uzbuđeno spreman da objasni, ali ga je Oro zaustavio.

„Dosta ispitivanja Isle i priče o igrama“, rekao je Oro, oslonivši ruke na sto.

Značajno je pogledao svoje prijatelje.

„Mi smo u ratu, zar ste svi zaboravili zašto sam vas pozvao?“

To je odmah uozbiljilo prostoriju.

Enyino lice ponovo je postalo usredsređeno.

„Oro i ja smo postavili Sunling snage. Većina je zardala, ali brojni smo i treniraju dok razgovaramo.“

„Da li im treba oružje?“ upitao je Zed.

„Ne“, rekla je Enya. „Svi mogu da barataju oružjem. Bolje je da ih ne opterećujemo mačevima ili oklopom.“

„Isto važi za vazdušne snage“, rekao je Zed.

Pogledao je Ora.

„Dolazi li Azul?“

Oro je klimnuo.

„Na sastanku je predstavnika, ali uskoro će biti ovde.“

Pogledao je Islu.

„Wildling ratnici su se dobrovoljno prijavili. Svi mogu da barataju oružjem i sada treniraju. Imamo sopstveno oružje.“

Pogledala je Caldera s nadom.

„Jesi li iscelitelj?“

Enya je napravila zvuk kao da se zagrenula, a Calder je uputio prijatelju pogled.

Kada se ponovo okrenuo prema Isli, postideno se nasmešio.

„Trenutno najbolji na Lightlarku.“

„Zato što su svi ostali iscelitelji na Nightshadeu“, glatko je dodao Zed.

Islin osmeh je splasnulo.

Sjajno.

„Imamo eliksir za isceljivanje i trudimo se da napravimo još. Starlings su se dobrovoljno prijavili da se bore, ali smatramo da će njihov najveći doprinos biti stvaranje štita oko delova Mainlanda.“

Zed je klimnuo.

„Pametno“, priznao je.

„Još pokušavam da utvrdim koliko nadarenih wielders ima na Star Isleu, ali pretpostaviću da ih je malo.“

Zamolila je Maren da joj pošalje spisak najboljih, ali joj se zasad nije javila.

„Dakle, štit će biti mali, ali možda će nam omogućiti da smanjimo područje na kojem Nightshade može da napadne.“

Calder je klimnuo.

„Mogu i da zaledim delove mora oko ostrva i tako ograničim mesta na kojima njihovi brodovi mogu da pristanu.“

„On ne dolazi s mora.“

Strah joj se uzburkao u stomaku.

Calder se namrštio.

„Misliš da će stići s neba?“

„Ne.“

Tada im je ispričala za Grimovu sposobnost portala.

On i njegova vojska mogli su da se pojave bilo gde i bilo kada.

Neće biti nikakvog upozorenja, osim onog koje im je već dao.

Tišina.

Zed je još više pobeleo.

Izustio je psovku koja je gotovo savršeno sažela situaciju.

„Upravo tako“, rekao je Oro. „Ako želimo ikakvu šansu za pobedu, moramo biti pametni. Moramo biti spremni.“

„Moramo da otkrijemo zašto uopšte dolazi da uništi Lightlark“, rekao je Zed.

Složila se s njim.

Sve što je trebalo da uradi bilo je da se seti.

„Dok to ne otkrijemo, Wildlings mogu da iskoriste topografiju ostrva“, rekla je. „Možemo prekriti Mainland bodljama, trnjem ili otrovnim biljkama, tako da budu primorani da se pojave tačno tamo gde mi želimo.“

Setila se delića nečega korisnog iz svojih sećanja.

„Čak i močvarnim peskom. On... zarobi svakoga ko zakorači u njega.“

Oro je klimnuo.

Delovao je impresionirano.

„Možemo da ih ogradimo.“

„Upravo tako.“

Zed se zavalio u stolicu.

„To, međutim, neće zaustaviti krilate zveri. Možemo samo pretpostaviti da će ih Grim povesti.“

Dreks.

Pogled joj se susreo s Orovim.

Znala je da bi verovatno trebalo da im kaže za svoju viziju, ali oni su bili stranci.

Nije mogla da im veruje dovoljno da im otkrije istoriju između nje i Grima, niti njihova sećanja...

Bilo je dobro što je Zed prvi pomenuo ta stvorenja.

Bio je u pravu.

Ona i ostali Wildlings mogli su da iskoriste prirodu i učine Mainland što je moguće negostoljubivijim, ali ništa od toga neće zaustaviti stvorenja koja mogu da lete.

„Još niste uspjeli da pronađete rudu?“ upitao je Oro.

Zed je odmahnuo glavom.

„Radimo na tome, ali Forgotten Mines je teško proći, a rudu je gotovo nemoguće izvaditi. Ipak, uskoro bismo trebalo da nabavimo nešto.“

„Potreban nam je taj metal“, rekla je Enya. „Pravljenje strela za Skylings treba da bude prioritet. Biće od presudne važnosti u vazduhu, da nas ta stvorenja ne bi sve pokupila.“

Da.

Skylings će biti od ključne važnosti.

Bez njih na krunisanju, mnogo više ljudi bi poginulo.

Upravo tada je Azul utrčao, s vetrom za leđima.

„Izvinite. Sastanak je trajao... duže nego što sam očekivao.“

Isla je primetila da je iz Azula potpuno nestao njegov uobičajeno vedar ton.

Izraz lica bio mu je ozbiljan.

Nije čak ni seo pre nego što je rekao:

„Imamo problem.“

„Moj narod želi da napusti Lightlark“, rekao je Azul.

Svet je stao.

Niko se nije pomerio.

Isla se setila koliko su predstavnici Skylingsa bili ćutljivi tokom njihovog sastanka.

Ne.

Već su izgubili Moonling.

Nisu smeli da izgube još jedno kraljevstvo.

Wildling i Starling bili su najmanji; čak i uz borbu njenog naroda, to nije bilo dovoljno—

„Odluka je doneta?“ upitao je Calder.

„Još ne. Ali uskoro će biti glasanje i ne izgleda dobro.“

Orove oči bile su plamteće jantarne.

„Potrebni ste nam u vazduhu.“

Ruke su mu čvrsto počivale na stolu.

„Znam“, rekao je Azul. „Želim da se borim. Ali to nije moja odluka. Moje kraljevstvo—“

„Ostrvo će pasti“, rekao je Oro, povisujući glas. „Razumeš li da bi to bio kraj tvog naroda? Jedna generacija, možda dve, a onda će moć iz koje crpate snagu presušiti.“

Azul je uzdahnuo.

Oči su mu bile krvave od umora. Delovao je iscrpljeno, kao da je celu noć proveo raspravljajući se sa svojim predstavnicima.

„Znam to, Oro“, rekao je. „Znam. Ali na kraju, odluka će biti njihova.“

„Kako da je promenimo?“ upitala je Enya. „Mora da postoji nešto što žele. Nešto što je potrebno tvom kraljevstvu.“

Azul je odmahnuo glavom.

„Razgovarao sam s njima satima. Ne mislim da možemo da ih predomislimo. Biće rasprave. Onda glasanje.“

Nije delovao nimalo optimistično.

Tada su Azulove oči zasijale, pune nečega što nije izgovorio dok ih je gledao.

„Žao mi je“, rekao je.

Izašao je iz prostorije i zavladała je tišina.

Toplina se širila kroz sve njih.

Orove obrve bile su namrštene. Prešao je rukom niz lice.

„Ako izgubimo Skylings, gubimo rat“, rekla je Enya.

Pogled joj je bio prikovan za sto. Zavalila se u stolicu.

„Krilate zveri će nas desetkovati ako ih Grim povede, čak i ako uspemo da pronađemo taj posebni metal.“

„Onda ne smemo da izgubimo Skylings“, rekao je Zed.

Raširila je ruke.

„Čuli ste ga. Skylings se ne mogu kupiti niti potkupiti. Ništa što imamo ne bi moglo da ih ubedi.“

Oro je pritisnuo dva prsta uz slepoočnicu.

„Glasanje kod Skylingsa će potrajati. Moramo da postupamo pod pretpostavkom da ćemo izgubiti vazdušne snage i veliki deo naše legije.“

„Onda nam treba još vojnika“, rekao je Zed.

Još više se zavalio u stolicu.

„Calder i ja smo već obišli sve krajeve Lightlarka. Okupili smo sve zajednice izvan kraljevstava. Većina je pristala da se bori. Ali bez Moonlinga i Skylingsa, i dalje ih nemamo dovoljno, a iscrpeli smo svoje saveznike.“

Isli je nešto palo na pamet.

Oro je pogledao u nju u trenutku kada je rekla:

„A šta ako se obratimo našim neprijateljima?“

„Kojim neprijateljima?“ upitala je Enya.

„Vinderlandu.“

Nasilnoj grupi koju su sreli tragajući za srcem Lightlarka.

„Apsolutno ne“, rekao je Oro.

„Očajni smo, Oro“, rekla je. „Verovatno smo upravo izgubili još jedno kraljevstvo.“

„Nismo toliko očajni“, procedio je kroz zube.

„Potrebno nam je još ratnika. Oni jesu ratnici.“

Oro je odmahnuo glavom, ne verujući joj.

„Da li treba da te podsetim da sam gledao kako ti zabijaju strelu kroz srce?“

Nije morao da je podseća.

Videla je ljutu brazgotinu u ogledalu svaki put kada bi se oblačila.

Da nije bilo moći srca Lightlarka i da je Grim nije spasao, bila bi mrtva.

Isla je slegnula ramenima.

„To je prošlost. Sada su nam potrebni. A imamo zajedničkog neprijatelja. Oni već mrze Moonlings, zar ne? Verovatno će ih sada mrzeti još više, kada su se udružili da unište njihov dom.“

„Najviše mrze Wildlings“, naglasio je Oro.

Isla je to znala.

Oro joj je tokom Centenniala rekao da su Vinderland nekada bili Wildlings, mnogo pre nego što su prokletstva uopšte postojala.

Ustala je sa stolice, ne prekidajući kontakt očima s njim.

„Ali ja nisam samo Wildling“, rekla je.

Bila je i Nightshade.

Vinderland nisu bili jedini koji su živeli u senkama ostrva. Tokom Centenniala susreli su i druga noćna stvorenja.

Možda bi mogla da ih ubedi da se bore.

Remlar je to već rekao — **ona je jedna od nas.**

Potisnula je svoju tamu.

Možda je sada mogla da je iskoristi.

„Ne“, rekao je Oro.

Isla nije ustuknula.

„Kažeš mi da ne smem?“

Mišić na njegovoj vilici je zatreperio.

„Slobodna si da radiš šta želiš“, rekao je. „Ali ovo je nepromišljeno.“

Lice mu je omekšalo.

„Imamo vremena. Još ne znamo da li gubimo Skylings.“

Na kraju sastanka, Enya je ostala s Islom.

Kada se Oro dovoljno udaljio da ih ne može čuti, rekla je:

„Kada si ti u pitanju, on ne vidi jasno. Zaboravlja na svoju dužnost.“

Stavila joj je ruku na rame.

„Ako odlučiš da odeš kod Vinderlanda po pomoć, poći ću s tobom.“

S obzirom na to da je izgledalo da će Skylings najverovatnije otpasti, Islinim sećanjima pridavan je veći značaj nego ikada.

Trenirala je s Remlarom kad god bi joj se ukazala prilika.

Učio ju je da koristi svoje senke.

Sada se zaustavio ispred jednog drveta.

Bilo je toliko široko da petorica muškaraca ne bi mogla da se uhvate za ruke i obuhvate ga.

„Ovo je kingwood“, rekao je. „Potrebne su stotine godina da naraste ovoliko. Ovo je drvo doživelo sve Centennials, Eganovu vladavinu, pa čak i vladavinu njegovog oca.“

Isla je pritisnula dlan uz njegovo stablo.

Nit koja ga je povezivala s njom bila je jasna.

Sjajna.

„Ubj ga.“

Trepnula je.

„Šta?“

Remlarov izraz lica nije se promenio.

„Upotrebi svoje Nightshade moći. I ubij ga.“

„Ne.“

Odgovor je došao istog trenutka.

Ona je bila vladarka Wildlinga.

Njena odanost pripadala je prirodi, a ne tami.

Bila je ovde samo da izvuče sećanja iz svog uma.

Remlar je podigao obrvu.

„Jesi li ranije ubijala ljude, Wildling?“

Pomislila je na Moonling plemiće, krv koja se slivala po napuštenim dokovima.

Na bezbroj drugih koji su joj u mislima bili magloviti... gotovo skriveni.

Vremenom.

Njime.

„Jesam.“

„A ipak nećeš da ubiješ drvo?“

Isla ga je besno pogledala.

„Ljudi koje sam ubila to su zaslužili. Ovo drvo nije ništa uradilo. Ko sam ja da mu okončam život? Zbog... vežbe?“

Remlar se namrštio.

„Vežbe? Mislio sam da su ti potrebni odgovori. Odgovori koji će pomoći da spasiš hiljade ljudi. Drvo je mala žrtva.“

„Ne“, ponovila je.

Remlar se nasmešio.

„Ubila si bezbroj biljaka. Kada sam raspetljao tvoje moći, uništila si čitavu šumu.“

„To je bila nesreća!“

„Menja li to činjenicu da si odgovorna za uništenje te šume?“

Isla je čvrsto sklopila oči.

Ne.

Nije.

Remlar je uzdahnio.

„Priroda je sila koja neprestano teče“, rekao je. „Uništiš jedno drvo, stvoriš drugo. Uberi jedan cvet, posadi drugi. Pepeo u koji se pretvori postaje đubrivo za nešto drugo. To je beskrajno okretanje točka, bez kraja i početka, samo neprekretno okretanje, okretanje, okretanje.“

„Ne razumem šta želiš da kažeš.“

„Drvetu nije važno ako ga ubiješ“, rekao je. „Vratiće se kao nešto bolje, nešto drugačije. Sve što je uništeno — naročito tvojom rukom, naročito ovde — biva ponovo prisvojeno i preoblikovano.“

Da li je to moglo biti istina?

Remlar je ponovio:

„Ubj drvo. Iščupaj mu život... a zatim stvori nešto novo.“

Stvori nešto novo.

Ako je Remlar bio u pravu, ona ga zapravo nije ubijala... samo ga je pretvarala u nešto drugačije.

Isla je položila dlan na drvo.

Senke su se izvile iz njenih grudi, tekle kroz nju i pretvarale se u tečnost.

Razmotale su se i proširile sve dok nije osetila ukus metala u ustima, a onda je, kroz prste... osetila energiju.

Nije samo izlazila iz nje...

Ulazila je u nju.

Nešto životno, nešto presudno, teklo je iz drveta u nju.

Bilo je predivno.

Kao kada nakon dana provedenog u pustinji halapljivo piješ vodu, Isla je odjednom osetila užasnu žeđ.

Kora je popucala pod njenim prstima, rascepila se i sasušila.

Grane i lišće su otpadali i pretvarali se u pepeo pre nego što bi dodirnuli tlo.

Kada je završila, od drveta je ostao samo kostur.

Isla je hvatala vazduh.

Bila je prepuna, poput čaše koja se preлива.

Napravila je jedan korak pre nego što je pala na šake i kolena.

Život je eksplodirao iz nje.

Desetine sićušnih stabala, tek mladica, provalile su iz zemlje, probijajući se kroz tlo.

Prevrnula se na leđa i disala kao da i dalje ne može da udahne dovoljno vazduha.

Samo trenutak kasnije, Remlarova glava i vrhovi njegovih krila zaklonili su joj pogled na nebo.

„Bio sam u pravu, Wildling“, rekao je, očigledno veoma zadovoljan sobom.

Njegov glas je čula pre nego što je utonula u još jedno sećanje.

„Ti si jedina živa osoba koja može da pretvori smrt... u život.“

PRE

Uradiće to. Zaista će sarađivati sa... njim.

Nightshade se pojavio u uglu njene sobe, kao da je izronio iz njenih misli, a senka se pretvorila u vladara odevenog potpuno u crno.

Nije rekao ni reč. Samo ju je pogledao namršteno, kao da je svaki njen deo smatrao razočaravajućim.

Isla ga je besno pogledala.

„Znaš da si ti tražio da sarađuješ sa mnom“, rekla je.

Grim se još više namrštio. Nije ni znala da je moguće toliko se namrštit.

„Svestan sam“, odsečno je odgovorio.

S izrazom gađenja koliko god je to bilo moguće, pružio joj je ruku. Ovog puta je nosio rukavicu, kao da nije mogao da podnese da njegova koža dodirne njenu.

Mrzeo ju je.

Nije baš razumela zašto.

Da li zato što je bila Wildling? Ili zato što ga je tokom njihovog prvog susreta ozbiljno povredila?

Nije bilo važno.

I nju su odgajili da ga mrzi.

Nightshades su bili zlikovci. Njihovo je bilo jedino kraljevstvo koje je crpelo moć iz tame. Njihove sposobnosti bile su tajanstvene, nametljive, odvratne. Imali su moć da stvaraju prokletstva.

Većina ljudi je mislila da je on odgovoran za njih.

Podsetila je sebe da će, ako bude radila s njim, sprečiti da joj tokom Centenniala postane neprijatelj. Možda će on biti jedini razlog zbog kog će zaista preživeti.

„Čekaj“, rekla je. „Ako moji čuvari uđu i vide da me nema—“

Obično bi joj nakon treninga ostavljali privatnost, ali još nije pala noć. Mogli su svakog časa da provere kako je.

„Postaviću iluziju u tvojoj sobi.“

Oh.

Pretpostavila je da je smislio gotovo sve.

Ali zašto mu je bila potrebna baš ona?

To joj uopšte nije imalo smisla.

„Odlično. Hajde da ovo završimo“, rekla je i uhvatila ga za ruku.

Pre nego što je poslednja reč napustila njena usta, nestali su.

Našli su se na ivici litice sastavljene od sjajnih crnih stena, grubo naslaganih jedna na drugu. Talasi su se stotinama stopa ispod njih obrušavali o liticu, toliko blizu da je mogla da oseti miris morske izmaglice.

Kiša joj je istog trenutka slepila kosu uz lice, razbacujući je u divlje pramenove. Natopila ju je do gole kože.

Odmah je zadrhtala.

Isla je čula neumoljiv zvuk gvožđa koje udara o gvožđe, visoko iznad njih.

Bili su na izbočini.

„Gde smo?“ upitala je, hvatajući vazduh kroz vetar i hladnoću.

Nije bila sigurna gde je očekivala da će je Grim prvo odvesti u njihovoj potrazi, ali ovde svakako nije.

„Pre nego što počnemo da tražimo mač, moram nakratko da posetim njegovog tvorca“, jednostavno je rekao. „Kovača.“

Iz Grimovih usta ta titula zvučala je drevno.

„Moraćemo ostatak puta da se popnemo do njegove kovačnice“, rekao je Grim pre nego što je zakoračio ispred nje, prema sledećem zidu tamnih stena.

Nije ponudio nikakvo objašnjenje.

Zar nije mogao da koristi svoje sposobnosti u blizini? Da li nije želeo da kovač oseti da dolazi?

Jednom rukom u rukavici oslonjenom na stene, Grim se iznenada okrenuo, kao da mu je tek palo na pamet, i rekao:

„Nemoj da se posečeš na stene.“

Grim je počeo da se penje uz zid.

Isla ga je nevoljno pratila.

Stene su bile klizave od kiše. Isla je uhvatila jednu i morala da napne mišiće prstiju samo da bi se održala.

Kada se popela nekoliko stopa, podigla je pogled i videla da je Grim već gotovo na polovini uspona.

Demon.

Ostavio bi je ako ne bude dovoljno brza.

Žmirkala je kroz kišu dok se borila da dohvati sledeću stenu.

Pa sledeću.

Donovi njenih cipela bili su napravljeni od posebne kore koja je pružala dobro prijanjanje, barem.

Penjala se sve više.

Sve više.

Dok je pomerala stopala u sledeći položaj, prsti su joj odjednom proklizali, a srce joj se za deliću sekunde našlo u grlu, dok nije uspela da pronađe novi oslonac.

Očajnički ga je zgrabila, ne mareći za oštre ivice.
Krv joj je potekla niz šaku, topla naspram ledene kiše.
Toliko o tome da se neće poseći.
Stene su bile oštre poput noževa.
Usudila se da nakratko pogleda dole i progutala knedlu.
S ove visine, razderale bi joj utrobu pre nego što bi je sam pad ubio.
Pogled joj je krenuo naviše.
I još više.
Nije bila ni na polovini.
Nije bilo šanse da uspe, ne ako ponovo prokliza.
Isla je zatvorila oči.
Um joj je bio preplavljen strahom i hiljadama stresnih scenarija koji se još nisu ni dogodili, pa se usredsredila na disanje.
Teren joj je bio nepoznat, ali penjala se čitavog života.
Terra bi joj rekla da se svaki uspon može podeliti na manje korake.
Ponovo je počela da se penje, usredsređujući se samo na put neposredno pred sobom.
I na disanje.
Polako se uspinjala uz stenoviti zid, pažljivo izbegavajući najoštrije vrhove stena.
Svaka je bila dugačka i uska, poput hiljadu ogromnih kristala smrvljenih i spojenih u zid.
Šaka ju je bolela kao da vrišti, a krv je i dalje tekla, čak i nakon što bi je kiša iznova i iznova sprala.
Moraće da upotrebi svoj Wildling eliksir za isceljivanje kada se vrati u sobu.
Još malo.
Pre nego što je stigla da dohvati poslednjih nekoliko stena, snažne ruke su je povukle ostatak puta naviše, pažljivo da je ne prevuku preko litice.
A onda je bez imalo nežnosti spuštена na zemlju.
Blato je zapljusnulo ispod nje.
Pretpostavila je da je sada sva prekrivena njime.
Besno je pogledala Grima koji je stajao iznad nje.
Njegova tamna kosa bila je slepljena za čelo, preko očiju i niz polovinu nosa.
Čak i bez oklopa, izgledao je zastrašujuće.
Setila se glasine da je svojom oštricom ubio hiljade ljudi i pomislila da bi ovo možda mogao biti njihov poslednji prizor.
Visoka senka.

„Izuzetno se sporo penješ“, rekao je. „Trebalo je da te ostavim.“

Okrenuo se na peti i nastavio dalje.

Isla je promrmljala nekoliko reči za koje Poppy i Terra sasvim sigurno nisu znale da ih koristi dok ga je pratila.

Udarci čelika sada su odzvanjali kroz kišu, toliko glasno da se Isla trznula kako su im se približavali.

Grom je tutnjao iznad njih kao da se nadmeće s tim zvukom.

Činilo se da i samo tlo podrhtava.

Penjali su se uz strmu padinu sve dok se, konačno, na vrhu brda nije ukazala građevina.

Grim je zastao, a njegov crni ogrtač divlje je vijorio na vetru.

Kovačeva kuća nije bila ništa više od šupe.

Bila je napravljena od istog kamena koji joj je isekao šaku, a Isla je mogla samo da zamisli kakav je alat bio potreban da bi se to kamenje ne samo izvuklo iz zemlje... već od njega izgradila kuća.

Vrata su bila otvorena, a kroz ulaz su sevkali crveni bljeskovi.

Iskre iz užarenih plamenova.

Odjednom je udaranje prestalo.

Grim se polako okrenuo prema njoj.

Pogled mu je pao na njenu šaku, iz koje je još kapala krv.

„Budalo“, promrmljao je. „Pokušaće da te ubije.“

A onda je Grim nestao.

Isla je ostala sama.

Pogledala je svoju šaku.

Već je ispod nje napravila malu lokvu krvi.

Da li je kovač mogao da oseti krv?

Da li je bio neko stvorenje?

Pogledom je pretražila kišu, ali nije mogla ništa da vidi.

U glavi joj je bila samo jedna misao, usađena u nju osnovnim instinktom i obukom.

Beži.

Potrčala je niz padinu, prema šumi.

Nije znala da li je priroda svuda opasna, ali radije bi rizikovala da je šuma povredi nego da se suoči s kovačem koji je mogao da nanjuši krv.

Srce joj je bubnjalo u ušima dok se probijala kroz gustiš.

Grane su joj parale odeću.

Koristila je ruke kao štitove, probijajući se kroz rastinje.

Osetila je trenutak kada je stvorenje ušlo u šumu.
Sva čula kao da su joj se izoštrila u znak upozorenja.
Sama šuma kao da se umirila.
Jezivi trnci prošli su joj niz kičmu.
Kao da je njeno telo znalo da je u blizini predator.
I da je lovljena.
Začuo se zvuk pucanja kore kada se strela zabila svega nekoliko centimetara desno od nje, pravo u drvo pored njenog tela.
Vrh joj je bio od metala.
Da je strelac bio precizniji, prošla bi joj pravo kroz vrat.
Isla je uzdahnula i ponovo potrčala.
Još jedna strela je prozujala pored nje, a Isla se nije ni potrudila da pogleda gde je završila.
Samo je trčala.
Trčala i trčala, probijajući se kroz grane i preskačući vijugave puzavice.
Šuma se naglo spustila, a ona je izgubila oslonac.
Odjednom je padala.
Krik joj se oteo dok joj je rame bolno krenulo, lakat joj se ogrebao o stenu, a noga joj se pomerila pod neprirodnim uglom.
Telo joj se brzo kotrljalo, sve dok se nije zaustavila udarivši u drvo.
A onda tišina.
Svet je na trenutak stao, a bol ju je sustigao.
Bez glasa je vrisnula u nadlanicu.
Zemlja i blato prekrili su joj svaki delić tela.
Rame...
Nešto nije bilo u redu s njim.
Čitavo telo osećala je kao jednu ogromnu modricu.
Ustani, govorio joj je instinkt.
Bilo je prekasno.
Koraci su se začuli u blizini.
Teški koraci koje je čula čak i kroz kišu.
Isla se nije usuđivala da pomeri ni mišić dok joj se predator približavao.
Sve bliže.
Još bliže.
Zaustavio se pravo ispred nje.

Kovač se sagnuo, čučnuo i zagledao se u gomilu koja je bila njeno polomljeno telo.

Tada je napala.

Zgrabila je bodež koji je uvek nosila sa sobom i zabola ga kovaču pravo kroz oko.

On je zarežao, a Isla se nekako uspravila.

Bio joj je dovoljan jedan korak da shvati da se nešto dogodilo njenom članku.

Nije mogla da ga pomeri—

Morala je da se kreće.

Ugledala je ogradu i potrčala prema njoj, šepajući.

Bila je visoka.

Kapija je bila otvorena.

Ako samo uspe da prođe kroz nju, možda će uspeti da je zatvori.

Možda će smisliti plan.

Čula je kako se kovač podiže.

Urlao je nešto kroz kišu što nije razumela.

Nije smela da se okrene.

Začuo se zvižduk strele i Isla se sagnula.

Proletela je tik iznad njene glave.

Skočila je u stranu — rame i članak vrištali su od bola — i sakrila se iza drveta.

Još jedna strela je proletela.

Potrčala je poslednjih nekoliko koraka, vukući povređenu nogu za sobom, sve dok nije prošla ogradu.

Drhtavim rukama povukla je kapiju i zatvorila je, a onda se srušila naslonjena na nju.

Stisnula je zube da izdrži bol.

Zatvorila je oči dok joj je telo podrhtavalo naslonjeno na kapiju.

Nadala se da će izdržati.

Prstima je prešla niz neobičnu šaru na njoj.

Bila je tako glatka.

Sastavljena od različitih delova.

Tako—

Otvorila je oči.

Pogledala je iza sebe, prema kapiji.

I shvatila da je čitava oграда napravljena od spojenih lobanja i kostiju.

Iz grla joj se oteo kratak krik, a ona se povukla unazad po blatnjavoj zemlji, zarivši prste u nju.

Leđima je udarila u nešto čvrsto i ponovo vrisnula.
U tom trenutku, čitava kapija se iščupala iz šarki.
Kovač je stajao tamo, s njenim bodežom još uvek zabodenim kroz oko.
Bio je najmišićaviji muškarac kojeg je Isla ikada videla.
Ruke su mu bile ogromne.
Držao je masivan čekić koji bi joj, da je pogodi, verovatno prošao pravo kroz telo.
Imao je dugu, lepršavu crnu kosu.
Kožu bledu poput leša.
Isla se povukla unazad prema drugom zidu u koji je udarila, a krik joj je zastao u grlu.
Zid je progovorio.
Zvučao je nezainteresovano.
„Ne možeš je dobiti, Baron. Barem... ne još.“
Pogledala je naviše i ugledala Grima kako namršteno gleda u nju.
Nije to bio zid.
Udarila je pravo u njegove noge.
Podigao je obrvu.
„Rekao sam ti da se ne posečeš, Hearteater.“
Preplavila ju je neodoljiva želja da mu zabije bodež kroz oko, ali sada više nije mogla ni da ustane.
Kovač — Baron — prosiktao je i vratio čekić u držač na leđima.
„Vladaru“, rekao je, spuštajući se na jedno koleno. „Čemu dugujem ovu čast?“
„Drška od crnog dijamanta. Dvostruka oštrica. Znaš za mač.“
Kovač se ponosno nasmešio.
Isla se pitala da li će ikada izvaditi oštricu iz oka.
„Znam. Zaista posebno oružje. Jedno od mojih najboljih dela.“
Grim je pokazao prema njoj.
„Osetio si njenu krv. Može li mi pomoći da ga pronađem?“
Kovač je stisnuo usne.
Razmislio je.
„Može.“
Dakle, zato mu je bila potrebna.
Isla je drhtala na zemlji, ali je uspela da pronađe dovoljno snage da kaže:
„Zašto on ne može sam da ga pronađe?“
Pitala se da li će joj kovač uopšte odgovoriti nakon što mu je zabola bodež u lice.

Ili će mu Grim uopšte dozvoliti da odgovori.

Kovač je susreo njen pogled svojim sada jedinim okom i jeza joj je prostrujala niz kičmu.

Posle trenutka rekao je:

„Mač je proklet tako da nijedan Nightshade vladar ne može da ga prisvoji. Ako mač samo oseti njegovu sposobnost, nestaće.“

Dakle, Grim nije mogao da koristi svoje moći da ga pronađe.

Zato mu je bila potrebna ona...

Iako to i dalje nije imalo smisla.

Zašto jednostavno ne bi naterao nekoga od svojih ljudi da ga traži?

Zašto je izabrao jednog od svojih suparnika u Centennialu?

Pre nego što je stigla da postavi još neko pitanje, Grim je rekao:

„Znaš li gde je?“

„Pre nekoliko decenija čuo sam da je ukraden sa pijace Skylingsa. Osetio sam da se vratio ovamo, u Nightshade. Od tada ništa.“

Namrštio se.

„Više ne mogu da ga osetim. Gde god da je... spava.“

„Postoji li još nešto što bi trebalo da znamo?“

Kovač je ponovo otvorio usta.

Pogled mu je odlutao prema Isli.

Onda je zatvorio usta.

„Ništa više“, rekao je.

„Dobro. Sada vrati bodež. Idemo.“

Kovač je grubo izvukao Islinu oštricu iz svog oka.

Ono što je ostalo...

Isla je skrenula pogled da ne bi povratila.

Sagnuo se i pružio joj ga.

Isla je drhtavim prstima pružila ruku.

Tamna krv prekrivala je njenu oštricu.

Kiša ju je samo delimično sprala.

Pre nego što joj je predao bodež, kovač je rekao:

„Nije trebalo da budeš u stanju da uradiš ono.“

Zatim je otišao uz šumu, nazad prema svojoj kovačnici, a Isla je ostavio s glavom punom pitanja.

I besom.

Okrenula se na zemlji prema Grimu.

„Demone. Zamalo si dozvolio da me ubiju. Ti—“

On je zakolutao očima.

„Bio sam tamo. Nikada nisi bila u opasnosti.“

Islino celo telo treslo se od besa.

„Nikada nisam bila u opasnosti? Moj članak — nešto nije u redu s njim. I rame.“

Odmahnula je glavom.

„Zašto? Zašto si mu dozvolio da me lovi?“

Grim je slegnuo ramenima.

„Hteo sam da vidim kako ćeš se snaći bez mene. Nazovi to radoznalošću.“

„Radoznalošću? Radoznalošću?“

Pokušala je da ustane, čvrsto stežući bodež u ruci, ali joj se članak izvrnuo i zamalo se ponovo srušila.

Grim ju je uhvatio ispod ruku.

Pokušala je da se otrgne, ali uzalud.

Stisak mu je bio tvrd poput mermera.

„Zašto nisi koristila svoje Wildling moći u šumi?“ upitao je.

Laž je lako došla.

„Nisi se portalovao direktno do kuće. Nisi koristio sopstvene moći. Pomislila sam... da za to postoji razlog.“

Samo je gledao odozgo.

Ponovo je pokušala da se udalji, a onda se trznula kada joj je bol prostrujao kroz rame.

Grim ju je zadržao.

Namrštio se.

„Iščašeno je. Moram da ga namestim.“

Okrenuo je tako da joj leđa budu okrenuta prema njemu.

Sagnuo se i rekao:

„Ovo će boleti.“

Pre nego što je stigla da se pobuni, njegove ruke su se zarotirale i ona je vrisnula toliko glasno da su je zabolele sopstvene uši.

„Gotovo“, rekao je. „Sada ništa ne mogu da uradim s tim člankom.“

„Samo... samo me portaluj u moju sobu“, rekla je.

Wildling eliksir za isceljivanje pobrinuće se za otok, ali proći će nedelje pre nego što ponovo bude normalno hodala.

Moraće da smisli izgovor za Terru i Poppy.

Da se pravi da je uganula članak na treningu ili nešto slično.

Stisnula je zube kada se bol ponovo razbuktao prilikom njihovog dolaska.

Pogledala je sebe.

Bila je u užasnom stanju.

Cela prekrivena zemljom i blatom.

Biće joj potrebno otprilike hiljadu kupanja i četvrtina bočice eliksira za isceljivanje.

Suze su joj pekle oči dok ih je zatvarala.

Da li će ovako izgledati saradnja s Nightshade demonom?

Povređivanje?

Bežanje za životom pred drevnim bićem samo zato što je ono bilo radoznalo?

Ponovo je otvorila oči i iznenadila se kada je videla da se Nightshade i dalje nalazi nasred njene sobe, a tama se razlivala svuda oko njega.

„Možeš li da prestaneš s tim?“ odbrusila je, posmatrajući senke kako se odmotavaju i šire po njenim stvarima, samo da bi se vratile i ponovile isti postupak.

Senke su zatreperile, kao da su je čule i uvredile se.

Glupo.

Senka ne može da se uvredi.

Grim je izgledao zgroženo.

„Ti meni ne naređuješ, veštice.“

Isla ga je oštro pogledala.

„Mislila sam da sam Hearteater“, rekla je najsladim, najumiljatijim tonom koji je mogla da izvede.

Uzvratio joj je pogledom.

Ovo je bila njena prilika da dobije odgovore.

„Zašto je imao toliko kostiju?“

„Kovač ubija ljude s jedinstvenim sposobnostima i od njihove krvi i kostiju pravi oružje. Oseti krv u blizini i ubija svakoga koga može da pronađe, u nadi da će mu biti koristan.“

Pa zašto je toliko želeo njenu krv?

Isla je progutala knedlu.

Vrlo lako je mogla da završi u ogradbi od kostiju i lobanja.

Njeni ljudi bi ostali bez vladarke.

Kovač je bio drevan.

Delovao je iznenađeno što je uspela da ga povredi.

Nikada nije bila zahvalnija što je imala svoj bodež.

„Dakle, tokom naše potrage ne možeš da koristiš svoje sposobnosti. Moraćeš da budeš bespomoćna.“

Grim nije rekao ništa.

Zašto je Grim tražio ovaj mač?

To što nije mogao da koristi svoje moći delovalo je kao ogromna neprijatnost.

Zar nije imao ljude za to?

Zar nije imao mnogo važnijih stvari da radi?

Postavila mu je sva ta pitanja jedno za drugim, a Grimova razdraženost je rasla.

„Previše pričaš“, zarežao je.

I iz nekog razloga, to ju je zbolelo.

Isla je imala osećaj kao da joj neko sedi na grudima.

„Obično nemam s kim da razgovaram“, tiho je rekla.

Njegov ton nije postao ništa nežniji kada je odgovorio:

„Ovo je previše važno da bih bilo kome na svom dvoru rekao za to. Ne mogu da rizikujem da pošaljem nekog drugog niti da mu poverim bilo koju od svojih informacija.“

Oklevao je pre nego što je dodao:

„Već sam jednom bio izdan tokom potrage za mačem.“

Neko ga je izdao?

Zašto?

Da li bi izdao i nju?

Isla se okrenula prema njemu i podigla obrvu.

„Ali meni veruješ?“

„Apsolutno ne.“

Zakoračio je prema njoj.

Još jedan korak.

„Ako ti je imalo stalo da preživiš Centennial, nećeš nikome na svom dvoru reći ništa.“

Njen dvor.

Nije ni znala šta bi to trebalo da bude.

Celeste nije imala dvor, već samo niz čuvara koji su umirali svakih nekoliko godina i bivali zamenjeni, u beskrajnom ciklusu.

Terra i Poppy bile su jedine osobe koje je Isla redovno viđala.

Kao da bi im ikada išta rekla.

Sve bi je nazvale budalom zato što sarađuje s Nightshadeom.

Pobrinule bi se da više nikada ne napusti svoju sobu sve do Centenniala.

„A šta je s kovačem? On zna da ga tražimo.“

Grim je grubo odmahnuo glavom.

„Neće se sećati.“

Nagnula je glavu.

„Zašto?“

„Malo je ljudi dovoljno glupo da ga uopšte poseti. Ali, za svaki slučaj, oduzeo sam mu sećanja.“

Isla je trepnula.

„To... možeš da uradiš?“

Klimnuo je, kao da to nije najokrutnija moć na svetu.

„To je... trajno?“

„Ako ja želim da bude.“

Prošao ju je drhtaj.

Još je toliko pitanja ostalo bez odgovora.

Ako mu je mač toliko potreban, zašto ga nije tražio ranije?

Zašto sada?

Šta se promenilo?

Isla se pitala da li bi trebalo da odustane.

Grim ju je očigledno koristio.

Sada više nije bila ni sigurna da li je ono što joj je obećao vredno rizika.

Ona i Celeste imale su plan za Centennial.

Nije uspela da pronađe rukavice od kože, ali još je bilo vremena.

Gotovo godinu dana.

Isla je pogledala oko svoje sobe.

Stakleni kavez.

Grim je bio nepodnošljiv, ali potraga za mačem obećavala je nešto za čim je čeznula još od detinjstva.

Slobodu.

Bekstvo, makar na kratko.

„Dakle...“ rekla je, pitajući se da li pravi ogromnu grešku.

Kovač je rekao da je mač ukraden i da je poslednji put osetio njegovo prisustvo na Grimovoj teritoriji.

„Ko su najbolji lopovi na Nightshadeu?“

PREMONICIJA

Još uvek nije bilo nikakvih vesti o glasanju na Skylingu. Glasanje je, posle dugih rasprava, bilo odloženo. Većina Wildlinga obučavala se za rat, dok su ostali neprestano pravili još lekovitih eliksira. Starlinzi na novoj zemlji izrađivali su za njih poseban oklop, prožet energijom.

Sada je morala da se usredsredi na štit. Maren je obećala Isli spisak najboljih onih koji umeju da vladaju moći na Star Isleu, kako bi utvrdile koliki bi štit mogao da bude.

Prošli su dani, a njen zahtev još uvek nije bio ispunjen. To nije ličilo na Maren, koja je s lakoćom vodila računa o svim ostalim aspektima pripreme za predstojeći rat i evakuaciju. Enya je poslednjih nekoliko nedelja pomagala Isli da Star Isleu obezbedi direktnu pomoć — hranu, zalihe i stražare na njihovom mostu — a Maren je bez ikakvih problema upravljala svime ostalim.

Maren se očigledno iznenadila kada je Isla kročila na Star Isle.

„Isla“, rekla je Maren. „Nisam očekivala da ćeš danas doći. Možemo da—“

„Ko je najbolji Starling kada je u pitanju vladanje moći?“ upita Isla. „Samo... samo me odvedi do njega.“

Ton joj je bio grub, ali Grim je dolazio za samo dvadeset dana. Nisu smele da izgube ni trenutak.

Maren joj nije uzvratila pogled. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što je uopšte progovorila.

„Ima nekoliko veoma veštih. Mogu da te odvedem do njih.“

„Ne“, rekla je Isla. „Ko je najbolji?“ Namrštila se. „Da li si... da li si to ti?“ Da li je zato Maren izbegavala odgovor?

Maren je odmahнула glavom.

„Onda ko?“

Starling joj je uzvratila pogled. Intenzitet u njenim očima zatekao je Islu.

„Kralj nije promenio mišljenje o tome da uzme borce koji se nisu dobrovoljno prijavili?“

„Ne. Niko neće biti prisiljen da se bori. Samo nam je potrebna energija za štit.“

„Može li... može li prikupljanje energije da bude anonimno?“

Anonimno? Isla je počinjala da se nervira.

„Pretpostavljam da može. Zašto?“

Marenin izraz lica postao je ozbiljniji nego inače.

„Obećaj mi“, rekla je. „Ako ti kažem, obećaj da nikome nećeš reći.“

Isla se namrštila. Bila je njena vladarka. Nije morala da daje obećanja u zamenu za informacije. Ipak, videla je odlučnost na Mareninom licu i klimnula.

„Neću reći nikome osim kralju.“

Maren je razmislila. Zatvorila je oči.

„Pokazaću ti“, rekla je.

Odvela ju je do polja prekrivenog kraterima. Bile su to udubine u ostrvu, kao da su zvezde pale s neba i ostavile svoje tragove. Neko je stajao u središtu jednog od kratera.

Potoci srebrne energije izbijali su iz njegovih ruku u blistavim trakama. Udarali su o zidove kratera, probijajući stenu, sekući je poput putera. Iz iskri su se oblikovala stvorenja, koja su gmizala, skakala i letela unaokolo, zarobljena samo granicama kratera. Bio je to zadivljujući prikaz moći.

Bila je to Cinder.

Isli su usta ostala otvorena dok ju je posmatrala. Cinder je vladala moći poput pravog majstora. Njeni položaji, fluidni pokreti ruku — sve je bilo toliko prirodno, kao da je živela mnogo, mnogo duže nego što je zaista živela.

Skočila je u krater, a devojčica se naglo okrenula. Osmeh joj je preobrazio lice.

„Isla!“

„Ko ti je bio učitelj?“ upitala je umesto pozdrava. „Da li je još živ?“

Cinder ju je čudno pogledala.

„Učitelj?“ Pogledala je prema Maren, koja se pažljivo spuštala niz jedan od oboda kratera. Maren je samo slegnula ramenom.

„Ko te je naučio da ovako vladaš moći?“ Isla je odmahнула glavom u neverici.

„Rečeno mi je da više nema Starling majstora. Koliko vas ima koji mogu da vladaju moći poput tebe? Morala si da počneš da treniraš pre nego što si naučila da hodaš! Mora da vežbaš svakog trenutka.“

Cinder se nasmejala.

„Ne, ne baš.“ Slegnula je ramenima. „Samo mi dobro ide, valjda.“

Valjda?

Isla je pogledala Maren, koja je delovala oprezno. Zakoračila je na suprotnu stranu kratera, podalje od Cinder, a Isla ju je sledila.

„Kada je imala dve godine, čula sam je kako se smeje u sobi u kojoj je bila sama. Ušla sam i zatekla je kako se igra savršenom kuglom iskri. Sama ju je stvorila.“

Isla je skupila obrve.

„Ali to... to ne bi trebalo da bude moguće, zar ne? Da neko ko nije vladar bude toliko moćan?“

„Svakako je neobično. Ona je najbolja koja vlada moći na ostrvu.“ Spustila je glas. „I ona je jedini razlog zbog kog je iko od nas preživeo požar koji je uništio naše domove.“

Cinder se smejala dok je od iskri stvarala životinju s krunom od rogova. Životinja je skakutala na zadnjim nogama i kružila oko nje.

Isla je sada shvatala.

„Zato joj nikada nisi dozvolila da ode“, rekla je. „Ne želiš da iko drugi sazna za nju.“

Maren je klimnula.

„Ona mi je više sestra nego rođaka. Porodične veze su retkost među Starlinzima. Ona je moja odgovornost. Ona mi je sve.“

Cinder je dojurila, pokrenuta Starling energijom koja je izbijala iz oba njena dlana.

„Sad ti, Isla! Krater je tako običan i dosadan. Oslikaj ga cvećem!“

Maren ju je pogledala.

„Ona je naša vladarka, Cinder. Ne naređuj joj.“

„U redu je“, rekla je Isla uz osmeh.

Podigla je ruku i cveće je procvetalo širom tla.

„Prelepo! Napravi sad neku zver! Napravi jednu kao ja, ali od biljaka i grančica i svega toga!“

Izraz njenog lica samo se malo promenio.

„Ja... ja ne mislim da mogu, Cinder.“

Cinder se namrštila.

„Zašto ne?“

„Tek sada učim da vladam moći. Nisam majstor. Još ne.“

Cinder je nakrivila glavu, a tamna kosa joj je pala preko čela.

„Ti ne možeš potpuno da vladaš moći?“ Pojavila se mala bora između njenih obrva. „Ali... tako je lako.“

„Cinder.“

„Pogotovo za vladarku. Zar ne?“

„Cinder.“

„A imaš je toliko mnogo, ti—“

„Cinder!“ Maren ju je uhvatila za ruku i povelala dalje. „Dosta. I dosta s ovim“, rekla je.

Isla je stekla utisak da je Maren ograničila Cinder da svoju moć koristi samo u određenim vremenskim periodima i unutar granica ovog kratera.

„Maren“, rekla je Isla, zakoračivši napred dok je Cinder skupljala svoje stvari. Glas joj je bio tih. „Potrebna nam je da obezbedi energiju za štit.“

A možda i, pomisli Isla, da pretvara rudu u neophodan metal, ako Zed i Calder uspeju da je izvuku.

Maren je oprezno pogledala čas Cinder, čas Islu.

„Veći deo Mainlanda pokrićemo trnjem i močvarnim peskom, ali energetski zidovi biće ključni za ograničavanje mesta na kojima Nightshade može da napadne.“

Maren je zatvorila oči.

„Obećavaš da će ostati anonimno?“

„Dajem ti svoju reč. Moći će da doprinese svom delu štita, a da niko drugi ne bude u blizini.“

„U redu“, rekla je Maren.

Zatim je oštrim tonom pozvala Cinder.

„Odlazimo.“

Dok su je odvodili, Cinder se osvrnula preko ramena i nasmešila. Pokretom svoje majušne ruke poslala je prema Isli roj iskri koje su padale s neba poput šljokica.

...

Isla je pred spavanje ispričala Oro o Cinder. Šetala je po sobi, mašući rukama i pokušavajući da mu pokaže šta je devojčica uradila.

„Šta ti misliš o tome?“ upitala je kada je završila i okrenula se prema njemu.

„Mislim da Cinder zvuči kao veoma posebno dete.“

„Da li je takve dece već bilo?“ upitala je.

„Nekoliko, tokom vekova. Čak je bilo i onih koji nisu bili vladari, a rođeni su sa darom za vladanje moći. Nažalost, njihove priče često završavaju tragedijom. Maren s pravom drži Cinder skrivenu.“

Isla se namrštila.

„Ali ti si kralj. Zar ne bi mogao da je zaštitish?“

„Mogao bih da naredim vojsci da je neprestano čuva. Mogao bih da naredim da je dovedu ovde, u zamak. Da li bi to želela?“

„Ne“, rekla je.

Cinderin život delovao je teško, ali je na mnogo načina bila slobodna. Zamak ili legija samo bi postali još deblji zidovi njenog zatvora.

Zakoračila je prema krevetu, iscrpljena, kada joj je odjednom vid zamračio. Udovi su joj utrnuti — telo joj se presavilo. Pre nego što je udarila o pod, našla se u Oroovom naručju. Fizički ju je okruživala toplina.

Ali mentalno, osećala je samo hladnoću.

Ponovo je imala viziju, jasniju nego ikada.

Mrak je padao s neba, noć isečena na komade. Pritiskao joj je kožu, zadržavao se na trepavicama. Zavijanje. Drekovi.

Vrisci. Ljudi koji su umirali svuda oko nje.

Kroz sve to videla je Grima. Tama je dodirivala sve osim njega.

On je bio njen izvor.

Gledao je u nju. Nije gledao ljude koji su umirali oko njega. Samo je gledao pravo u nju i prilazio joj s takvom usredsređenošću da ju je presekla poput sečiva.

Beži, rekao je glas u njenoj glavi. Odlazi. Spasi sebe.

Nije mogla. Ili nije htela.

Ostala je tamo dok joj je tama razdvojila usne i naterala je da je proguta.

Osetila je ukus smrti na korenu jezika.

A onda i u grudima.

Nešto nije bilo u redu.

Nešto je bilo veoma pogrešno.

Isla je pokušala da se odupre, ali nije vredelo. U viziji su joj organi počeli da otkazuju, jedan po jedan.

Osećala je kako svaki deo njenog tela vene.

Osećala je kako umire.

Oro ju je držao u naručju. Očigledno je vrištala.

Suze su joj gušile reči dok je pokušavala da mu objasni šta je videla. Njena vizija, ali nešto više. Sada je bila jasnija. Duža. Ranije je videla samo Grimovu tamu i uništenje.

Sada je znala kako se završava.

„On me ubija“, rekla je. „U budućnosti, on me ubija.“

Vrelina je gotovo zapalila sobu. Orova usna se podigla, otkrivajući zube. Nikada ga nije videla ubilačkije raspoloženog nego sada.

„Onda ćemo ga mi prvi ubiti.“

Oči su joj se prevrnule unazad dok je utonula u još jedno sećanje.

PRE

Poppy i Terra su zapečatile labavi prozorski okno u njenoj sobi. Morala je da im ispriča čitavu izmišljenu priču kako bi objasnila uganuće članka. Satima joj je Terra vikala kako je bila nepromišljena.

Poppy joj je umotala članak u lekovitu koru, a Terra ju je za kaznu još strože trenirala, birajući vežbe pri kojima nije morala da se oslanja na noge. Trebalo joj je deset dana da ponovo počne gotovo normalno da hoda. Pitala se da li će Grim potražiti mač bez nje, ali sačekao je dok se gotovo potpuno nije oporavila.

Znala je da to nije uradio iz dobrote. Čekao je zato što mu je bila potrebna. Bila je ključna za njegovu potragu. Samo je još morala da shvati kakvu je ulogu imala u njegovom planu.

Grim se pojavio u njenoj sobi. Obuzdavao je svoje moći. Senke koje su mu obično isticale iz stopala sada su nestale. Kruna i plašt su mu takođe nedostajali. Možda nije nosio obeležja svog položaja vladara, ali je i dalje bio nesumnjivo zastrašujuć.

Kovač im je rekao da je mač ukraden, a prema Grimovim rečima, na njegovoj teritoriji postojala je ozloglašena grupa lopova. Imali su bazu na drugom kraju Nightshadea. Bez reči ju je uhvatio za ruku.

Prebacili su se na ivicu ribarskog gradića. Vazduh je bio težak od soli i mirisa trulog ulova. Ulice su bile prazne. Sve zavese navučene. Naravno, bila je noć—

Isla se ukočila. Panika joj je stegnula grudi.

„Tvoja kletva“, izustila je. Pokazala je na mesec kao budala, a zatim na njega. „Ti ne možeš—“

Grim je imao izraz lica kao da mu je dosadno.

„Da izlazim noću?“

Klimnula je.

„To neće biti problem.“

Zatim se ponovo okrenuo.

Neće biti problem?

„Čak ni ti nisi dovoljno moćan da pobegneš od kletvi.“

Uz uzdah koji je jasno pokazivao koliko ga nervira njeno insistiranje na razgovoru, rekao je:

„Ne“, priznao je. „Ali neko drugi jeste bio. I napravio mi je ovo.“

Uhvatila se za nešto ispod okovratnika svoje košulje, neku vrstu amajlije, a zatim odmah skrenula pažnju s nje.

To nimalo nije zadovoljilo njenu radoznalost niti ublažilo njenu zbunjenost. Kako je moguće da obična nit omogućava Grimu da bude imun na sopstvenu kletvu? Nije imalo nikakvog smisla. Trebalo je da bude nemoguće—

„Iako mi godi tvoja briga za moje dobro“, rekao je najnadmenijim tonom koji je Isla mogla da zamisli, „usredsredi se na pronalaženje mača. Ne na mene.“

Zaćutala je, ali je nastavila da razmišlja o amajliji. Zašto nije napravio jednu za svakog Nightshadea? Da li je bila retka? Da li je želeo da njegov narod ostane proklet?

Mali čamac s veslima plutao je na pristaništu, čekajući ih. Grim nije mogao da ih prebaci direktno do lopova, jer bi mač, ako se tamo nalazi, mogao da oseti njegovu moć. Isla je pitala da li može da upotrebi svoj zvezdani štapič, ali on je rekao da ne može.

Pokušala je da uzme jedno od vesala, ali joj ga je on istrgao iz ruke.

Sela je iza njega i posmatrala mu leđa dok su mu se mišići pokretali pri svakom zaveslaju. Taj prizor je trebalo da joj se gadi.

Volela bi da joj se gadi.

Do ostrva je bilo kilometrima. Njegovo veslanje nije ni najmanje slabilo.

„Iznenadujuće je“, rekla je, zureći u njega.

Okean oko njih bio je crn poput mastila. Mesec je bio tek bleđi srp.

Mislila je da će je ignorisati, ali je posle nekoliko minuta, iznerviranim glasom, rekao:

„Šta je, zaboga, toliko iznenadujuće?“

Bio je okrenut na suprotnu stranu. Nije mogla da mu vidi izraz lica, a možda ju je upravo to učinilo smelijom.

„Tvoj dar je prebacivanje. Možeš da odeš bilo gde, a da ne mrdneš ni prstom. A ipak... brzo se penješ. Dobro veslaš. Mišićav si.“

„Zagledaš li moje telo, Hearteater?“ upitao je.

Isli su obrazi planuli. Odjednom je bila veoma zahvalna što nisu bili okrenuti jedno prema drugom.

„Samo u tvojim snovima“, odgovorila je.

Uzdisao je.

„Postoji li pitanje?“

„Da. Prošlo je stotine godina od poslednjeg rata. Možeš da se prebaciš bilo gde uz pola misli. Zašto onda održavaš svoju... fizičku spremnost? Zašto... kada imaš toliko moći?“

„Nikada se nisam oslanjao isključivo na svoje moći“, rekao je. „Čovekova snaga određuje se onim što je ispod njih.“

Okrenuo se prema njoj, s usnama iskrivljenim u gađenju.

„A samo budala čeka da počne da se priprema za rat tek kada rat bude objavljen.“

Posle toga je ćutala sve dok čamac grubo nije udario o šljunkovitu obalu ostrva.

Okrenuo se prema njoj.

„Neću te spasiti“, upozorio ju je. „Ako izbor bude između tebe i mača, odluka neće biti teška. Naći ću način da ga uzmem bez tebe.“

„Svesna sam toga“, rekla je kroz stisnute zube.

„Dobro.“

Baza lopova bila je visoka građevina s dugim, pravougaonim prozorima, prekrivenim debelim zavesama, što im je znatno olakšalo prilazak.

Prvi prozor do kojeg su stigli bio je otključan i nečuvan. Grim ga je otvorio odozdo i provukli su se unutra bez problema. Isla je pretpostavila da se lopovi nisu plašili da bi neki Nightshade mogao da poseti njihovo ostrvo noću.

Ko bi uopšte mogao?

Unutra je vladala potpuna tišina.

„Pretražicu gornje spratove“, rekao je Grim.

Prošao je pored nje i ostavio je samu.

Soba je bila potpuno neupadljiva. Sudeći po svemu, služila je samo za skladištenje zaliha. Skinula je poklopac s jednog bureta i pronašla neku vrstu alkohola.

Pre nego što je izašla, oslušnula je.

Ni u hodniku nije bilo nikakvog zvuka.

Možda su lopovi spavali?

Kradom se kretala prizemljem, prelazeći iz sobe u sobu. Jedna je izgledala kao kuhinja. U drugoj je bilo nekoliko stolova. Zidovi su bili od kamena. Vetar je zviždao kroz velike pukotine. Bilo je ledeno.

Isla je naposletku stigla do hodnika čiji su zidovi bili niz prozora. Pažljivo je odmakla deo jedne zavese.

More je hučalo u blizini. Tanki srp meseca obasjavao je vodu. Videla je njegov odraz u talasima.

Vratila je zavesu na mesto, a zatim krenula unazad, diveći se visokom plafonu i pitajući se da li je Grim pri kraju s pretragom gornjih spratova.

Nije ih ni čula kako joj prilaze pre nego što joj je sečivo već bilo prislonjeno uz grlo.

„Baš me zanima koliko bi ti vredela“, rekao je glas kraj njenog uha.

Trening je nadjačao paniku.

U trenu mu je zgrabila obe ruke i povukla ih, stvarajući malo prostora između sečiva i svog vrata. Podigla je rame, provukla se ispod njegovih ruku, i dalje čvrsto držeći njegove zglobove, okrenula se uz njega — i zabola mu sopstveni bodež u telo, iznova i iznova i iznova.

Terra ju je vežbala upravo za ovakav scenario.

Čovek se srušio na pod. Izgledao je iznenađeno kada je video krv kako se skuplja pored njega. Još je bio živ, samo u šoku.

Ona sebi nije mogla da priušti šok.

Zakoračila je, a na nju su nasrnula još dva Nightshadea.

Posegnula je za svojim sečivom, a oni su posegnuli za svojim.

Napali su prvi.

Isla je izbegavala udarce prvog čoveka dok je čelik odjekivao prostorijom.

Doći će ih još.

To je znala.

Gde je bio Grim? Da li je već pretražio spratove? Da li je naišao na sopstveni problem?

Setila se njegovih reči.

Neće je spasiti.

Morala je sama da se spase.

Sledeći čovek je napao, a Isla je jurila da se odbrani s obe strane. Znoj joj je klizio niz slepoočnicu. Nikada se ranije nije borila ovako. Trening je bio jedno... prava borba nešto sasvim drugo.

Jedan od Nightshadea zamahnuo je prema njenoj glavi i jedva je promašio.

Prstima je napipala bočnu stranu pantalona i uvukla ruku u posebno dizajnirane džepove u kojima su se nalazili bacački noževi. Nije to bila njena dominantna ruka, ali Terra se postarala da bude podjednako vešta i levom i desnom.

Stisnula je noževe između prstiju i bacila ih prema jednom od muškaraca upravo kada je krenuo da zada još jedan udarac.

Jedan mu se zabio nasred grudi.

Drugi nasred grla.

Kratko je pogledao nadole, a zatim pao napred, slučajno se nabovši na sopstveni mač.

Mučnina joj se zakotrljala stomakom.

Upravo je, koliko je znala, prvi put ubila nekoga...

Da li je trebalo da oseća krivicu?

Napao ju je.

Ali ona je upala u njegov dom...

Udarac je došao niotkuda.

Drugi čovek ju je drškom svog sečiva udario u slepoočnicu i ona se istog časa srušila na pod. U ušima joj je zujalo. Krv joj je curila niz slepoočnicu.

Mogao je da je ubije, ali nije.

Što je značilo da je smišljao druge načine da je iskoristi.

Ljutnja i strah učinili su joj disanje isprekidanim.

Prilikom pada ispustila je mač.

Nightshade joj je prišao. Nogom je odgurnuo njeno oružje van domašaja, a metal je zazveketao po mermernom podu.

Nasmešio se dok joj je prilazio.

Pogled mu je klizio niz njeno telo na način od kog je poželela da povrati.
„Mislim da ću te zadržati za sebe“, rekao je. „Volim ih kada se malo opiru.“
Grim.
Gde je bio?
Da li dolazi?
Čovek je zakoračio napred. Iz ovog ugla, iza njega se kroz prozor videla zavesa.
Cerio se dok joj se približavao.
Želeo je da bude bliže.
Želeo je da priljubi telo uz njeno.
Odlučila je da mu pruži upravo ono što je želeo.
Pre nego što je stigla da se predomisli, Isla je skočila na noge i svom snagom se zalepila u njega uz krik. Njegovo sečivo joj je pri tom zaseklo ruku.
On se zbunjeno ukočio.
Isla je gurnula najjače što je mogla—
I oboje su se sručili kroz prozor.
Zavesa se otkinula.
Staklo se razbilo.
Čovek je vrisnuo možda pola sekunde pre nego što mu se celo telo pod njom pretvorilo u pepeo.
Isla je zapanjeno udahнула i slučajno udahнула i deo pepela.
Ostatak joj se zalepio za krv na rukama i licu.
Stajala je na nogama koje su se tresle, sva prekrivena ostacima čoveka.
Veoma polako se okrenula.
Grim je stajao u hodniku i gledao je kroz ono što je ostalo od prozora.
Sagnula se i povratila.
Grim ju je samo posmatrao dok je prolazila kroz otvor u zidu.
Uzela je jednu od drugih zavesa i pokušala da obriše pepeo sa sebe.
„Jesi li ga pronašao?“ upitala je pre nego što je ponovo povratila.
„Ne“, rekao je. „Ali pronašao sam njega.“
Tada je primetila Nightshadea na podu, vezanog i začepljenih usta.
„Tri puta sam te pitao za mač“, rekao je Grim. „Detaljno sam ga opisao. Znaš na šta mislim. Sada, poslednji put. Gde je? Da li je ovde?“
Povukao je tkaninu s muškarčevih usta.
Nightshade je ispustio zvuk nalik jecaju i odmahnuo glavom.
Grim je uzdahnuo.
„Zaista nisam želeo da uprljam svoj mač“, rekao je.

A onda je odsekao čoveku šaku.

Nightshade je vrisnuo iz sveg glasa.

Isla je gledala kako se njegova šaka grči na podu i osetila kako će ponovo povratiti.

„Sada je već prljav“, rekao je Grim, mršteći se dok je gledao svoj mač. „Slede ti udovi.“

Podigao je sečivo, a čovek je rekao:

„Čekaj. Čekaj.“

Drhtao je.

„Ako ti kažem, hoćeš li me pustiti?“

Grim je razmislio.

Klimnuo je.

„Kunješ li se?“

„Kunemo se“, rekla je Isla, pogledavši njegovu povredu. Morao je uskoro da zaustavi krvarenje spaljivanjem rane ili će iskrvariti pred njima.

Čovek je progutao knedlu. Reči su mu izašle jedva kao šapat.

„Nije bio ovde decenijama. Ukrali smo ga, ali jedan od nas je krenuo svojim putem. Uzeo je mač i izgubio ga od nekog drugog. Samo on sada zna gde je.“

„Gde možemo da ga nađemo?“ zahtevao je Grim.

„Zove se Viktor. Viđen je u blizini Creetan's Craga.“

„Kako ćemo znati da je to on?“ upitala je Isla.

Čovek je ispustio hrapav zvuk. Pritiskao je ranu uz telo pokušavajući da zaustavi krvarenje. Krv je bila svuda.

„Ima... ima zmiju. Svuda je vodi sa sobom.“

Zmiju?

„Hvala ti što si bio toliko od pomoći“, rekao je Grim, zvučeći iskreno zahvalno.

A onda je prerezao čoveku grlo.

Isla je zapanjeno udahnula. Gledala je kako se čovek guši sopstvenom krvlju pre nego što se srušio na pod.

„Obećao si“, rekla je, okrenuvši se prema njemu.

Grim ju je namršteno pogledao.

„Ne, Hearteater“, rekao je. „Ti si obećala.“

Suze su joj zasijale u uglovima očiju. Skliznule su joj niz obraze.

Pogledao ju je s gađenjem.

„Nemoj mi reći da plačeš zbog smrti tog ološa.“

„Ološa?“ upitala je, zaprepašćeno. „On je jedan od tvojih ljudi.“

„Ne govori o mom narodu kada ne znaš ni prvu stvar o svom. Zaključan u sobi sa prefarbanim staklima...” Grim je pokazao zube. „Bio je lopov i prodavao je mnogo više od običnih retkih predmeta“, rekao je. „Zaslužio je da umre i bilo mi je drago što sam baš ja taj koji će mu okončati život.“

Isla je progutala knedlu.

Okrenula se prema drugom mrtvom telu u sobi.

Zatim prema čoveku kojeg je ubola u bok njegovim sopstvenim bodežom.

I on je sada bio mrtav.

A onda je pogledala čoveka koji više nije bio ništa osim pepela...

Jecaj joj je zaparao grlo.

„Ja... ja nikada nisam...”

Grim je samo gledao odozgo.

Izraz mu ni najmanje nije omekšao zbog njenih suza.

Posmatrao ju je kako plače još nekoliko sekundi, a onda rekao:

„Biće lakše.“

Zatim ju je uhvatio za ruku i prebacio ih nazad u njenu sobu.

Morala je da zatvori oči zbog iznenadnog naleta mučnine.

Nije želela ponovo da povрати.

Nije želela da razmišlja o onome što je upravo uradila—

„Za dve nedelje je proslava na Creetan’s Cragu“, rekao je.

„Tada ću se vratiti.“

Oči su joj još bile zatvorene kada je otišao.

NE UMIRATI DANAS

Ishod bitke nije bio unapred određen — to je oracle rekla. To su bile reči za koje se Isla grčevito držala dok joj se sopstvena smrt iznova i iznova odvijala u mislima, a ona posmatrala Oroa kako besni pred trezorom.

Pokušao je da iskoristi njenu moć da otvori vrata, ali ona su ostala zatvorena.

„Oro“, konačno je rekla, položivši ruku na njegova napeta leđa.

Tek tada je stao.

Privukao ju je u naručje i rekao:

„On te neće ubiti. Rastrgnuću ga na komade pre nego što ti ikada nanese zlo.“

Pod se, činilo se, zatresao od njegovog obećanja.

Nikada ga nije videla tako rastrojenog, tako...

Uplašenog.

I ona se plašila.

„Moram da znam. Ti i ja... mi imamo vezu ljubavi. Da li to znači da, ako umrem... možeš da preuzmeš moje moći? Možeš li da spaseš Starlinge i Wildlinge?“

Orove oči sevnuše od straha.

„Nećeš umreti, Isla. Ali da. Trebalo bi da mogu.“

Olakšanje joj se sigurno videlo na licu, jer je Oro postao još uznemireniji.

Položila je šake s obe strane njegovog lica.

„Nećeš me izgubiti“, rekla je. „Neću umreti.“

Pobrinuće se da održi to obećanje.

Što je značilo da su morali da se postaraju da pobede u ratu.

„Idem da vidim Vinderlande sa Enya“, rekla je. „I moraš da budeš u redu s tim.“

Sunling ju je sada čekala. Odmah su kretale.

Još više straha i bola ukrutilo se u Oroovim očima i Isla ga je razumela, zaista jeste. Da je on spremao nešto nepromišljeno, osećala bi isto.

Tada je pomislila na svoje staratelje i na Cleo s njenim sinom.

Bilo je moguće voleti nekoga previše. Bilo je moguće ljubav pretvoriti u zatvor.

Konačno je klimnuo.

„U pravu si“, rekao je.

Odveo ju je do Enya, koja ih je čekala s druge strane šume Mainlanda.

Pre nego što su otišle, položio je ruku na njenu nadlakticu. Iz njegovog dodira izbile su iskre koje su svetlucale i prekrile celo njeno telo od vrata naniže.

Oblikovale su se uz nju, pripijene uz telo poput odeće. Osim blagih iskričavih odsjaja, bile su gotovo nevidljive.

„To je Starling štit“, rekao je. „Poput onog koji stvaraš za bitku, samo manji. Možeš li da ga preuzmeš?“

Usredsredila se na energiju. Udahnula je i izdahnula.

Polako je, pod njenom kontrolom, energija kliznula niz njene prste i prošla ispod kože. Održavanje štita zahtevalo je napor, ali bila je zahvalna zbog njegove zaštite.

„Nije neuništiv“, rekao je Oro, „ali zaustaviće strelu.“

„Hvala ti“, rekla je, pre nego što se podigla na prste i poljubila ga.

U početku je poljubac bio nežan, ali onda ju je Oro zgrabio kao da se plašio da neće moći da održi obećanje, kao da bi svakog časa mogla da nestane.

Prsti su mu prošli kroz njenu kosu na potiljku, nagnuvši joj glavu kako bi pronašao bolji ugao. Druga ruka mu se obavila oko njenog struka i osetila je kako štit na tom mestu zatreperi.

Privukla ga je bliže.

Enya je pročistila grlo i Isla se naglo odvojila od njega.

Sunling je odmahнула glavom gledajući ih, dok je Isla izvukla svoj splet zvezda i prebacila njih dve do ljudi koji su joj prepolovili srce.

...

Vetar joj je zavijao u ušima. Obrazi su joj utrnuti. Vazduh je bio beo, prekriven tankim slojem snega.

Stajale su na ravnom tlu, ali borba protiv naleta snežne oluje činila je svaki korak napred teškim kao uspon uz planinu.

„Kakvo šarmantno mesto za život“, odbrusila je Enya, pre nego što joj je telo prekrila crvenkasto-zlatna svetlost.

Obavila ju je poput Islinog Starling štita, a zatim se proširila i dalje, zagrevajući vazduh oko njih sve dok Isla ponovo nije osetila nos.

„Bolje, zar ne?“ upitala je.

Sneg ispod Sunlinginih cipela se topio i šištao.

Isla je pretražila prazan horizont.

Nekoliko čudovišnih planina uzdizalo se u daljini, prekrivenih ostrim pločama leda koje su izgledale poput krljušti.

„Ne znam kako su ovde preživeli“, rekla je.

Setila se kada je s Oroom došla na teritoriju Vinderlanda, tokom potrage za srcem. Bilo je teško zamisliti, ali tada je bilo još hladnije.

Otkako su Moonlinzi otišli, Moon Isle je postajao sve topliji.

„Jesi li... jesi li uplašena?“ upitala je Isla, pitajući se da li zvuči kao budala.

Enya ju je samo pogledala iskosa.

„Ne. Ni najmanje.“

„Zašto ne?“ rekla je Isla. „Vinderlandi su ratnici. Videla sam koliko se dobro bore“ — upravo zato su im očajnički bili potrebni u bici — „ne ubijaju samo svoje neprijatelje... oni ih jedu.“

I to ne zbog kletve.

Jednostavno iz zadovoljstva.

Enya ju je dugo posmatrala.

„Reći ću ti nešto što znaju samo Oro, Cal i Zed.“

Isla je trepnula.

Iznenadilo ju je što bi joj Enya rekla bilo šta lično. Nisu bile baš prijateljice. Od samog početka bilo je jasno da je Enya poput štita oko Oroa, spremna da ga zaštititi po svaku cenu. Njena odanost pripadala je njemu, a ne njoj.

Čekala je.

„Tačno znam kada ću umreti“, rekla je Enya.

Isla je stala i istog trenutka je oblila hladnoća, sada izvan kupole toplote koju je Enya stvorila.

Pomislila je na svoju viziju.

Na sopstvenu smrt.

„Šta? Kako... kako možeš da znaš?“

Enya joj je pokazala da nastavi da hoda, pa je Isla to i učinila.

„Na dan kada sam rođena, jedan Moonling je pozvao moju majku. Oracle je želela da je vidi. Već neko vreme nije imala viziju, pa se to smatralo važnim. Majka ju je posetila, držeći mene u naručju. Oracle joj je rekla da je videla moju smrt.“

Isla je shvatila da imaju više toga zajedničkog nego što je mislila.

Na trenutak se zapitala da li bi trebalo da kaže Enyi za svoju viziju. Ko bi drugi mogao da je razume?

Na kraju je rekla samo:

„To je... užasno.“

Enya je slegnula ramenom.

Komadići snega padali su iznad njih i topili se nekoliko centimetara dalje, kapljući im po glavama.

„Većina majki bi verovatno tako mislila, ali moja nije bila takva. Rekla je: ‘Dobro, hoćeš li mi onda reći?’ Oracle joj jeste rekla. Kada sam bila dovoljno odrasla da razumem, majka mi je dala izbor. Da znam kako i kada ću umreti... ili da ne znam. Rečeno mi je da sam veoma slična njoj... i već znaš koji sam izbor napravila.“

„Da li Oro zna?“

„Kada ću umreti?“

Isla je klimnula.

„Ne, mada me je nekada neprestano pitao dok smo bili mlađi. Mislim da je želeo da zna kako bi nekako mogao da spreči da se to dogodi. On je poput tebe u tom smislu. Nosi krivicu koja mu čak ni ne pripada.“

Slegnula je ramenom.

„Ja na to gledam kao na dar. Znam kada ću umreti, pa svaki dan do tada mogu da provedem živeći punim plućima. Ti i Oro kao da se izgubite u sopstvenim mislima, razmišljajući o prošlosti, budućnosti... Ja većinu vremena provodim u sadašnjosti.“

Uzdahnula je.

„Razlog zbog kog ti ovo govorim jeste da objasnim zašto se ne plašim. Ni najmanje.“

Upravo kada je izgovorila te reči, na horizontu se pojavila legija Vinderlanda, noseći metalne šlemove s ogromnim kljovama, krzno oko vrata i složene oklope.

U rukama su držali mačeve i sekire duže od njenih udova.

Enya se nonšalantno okrenula prema Isli, namignula i rekla:

„Danas ne umirem.“

...

Kiša strela obrušila se na Islu i odbila od Starling štita koji je svetlucao duž njene kože, pulsirajući od energije.

Bio je potreban svaki atom njene koncentracije da ga održi i trzala se pri svakom udarcu.

Možda strele nisu mogle da probiju njenu kožu, ali bi joj sigurno ostavile modrice.

Pored nje, Enya je stvorila zid vatre, spaljujući strele pre nego što su stigle do Isle.

Pokreti su joj bili glatki, gotovo nehajni, dok je topila sav led i sneg oko sebe i pretvarala njihovo oružje u pepeo.

Začuo se ratni poklič i Isla je skočila u stranu kada je sekira poletela pravo prema njenom telu.

Sečivo ju je promašilo za nekoliko centimetara, a onda su ratnici navalili.

Vikali su reči koje nije razumela i pojurili napred, krećući se iznenađujuće brzo uprkos teškim oklopima koje su nosili.

Debelo krzno virilo je kroz otvore na metalu.

„Crvena kosa!“ povikao je jedan od njih, zureći u Enyu. „Bićeš divan gulaš. Hrskav i pikantan.“

Nasmešio se, otkrivajući zube naoštrene u šiljke — savršene za kidanje mesa.

„A ti ćeš biti divna gomila pepela“, odgovorila je Enya, dok je iz nje provalila vatra i zapalila mu bradu.

Čovek je vrisnuo kada mu je vatra zahvatila i ostatak tela.

Otkotrljao se po snegu.

Mač je poleteo prema Islinom vratu.

Sagnula se, a zatim udarila čoveka u slepoočnicu i oborila ga u nesvest.

Ovi ratnici su im bili potrebni — mrtvi im ne bi vredeli ničemu u bici.

Dosta.

Raširila je ruke u stranu i drveće je izniklo iz beživotne zemlje, probijajući led.

Vinderlandi su se ukočili.

Ako je ranije nisu prepoznali, sada su je svakako prepoznali.

Jedan visok, krupan muškarac istupio je napred, dok mu je oklop zveketao pri svakom koraku.

Skinuo je šlem s rogovima i otkrio oštro lice preko kojeg se pružao kosi ožiljak.

„Kako se usuđuješ da dođeš ovde nakon što si pobila toliko nas?“

Isla je pokazala zube.

„Vi ste umalo ubili mene. Pokušali ste da me pojedete. Proboli ste mi srce strelom.“

Oči su mu se suzile.

„A ipak si ovde. Misliš li da ćeš i treći put imati toliko sreće da izbegneš smrt?“

Umalo se nasmešila.

Izbeći smrt.

Upravo je to pokušavala.

„Uz vašu pomoć, nadam se da hoću“, rekla je.

Čovek se nasmejao. Smeh mu je bio promukao i od njega joj se koža naježila.

Ostali su mu se pridružili, a njihov smeh odjekivao je u šlemovima.

„Pre ćemo umreti nego što ćemo pomoći bilo kome od vas.“

„Onda ćete ionako umreti“, rekla je, zakoračivši napred. „Nightshade dolazi da uništi Lightlark. Neće ostati ništa. Svaki njegov pedalj biće opustošen. Svi će stradati, uključujući i vas.“

Čovekove oči su se suzile.

„Lightlark je preživeo hiljade godina, nekoliko ratova—“

„Ne ovakav“, rekla je. „Ja znam budućnost i ona donosi uništenje.“

„Oracle—“

„Ona kaže da je sudbina Lightlarka na ivici. Svi moraju da ga zaštite.“

Isla je prezrivo iskrivila usne.

„Mrzim vas“, rekla je. „A vi mrzite mene. Ali imamo zajedničkog neprijatelja, a to je svako ko bi uništio Lightlark. Sigurna sam da ste primetili da je Moonling otišao.“

Klimnuo je.

„Pridružili su se Nightshadeu.“

Ratnici iza njega počeli su da razgovaraju među sobom.

„Potrebni ste nam“, rekla je Isla. „Potreban nam je svaki ratnik na ovom ostrvu da ga brani. Recite da ćete se boriti uz nas. Ako možemo da sklopimo mir, onda postoji nada za budućnost Lightlarka.“

Čovek je razmišljao.

Isla je čekala.

Konačno je ponovo stavio šlem i rekao:

„Ne.“

Zatim je stegao bojnu sekiru i zamahnuo prema njenoj glavi.

Koncentracija joj je popustila; štit je nestao.

Vreme je, činilo se, usporilo dok je posmatrala kako sekira leti prema njenom licu.

Ruka joj se instinktivno podigla da se zaštiti, prsti udaljeni tek pola inča od metala.

U mislima je znala, logično, da će joj ruka biti presečena napola i da će se sekira zabiti u njen mozak.

Umreće.

Ali to se nije dogodilo.

U trenutku kada je Isla dodirnula sečivo, sekira se pretvorila u pepeo.

PRE

Isla je odbrojavala dane do svoje posete Creetan's Cragu. Često bi ostajala budna i posle ponoći, za slučaj da se Grim pojavi. Možda bi došlo do promene njihovog plana, možda bi imali neko drugo mesto na koje bi mogli da odu.

Ali on se nikada nije pojavio.

Počela je da prevrće njihov poslednji razgovor po mislima.

Ne govori o mom narodu kada o sopstvenom ne znaš ni prvu stvar.

Bio je u pravu. Sve što je Isla znala o Wildlingsima saznala je od Terre i Poppy. Pripadnici njenog naroda bili su joj stranci. Viđala ih je samo tokom ceremonija.

Te noći, toliko kasno da je bila sigurna da Poppy i Terra spavaju, zgrabila je svoj zvezdani štapič i prebacila se na drugu stranu Wildling nove zemlje.

Ranije se nikada ne bi usudila na to. Cena ako bi je uhvatili bila je previsoka.

Te noći samo je želela da ih vidi. Da ih razume.

Jednom je već bila u jednom od sela, tokom kratke, strogo nadgledane posete. Tamo je i otišla.

Šuma joj je grebala kožu dok je sletala, kao da je namerno pokušavala da na njoj ostavi trag. Ostala je na njenom obodu, posmatrajući selo. Odavde je mogla da vidi zadnje strane kuća. Bile su pohabane i nagingale se jedna uz drugu poput grupe starih prijatelja.

Nešto u njoj je gorelo. Njena jedina prijateljica bila je Celeste, koja je trenutno bila ljuta na nju. Otkako je Isla počela da radi s Grimom, njene posete postale su sve ređe. Celeste je to primetila. Isla je, naravno, izmišljala izgovore.

Laži.

Sa svakom novom koju bi izgovorila, bilo joj je sve lakše da laže. Baš kao što je Grim rekao za ubijanje.

Ispred nje je gorelo svetlo. Neko je bio budan. Isla se zapitala da li bi mogla da se provuče oko ivica sela, samo da načuje neki razgovor. Samo da posmatra. Pitala se da li bi možda mogla da se stopi s njima. Možda je ne bi prepoznali. Haljina koju je nosila nije bila raskošna. Jedini put kada su je mogli videti bio je u punoj svečanoj odeći, kada se jedva mogla nazvati osobom ispod tolikog mnoštva cvetnih latica.

Samo jedan korak iz šume. Samo nekoliko minuta hodanja po selu.

Ne bi škodilo, zar ne?

Bila je nadomak toga da zakorači iz šume kada je odluka doneta umesto nje.

„Sada“, čula je i okrenula se upravo na vreme da ugleda dršku mača pre nego što ju je udarila u čelo.

Kada je Isla otvorila oči, bila je vezana. Ruke su joj bile svezane iza leđa, pri dnu kičme. Članci su joj bili povezani užetom.

Čuli su se glasovi.

„Ne prepoznajem je. Ti?“

„Ne.“

„Dobro. Uzmi bodež.“

Usledila je pauza.

„Ona je Wildling.“

„Pa? Umiremo od gladi. Nedeljama nije bilo srca.“

Islin vid je još uvek bio zamagljen, ali je brzo došla sebi.

Umiru od gladi.

Nije razumela. Terra i Poppy nisu pomenule nikakvu nestašicu srca. Znala je da njen narod postepeno slabi otkako se ona rodila bez moći, ali bila je pod utiskom da i dalje imaju prilično stabilno snabdevanje.

Žene su izašle iz prostorije u kojoj su je držale i Isla je videla svoju priliku. Pokušala je da se oslobodi okova, ali bili su čvrsto vezani. Kada je izvila leđa, shvatila je da nisu pronašle njen zvezdani štapič. Još uvek je bio uvučen u zadnji deo njenog korseta.

Ispružila je prste koliko god je mogla, bolno uvijajući zglobove, pokušavajući da ga dohvati. Ali između njih je još uvek bilo nekoliko centimetara.

A žene su se vratile.

„Budna je“, rekla je jedna nesigurno. U glasu joj se osećalo kajanje.

„Nije važno“, odgovorila je druga.

Ona koja se dvoumila bila joj je poslednja nada.

„Ne moraš ovo da uradiš“, rekla je Isla ženi. Vid joj je još uvek bio zamagljen od udarca, čelo joj je pulsiralo od bola, ali je uspevala da razazna Wildlingine crte lica. Velike, tamne oči. Mali nos. Duge udove i kosu do struka. „Ja sam Wildling. Molim te.“

Okrenula se prema drugoj ženi, kao da želi da kaže: *Vidiš?* Ali druga joj je jednostavno čvrsto ugurala nešto u usta.

Začep.

Ne.

A onda je izvadila bodež.

Kakva budala.

Trebalo je da iskoristi tih nekoliko reči i kaže im da je njihova vladarka. Tada bi shvatile da će njena smrt ubiti i njih sve. Previše je brinula da ne otkrije svoj identitet—

Prekasno.

Bez mnogo ceremonije, žena joj je rascepila korset po sredini. Zatim je počela da joj zarezuje grudi.

Isla je vrisnula životinjskim krikom koji je uspeo da prođe čak i kroz zapušač i izgrebe joj zadnji deo grla poput oštarih noktiju. Gorela je. Bol je bio plamen koji ju je proždirao, izjedajući je iznutra. Osećala je miris sopstvene krvi, dok je Wildling nastavila da zasijeca, kroz kožu i tkivo—

Kada je oštrica prodrila dublje, Isla je neprirodno izvila telo i tada su joj vezani prsti okrnuli zvezdani štapič.

Vrisnula je prema nebesima, pitajući se da li bi njen krik mogao da dopre kroz sve svetove do Grima, iako nije ni znala da li je to moguće.

Obnovljena nadom, nastavila je da se bori protiv užadi koja joj je palila zglobove, sve dok konačno nije uspela da uhvati napravu. Jednom rukom se oslobodila, a zatim je izvukla svoju lokvu iza leđa. Bacila se sa stola i nestala u trenu.

Nije mogla da ode kući.

Terra i Poppy nisu smele da saznaju za ovo. Od ovog bola gotovo da bi bilo nemoguće ćutati.

Jednog trenutka su joj sekli grudi.

Sledećeg je krvarila nasred Grimove sobe.

Stajao je u uglu, bez košulje, očigledno spremajući se za spavanje.

Senke su projurile podom. Izvukao joj je zapušač iz usta i oči su mu se raširile kada je ugledao stanje njenih grudi.

„Izvini. Nisam trebalo da... Nisam—nisam znala gde drugde da odem, nisam mogla kući“, rekla je, a onda su je njegove ruke podigle s poda. „Moji staratelji—ne smeju da saznaju da sam ja—“

Ispustio je zvuk nalik rezanju.

„Ti si budala.“

„Veoma sam svesna toga.“

„Koga večeras ubijam?“

„Šta? Nikoga.“

Pogledao je nadole, prema njoj.

„Ne znam kako si još uvek svesna“, rekao je Grim kao da joj to prebacuje. A onda, gotovo za sebe: „Zašto nećeš da prestaneš da krvariš?“

Preostalo uže oko njenih zglobova pretvorilo se u pepeo.

„Samo mi treba da uradiš jednu stvar za mene“, rekla je. „Zapravo, dve.“

Teško je disala.

„Treba mi da doneseš moj lekoviti eliksir iz moje sobe.“

Opisala mu ga je i on je nestao. Trenutak kasnije vratio se s njim. Drhtavom rukom prosula je tečnost po grudima.

Njen vrisak bi probudio čitav Wildling dvorac.

Tresla se dok je nanosila još eliksira, sve dok koža nije počela polako da izrasta. Ali za bol nije učinio ništa.

Grim joj je ćutke pružio rolnu zavoja. Uzela ju je i obmotala oko sebe, napravivši improvizovani top. Odmah je bio natopljen krvlju, pa je dodala još zavoja. Kada je pogledala preko ramena, videla je da je Nightshade nestao.

To je bilo u redu.

Znala je da mu nije bilo stalo do njene povrede, sve dok je živa.

Vratio se nešto kasnije i gotovo joj gurnuo šolju u ruke.

„Evo. Popij ovo.“

Trznula se kada ju je uzela.

„Lek?“

„Ne. Ovo sadrži šećer koji će te održati budnom. To... pomaže.“

Spustila je pogled i videla da je tećnost tamnosmeđa i gusta.

Da li mi laže?

Približila je nos da je pomiriše.

„Mogu da te ubijem na hiljadu razlićitih načina, Hearteater“, rekao je ravno.

„Trovanje ne bi bilo jedan od njih.“

Istina.

Otpila je gutljaj i bio je u pravu. Bol ju je i dalje proždirao, ali od ovoga se osećala makar malo bolje.

Ćokolada.

Bila je to otopljenja ćokolada i imala je ukus istopljene božanske hrane, sipane u ovu kamenu šolju.

Najbolja stvar koju je ikada probala.

Ćokoladu je u životu imala priliku da proba svega nekoliko puta, od kuvara u Wildling palati tokom posebnih praznika i na Skyling pijaci.

Ali ne ovakvu.

Ne u obliku napitka.

„Dakle, pretpostavljam da voliš ćokoladu.“

„Da“, rekla je glasom koji je zvućao poput graktanja. „Imaš li nešto drugo protiv bolova?“ upitala je oćajno. „Šta je s onom Nightshade supstancom?“

Setila se boćica na noćnoj pijaci. Prodavac je rekao da će ukloniti svaki bol.

„Nightbane?“

Grim se ukoćio.

Glasom od kog se soba sledila, rekao je:

„Nikada nećeš upoznati nightbane.“

„Zašto?“

Zašto se toliko uznemirio zbog toga?

„To je droga.“

„Šta radi?“

Namrštio se.

„Čini te srećnijom nego što si ikada bila i uklanja svu patnju.“

Trepnula je.

„Želim je.“

Uputio joj je prezriv pogled.

„Polako, metodično i efikasno te ubija, sve dok ne umreš s osmehom na licu. Ako se koristi neprekidno, nightbane je smrtna presuda, a svako ko ga uzima to zna.“

Onda ništa.

„Pa zašto ga ljudi uzimaju?“

Grim je slegnuo ramenom.

„Nikada neću razumeti. Pretpostavljam da osećaj zadovoljstva... koliko god kratko trajao... smatraju vrednim toga.“

Isla se pomerila i bol joj je sevnula niz sredinu tela.

„Alkohol. Imaš li... alkohola?“

Nikada ga nije probala, ali pričalo se da pomaže kod bolova.

U sledećem trenutku boca je bila u njenim rukama i otpila je veliki gutljaj.

Odmah se zagrcnula.

Grlo joj je gorelo. Kao da joj tečnost izjeda grlo iznutra. Ispostavilo se da alkohol ima ukus upravo onakav kakav mu je miris.

„Zašto u sobi nemaš ništa osim alkohola protiv bolova?“

„Bol je koristan“, rekao je tiho.

Nije objasnio.

„Trenutno mi baš ne deluje korisno“, promrmljala je.

Grim je pogledao u nju. Oboje ih je, čini se, iznenadilo kada je rekao:

„Kada mi je bilo sedam godina, moj trening se sastojao od toga da me seku i deru sve dok mi na leđima gotovo ne bi ostalo mesa.“

Isli je vilica klonula.

Njen trening je mogao da bude bolan... ali raditi tako nešto detetu?

„To je varvarski.“

Samo je slegnuo ramenom.

„Ovde je to dugo bio običaj. Trebalo je da očvrsne telo i um na vrhuncu njihovog razvoja. Tamo gde sam se obučavao za ratnika... kažnjavali su nas za najmanje prekršaje. Javno. Senke mogu da se pretvore u najoštrij, najtanja sečiva.“

„To je ponižavajuće.“

„Nije bilo. Bila je to prilika da dokažemo da ne reagujemo na bol. Stajati tamo dok te seku i ne pomeriti nijedan mišić na licu... to se smatralo snagom.“

Kada je rekao sledeće, oči mu nisu bile uprte u nju:

„Moj otac bi dolazio da posmatra. Bila mi je čast da mu pokažem da ne reagujem na bol.“

Naborala je nos.

„Znaš koliko užasno to zvuči, zar ne?“

Klimnuo je.

„Zato se to više ne radi. Naš trening je i dalje surov... ali više nije toliko okrutan.“

Isla je progutala knedlu.

Ono što je rekao o kažnjavanju...

„Ali... nemaš ožiljke.“

Imao je samo jedan.

A ona mu ga je dala.

„Imaš Moonling isceliteljku, zar ne? Ili Moonling zalihe za isceljivanje?“

Nije imalo smisla.

„Zašto ti Cleo pomaže?“

Grim ju je samo pogledao.

Posle nekoliko trenutaka rekao je samo:

„Trebalo bi da odeš.“

Osetila je ubod bola i nije znala zašto.

Tražio je od nje da napusti njegove odaje dok je povređena. Zašto ju je to iznenadilo?

Nije mu bilo stalo do nje.

Druga stvar koja joj je bila potrebna od njega.

Isla je pokupila svoj pocepani top s poda i rekla:

„Možeš li... da uništiš ovo? Ne mogu da ga odnesem kući. Sav je u krvi...“

Trenutak kasnije top je bio samo pepeo.

Zgrabila je svoj zvezdani štapič i, bez ijedne reči, prebacila se nazad u svoju sobu.

Usred noći probudila se i umalo vrisnula.

Grim je sedeo preko puta njenog kreveta i posmatrao je.

„Šta ti—“

„Proveravam da ne iskrvariš nasmrt dok spavaš“, promrmljao je.

Isla je pogledala svoje zavoje. Krv je već ponovo probijala kroz njih. Uzela je nekoliko krpa kojima je čistila mačeve i pritisnula ih uz sebe kako ne bi uprljala posteljinu.

Moraće da zamoli Grima da ih uništi pre nego što ode.

„Dobro sam“, rekla je, iako svakako nije bila.

Jedino čemu je mogla da se nada bilo je da će krvarenje prestati do početka treninga.

„Možeš da odeš.“

Grim joj je uputio pogled koji joj je jasno govorio da joj ni na trenutak ne veruje.

Zavalio se u ležaljku koju je odlučio da zauzme. Bila je ukrašena ružama i daleko premala za njega, ali se udobno smestio i ispružio svoje duge noge pred sobom.

„Tvoja smrt bi bila krajnje nezgodna. Ostaću još malo.“

„Nezgodna?“ rekla je podrugljivo.

Nije delovao pogođeno.

„Nezgodna“, ponovio je. „Ti si investicija.“

Glas joj je postao piskav.

„Investicija?“

Nastavio je kao da ništa nije rekla.

„Moje vreme je dragoceno. Imam mnogo posla. Odlučio sam da radim s tobom... da te uklopim u svoj plan. Ti si investicija. Nisi mi od koristi mrtva.“

Zurila je u njega.

Dobro.

Neka ostane.

Ako želi da je posmatra dok spava, to je njegova odluka.

Izdržala je tako deset minuta, nadajući se da će je san ponovo pronaći.

Nije.

A jedino što je bilo neprijatnije od toga da on sedi i posmatra je bio bol koji joj je pulsirao u grudima poput drugog otkucaja srca.

Kada se pažljivo uspravila i privukla kolena grudima, shvatila je da je još uvek posmatra.

„Ne mogu da spavam“, rekla je.

Bradu je oslonio na šaku.

„Očigledno.“

Proučavao ju je.

„Da nisi nameravala da zaspiš, pretpostavljam da sam mogao da ti dozvolim da ostaneš u mojoj palati. Da se tamo oporaviš.“

„Mrzim tvoju palatu“, rekla je.

To ga je, čini se, iznenadilo.

„Zašto?“

„Osim činjenice da ti tamo živiš?“

Grim je delovao pomalo zabavljeno.

„Nema boja. Tako je... mračno. Nikada ne bih mogla da živim na takvom mestu.“
Nije rekao ništa.

„Znaš“, rekla je, zureći u svoj stakleni zid. „Moji staratelji su zatvorili moj prozor zbog tebe.“

Podigao je obrvu.

„Bio je... jedan labav okno. Video si ga kada smo se borili. Bio je to jedini način da se iskradem. Morala sam da im kažem za njega da bih objasnila povredu članka.“

„Zar ne možeš da koristiš svoju napravu za prebacivanje da izađeš napolje?“

Pogled joj je pao na pod.

„Ja... užasna sam u putovanju na kratke udaljenosti pomoću nje. A mogu pouzdano da odem samo na mesta na kojima sam već bila.“

Naprava za prebacivanje nastala je iz njegove sopstvene moći, kojom je očigledno potpuno vladao.

Pitala se da li će zbog toga imati još gore mišljenje o njoj nego što ga već ima.

„Žao mi je“, rekao je iznenada.

Oči su joj se istog trenutka ponovo srele s njegovima.

„Zbog prozora.“

Isla je postavila pitanje koje joj je već neko vreme bilo na umu.

„Ako si ti napravio moju napravu, kako je onda dospela u Wildling?“

„Nisam sasvim siguran“, rekao je.

Odjednom ju je jedna misao obuzela, stežući joj i um i grudi.

„Da li si... da li si poznavao moju majku?“

Grim se namrštio.

„Ne. Nisam sreo nijednog Wildlinga od kletvi“, rekao je.

Pa kako je onda njena majka došla u posed zvezdanog stapiča?

Samo su gledali jedno u drugo.

Isla je posmatrala njega kako posmatra nju i pitala se hoće li on prvi skrenuti pogled.

„Da li uvek vrtiš kosu kada ti je neprijatno?“

Tek tada je shvatila da provlači prste kroz svoju vlažnu kosu kao da su joj dve četke.

Odmah je spustila ruke u krilo.

„Ne.“

„Lažljivice. Video sam te da to radiš najmanje tri puta.“

Suženo je pogledala u njega.

Ne prekidajući kontakt očima, pomerila se do kraja kreveta, tako da je sedela pravo ispred njega.

„A ja sam mislila da čak ne možeš da podneseš da me pogledaš, a ispada da si me prilično pažljivo proučavao.“

Grimov izraz se nije promenio.

„Ti si moj neprijatelj. Naravno da te pažljivo proučavam.“

„Dobro. Reci mi, Nightshade“, rekla je. „Šta ti radiš kada ti je neprijatno?“

„Retko mi je neprijatno.“

„Delovao si prilično neprijatno kada sam te ubola u grudi.“

Grim je izgledao kao da mu je dosadno.

„Navikao sam da me ubadaju.“

„Od strane nekoga s kim si pokušavao da legneš?“

To je izazvalo reakciju.

Vilica mu se zategla.

„Prevarila si me. Da sam znao ko si, nikada te ne bih dodirnuo.“

Gađenje u njegovom glasu bilo je očigledno.

Isla je frknula.

„Da sam znala šta će se dogoditi, nikada ne bih stala u taj red.“

„Zašto si onda bila tamo?“ odbrusio je.

Trgla se, zatečena njegovim iznenadnim naletom besa.

„Slučajno sam se prebacila tamo pomoću zvezdanog stapiča. Nije radio, a tvoja idiotska grupa stražara me je jurila. Glavna žena me je zgrabila i sledeće čega sam bila svesna jeste da stojim u tom redu.“

Grim je prekrstio ruke.

„Treba da ti oduzmem tu stvar. Sve što ti donosi jeste još jedan korak bliže smrti.“

„Možeš da pokušaš“, rekla je glasom pretećim koliko je mogla.

Grim ju je pogledao i nije rekao ništa.

„Dakle. Imaš harem?“ upitala je.

Od te noći pitala se ko su bile one žene.

Njihova uloga bila je jasna.

„Ne.“

Isla se nasmejala u neverici.

„Znači, žene samo stanu u red da spavaju s tobom? Dobrovoljno se prijavljuju za tu čast?“

Grim ju je oštro pogledao.

Imao je reputaciju veštog ubice. Nije bilo šanse da te žene nisu znale za to.

„Ko bi želeo da spava s tobom?“

Grim je ustao sa stolice i prišao joj sve dok nije stao pravo ispred nje.

Nadvisivao ju je, a njegova senka iza njega bila je još veća, ispunjavajući njen zid.

„Ne znam, Hearteater“, rekao je. „Ti si delovala prilično voljno.“

Isla je progutala knedlu.

Bio je tako blizu.

Disala je prebrzo, a to je samo pojačavalo bol u rani.

„Ne. Bila sam zgađena.“

Grim se nasmešio.

„Je li tako?“

Klimnula je, čak i kada je on spustio šake s obe strane njenog tela na krevet i nagnuo se tako da mu je lice bilo pravo ispred njenog.

„Mogu da osetim nalete emocija“, rekao je.

Mogao je?

Sada kada je razmislila o tome, bila je to glasina o sposobnosti Nightshadea koju su posedovali samo oni najmoćniji.

Krv joj je nestala iz lica.

„A tvoje su bile veoma, veoma jasne—“

Nije disala.

„—baš kao što su i sada.“

Srce joj je divlje udaralo.

Govorila je sebi da je to zato što je osećala moć kako u talasima izbija iz njega.

Govorila je sebi da se plaši.

„Tvoje moći nisu u redu.“

Nagnuo je glavu.

Gledala je kako mu pogled klizi od njenih ključnih kostiju, niz vrat, sve do usana.

„Ne. Mislím da jesu.“

A onda se vratio na svoju stolicu.

„Idi spavaj“, rekao je.

Odgmizala je nazad na svoje mesto i pokrila se posteljinom da ne bi video vrelinu na njenom licu.

GRANICA IZMEĐU ŽIVOTA I SMRTI

Isla je trepnula. Upravo je doživela jedno sećanje. Međutim, činilo se kao da u međuvremenu nije prošlo nimalo vremena.

Da li je to bilo zato što su njene Nightshade sposobnosti postajale sve snažnije?
Da li je oduvek bilo tako?

Vinderland ratnik stajao je ukočeno pred njom. Upravo je jednim dodirom uništila njegovo oružje.

„Šta si ti?“ upitao je.

„Ti si... Wildling.“

„Više sam od toga“, rekla je zakoračivši napred.

Odjednom je imala Enyino samopouzdanje. I sama je videla svoju smrt.

Danas neće umreti.

„Ili ćete nam se pridružiti u bici ili ćemo svi izginuti“, rekla je, a u glasu joj se pojavio oštar ton. „Tako je jednostavno.“

Pogledao je u gomilu pepela koja je nekada bila njegovo oružje. Pomešala se sa snegom, a zatim je nestala nošena naletom vetra.

Ratnici s obe njegove strane govorili su međusobno tihim glasovima. Oči su im bile širom otvorene. Delovali su zapanjeno.

„Wildling koja je ujedno i Nightshade“, rekao je čovek pred njom, potpuno drugačijim tonom nego ranije... gotovo s poštovanjem.

Kao da je u sebi prevrtio te reči pre nego što je posegnuo za drugim oružjem — ovog puta mačem — i podigao ga visoko u vazduh.

Isla bi možda pomislila da pokušava da joj odseče glavu, ali prepoznala je položaj njegovog mača. Podigla je svoj i mačevi su glasno zazvečali sudarivši se — ratnički stisak ruke.

„Singrid“, rekao je, vraćajući oružje u korice.

Isla je pogledala Enyu, koja je slegnula ramenima.

„Ti... ti ćeš se boriti s nama?“ upitala je.

Odmahnuo je glavom.

„Ne. Borićemo se uz vas.“

Isla je trebalo da slavi ili da ode dok još ima prednost, ali nije razumela.

„Ti... pokušao si da me ubiješ. Pre samo nekoliko trenutaka.“

Da li je to što je Wildling i Nightshade zaista toliko značilo?

„Izvinjavam se“, rekao je, izgledajući kao da to zaista misli. „Treballo je da znam. Preživela si strelu u srcu... imamo priče o ljudima poput tebe. O onima koji stoje na granici između života i smrti.“

Isla se pomerila u snegu.

Kad bi samo znao da sam videla sopstvenu smrt.

Nije nameravala da mu to kaže.

Umesto toga, upitala je:

„Koliko vas ima?“

Njihov broj joj nije delovao naročito značajan kada ih je poslednji put srela, ali tada nije videla njihovu bazu niti čitavu populaciju.

„Stotine“, rekao je, i nada joj je nabuja.

Ali već sledećeg trenutka je splasnula.

„Većina, međutim, ne može da se bori.“

„Zašto?“

„Bolesni su“, rekao je. „Poslednjih nekoliko decenija bolest se širila. Većinu nas je onesposobila.“

Bolest?

Isla je zamalo upitala zašto nisu potražili iscelitelja, ali se zaustavila. Nijedan Moonling nikada ne bi lečio pripadnika Vinderlanda. Bili su poznati po svojoj surovosti i apetitu za ljudskim mesom.

„Šta ako bismo mogli da ih izlečimo?“ upitala je Isla.

Osetila je kako je Enya posmatra.

Singrid je zakoračio napred.

„Imate iscelitelja?“

„Da“, rekla je, izbegavajući Enyin pogled. „Ako bi se oporavili na vreme... da li bi mogli da se bore?“

Singrid je klimnuo.

„Svi smo obučeni.“

Dobro.

„Onda se vraćam“, rekla je.

Podigla je mač i dodirnula njime oružje svakog Vinderlanda koji je stajao pred njom.

Imala je legiju, pomislila je.

Samo ako bi uspela da pronađe način da ih izleči.

„Molim te, reci mi da možeš da pomogneš“, rekla je Isla Calderu.

Moonling se namrštio dok mu je pričala o bolesti.

„Ti... ti si iscelitelj, zar ne?“

Uputio joj je slab osmeh.

„Najgori“, rekao je Zed. „On je najgori iscelitelj.“

Enya ga je pogledala popreko. Zatim se okrenula Calderu.

„Znamo da nisi najbolji... ali ti si ono što imamo. A Isla je možda malo preuveličala tvoje sposobnosti.“

Isla je nešto shvatila.

„Oro je iscelitelj, zar ne?“

Pre toga joj je izlečio povrede, tokom Centenniala.

Enya je pomerila ruku tamo-amo.

„On može da izleči fizičke povrede, ali samo one jednostavne. Koliko ja znam, nikada nije pokušavao da leči bolesti.“

Ponovo je pogledala Caldera.

„Ali ti jesi, Cal. Zar ne?“

Calder je progutao knedlu.

„Ja... jesam, ali—“

„Odvešću te u Wildling novu zemlju“, rekla je Isla. „Naš lekoviti eliksir pravi se od jednog cveta. Možda bi, ako bi se prokuvao i napravio kao čaj, mogao da im pomogne. Mogu da ti pokažem.“

Calder je pristao i tada mu je, kao i Zedu, ispričala za svoj zvezdani štapič.

Pogled koji joj je Skyling uputio mogao se opisati samo kao prezriv.

Njih troje prošli su kroz lokvu zvezda.

Na Islin zahtev, Wren im je pokazala polje cveća od kojeg su pravili lekovite eliksire.

„Veličanstveni su“, rekao je Calder.

Isla ih nikada ranije nije videla u izvornom obliku. Bili su tamnoljubičaste boje, sa oštrim laticama.

Prelepi.

Opasni.

„Cveće je toliko retko da ga koristimo samo u hitnim slučajevima. Nikada ga nismo pokušali koristiti za bolesti“, rekla je Wren.

Pogled joj je hitro skliznuo prema Isli.

„Mi... uspele smo da pronađemo još samo nekoliko ovakvih polja.“

Nisu imali mnogo toga na raspolaganju.

Isla je uzdahnula.

Ovo je, zaključila je, teži deo vladanja.

Da li je bolje iskoristiti deo cveća sada, kako bi osigurali pomoć Vinderland ratnika, znajući da će kasnije biti manje lekovitog eliksira koji bi mogao da spase živote?

Ali...

Više ratnika bi takođe spasilo živote, zar ne?

Čvrsto je sklopila oči i donela odluku.

„Hajde da pokušamo sa samo nekoliko cvetova. Ako vidimo značajne rezultate... možemo da odredimo koliko bi nam bilo potrebno da izlečimo sve.“

Calder je klimnuo.

Wren je počela da bere cveće.

U trenutku kada bi ga iščupala iz zemlje, boja bi postala tamnija, gotovo crna.

Iz šume pored polja začulo se šuštanje i Zed se ukočio.

Podigao je pogled.

Još više.

Ruka mu je polako krenula prema oružju za pojasom.

„Nemoj ni da pomisliš“, odbrusila je Isla, pre nego što joj se lice razvuklo u osmeh.

Lynx.

Nedostajao joj je.

On je nevoljno spustio glavu, kao da priznaje da je možda i ona njemu nedostajala.

Skočila je koliko je mogla i obavila mu ruke oko vrata.

To je očigledno bilo previše, jer ju je ogromni leopard otresao sa sebe.

Kada se okrenula, Enya, Calder i Zed zurili su u nju razrogačenih očiju.

„To je najveća mačka koju sam ikada videla“, rekla je Enya.

Lynx je ispustio zvuk koji je jasno pokazao da mu se nimalo ne dopada što ga nazivaju mačkom.

Isla je položila ruku na njegov bok.

„On je leopard, hvala lepo“, rekla je.

Lynx joj nije posvetio ni najmanju pažnju.

Zed je suzio oči posmatrajući Lynxa.

„Ja... ne mislim da je to leopard.“

„Naravno da jeste“, rekla je Isla. „Pogledaj. Ako zažmuriš, možeš da vidiš šare.“

Calder je zakoračio napred kako bi ga bolje pogledao, a Lynx je pokazao svoje ogromne zube.

Moonling je podigao ruke.

„Nema veze. Vidim i odavde. Veoma lep.“

Zed je samo odmahnuo glavom.

„Ima li ih još?“ upitao je.

„Još čega?“

Pokazao je prema Lynxu.

„Tvojih leoparda.“

Pogledala je Lynxa, čije su oči kliznule prema njenima.

Negde duboko u sebi znala je da to znači ne.

Da li je to deo veze između Wildlinga i njegovog povezanog bića?

„Ne. Zašto?“

Zed je slegnuo ramenima.

„Dobro bi nam došla takva stvorenja. Skyling glasanje je za nekoliko dana. Ne nadam se previše.“

Bio je u pravu.

Isla je želela da dovede Lynxa u Lightlark za bitku. Ako bi uspela da jaše na njemu, to bi im predstavljalo značajnu prednost.

Kada su se vratili u Lightlark, Calder je krenuo s Islom da poseti Vinderland, noseći cvet sa sobom.

Ako bi delovao, Isla bi njihovoj vojsci dodala stotine većih i nemilosrdnih ratnika.

Sledećeg dana posetila bi Cinder na Star Islu kako bi počela da vežba zidove energije koji će držati bitku zatvorenom.

Već je počela da uči kako da stvara odbrambenu barijeru koja će prekrivati ostale delove Mainlanda.

Ako budu držani unutar ograničenog prostora, Nightshade vojnike bi bilo lakše poraziti.

Imali su plan.

Ali kada je Isla te noći ponovo utonula u jedno od svojih sećanja, nije mogla da se otme utisku da to još uvek nije dovoljno.

PRE

Grim je ujutru otišao. Grudi su je i dalje pekle od bola, ali lekoviti eliksir je delovao. Koža joj je gotovo potpuno zarasla.

Te noći, nakon treninga, ponovo se pojavio u njenoj sobi. Svaki trag ljudskosti koji je prethodne noći pokazao bio je nestao. Izgledao je besno.

„Ako ćeš već insistirati na tome da zadržiš moju napravu i prebacuješ se gde god poželiš, naučiću te kako da ne budeš idiot.“

Isla ga je oštro pogledala.

„Ili šta?“

„Ili ću je uzeti nazad“, rekao je, pogledom skrenuvši ka podnoj dasci ispod koje je čuvala svoj zvezdani štapič.

Šake su joj se stisle. Znala je da se ne šali.

„Dobro“, rekla je. „Kada ćeš me učiti?“

„Sada.“

Zgrabio ju je za ruku i svet se zavrteo.

Kada se ponovo umirio, nalazili su se u dugom hodniku.

„Ovo... je u tvojoj palati“, rekla je, osvrćući se.

„Sala za trening.“

„Nisam ponela ništa“, rekla je Isla.

Grim je napravio pokret i njen zvezdani štapič je propao kroz vazduh, pravo u njenu ruku.

„Kako si—“

„Prvo što treba da znaš jeste da je tvoja naprava nepouzdana“, rekao je. „Nisam u nju uneo mnogo moći. U prisustvu druge moći prebacivanja neće uvek raditi.“

To je objasnilo zašto ju je izdala tokom njihovog prvog susreta.

„Moć prebacivanja zasniva se na vizualizaciji. Zato veruješ da ne možeš da odeš nigde gde već nisi bila.“

„Pa kako onda da odem negde što ne mogu da vizualizujem?“

„Mape pomažu“, rekao je. „Lakše je otići na neko mesto kada imaš predstavu o udaljenosti i njegovom odnosu prema drugim lokacijama.“

Grim se očigledno više nije oslanjao na mape. Stotine godina savladavanja te moći značile su da je mogao da putuje gotovo gde god je želeo.

„Sada“, rekao je. „Što se tiče kratkih udaljenosti.“

Grim je bio tu.

A onda ga više nije bilo.

Pojavio se pravo iza nje.

„To zahteva mnogo veću kontrolu. A kontrola se razvija vežbanjem.“

Klimnuo je prema njenom zvezdanim štapicu.

„Pokušaj da se prebaciš na drugu stranu sobe.“

Isla je čvrsto oslonila stopala o pod. Izvukla je svoju lokvu i usredsredila se na malu udaljenost. Vizualizovala je drugi kraj hodnika.

Sletela je na tamni vulkanski pesak.

Plima je nahrupila i natopila joj šake i kolena.

Iznad nje se začulo tiho coktanje.

Podigla je pogled i ugledala Grima kako stoji iznad nje, namršten.

Njegov zamak bio je ogromna nakaza koja se uzdizala iznad plaže.

„Malo si preterala s udaljenošću“, rekao je.

Prebacio ih je nazad.

„Ponovo.“

Sledeći put sletela je na noćnu pijacu. Grim ju je sklonio pre nego što je iko stigao da je primeti.

Sledeći put pojavila se u njegovoj spavaćoj sobi.

Bila je besprekorno uređena.

Grim je uzdahnuo.

„Iznenadujuće, ali približavaš se.“

Posle još pet katastrofalnih pokušaja pojavila se u prestonoj dvorani.

Bila je dugačka poput polja.

Presto je bio napravljen od nečega što je izgledalo poput okamenjenih senki, stopljenih jednih s drugima i živih.

„Sala za trening je odmah sledeća“, rekao je iza nje.

Okrenula se prema njemu.

„Gde su tvoji ljudi? Tvoja posluga? Plemići?“

„U drugim delovima zamka“, rekao je. „Većina delova dostupna je isključivo meni.“

Grim je bio slobodan, ali delovao je gotovo jednako zarobljeno kao i ona.

„Koliko često ih viđaš?“

„Kad god naredim.“

Pokazao je iza nje.

„Zatvori oči.“

Poslušala ga je.

Zakoračio je napred.

Bio je toliko blizu da je osećala njegov dah na obrazu.

„Usredsredi se.“

Bilo joj je teško da se usredsredi na bilo šta dok je bio tako blizu, ali pokušala je. U mislima je napravila mapu svih mesta na koja se greškom prebacila.

Udaljenost između nje i sale za trening postajala je sve jasnija.

Držeći oči zatvorene, posegnula je za zvezdanim štapićem i oblikovala svoju lokvu.

Propala je kroz nju.

„Dobro“, rekao je Grim.

To je bio jedini znak da je uspela.

Otvorila je oči.

Bila je nasred sale za trening.

„Počeo sam da mislim da nisi sposobna za obuku.“

Isla ga je oštro pogledala.

„Sada“, rekao je.

Napravio je pokret i jedan od njenih omiljenih mačeva propao je kroz vazduh.

Uhvatila ga je.

„Upravljanje mačem ti je podnošljivo, ali odbranu moraš da popraviš.“

Namrštila se.

„Moja starateljka je odličan učitelj.“

Podigao je obrvu.

„Da li je videla rat? Da li je sreća stvorenja koja bi mogla da je progutaju celu?“

Isla je stisnula usne.

Terra i Poppy su obe rođene nakon što su bačene kletve. Koliko je ona znala, nikada nisu napustile Wildling novu zemlju.

„Ne“, procedila je kroz zube.

„Onda izgleda da imam još nekoliko lekcija za tebe“, rekao je.

U istom trenutku, sopstvena oštrica mu se našla u ruci i on je nasrnuo na nju. Mač mu se kretao tako brzo da je jedva uspevala da ga prati pogledom.

Režao je naredbe dok se borio, kritikovao njenu tehniku i grdio svaki njen pokret.

„Mrtva“, rekao je, povlačeći mačem najtanju moguću liniju preko njenih grudi.

Oštrica je presekla tkaninu njene košulje, ali nije probila kožu.

Takva kontrola bila je neverovatna.

Samo centimetar u stranu i njena utroba bi ispala napolje.

Ponovo je pokušala da ga zaustavi.

Njegova oštrica zasekla je njen stomak i napravila još jedan rez na odeći.

„Mrtva“, rekao je ponovo.

Pokušavala je najbolje što je mogla da ga poseče, ali koliko god da se borila, koliko god pokušavala da ga prevari, njegov mač je uvek bio tu i sklanjao njen.

Isla je zaječala kada joj je njegov mač prešao preko grla.

Ovog puta ju je posekao.

Najmanja kap krvi kliznula joj je niz vrat.

„Veoma mrtva“, rekao je, glasom jedva čujnim šapatom, dok je bio opasno blizu.

Duboko u grudima začulo joj se režanje.

Taj demon je mogao slučajno da je ubije.

Besna, borila se još jače, napredujući i sekući vazduh između njih na komade.

Želela je da njega iseče na komade.

Blokirao je svaki njen udarac, ali postojala je praznina u njegovoj odbrani.

Videla ju je.

Iskoristila je.

Zasekla je njegovu košulju i napravila najmanju moguću poderotinu.

Isla se nasmešila, a onda ju je on bez ikakve ceremonije oborio na leđa.

Izbio joj je noge ispod tela.

Ispustila je užasan zvuk dok se borila da dođe do daha.

Grim se nadneo nad njom.

„Još jedna lekcija. Ponekad će ti protivnik namerno dopustiti da ga pogodiš kako bi ti odvuкао pažnju.“

Njegova oštrica kliznula je uz njene grudi, pravo do sredine.

Jednom je dotakao vrhom mača.

„Mrtva.“

Isla ga je oštro pogledala.

„Shvatila sam. Možeš da me ubiješ na bezbroj načina, uključujući i mačem. Nauči me da budem bolja.“

I jeste.

Ostatak noći proveli su u dvoboju u toj prostoriji.

Učio ju je potezima koji su bili genijalni.

Učio ju je i kako da se bori bez mača.

„Uvek ciljaj nos“, rekao je.

Kada je sunce izašlo i došlo vreme da se Isla vrati u svoje odaje na još treninga, bila je sva oblivena znojem.

„Hvala“, rekla je, iako je znala da je ne obučava ni zbog čega drugog osim zato što mu je bila potrebna da pronađe mač.

Ne vrediš mi ništa mrtva, rekao je.

„Proslava na Creetan's Cragu je za tri dana“, rekao je.

Prišao joj je i suzio oči.

„Pre toga, učini mi uslugu i nemoj da umreš.“

STVORENJA U ŠUMI

Grim ju je naučio da se brani. Trepnula je kako bi oterala suze dok se pitala da li bi ikada pogodio da će upravo on postati njena najveća pretnja. U budućnosti ju je ubio. Videla je to jasno.

Zašto bi je povredio, nakon što je toliko truda uložio u to da je zaštiti? To je bilo u potpunosti suprotnosti sa svime što je znala o njemu.

Mada, možda ga zapravo nikada nije ni poznavala.

Kada je Isla prešla most Star Isle, vazduh je delovao zategnuto od energije. Mirisao je pomalo na metal. Baš kao kada bi se Celeste zabrinula i uznemirila.

Ostatak puta pretrčala je do ruševina u kojima su živeli Starlings i tamo je osetila i miris krvi.

„Šta se dogodilo?“ zahtevala je Isla.

„Stvorenja“, rekla je Maren. „Jedna devojčica... otprilike Cinderinih godina...“

Glas joj je na kraju zadrhtao.

Leo je bio tamo, sa trskom koja mu je virila iz usta. Nervozno ju je žvakao. „Ušla je u šumu i ovo je sve što smo pronašli.“

Na podu je ležao ogrtač. Bio je natopljen krvlju. Neko je zajecao. Sestra ili prijateljica, Isla nije znala.

Čvrsto je sklopila oči. Obećala je da će ih zaštititi.

Pogledala je oko sebe Starlings. Bili su mladi. Uplašeni. Gledali su u nju, a ona se setila onoga što je Ella rekla.

Dala si nam priliku da živimo. Za većinu nas ti si bog. Spasitelj.

Bila je njena dužnost da vidi može li nekako da spase devojčicu.

Sa više odlučnosti nego što je zaista osećala, Isla je upitala:

„Gde mogu da pronađem ta stvorenja?“

Nijedan Starling nije hteo da ode dalje od prvog srebrnog potoka koji je presekao ostrvo napola. Izgledao je poput trake koja blista pod suncem.

Sve je bilo tiho.

Ciel i Avel kružili su iznad nje. Rekla im je da drže odstojanje. Iznenađenje bi bilo prednost.

„Ako ih vidiš, već si mrtva“, dobacio je jedan od Starlings, a ona je očekivala da će joj se strah skupčati u stomaku.

Nije.

Već je videla sopstvenu smrt u glavi. Već se suočila s mnogim opasnostima. Te misli su je održavale u pokretu dok je prolazila kroz tišinu Star Isle.

Ptica sa srebrnim krilima presekla je nebo poput para mačeva. Odmah ju je prepoznala. Celeste—Aurora—pričala joj je o toj ptici. Nekoliko njih uspelo je da stigne do Starling nove zemlje. Zvala se heartfinch, tako nazvana zato što su uvek

putovale u paru i često prislanjale kljunove jedna uz drugu, tako da su podsećale na srce.

Ova je bila sama.

Isli su prsti po navici skliznuli niz dršku mača za pojasom.

Moć u njenim grudima je zatreperila, kao da je upozorava, a ona joj je dopustila da je zagreje, poput ispijanja šolje vrelog čaja.

„Srušeni zid je tvoja poslednja prilika da se vratiš“, rekao joj je Leo kroz svoju trsku. „Posle toga... pripadaš njima.“

Delovali su nervozno zbog toga što je Isla nameravala da se suoči sa stvorenjima. Pokazaće im da je sposobna da ih zaštiti.

Zid se sastojao od tek nekoliko razbacanih srebrnih kamenova, sa lukom koji se delimično urušio. Na njegovom ulazu nalazila se lokva nečega. Isla se sagnula i umočila prst u nju.

Nije morala ni da pomiriše da bi znala da je krv. Ohladila se.

Čim se uspravila, žmirkajući iza sebe kako bi videla Ciel i Avel kako kruže u daljini, počela je kiša.

Naravno, pomislila je, mrko gledajući u nebo i želeći da je Moonling kako bi barem mogla da usmerava vodu oko sebe. Ali nije bila Moonling, pa je odmahнула glavom i pomirila se s tim da će pokisnuti do gole kože.

Voda je pljuštala u lokvu krvi, prelila je i počela da se sliva niz mahovinom obrasle kaldrmisane kamenove, kroz pukotine među njima, u linijama nalik venama. Posmatrala ju je trenutak, osećajući kako joj se stomak prevrće, a zatim zakoračila kroz preostalu polovinu luka.

Isla je hodala gotovo sat vremena bez ikakvog incidenta. Stigla je do šume za koju se pričalo da je dom stvorenja.

Nije nimalo ličila na ostale šume Star Isle koje je posetila tokom Centenniala. Dok je ona druga bila proređena, ova je bila zarasla. Divlja.

Srebrno drveće imalo je lišće oštro poput sečiva. Stabla su bila isprepletana u debele čvorove, a korenje im je bilo široko koliko i njene ruke. Trnovite šikare ispunjavale su veći deo prostora između njih.

Morala bi da uloži mnogo svoje moći da prokrči put, ali nije bilo potrebe za tim. Naišla je na široku, čistu stazu koja je vodila pravo kroz šumu, kao da je napravljena baš za nju. Na njoj nije bilo korenja, zalutalog cveća ni korova. Bila je glatka. Nedavno korišćena.

To nije imalo smisla.

Da li je ovde živela neka zajednica? Jesu li bili poput Vinderlanda? Izopštenici koji su se pre hiljadu godina odrekli svih kraljevstava?

Isla je ponovo stegla dršku mača.

Osećala je veoma malo povezanosti s ovim mestom. Delovalo je odbrambeno, poput tvrđave.

Munja je udarila i prepolovila nebo. Začula se grmljavina, a zatim je još jača kiša počela da pljušti kroz krošnje.

Naglo se okrenula.

Krajičkom oka—zaklela bi se da je videla pokret, visoko iznad sebe.

Mač je visoko zaskripero dok ga je izvlačila i zauzimala borbeni stav.

Prošle su sekunde. Ništa se nije pomeralo.

Pokret koji je videla bio je visoko iznad nje, čak iznad krošnji... Žmirkala je kroz kišu, ali drveće je bilo prazno.

Lišće je previše oštro, zaključila je. Nijedan čovek ni životinja ne bi mogli udobno da se penju po njemu. Isekli bi se. Zar ne?

Nije vratila mač u korice dok je zakoračila na čistinu.

U njenom središtu nalazilo se ogromno jezero, srebrni odsjaj u obliku oka. Površina mu je podrhtavala pod milionima kapi kiše, sićušni krugovi preklapali su se svuda po njemu.

Dok je išla prema njemu, spotakla se.

Koren—kako ga nije primetila?

Ne.

Kada je bolje pogledala, videla je da nije koren.

Bila je to zmija.

Metalne krljušti blistale su na svetlosti. Migoljila se na tlu i podizala glavu kao da će je napasti.

Isla je ustuknula i tada primetila novu senku koja se pružala daleko ispred nje, sve do druge strane jezera. Bila je prevelika da bi pripadala drvetu.

Pre toga je nije bilo.

Stegnutih grudi, Isla se polako okrenula.

Munja je ponovo udarila, obasjavajući krljušti sklupčane zmije visoke stotinu stopa.

Isla se oduprla porivu da vrisne.

Eto stvorenja.

Jednog od njih, barem.

Bilo je dovoljno veliko da je bez ikakvog problema proguta. Moglo je bez ikakvog problema da proguta i kulu.

Isla je zakoračila unazad—

Zmija je napala.

U poslednjem trenutku Isla se otkotrljala u stranu, a njeni očnjaci zarili su se u mokro, srebrnim tačkicama prošarano tlo.

Pokreni se.

Morala je da se pokrene.

Avel i Ciel nisu bili daleko, ali dok stignu do nje, biće prekasno.

Pre nego što je uspela da reaguje, zmija se povukla i uspravila, spremna za novi napad.

Zaletela se pravo na nju i odbacila je u jezero.

Na trenutak je zavládala tišina dok je Isla propadala kroz leđeno hladnu vodu, hiljadu igala probadalo joj je udove.

Mehurići su eksplodirali na površini—

A onda se pojavila zmijina glava.

Posekla je ruku dok je obema šakama uhvatila krajeve mača ispred sebe, pokušavajući da spreči zmiju da je celu proguta.

Ogromne zmijine čeljusti samo su se još više otvorile.

Ruke su joj drhtale dok se borila protiv njene snage, dok ju je zmija gurala sve dublje i dublje pod vodu.

Vid joj se zamagljivao. Šake i stopala počeli su da joj gube osećaj.

Izbor je bio jasan.

Ili će je zmija pojesti, ili će se udaviti.

Možda i jedno i drugo.

Pozvala je svoju moć, ali ovde, usred jezera, nije bilo bilja. Pokušala je sa svojim senkama i gledala kako se rastvaraju u vodi, beskorisne.

Bez upozorenja, zmija se povukla i Isla je kroz vodu čula prigušenu riku.

Misli su joj se vrtoglavo kovitlale, grudi pulsirale od bola, pluća vapila za vazduhom.

Izletela je kroz površinu vode, samo da bi ugledala kako je Ciel zabio svoj mač u prostor između debelih zmijinih krljušti.

Zmija je urlala i besnela, nasrćući na Skylings na nebu, dok su se oni borili protiv nje silovitim naletima vazduha.

Isla je istrčala iz vode, mokra i promrzla, upravo na vreme da vidi kako se zmija okrenula i udarila Avel repom.

Ona je pala s neba i srušila se na tlo.

Njen blizanac je povikao, ometen, a zmija je iskoristila priliku da napadne—

Ali udarila je u zid trnja.

Polako, veoma polako, zmija se okrenula.

Isla je stajala tamo, zadihana, podignute ruke.

Imala je moć.

Iskoristiće je.

Izula je cipele. Zarila je stopala duboko u blatnjavu zemlju i usredsredila se.

Pronašla je svoje središte.

Ispraznila misli.

Veza je uspostavljena.

Vežbala je.

Otvorila je oči i šuma je podivljala.

Šuma se podigla oko zmije toliko brzo da je bila zarobljena pre nego što je uspela da se pomeri i za pedalj. Debelo korenje služilo je kao lanci, stabla su se obmotala oko njenog tela, a puzavice su je prikovale za mesto.

Kada je Isla završila, zmija nije mogla da se izvuče iz svog zatvora ni za pedalj.

Očekivala je da će zmija ponovo zarikati ili pokušati da je napadne, ali ona ju je samo posmatrala.

Isla je teško disala. Grudi su joj bile prazne. Previše moći potrošila je za tako kratko vreme.

Pogled joj je skrenuo ka Cielu, koji je u naručju držao Avelinu glavu.

Olakšanje joj je prostrujalo niz kičmu.

Skyling je bila budna.

Isla je upravo htela da kaže Cielu da potraži pomoć za sestru kada se zmija iznenada izvukla iz svojih okova.

Nepomična od zaprepašćenja, posmatrala je kako se zmija smanjuje, okreće i odmotava—

Sve dok se nije pretvorila u ženu.

Lako je prošla kroz toranj okova koji je Isla napravila, nagnula glavu i rekla:

„Wildling?“

Isla nije disala dok je žena prilazila.

Nosila je dugu haljinu koja se vukla po podu, sačinjenu od istih krljušti koje je malopre imala po celom telu.

Kao zmija.

„Šta si ti?“ zahtevala je Isla.

Nikada ranije nije čula da čovek može da se pretvori u životinju. To je bila nemoguća sposobnost.

Žena je nagnula glavu prema Isli, pokretom koji je bio potpuno zmijski.

„Ne prepoznaješ sopstveni narod?“

Ona... je nekada bila Wildling?

Da li se nekako, poput Vinderlanda, odrekla svog kraljevstva?

Kako je to uopšte bilo moguće?

Očigledno više nije bila Wildling, inače bi se većina ljudi tokom kletvi odrekla svojih veza sa kraljevstvima.

Žena je klimnula.

„Sastavljaš kockice, vidim... lice ti je veoma izražajno... nije baš dobra osobina za vladarku, zar ne?“

Zakoračila je napred, a Isla je jedva uspevala da se suzdrži da ne ustukne.

„Mala devojčica“, rekla je Isla drhtavim glasom. „Da li je ona—“

„Nema je“, brzo je rekla žena. „Ne ja... ali... svejedno, od nje ništa nije ostalo.“

Islina donja usna je zadrhtala. Oči su je pekle.

Jadna devojčica... trebalo je da budem ovde da je zaštitim.

„Ti... ti ubijaš decu“, rekla je, a glas joj je bio ispunjen gađenjem.

Žena je povukla usnu nagore, otkrivajući zube koji su bili daleko previše oštri.

„Oh, a drugi Wildlingsi nisu?“ Zakoračila je napred. „Radili smo ono što je bilo potrebno da bismo preživeli. Trebala nam je hrana. Nismo ništa drugačiji od vas.“

Mi.

Da li ih je bilo još poput nje?

Ljudi-zmije?

Ili su ostala drevna, smrtonosna stvorenja bila drugačija?

„Ovome je kraj“, rekla je Isla. „Ja vladam Starlingom i prestaćeš da ih ubijaš.“

Žena ju je samo pogledala.

„Reci im da prestanu da dolaze u ovaj deo ostrva“, rekla je. „Nikada ih nismo lovili; jednostavno smo uzimali šta god bi zalutalo ovamo. Mogli smo sve da ih pobijemo, znaš.“

Sve da ih pobijemo.

Isla je u tom trenutku poževela da ubije ženu-zmiju... ali se setila Zedovih reči.

Mogli bi da iskoriste bića poput nje u bici.

„Nightshades dolaze da unište ostrvo“, rekla je Isla. „Borićeš se s nama.“

To je bila naredba.

Žena ju je pogledala.

A onda se nasmejala.

Bilo je preglasno, poput rike zmije, poput grmljavine koja je odjekivala iznad njih.

„Sada... kada si to tražila, da li si zaista verovala da ću reći da?“

Isla je zakoračila napred. U glas je unela svu težinu svog autoriteta i rekla:

„Ti si Wildling. Ja sam tvoja vladarka i naređujem ti.“

Žena je iskezila zube.

Pred Islinim očima, njena haljina se pretvorila u rep.

Trebalo joj je svega pola sekunde da se nađe pred Islom, rastući sve više i više dok se zmijski deo njenog tela gomilao ispod nje.

„Bila sam Wildling“, rekla je. „Neću se boriti za tebe niti za bilo koga drugog na ovom ostrvu.“

Zabacila se unazad kao da će ponovo napasti.

„Danas ću te pustiti da živiš i trebalo bi to da prihvatiš kao poklon.“

Avel je već bila na nogama.

Krv joj je kapala niz stranu glave, ali delovala je sposobno da leti.

Pre nego što su je Avel i Ciel podigli između sebe, Isla je rekla:

„Nećeš ubiti nijednog drugog Starlinga.“

Čula je kako se žena smeje dok su uzleteli i napustili mesto.

Tek kada je te noći legla u krevet, Isla se setila jednog sasvim drugačijeg susreta sa zmijom.

PRE

Muzika je odjekivala celog dana. Bubnjevi, svuda oko njih. Smeh. Povici. Oštar miris alkohola bio je toliko jak da joj je pekao nozdrve.

Neki ljudi prolazili su ulicama gotovo goli, prekriveni samo oskudnim oslikavanjem tela. Šare su im bile naslikane preko grudi, nogu, stomaka. Drugi su stajali pored puta i dovikivali. Svi su za pojasom imali sečiva, a u rukama piće.

Svi su nosili maske.

Njena je čvrsto prijanjala uz lice, ali je podigla ruku da skloni kosu iza uha, samo da bi imala izgovor da dodirne ivicu maske i uveri se da je dobro pričvršćena.

Grim joj je bacio masku i komad tkanine čim se pojavio u njenoj sobi.

„Danas je najduža noć u godini. Proslava je na Creetan's Cragu. Tokom dana, naravno.“

Uhvatila ju je i namrštila se.

„Maske?“

„Svi ih nose.“

Isla se namrštila dok je pustila da se haljina razmota pred njom.

„Da li svi nose ovo?“

Bila je crna i po nepristojnosti je mogla da se meri s njenom Wildling odećom. Visila je na dve tanke bretele koje su izgledale kao da će pući pri najmanjem pogrešnom pokretu, imala je najdublji dekolte koji je ikada videla i prorez toliko visok da je veoma malo tkanine na sredini držalo sve zajedno.

Grim joj nije pogledao u oči.

„Većina ljudi zaista bira da nosi malo odeće. Barem na proslavama poput ove. Neki nose samo boju.“

Tada ju je pogledao, podigavši obrvu.

„Da li bi više volela da uzmem lončić mastila i četkicu?“

To ju je nateralo da se bez ijedne dalje žalbe povuče iza paravana za presvlačenje.

Tamo nije imala ogledalo u punoj veličini, pa je tek kada je stala pred njega jasno videla sebe.

Grudi su joj bile stisnute jedna uz drugu i prelazile su preko gornjeg dela haljine. Prorez je bio toliko visok da je morala potpuno da odustane od donjeg veša.

Grim ju je posmatrao i, više od svega, izgledao užasnuto.

„Da li izgledam kao Nightshade?“ upitala je, a u glasu joj se čula panika.

Razmazala je jarku boju preko usana, baš kao kada ga je prvi put srela, što je očigledno bila Nightshade moda. Zatim je stavila masku.

Nije odgovorio, pa se okrenula prema njemu, samo da bi shvatila da mu je pogled i dalje bio prikovan za nju.

„Hmm?“

„Poslužiće“, rekao je grubo i pružio joj ruku.

Sada, dok su prolazili kroz Creetan's Crag, Grim je gledao pravo ispred sebe. Čak i ako on nije gledao nju, drugi jesu.

Osećala je njihove poglede na sebi i odupirala se porivu da pritisne ruku uz prorez, kako bi se uverila da ne otkriva više od njene noge.

Grim je delovao napetije nego obično. Nije smeo da koristi svoje moći, za slučaj da je mač negde u blizini. Zato su morali da se prebace daleko odatle, a zatim gotovo sat vremena hodaju, za svaki slučaj.

„Kako je?“ šapnula je.

Pogledao ju je.

„Kako je šta?“

„Više nisi strašni, svemoćni Nightshade vladar. Kako se osećaš u ovakvoj gomili?“

Grim ju je pogledao.

„I dalje mogu da ubijem sve ovde svojim mačem.“

„Ne i mene.“

Pogled mu se vratio na ulicu.

„Zaboravljaš ishod našeg dvoboja?“

„Nisam te mrzela ovoliko kao sada. Sigurna sam da bi mi upravo ta činjenica pomogla da pobedim.“

„Je li?“

„Apsolutno.“

Kad smo već kod gomile...

„Kako znaš da će ga ovakva proslava izmamiti?“

Misterioznog lopova. Onog sa zmijom koji je viđen u blizini.

„Ne znam. Ali ako je ovde, sva ova... distrakcija biće korisna.“

Distrakcija je bila blaga reč za ono što su zatekli.

Hiljade ljudi stvaralo je bujice kroz ulice i ispunjavalo svaku prodavnicu do vrha, toliko da je Isla gledala kako neko ispada kroz otvoren prozor bara i pravo u gomilu povraćotine.

Održavale su se demonstracije, predstave i runde kladenja. Igrale su se karte. Sudeći po zvucima koji su dopirali iz uličica, svaka vrsta želje bila je zadovoljena.

„Znamo da ima zmiju. Kako drugačije treba da ga pronađemo?“

Pogledala je prema njemu.

„Znaš li kako da dođeš do informacija, a da ne odsecaš ljudima šake?“

Grim ju je pogledao.

Nije prošao ni minut, a već je stao pred jednom ženom. U rukama je držala pet pića i izgledala kao da će upravo poslužiti grupu ljudi koja je sedela ispred bara. Isla je gledala kako joj se celo lice menja dok ga je odmeravala. Njegova široka ramena. Njegova visina.

Izraz lica joj je u trenu prešao iz iznerviranog u radoznao.

Čak i s nekoliko koraka udaljenosti, Isla nije mogla da čuje šta govore od muzike i pijanih povika. Žena je nešto govorila, a zatim spustila ruku na njegovu nadlakticu, a on joj je to dopustio.

Nešto neprijatno, nešto čemu nije želela da da ime, sklupčalo joj se u stomaku.

Kada se Grim vratio, izgledao je previše samozadovoljno.

„Znam gde da ga pronađemo.“

Isla mu nije pružila zadovoljstvo da vidi da je iznenađena ili impresionirana.

„Dobro. Vodi.“

Nisu morali daleko da hodaju.

Nekoliko minuta kasnije ušli su u ogroman šator.

„To je on.“

On je bio muškarac potpuno raskopčane košulje, otkrivajući mišićave grudi. Imao je bledu kožu, kosu ošišanu veoma kratko i, što je bilo najupadljivije od svega, poskok omotan oko ramena.

Lopov je bio s grupom ljudi—bez sumnje svojim saradnicima—i sedeo je u prvom redu na veoma... zanimljivoj predstavi.

Ljudi sa tkaninom prebačenom preko sebe—i gotovo ničim ispod nje—igrali su pred jarkim svetlima, zbog kojih su čaršavi koje su držali postajali potpuno providni. Svaki delić njihovih tela bio je vidljiv. Neki ispod nisu nosili ništa, dok su drugi imali tek malo donjeg veša.

Muškarac ih je intenzivno posmatrao, laktovima oslonjenim na kolena.

U redu. Tu je.

Nekako će morati da izvuku informacije iz njega.

„Deluje zauzeto. Kako ćemo—“

Grim je pogledao plesače, pa Islu.

A zatim ponovo plesače.

Isla je frknula.

„Apsolutno ne, prokleti demone—“

Slegnuo je ramenom.

„Onda ćemo pronaći drugi način. Samo sam pomislio da bi ti, kao zavodnica i sve to, mogla da iskoristiš svoje moći, pošto ja svoje ne mogu.“

Moći.

Trebalo je da bude prokleti Hearteater, sposoban da zavede čoveka samo jednim pogledom. Sposobna da bilo koga baci na kolena svojim zavođenjem.

Nekako nije delovalo da je primetio njenu nemoć, osim nekoliko pažljivo upućenih komentara.

Nije smeo da sazna da nema sposobnost.

Šta ako je upravo zato uopšte radio s njom?

Da li bi povukao svoju ponudu da joj pomogne tokom Centenniala?

Urlanje joj je počelo ispunjavati uši.

Nisu pronašli kožne rukavice.

Ona i Celeste su ga trebale. Njen narod ju je trebao.

Patili su.

„Zar ne možeš jednostavno da ga mučiš dok ne kaže informacije?“ upitala je.

Odjednom joj se ta mogućnost učinila mnogo privlačnijom.

Grim je izgledao zabavljeno.

„Naravno da mogu, Hearteater. Ali jedan od najzloglasnijih lopova, jedan od retkih ljudi koji znaju za mač, pojavi se mrtav na tako nasilan način? Bilo bi sumnjivo...“

Slegnuo je ramenom.

„Pretpostavljam da, ako zapravo nisi u stanju da koristiš svoje moći—“

„Naravno da mogu“, brzo je rekla.

Grim je izgledao neubedljivo.

„U redu je. Pronaći ćemo drugi—“

„Ne.“

Odjednom je čvrsto rešila da izbriše taj izraz s njegovog lica.

Posegnula je iza sebe, u haljinu, i gurnula svoj zvezdani štapič prema njemu.

„Uzmi ovo od mene i videćeš moje druge Wildling kletve na delu“, rekla je.

Zatim se okrenula na petama i krenula prema šatoru iza pozornice.

Sva njena prethodna hrabrost je nestala.

Zamenila je jednu od devojaka koje su nastupale rubinom sa svoje ogrlice u zamenu za njen rezervni komplet odeće.

Sada je stajala odmah iza pozornice, drhteći.

Grudi su joj bile prekrivene samo debelom crnom trakom tkanine.

Ostali delovi tela bili su joj prekriveni samo suknjom koja zaista nije zaslužila da se nazove suknjom, jer je jedva išta skrivala.

Čaršav je bio prebačen preko nje, ali videla je šta svetlost radi s njim.

Sve će biti otkriveno.

Ona će biti otkrivena.

Saberi se, rekla je sebi.

Njen narod je gladovao.

Oznaka iznad njenog srca sada je bila tek jedva primetan ožiljak, ali susret je za sobom ostavio više od rastrgnutog mesa.

Videla je očaj tih žena.

Izgledale su krivo, ali bile su gladne.

Ona je bila njihova vladarka.

Bila je njena odgovornost da učini sve što može kako bi preživeli Centennial i slomili svoju kletvu.

Imajući svoj narod na umu, glup ples pred lopovom delovao je lako.

Imala je plan.

Zavesti ga, odvesti na privatno mesto i naterati ga da popije bocu alkohola koju je takođe kupila od plesačice.

„Od ovoga će svaki muškarac završiti potrbuške“, rekla je.

„Omogućava nam da prihvatimo plaćanje, a da ne moramo da radimo većinu onih odvratnijih stvari.“

Na kraju je Isla potražila savet.

„Poznaješ li čoveka sa zmijom?“

Žena je prevrnula očima.

„Nažalost, svi ga poznajemo.“

„Kako da privučem njegovu pažnju?“

„Lako“, rekla je. „Voli pažnju.“

Sve što je trebalo da uradi bilo je da pleše pred njim.

Koliko teško može biti?

Nosila je masku.

Bila je anonimna.

Ovde je niko nije poznavao—osim prokletog demonu, za kog je sumnjala da je uopšte gleda.

Sa naletom samopouzdanja, Isla je zakoračila na pozornicu, obavijena tkaninom za koju je znala da će zbog svetala iza nje postati potpuno providna, pretvarajući njeno telo u potpunu senku.

Pogledi su joj bili poput žigova koji su joj palili kožu.

U početku ih je odbacivala, osećala gađenje, ali onda...

Ovo je bio njen izbor.

Niko je nije terao.

Oni su došli da gledaju, a ona je pristala da bude deo zabave.

Namestila se pravo ispred muškarca sa zmijom, pazeći da mu uputi osmeh namenjen samo njemu, i počela da pleše.

Muzika je bila nalet bubnjeva i žica, toliko brza i opojna da se telo samo pokrenulo u njenom ritmu, prateći pokrete ostalih.

Kukovi su joj se njihali, spuštala ih je, podizala ruke iznad glave, prelazila prstima niz stomak, dodirujući telo kroz tkaninu...

I susrela njegov pogled.

Njega.

Grima.

Posmatrao ju je kao da zaista poseduje moć i da može jednim pogledom da zavede muškarca.

Gledao ju je kao opčinjen čovek, potpuno nepomičan poput grabljivice.

Susrela je njegov pogled i on ga nije sklonio—ne, ako išta, gledao ju je još intenzivnije.

Pogled mu je klizio niz njeno telo, pa se vraćao gore i zadržavao, a ona ga je osećala u krvi, u kostima, njega—

Pogled mu je skrenuo, usredsredivši se na nešto pravo ispred nje, samo pola sekunde pre nego što je osetila kako neko povlači tkaninu.

Začula je siktanje.

Lopov.

Zmija oko njegovog vrata isplazila je jezik.

Muškarac joj je pružio ruku, punu novčića kakve nikada ranije nije videla.

„Smem li dobiti privatnu predstavu?“ upitao je.

Mučnina joj se popela u grlo.

Uputila mu je svoj najuverljiviji osmeh.

„Naravno.“

Muškarac joj je pomogao da siđe s pozornice, a ona ga je povela iza šatora, tamo gde je gledala druge plesačice kako odvođe svoje klijente.

Pre nego što je ušla u jednu od privatnih prostorija, zgrabila je svoju bocu alkohola.

„Za vas“, rekla je s poštovanjem, a on se nasmešio.

Zmija je ponovo siknula, a on joj je pomazio glavu.

„Izvinite—ljubomorna je“, rekao je za zmiju.

Zavese su zaškrilale kada ih je otvorila.

Sada su bili u zgradi, sa kamenim zidovima.

Zvuci muzike i povici ovde su bili prigušeni.

U njihovoj sobi nalazile su se samo stolica, nekoliko sveća i sto na kojem su čekale čaše.

Otčepila je bocu i sipala mu piće.

Odmah ga je uzeo, a Isla je pomislila da je budala što ga čak nije ni pomirisao pre nego što ga je iskapio.

Očigledno je nije smatrao pretnjom.

Možda je upravo tako izgubio mač.

„Još“, rekao je pružajući joj čašu.

Rado mu je udovoljila, a on je ponovo ispio piće, pre nego što ga je glasno spustio na sto.

„Sada“, rekao je, osmehujući se. Zubi su mu blistali pri slaboj svetlosti nekoliko razbacanih sveća.

„Pleši.“

Isla je plesala.

Plesala je pred njim, stidljivo se osmehujući kada bi posegnuo za njom, strateški se okrećući kako ne bi pomislio da ga odbija.

Kada se ponovo okrenula prema njemu, videla je da mu se oči sklapaju.

Borilo se u njemu da ostane budan, glava mu je klonula, pa se ponovo uspravila, iznova i iznova.

Ovo je bila njena prilika.

„Dodi ovamo“, rekao je tapšući se po nozi.

Osetila je nalet mučnine, ali je poslušala, sedajući mu u krilo, što dalje od mesta na koje je on želeo da sedne.

Zmija je skočila prema njoj i Isla se trgnula, ali muškarac se samo nasmejavao, s glavom koja mu je klonula u stranu.

„Ne brini, ona ne ujeda“, rekao je. „Izvadio sam joj očnjake.“

Iako joj je sada bilo drago zbog toga, Isla je pomislila da je to veoma tužno.

Na trenutak je osetila sažaljenje prema zmiji.

„Tražim nešto“, šapnula je.

„Tražiš?“ rekao je, razvlačeći reči.

„Mač. Onaj koji je tvoja grupa ukrala sa Skyling pijace, a koji si ti ukrao od njih. Gde je?“

Nasmejavao se, očima koje su mu se prevrtale.

„Taj mač mi je uništio život“, rekao je. „Umalo je ubio svakoga ko je pokušao da ga koristi. Pretpostavljam da niko od nas nije bio dovoljno moćan za njega.“

Ponovo se nasmejavao.

Isla se približila, stežući obe strane njegove raskopčane košulje.

„Gde je?“

Muškarac se nasmešio.

Oči su mu sada bile gotovo potpuno sklopljene.

Veoma blede obraze sada mu je oblila rumen.

Možda je piće delovalo i bolje nego što je očekivala.

„Lopovka mi ga je ukrala. Ironično, zar ne? Neki je nazivaju najboljom lopovkom u svim kraljevstvima.“

„Kako se zove?“

„Niko ne zna.“

„Gde mogu da je pronađem?“

Slegnuo je ramenima.

To joj nije mnogo pomoglo.

Zgrabila ga je s obe strane košulje i prodrimala.

„Gde misliš da je mač sada? Da li ga je trampila? Prodala?“

„Oh, znam gde je mač.“

Isla je prestala da ga trese.

„Znaš?“

Klimnuo je koliko je mogao.

„Lopovka ima jedno omiljeno skrovište.“

„Gde?“

„Ovde, na Nightshade.“

Nada je procvetala u njoj.

„Blizu?“

Odmahnuo je glavom.

„Ne, ne. Daleko.“

„Gde?“

„Pećine Irida.“

Isla je prestala da diše.

To je bila veoma precizna lokacija.

Nije znala gde se nalazi, ali Grim jeste.

Odjednom je njena nada počela da splašnjava.

„Čekaj. Ako si toliko siguran da znaš gde je, zašto ga nisi ukrao nazad?“

Nasmejao se, ali zvuk je bio prigušen.

Bio je na korak od sna.

„Osim činjenice da niko ne želi ni da mu se približi? Zato što je nemoguće“, promrmljao je.

„Lopovka ima čudovište.“

„Čudovište?“

„Čuva njen plen.“

„Kakvo čudovište?“ zahtevala je.

Ali lopov je već podlegao alkoholu.

Pustila ga je i on se srušio na stolicu, ispuštajući zvuk hrkanja.

Zmija mu je kliznula preko lica, kao da pokušava da ga probudi.

Isla je tek tada shvatila da se, u žaru pokušaja da izvuče informacije, popela na muškarca, upravo u trenutku kada je Grim otvorio zavesu na ulazu u sobu.

Brzo je ustala, široko se osmehnula, otvorila usta, spremna da mu kaže sve što su sada saznali, kada ih je iznenada zatvorila.

Grim je izgledao besno.

Pogledao je muškarca koji je spokojno spavao, a zatim nju.

„Nemoj da ga ubiješ“, rekla je.

Uputio joj je pogled.

„Izgledaš kao da želiš da ga ubiješ.“

„Želim da ubijem mnogo ljudi“, rekao je, kao da je to trebalo da popravi stvari.

Pogledao ju je pravo u oči.

„Ubio sam mnogo ljudi.“

Progutala je knedlu, a njegov pogled je pravo skliznuo ka njenom grlu.

Krenuo je prema njoj, a Isla je uzmakla.

Leđima je udarila o zid.

Srce joj je udaralo kao da će joj iskočiti iz grudi, ali se podrugljivo osmehnula.

„Dobila sam informacije. Znam tačno gde je mač. Izgleda da sam sasvim dobra zavodnica.“

Najpodrugljivijim tonom koji je u tom trenutku mogla da izvuče iz sebe, rekla je:

„Reci mi, nemoćni Nightshade. Jesam li uspela da te zavedem?“

Namrštio se gledajući je odozgo, a ona se nasmešila.

Gledala ga je kroz trepavice.

„Jesam li učinila da se beznadežno zaljubiš u mene?“

Isla je zajecala kada ju je pribio uz zid.

Njegove šake bile su grube na njenim kukovima.

Prsti su mu klizili uz bočne strane njenog stomaka, preko rebara, do njenih grudi.

Izvila je leđa i zastenjala dok je palčevima prelazio širokim pokretima preko njih.

Znala je da može da oseti njene emocije, njenu želju.

„Ne“, rekao je uz njene razdvojene usne.

„Nisi mi ništa posebno. Nisi nešto što želim da volim.“

Podigao je ruku do njenih usana i palcem razmazao njen crveni karmin.

„Ti si nešto što želim da uništim.“

Zatim je spustio glavu do njenog grla i ugrizao je.

Bio je to blag ugriz, tek dodir njegovih zuba, ali Isla je zapanjeno udahнула, što se pretvorilo u stenjanje kada je jezikom prešao preko istog mesta.

Toliko ga je želela—želela je sve.

Jednim pokretom ju je okrenuo tako da su joj grudi bile pritisnute uz zid.

Ruke su mu klizile uz njene butine sve dok joj nije stegao kukove.

Pre nego što je uspela da se pomeri prema njemu ili uradi bilo šta od miliona stvari koje su joj jurile kroz misli, napravio je portal njenim zvezdanim štapičem na zidu ispred nje i gurnuo je kroz njega.

RASELJENA

Probudila se pored Ora i nije mogla ni da ga pogleda. Kada bi se našla u svojim sećanjima, bilo je kao da se sve ponovo događa njoj, i—

Delovalo je kao izdaja.

Oro bi joj rekao da nije ona kriva. Da su se te stvari već dogodile, mesecima pre nego što ga je uopšte upoznala.

Ali sada, proživljavati ih ponovo... spavati pored nekog drugog...

Bio je to otrov kojim je samu sebe hranila. Terala je sebe da ga proguta, iako ju je iznutra ubijao.

Imala je osećaj kao da je rastrzana na pola.

Isla iz prošlosti, osoba koju jedva da je prepoznavala.

Sadašnja Isla, koja je zbog tih sećanja ponovo skliznula u bol, teskobu i povređenost.

Čovek može da podnese samo toliko toga.

Ponoć je bila utešno vreme za delovanje. Možda je to bila tišina, ili činjenica da su bile male šanse da neko slučajno naiđe na nju, ili to što je sebi laskala zbog toga što je bila budna u ovo doba, a kamoli što je radila, ili možda sve to zajedno.

Možda zato što je bila delom Nightshade.

Pomoću svog zvezdanog stapiča prebacila se na Wild Isle. Tamo je ponavljala Wildling pokrete. Počela je da vežba stvaranje vrsta odbrambenih biljaka sa trnjem koje će rasprostrti širom Mainlanda. Napravila je površine močvarnog peska.

Isla je svratila u svoju sobu pre nego što se vratila u krevet i pogledala se u ogledalo.

Ispod očiju su joj bili tamni podočnjaci. Usne su joj bile izranjavane i ispucale. Koža joj je na nekim mestima bila gruba tamo gde je ranije bila glatka. Izgledala je premršavo.

Pogled joj je skliznuo ka vratu.

Delovao je golo.

Ali nije bio.

Dodirnula je ogrlicu rukom, jedinu koju je mogla da oseti, i u njoj se podigao bes.

Naravno da bi joj Grim poklonio ogrlicu koju nije moguće skinuti.

Naravno da bi se pobrinuo da ne može da ga zaboravi, iako je upravo to želela.

Setila se njegovih reči kada joj ju je poklonio, na balu.

Ako ti ikada budem potreban, dodirni ovo. I doći ću po tebe.

Dosta.

Isla je uzela jedan od svojih noževa i oprezno ga postavila uz ogrlicu.

Jedan pogrešan pokret i bila bi mrtva, ali ona neće pogrešiti.

Počela je da pokušava da preseče prokletu stvar.

Oštrica nije ostavila ni trag.

Pokušala je da povuče kopču pozadi, gotovo se ugušivši u tom procesu, ali ogrlica je ostala čvrsta, nepomična.

Pokušala je da je obavije Wildling moći.

Da je preseče.

Da je spali žaračem iz kamina.

Čak je prizvala šaku Nightshade senki i naoštrila ih u oružje.

Ništa nije uspelo.

Trinaest dana pre nego što je Grim trebalo da uništi ostrvo, Skylings su konačno održali svoje glasanje.

Sastanak na Sky Isle već je uveliko trajao.

Satima su različite strane raspravljale o tom pitanju.

Isla, Oro, Enya, Calder i Zed sedeli su i slušali kako iznose veoma dobre razloge zbog kojih bi svi Skylings trebalo da napuste Lightlark.

Videla je to u svojoj viziji—Dreksovi su dolazili.

Bez Skylingsa u vazduhu da se bore protiv njih, usledio bi još jedan krvavi pokolj.

Stotine Skyling vojnika bile su obučene u vazдушnim snagama. Činili su veliki deo njihovih redova.

„Ne možemo da ih izgubimo“, šapnula je Enya, gotovo za sebe.

Strane su bile gotovo izjednačene—samo nekoliko glasova bilo je neodlučno.

Ipak, delovalo je jasno da će glasanje prevagnuti u korist napuštanja ostrva.

Pre nego što je dat konačni glas, Oro je ustao da im se obrati.

„Svi znamo koliko će vaše vazdušne snage i brojnost biti dragoceni u ovoj bici. Možda verujete da možete pobeći od opasnosti, ali ona će vas pratiti. Ako Grim uništi Lightlark, šta će ga sprečiti da uništi i Skyling novu zemlju? Koliko mi znamo, on želi da zbriše ceo svet.“

Začuli su se šapati.

Nekoliko ljudi je klimnulo.

„U svakom slučaju, bez Lightlarka, Skyling će propasti. Svaka generacija biće sve slabija. Ljudi će umirati. Moć će opadati. Sposobnost vašeg vladara, kao i vaša sopstvena, potiče iz moći koja je duboko zakopana u Lightlarku. Ako ostrvo bude uništeno... svi ćemo biti uništeni.“

Oro je seo.

Bio je to dobar govor.

Začulo se mrmljanje.

Ipak, nešto u njenim grudima govorilo joj je da to nije dovoljno.

Nešto joj je govorilo kako će glasanje proći—

Ustala je i šapati su utihnuli.

Pogledala je Azula, koji je organizovao sastanak.

„Smem li da govorim?“ upitala je.

Azul je klimnuo.

„Ovo nije samo pitanje bitke“, rekla je Isla. „Ovo je pitanje onoga što dolazi posle. Budućnosti koju ćemo izgraditi nakon što spasimo ostrvo. Izgradnje boljeg Lightlarka.“

Pogledala je odbor, uključujući Bronte i Sturm.

A zatim Skylings koji su sedeli u prostoriji i posmatrali je.

Morala je Skylingsima da ponudi nešto.

Nisu mnogo toga cenili...

Ali jednu stvar jesu cenili više od svega.

Oklevala je pre nego što je rekla:

„Ako preživimo ovaj napad, planiram da uvedem demokratiju za Starlings.“

Začulo se komešanje.

Zed ju je oštro pogledao.

Isla je ispravila leđa i nastavila:

„Održaću glasanje i, ako se pokaže da je neko drugi sposobniji da bude vladar, povući ću se.“

Mislila je ozbiljno.

Oduvek se divila Azulovoj vladavini, a istina je bila da su Starlings zaslužili da njima vlada neko od njihovih.

Maren, na primer.

„Svako ko ostane i bori se bori se za bolju budućnost. Za budućnost u kojoj više ljudi ima izbore i prava. Potrebni su nam Skylingsi ili ćemo izgubiti, a ta bolja budućnost biće samo san koji će se ugasiti.“

Oro je na trenutak stavio ruku preko njene dok je sedela i Isla se osećala bolje, znajući da je podržao ono što je uradila.

Nije mislila da će to promeniti ishod glasanja, ali možda će ohrabriti neke Skylings da ostanu i bore se.

Znala je samo da je morala da pokuša.

Azulov glas je odjeknuo prostorijom kada je rekao:

„Sada ćemo pristupiti glasanju.“

Isla je čekala rezultate sa Enyom i Calderom u ratnoj sobi.

Oro je bio na glasanju.

Zed je glasao samostalno.

U početku su vreme iskoristili da jedni drugima iznesu novosti o napretku.

Enya je zaključila da će civili iz Lightlarka morati da budu evakuisani između Skyling i Starling nove zemlje.

Pripremala je infrastrukturu i zalihe kako bi mogli udobno da žive tamo koliko god rat bude trajao.

Calder je svakog dana posećivao Vinderland i pratio njihov napredak.

Za sada cvet nije delovao.

Možda je njihova priprema bila pogrešna.

Moraće da pronađu drugi način da ih izleče.

A onda su usledili sati tišine dok su čekali.

Čim je Oro prošao kroz vrata, Isla je znala da su loše vesti.

Osećala ih je u samoj srži svog bića.

Zed je bio odmah iza njega.

„Izgubili smo Azula“, rekao je Oro.

Enya je zapanjeno udahnula.

„Skylingsi su glasali protiv toga da im dozvoli da se bori.“

Pogledao je Islu.

„Ali deo vazdušnih snaga doneo je sopstvenu odluku. Ako se obavežeš da ćeš Starling pretvoriti u demokratiju, ostaće.“

„Koliko njih?“ upitala je Enya.

„Sto.“

U Isli su se sukobljavale pomešane emocije.

Azul je bio najmoćniji među Skylingsima, vladar.

U sebi je nosio većinu moći svog kraljevstva.

Njegov gubitak bi ih ozbiljno onesposobio.

Zed je odmahnuo glavom.

„Nije dovoljno. Ni približno dovoljno.“

Tada je Azul ušao.

Delovao je potpuno slomljeno.

Sklopio je oči i rekao:

„Ne slažem se s ovom odlukom. Ja... zaista mi je žao.“

Zed se okrenuo prema njemu.

„Ja ostajem ovde. Doneo sam svoju odluku. A ti nas napuštaš. Zbog čega? Demokratije? Da li demokratija uopšte nešto znači ako smo svi mrtvi?“

„Zed“, rekao je Oro smireno.

Skyling je seo, ali bes u njegovom pogledu nije splasnuo.

Azul je odmahnuo glavom.

„Zaista mi je žao.“

Pogledao je Islu i ona se setila reči koje joj je jednom rekao:

Čast je vladati, ali nije uvek zadovoljstvo.

Nije želela da se ljuti na njega.

Slažala se s njegovim načinom vladanja.

Kako bi mogla da mu zamerm što poštuje želje svog naroda?

Ali njihove želje mogle su značiti da će ona i ljudi koje je najviše volela umreti.

Kasnije tog dana prebacila se na pusti deo Wildling nove zemlje i besno rasula svoje senke po zemlji, dopuštajući svom besu da sprži svet, sve dok se nije srušila u još jedno sećanje.

PRE

Prošlo je mesec dana otkako ju je Grim gurnuo kroz portal, zajedno s njenim zvezdanim štapičem. Nije je pratio u njenu sobu, pa je pretpostavila da se prebacivanjem vratio u zamak nakon što je lopovu izbrisao sećanje na njihov susret.

Ostavio ju je grozničavu, izmučenu željom, obuzetu potrebom—

A sada se samo osećala prazno.

Zašto je otišao? Baš u trenutku kada je najviše želela da ostane?

Isla je mogla da pretpostavi da je otišao da pronade mač bez nje — da nije otišao pre nego što je stigla da mu kaže gde se mač nalazi. Sada je tačno znala gde da ga pronade. Znao je da ona to zna.

Pa zašto je nedeljama nije potražio?

Njena zbunjenost i bes ubrzo su se pretvorili u strepnju. Šta ako je Grim... umro? Vest o Nightshadeovoj smrti do Wildlinga ne bi stigla nedeljama. Možda čak mesecima.

Upravo ju je ta pomisao navela da učini nešto nepromišljeno. Te noći konačno je posegnula za svojim zvezdanim štapičem, odlučna da sama pronade Grima.

Njegova soba bila je prazna i izgledala je upravo onako kako ju je pamtila.

Jedan deo nje je žudeo da nacрта svoju lokvu zvezda i ponovo ode, ali odlučila je da sačeka. Prošlo je mesec dana. Dosadilo joj je da noću ostaje budna, pitajući se gde je i zašto ga nema.

Sat je prošao. Pa još jedan. Zatim i treći.

Konačno su se vrata njegove sobe otvorila.

Nije bio Grim.

Bila je to žena.

Isla je ustala sa stolice na kojoj je do tada opušteno sedela, a žena se ukočila. Zatim je suzila oči.

„Ko si ti?“ zahtevno je upitala.

Ko je ona?

Žena je, srećom, zatvorila vrata, kao da je slučajno upala u nešto privatno, a Isla se prebacila odatle.

Obuzeo ju je neobjašnjiv bes. Da li je odlučio da počne da traži mač s nekim drugim? Da li ju je izbacio iz svog plana? Ne. Neće mu to dozvoliti. Bio joj je potreban da ispuni svoj deo njihovog dogovora.

Znala je gde je mač. Sama će ga pronaći, a on će biti primoran da joj pomogne tokom Centenniala.

Isla je obukla jedinu crnu odeću koju je imala — na nesreću, tanku haljinu sa Creetan's Craga, preko koje je ogrnula svoj crni ogrtač. On je, srećom, prekrivao mač pričvršćen za njena leđa — i prebacila se.

Grimove lekcije bile su korisne. Bio joj je potrebna mapa da pronade Pećine Irida. Onda je mogla da počne da vežba kako da se prebaci tamo.

Tako se našla na noćnoj pijaci.

Do zalaska sunca ostalo je manje od sat vremena, a mesto je i dalje bilo iznenađujuće prometno. Nekoliko kolica počelo je da se sklanja za noć. Neki ljudi ulazili su u velike zgrade koje su izgledale uglavnom napušteno.

Pružale su dobar vidikovac. Sve što je trebalo da uradi bilo je da odozgo uoči prodavnicu mapa i sačeka zalazak sunca kako bi se neopaženo uvukla unutra i pronašla ono što joj je potrebno. Tako ne bi ponovo rizikovala da upadne u nevolju.

Napustila je pijacu i ušla u najbližu zgradu. Prizemlje je delovalo kao produžetak prodavnica, mesto za trgovinu kada sunce zađe. Bilo je ispunjeno bukom kolica koja su spolja uvlačili unutra, cenkanjem i šapatom.

Mapa, međutim, nije bilo. Više. Morala je da se popne više kako bi imala bolji pogled na pijacu napolju.

Stepenice su škripale, ali bile su prazne. Kao i drugi sprat. U velikoj prostoriji bilo je samo nekoliko kutija i buradi poređanih duž zidova, sve do prozora prekrivenih slojem prašine. Protrljala je ogrtačem jedan od njih i pogledala napolje. Prodavnice su se zatvarale.

Na ivici vidnog polja ugledala je ono što je tražila. Tezgu na kojoj su napred bili izloženi eliksiri, a pozadi pergamenti. Čitav zadnji zid zauzimala je velika mapa— Začuli su se koraci iza nje.

A onda:

„Šta to imamo ovde?“

Isla se okrenula i videla da je prostorija sada prepuna. Unaokolo je stajalo dvanaest Nightshadea. Da li su bili nevidljivi kada je ušla? Ili su je nečujno pratili?

Izvukla je mač.

Jedan od njih se nasmejao. Njena sopstvena senka iza nje zasikta poput poskoka i izbila joj mač iz ruke.

Vladari senkama.

Grudi su joj se ispunile strepnjom.

Isla se brzo okrenula, odlučivši da okuša sreću s prozorom. Bila je tek na drugom spratu—

Pre nego što je stigla da razbije staklo, senke su joj obavile članak i povukle je preko prostorije.

Obraz joj je udario u nešto oštro na podu i rascepao se. Polomljeno staklo zarilo joj se u šake i tanku haljinu.

Kada su je naterali da klekne, krv joj je kapala niz bradu i grudi. Nije mogla čak ni da pomeri prste.

Nevidljive ruke strgle su joj ogrtač i Isla je zadrhtala od hladnoće. Muškarac je sada kružio oko nje, poput predatora koji se nadvija nad svojim plenom.

„Ko si ti?“ upitao je.

Pljunula mu je pred noge, a jedna od njegovih senki ošamarila ju je po licu.

Krv joj je potekla niz ugao usana.

„Pitaću ponovo“, rekao je muškarac. „Ko. Si. Ti.“

Zašto ga je bilo briga? Zašto joj je ovo radio?

Nije rekla ni reč i kriknula je kada ju je pogodila još jedna senka. Bila je oštra poput sečiva. Krv joj je potekla niz rame. Ako uskoro ne zaleči obraz, ostaće joj ožiljak. Sledeći udarac oborio ju je na šake pune stakla ispred nje. Vrisnula je kada se staklo još dublje zarilo.

Još jedan bljesak senki i ostala je bez daha.

Muškarac se sagnuo i grubo joj šakom uhvatio lice.

Čitavo telo joj se treslo. Umreće. Bila je takva budala.

Zar ništa nije naučila iz susreta s Wildlingima koji su pokušali da joj iščupaju srce? Zašto je verovala da ovo može sama?

Suze su joj zamaglile njegovo lice.

„Nije trebalo da možeš da pređeš prag“, rekao je veoma pažljivo. „Reći ćeš mi ko si ili ću te živu odrati.“

Njen mač bio je na drugom kraju prostorije. Nije ponela nijedan bodež ni zvezdu za bacanje. Muškarčeve senke ponovo su puzale prema njoj, preko poda.

Setila se onoga što je Grim rekao — uvek ciljaj nos — i glavom ga udarila pravo u lice.

Zateturao se unazad i opsovao je, ali Isla se nije osvrkala da vidi da li mu je slomila nos.

Izvukla je zvezdani štapič iz futrole na butini i nacrtala lokvu zvezda. Oblikovala se.

Neposredno pre nego što je uspela da uskoči u nju, muškarac ju je povukao za kosu. Kriknula je. Izbio joj je napravu za prebacivanje iz ruke i gurnuo je uza zadnji zid.

Lokva je i dalje bila tamo, mreškajući se nasred prostorije. Nekoliko drugih Nightshadea oprezno joj se približilo, mrmljajući.

„To je... portal“, rekao je jedan od njih sa strahopoštovanjem.

Još nekoliko njih pohrlilo je bliže.

Muškarac se namrštio. Krv mu je dospela u usta. Slomila mu je nos.

„Idi vidi odakle je pokušavala da pobegne“, naredio je.

Jedan od Nightshadea propao je kroz njenu lokvu. Ona se zatvorila za njim.

Njen jedini izlaz bio je nestao.

Jedino olakšanje bilo je to što nije pokušavala da se prebaci nazad u Wildling novu zemlju. Ne... pokušavala je da se prebaci sasvim negde drugde.

„Ostali“, povikao je muškarac, „izvucite oštrice. Da vidimo koliko brzo možemo da je oderemo. Pazite da ostane živa. Hoću da oseti svaki centimetar ovoga.“

Pokušala je da pobegne, ali senke iza nje pretvorile su se u okove oko njenih nogu i članaka. Jedna joj se obavila oko usta i prigušila joj krike.

Neki Nightshadei smejali su se dok su je gledali kako se opire. Čula je škripu metala dok su izvlačili bodeže iz futrola.

Neki su bili prekriveni rđom. Drugi sasušenom krvlju.

Muškarac ispred nje izvukao je još više senki iz prostorije. Puzale su joj uz vrat, a zatim se naoštrile u noževe.

„Da počnemo od lica, može?“ upitao je.

Isla je zadrhtala. Pripremila se za prvi nalet bola.

Njegove senke su otpale.

Muškarac se namrštio. Ponovo je pokušao da prizove senke, ali nisu ga slušale.

Nightshadei su iznenada utihnuli.

Polako su se okrenuli. Isla je kroz praznine između njih pogledala napred.

Grim je stajao tamo, držeći Nightshadea koji je prošao kroz njenu lokvu za vrat, visoko iznad zemlje. Začuo se prasak i on ga je pustio. Muškarac je pao u gomili pred njegove noge, mrtav.

Grim je izgledao ubilački.

Ispred nje, pantalone muškarca su potamnele, a niz nogu mu je počela da curi mokraća.

Grim je nosio svoju krunu i oklop. Izgledao je kao demon koji je oživeo, sa šiljcima na ramenima prekrivenim metalom. Senke su mu izbijale iz samog tela i vijugale kroz prostoriju. Neki od Nightshadea uspaničeno su kleknuli. Drugi su pokušali da pobegnu.

Istog trenutka svi su se naglo podigli u vazduh, stopala su im visila, dok su se hvatali za grla.

Grim nije skidao pogled s nje dok joj je prilazio. Pogledom je prešao preko njenog tela. Posekotina na grudima. Rascečen obraz. Duge ogrebotine preko ramena. Šake pune stakla.

Grimov glas bio je smrtonosno miran kada je rekao:

„Koji?“

Otvorila je usta, ali reči nisu izlazile. Pogledom je jurila po prostoriji. Pošto su svi visili u vazduhu pod ovim uglom, nije mogla jasno da im vidi lica. Ko je od njih bio taj čovek? Suze su joj zamaglile vid.

„Isla“, rekao je pažljivo, kao da se svim silama trudio da se obuzda. Upotrebio je njeno ime. „Ko ti je ovo uradio?“

Nije znala šta će uraditi, niti da li želi da ona bude odgovorna za ono što sledi—

„Dobro“, rekao je. „Onda svi.“

Začuo se niz pucanja dok su im vratovi istovremeno lomljeni.

Svi su pali na pod.

Grim je otvorio šaku i njen zvezdani štapič je poleteo pravo u njegovu ruku.

„Budalo“, rekao je pre nego što se sagnuo i uzeo je u naručje.

Bio je besan.

Prebacio ih je u svoju sobu. Spustio ju je na kauč i zarežao:

„Vratiću se.“

A onda je nestao.

Glava joj je klonula na naslon ležaljke i ona je zastenjala. Zaista je verovala da može sama da pronađe mač. Koliko je samo pogrešila.

Ponovo se pojavio, noseći desetak različitih vrsta zavoja i jednu činiju. Pokazao joj je da legne, a zatim prionuo na posao, stavljajući gazu preko njenih ramena, tamo gde je bila povređena. Bila je hladna kao led. Na dodir je trznula telom i opsovala.

Grim ju je čvrstom rukom zadržao za donji deo stomaka, zbog čega je iznenađujuće snažno osetila vrelinu.

„Moonling“, rekao je. „Dobri su u lečenju posekotina.“

Bila je u pravu. Cleo mu je pomagala. Ili je, u najmanju ruku, krao od Moonlinga.

„Da li... trguješ s njima?“

Grim nije odgovorio.

Obrve su mu bile skupljene u koncentraciji dok joj je vadio komadiće stakla iz grudi. Čvrsto je zatvorila oči pred ubodima bola.

„Daj da vidim tvoje šake.“

Bile su u užasnom stanju. Nije ni želela da pogleda koliko su oštećene. Ostala je potpuno mirna.

Sam je zgrabio jednu i opsovao sebi u bradu.

„Ovo će potrajati“, rekao je.

Pretpostavljala je da su joj ispod dlana i prstiju duboko zarobljeni deseci komadića stakla.

Bez upozorenja ju je ponovo podigao u naručje.

I spustio je sebi u krilo.

Isla se ukočila. I dalje je bila u svojoj, daleko previše otkrivajućoj, Nightshade haljini.

„Šta radiš?“

„Moraš da miruješ“, rekao je. „U suprotnom će se staklo pomerati dok radim i gotovo je nemoguće izvaditi sve komadiće. Mogu da te onesvestim ako to više želiš.“

Isla se pobunila.

„Svakako ne želim to.“

Pogledao ju je, čekajući njeno odobrenje da nastavi. Stisnula je zube i rekla:

„Dobro.“

„Baš šarmantno“, rekao je hladno.

Zatim je obavio ruke oko nje, pričvrstivši je na mestu, dok joj je nežno otvarao prste.

Nije disala. Bila je potpuno obuhvaćena njime. Bio je hladan kao kost.

Zadrhtala je.

Izvadio je prvi komadić stakla iz njene šake i ona je ponovo trznula. Ovog puta, međutim, njegove ruke bile su obavijene oko nje, čvrste poput gvožđa, držeći je nepomičnom. Disala je prebrzo, dok joj je bol sevao uz ruku. Posmatrala ga je kako vešto vadi komad po komad.

Zajecala je kada je naišao na posebno dubok rez.

Bio je dovoljno visok da nasloni bradu na teme njene glave i rekao:

„Samo na ovoj šaci ima još desetak komadića, zato smisli kako ćeš da izdržiš bol.“

Podigla je pogled ka njemu. Pogledao je nju na pola sekunde, a zatim se ponovo usredsredio na njenu šaku.

„Gde si bio?“ zahtevala je.

Mišić na njegovoj vilici je zatreperio. Prošlo je mesec dana otkako ga je poslednji put videla.

„Bio sam zauzet“, konačno je rekao.

„Čime?“

Nije odgovorio.

Frknula je. Neverovatno.

„Šta je moglo da bude važnije od pronalaženja mača?“

„Nije bilo važnije, samo... hitnije.“

Nagovestio je da u njegovom carstvu ima problema. Da li je na to mislio?

„Mogao si da mi kažeš. Mogao si barem jednom da dođeš... da mi dozvoliš da ti kažem šta sam saznala.“

Podigao je obrvu.

„Nedostajao sam ti, Hearteater?“

Ona je frknula.

„Ne. Svaki put kada te vidim, ili se povredim ili me uvrediš.“

Grim se namrštio, tek neznatno. Potpuno se usredsredio na njenu šaku.

„O čemu si razmišljala?“ grubo je upitao.

Uz uzdah je zažmurila, trpeći novi nalet bola.

„Mislila sam da mogu da pronađem mač bez tebe“, iskreno je rekla.

Isla se naslonila na njegove grudi, stiskajući zube zbog osećaja dok joj je izvlačio staklo. Neki komadići bili su sitni, ali drugi su delovali kao noževi koje joj neko vadi iz dlanova. Pokušala je da diše uprkos tome. Isti bol, iznova i iznova, na koji je gotovo mogla da se navikne. To je naučila tokom sati koje je provela pripremajući se za određene ceremonije Centenniala.

„Ranije sam te tražila“, rekla je promuklim glasom.

„Znam.“

Žena mu je očigledno rekla. Obrazi su joj se iznenada zarumeneli od neprijatnosti.

I... od nečeg drugog.

Sledeće pitanje samo joj je izletelo:

„Ko je bila ona žena?“

„Moja generalka“, rekao je.

Njegova generalka.

„Da li sumnja...?“

„Rekao sam joj da si neko koga sam pronašao u drugom carstvu, da bi mi bila u postelji.“

Isla je progutala knedlu.

Izgovorio je te reči tako jednostavno... Da li je to bilo ono što je ona njemu? Devojka iz drugog carstva koju je, očigledno, na Creetan's Cragu želeo da odvede u postelju?

Iznutra se osećala kao razbijeno staklo, ali je zatvorila oči i rekla najmirnije što je mogla:

„Znam gde je mač. Lopov sa Creetan's Craga mi je rekao.“

„Gde?“

„U Pećinama Irida.“

„Znam gde su.“

Očekivala je da će delovati srećnije zbog ovog otkrića. Bili su mnogo bliže pronalasku mača, ali njegova pažnja i dalje je bila usmerena na njenu šaku.

Poslednji komadić stakla sa te šake zveknuo je u činiju.

Nagnuo se i šapnuo joj tik uz uho:

„Ovo će boleti.“

A onda je polio njenu šaku alkoholom.

Grim joj je pritisnuo dlan preko usta kako bi prigušio njen krik. Bila mu je zahvalna. Bio je sidro u moru bola.

Bol je bio zaslepljujući. Izvijala se uz njega, a on je pročistio grlo. Jedna njegova ruka pritisnula joj je kuk, držeći je nepomičnom.

„Ako možeš da se suzdržiš“, promrmljao je kroz stisnute zube, „molim te, prestani.“

Oh.

Ukočila se.

Odjednom je bila i te kako svesna njegovog tela priljubljenog uz njeno dok je posezao za njenom drugom šakom i počeo ispočetka.

Ispod nje, Grim se potpuno ukočio. Pogled mu je bio prikovan za njen dlan. Delovao je potpuno usredsređen na zadatak.

Ona nije.

Šta joj je bilo?

Bol je polako utihnuo dok se usredsređivala na svaki dodir njegovih grubih prstiju o njene. Svaki deo njenog tela bio je preosetljiv. Sada je bila previše svesna svakog mesta na kojem su se dodirivali. Brada naslonjena na teme njene glave. Mišićavi torzo iza nje, tvrd poput stene. Ispod nje...

Duboko je, drhtavo udahнула.

Grim je, činilo se, ubrzao, jer je samo nekoliko trenutaka kasnije rekao:

„Gotovo.“

Ovog puta ju je bez teškoća podigao sa sebe pre nego što joj je polio šaku alkoholom. Čvrsto je zatvorila oči i nije ih ponovo otvorila sve dok Moonlingovi lekovi nisu počeli da ublažavaju bol.

Gledao ju je.

„Hvala“, rekla je.

Nije ništa odgovorio.

„Kada možemo u pećine?“

„Kada budeš mogla kako treba da držiš mač.“

Neće dugo potrajati. Do jutra će, uz njene Wildling eliksire, većina rana biti zalečena.

I dalje će boleti, ali ne toliko da bi želela da odloži njihovu potragu.

„Sutra“, rekla je.

Klimnuo je.

Pružio je ruku da je prebaci nazad u njenu sobu kada je rekla:

„Čekaj. Postoji jedan problem.“

„Problem?“

Ispričala mu je o čudovištu koje navodno čuva mač.

Oči su mu se suzile.

„Kakva vrsta čudovišta?“

„Nisam sigurna.“

Grim nije delovao previše zabrinuto.

Čudovišta se valjda ne plaše drugih čudovišta, zar ne?

Ponovo joj je pružio ruku kako bi je prebacio nazad u njenu sobu.

„Onda ćemo morati da saznamo.“

TRAŽENJE POMOĆI

„Pronašli smo rudu“, objavio je Zed tokom njihovog sledećeg sastanka. Danima je pretraživao Zaboravljene rudnike zajedno s Calderom, probijajući se kroz njihove opasne tunele. Većina prolaza se vremenom urušila. Izraz samozadovoljstva na njegovom licu prešao je u oprez kada je pogledao Islu.

„Potrebna nam je tvoja pomoć“, jednostavno je rekao.

Enya je ljuštila citrusno voće, čiji je miris osvežavao prostoriju. Podigla je obrvu, a Zed ju je pogledao.

Nije naročito voleo Islu. To je bilo očigledno.

„Oko iskopavanja?“ upitala je.

Klimnuo je.

„Pokušao sam pomoću vazduha, ali rudu je gotovo nemoguće pomeriti. Ali ti...“

Upravljanje stenama.

Isla se gotovo nasmešila, pomislivši koliko je daleko stigla od onog trenutka kada je zurila u kamen koji je Oro stavio pred nju na Wild Isleu.

„Vodi me.“

Disanje u rudniku bilo je teško. Zed je stalno morao da spušta svež vazduh duboko u tunele, što je samo donekle ublažavalo miris zemlje, prašine i sumpora.

Prislonila je tkaninu svoje košulje preko nosa. Zed je išao ispred nje, noseći vatrenu kuglu koju je dobio od Enye.

„Rekao bih ti da ćeš se navići“, rekao je Zed. „Ali nećeš. Samo budi srećna što nisi zarobljena ovde nedeljama.“

Odjednom se osetila veoma srećnom.

Hodali su uglavnom u tišini. Bila je to obostrana tišina — oboje su bili sasvim zadovoljni što ne moraju da razgovaraju jedno s drugim.

Posle nekoliko minuta, međutim, nešto joj je palo na pamet.

„Zašto svi mrze Sorena? Mislim, osim onih očiglednih razloga.“

Setila se kako ju je ispitivao pred ostalima, kao da je namerno pokušavao da dokaže da nije dostojna da bude vladarka.

Zed se tiho nasmejao. Pogledao ju je.

Kladila bi se da je izgledala smešno, s polovinom lica sakrivenom iza košulje.

„Misli da su Moonlingi superiorni u odnosu na sva ostala carstva i tako se ponaša. Pod njegovim vođstvom, iscelitelji su zatvorili svoje radnje na agori. Sve manje Moonlinga počelo je uopšte da dolazi na Mainland. Postali su zatvoreniji i oprezniji. Iskoristio je kletve kao izgovor da izoluje svoje carstvo od ostalih.“

Bio je mnogo gori nego što je ranije mislila.

„Ako u to veruje, zašto je ostao? Zar ne bi bio srećan da ode?“

„Možda više mrzi Nightshade nego sve nas“, zamišljeno je rekao Zed.

Slegnuo je ramenom.

„Ili je ostao kao Cleoin špijun.“

Nimalo nije verovala Sorenu, ali nešto joj je palo na pamet.

„Da li je... da li je Soren iscelitelj?“

Zed je klimnuo, a nada joj je u grudima zapenušala poput penušavog vina.

Namrštio se.

„Nemoj ozbiljno da mi kažeš da ćeš tražiti od njega da pomogne Vinderlandu.“

„Upravo to ću uraditi“, rekla je.

Zed se konačno zaustavio. Pokazao je prema zidu i sav kamen je izgledao isto, osim sićušnog bljeska boje.

Pritisnula je šaku uz njega i zatvorila oči.

S druge strane je mogla da je oseti — rudu duboko zakopan u zidu.

Biće potrebna koncentracija da se pobrine da ne sruši čitav rudnik na njih, ali bila je uverena da može da je izvadi.

„Možda bi trebalo da napraviš štit od svog vazduha“, rekla je pre nego što joj je šaka probila kameni zid.

Čitav tunel je zadrhtao — kamenje je počelo da pada sa plafona, ali ga je iznad njih odbio mlaz vazduha.

Opipavala je zid, tražeći komad rude. Prsti su joj prolazili kroz kamen kao sečivo kroz puter.

Konačno ga je uhvatila i izvukla šaku nazad kroz zid.

„Mislim da je ovo ono što tražiš“, rekla je.

Bio je to tek prvi od mnogih komada. Nije izgledao naročito posebno, ali Zed joj je objasnio da se uz energiju Starlinga i plamenove Sunlinga može pretvoriti u metal koji uništava Dreksove.

Zed je pogledao nju, zid, a zatim rudu, blago podigavši obrvu.

„I to je jedan način da se uradi“, rekao je.

Isla je pronašla Sorena na Moon Isleu, gde je izgledao prilično opušteno dok je šetao po palati. Nije znala da li je špijun ili ima sopstveni plan, ali uskoro će saznati na čijoj je strani.

Delovao je zadovoljan što je vidi, što ju je samo učinilo još sumnjičavijom.

Ogrebao je svoj ledeni štap o pod, a zvuk joj je probo mozak.

Odmah je prešla na stvar.

„Na čijoj si strani? Našoj? Ili Nightshadeovoj?“

Soren je trepnuo.

„Pretpostavljao sam da je to očigledno po tome što sam ovde, na Lightlarku.“

„Dobro“, rekla je. „Onda ti neće predstavljati problem da lečiš potencijalne ratnike za naše ratne napore?“

Soren je suzio oči.

Trudila se da izgleda što nevinije.

„Pretpostavljam da ne“, rekao je.

Slatko se nasmešila.

„Sjajno. Jer... da si rekao ne... morala bih da pretpostavim da si Cleoin špijun ili da na neki način radiš protiv nas.“

Soren se nasmešio na najmanje prijateljski način koji je Isla ikada videla.

„Koga lečim?“

Posebno zadovoljstvo pričinilo joj je da posmatra njegov izraz lica nakon što je izgovorila:

„Vinderland.“

Najteži deo ubedjivanja Sorena da leči ratnike na kraju je bio ubeđivanje Vinderlanda da ga ne ubiju.

Pokazao joj je kako da pravilno pripremi Wildling cvet za čaj, a da pritom ne izgubi svoja lekovita svojstva, a zatim je, zajedno s eliksirom, počeo da leči njihovu bolest.

Rezultati nisu bili trenutni, ali Isla se nadala da će se dovoljno ratnika oporaviti na vreme da joj se pridruže u borbi.

Za Zeda je izvukla nekoliko komada rude.

Kasnije te noći, Isla je posetila Wildling novu zemlju i pronašla Lynxa kako je čeka ispred šume.

Usne su joj zatreperile u osmehu.

„Da ne znam bolje, pomislila bih da si zabrinut za mene“, rekla je.

Lynx je napravio zvuk nalik kijanju, što je delovalo kao poricanje.

Stala je pred stvorenje i ponudila mu komad mesa koji je uzela iz kuhinje.

Ponjušio ga je...

A onda je, po prvi put, prihvatio njen poklon.

Napredak, rekla je sebi.

Bio je to napredak.

Kada je Lynx završio s jelom, upitala je:

„Rekla sam ti da idemo u rat. Hoćeš li se boriti sa mnom?“

Tražila je odgovor u njegovim očima.

Spustio je glavu gotovo sve do zemlje i nešto joj se steglo u grudima zbog tog jasnog potvrdnog odgovora.

Toliko puta je bila izdana. Toliko puta je svoje poverenje poklonila nečemu opasnom.

Činjenica da je Lynx, koji je voleo da se pretvara da mu nije naročito stalo do nje, bio spreman da pođe s njom u bitku...

To joj je značilo sve.

Obavila je ruke oko njegovog vrata, a on joj je dozvolio da tako visi. Podigao je glavu, a ona se držala za njega, nogu koje su joj visile u vazduhu.

„Napravićemo ti oklop.“

Lebdela je svega nekoliko centimetara od Lynxovog oka dok je govorila:

„Ali prvo moram da naučim kako da te jašem.“

Kako se broj dana do rata smanjivao, postajalo je jasno da ničega nije bilo dovoljno — ni vremena, ni vojnika, ni resursa, ni energije.

Ponovo su sedeli za okruglim stolom i planirali strategiju.

Imali su ograničene zalihe svega, što je značilo da moraju da osmisle kako da budu strateški promišljeni — kako da nateraju Grima i njegove vojnike da se bore tačno tamo gde oni žele.

Napravili su mapu Mainlanda pomoću misterioznog pepela koji je Isla već koristila na Sun Isleu.

Oro i Zed su se satima raspravljali oko toga gde bi imali najveću prednost.

„Ovde, iznad rudnika“, govorio je Zed. „Možemo imati ratnike u tunelima. Moglo bi da posluži kao rov.“

„To bi Nightshadeima veoma odgovaralo, jer bi mogli da unište tlo i žive zakopaju naše snage“, rekao je Oro.

„Šta kažete na prostor između Pevajućih planina? Nightshadei ne znaju da se bore na planinskom terenu.“

„Ni Sunlingi.“

Na kraju su se složili da bi najbolje mesto za borbu bilo na zapadnoj strani Mainlanda, u prostoru između agore i Mainland zamka.

Na taj način bi šume Mainlanda prirodno uokvirivale njihovo bojište, zajedno sa Starling zidovima i odbrambenom moći Wildlinga.

„Možeš li da pokriješ toliku teritoriju?“ upitao je Zed. „Za devet dana?“

„Da“, rekla je, jer drugog izbora nije bilo.

Noću je vežbala jahanje Lynxa.

Padala je toliko često da su počeli da premeštaju njihove časove do reke. Leopard je bio dovoljno visok da je bez problema mogao da hoda čak i njenim dubljim delovima, a Isla tako nije rizikovala ozbiljnu povredu svaki put kada bi pala.

A padala je često.

Svaki put bi je Lynx pogledao na način koji se jedino mogao protumačiti kao krajnje nezadovoljstvo, a zatim bi je svojim ogromnim zubima izvukao iz vode i ponovo bacio na leđa.

Samo da imaju više vremena, pomislila je.

Dani su joj klizili kroz prste.

Morala je da dovede Wildlinge na Lightlark, kako bi počeli da prekrivaju njegovu površinu otrovnim biljkama.

Morala je da počne da prebacuje civile na nove zemlje.

Samo za to bi bili potrebni dani i veliki deo njene energije.

Trebao joj je prečac.

Morala je da se seti nečega korisnog.

PRE

„Čudovište“ je bila blaga reč za stvorenje koje je živelo u pećini, smešteno na njenom ulazu.

Bio je to zmaj.

Kada je Isla bila dete, Poppy joj je pričala priče o zverima velikim poput brda, sa krljuštima nalik kori koja se ljušti i kandžama na krajevima krila toliko ogromnih da su zaklanjale sunce. Isla se nekada plašila da bi neka od njih mogla da pronađe put do Wildling palate i jednim jedinim prodornim krikom razori njenu sobu.

„Ne brini, ptičice“, govorila bi Poppy. „Svi zmajevi su nestali.“

Ne. Nisu nestali. Samo se skrivaju.

„Spava“, šapnula je Isla.

Zmaj je bio sklupčan na ulazu u pećinu, glavom okrenutom na suprotnu stranu. Telo mu se ravnomerno podizalo i spuštalo.

Zažmurila je na trenutak. Pećina nije bila duboka. Postojao je mali deo koji zmaj nije prekrivao i kroz njega je mogla da vidi iza njega, dublje unutra—

„Ne“, rekla je, brzo trepćući. „To ne može biti—ne, to je previše lako, ne može—“

„To je mač“, rekao je Grim.

Odmah iza zmaja, mač je ležao na gomili drugih relikvija. Bio je napravljen od dva komada metala, isprepletana poput ljubavnika, sve dok nisu formirala jedan jedini spojeni vrh.

Odahnula je.

„Samo treba da se prošunjamo pored njega, a da ga ne probudimo. To je sve.“

Grim nije izgledao ubeđeno.

„A ako se probudi, spržiće nas žive“, promrmljao je.

Polako i nečujno približili su se pećini, držeći se sasvim uz njenu ivicu.

Ovo će biti lako, zaključila je.

Zmaj je čvrsto spavao. Mač je bio pravo tamo; mogla je da ga vidi.

U trenutku kada je Isla zakoračila unutra, nešto je proletelo nebom.

Osetila je nalet bola u nozi.

Grim se pokrenuo brzinom munje. Oborio ju je na noge i pritisnuo uz tlo, dok mu je ruka pošla iza njene glave da ublaži njen pad.

Manje od sekunde kasnije, pola tuceta strela prošlo je kroz njegovo telo.

Isla je otvorila usta da vrisne, ali pre nego što je uspela da ispusti glas, Grimova druga ruka prekrila joj je usne. Ostala je tamo, hladna i čvrsta poput leda.

Oči su joj bile širom otvorene i gledale su pravo u njegove, lica udaljenih svega nekoliko centimetara, dok su mu nove strele probadale ruke i noge. Telo mu se trzalo pri svakom novom pogotku, sve dok konačno nisu prestale.

Nastupio je trenutak napete tišine, dok su oboje čekali da vide jesu li probudili zmaja.

Teško je disala, grudi su joj se gotovo dodirivale s njegovima.

Ništa se nije pomeralo.

Pogled joj je pao na njegove rane.

Dvanaest strela.

Bilo je pravo čudo što mu nijedna nije probila srce. Krv mu je natopila odeću i kapala po njenom telu.

Zaštitio ju je od napada bez ijednog trenutka oklevanja.

Povukla mu je ruku s usana.

„Prebaci se“, oblikovala je reči usnama.

Grim je odmahnuo glavom.

Ako bi upotrebili njegovu moć ili zvezdani štapič, mač bi nestao. Možda ga više nikada ne bi pronašli.

Nekako je Grim morao da izađe iz pećine.

Isla nije bila sigurna ni kako će ona sama uspeti.

Strela koja ju je pogodila pre nego što je Grim postao njen lični štit prošla joj je pravo kroz potkolenicu.

Sa više snage nego što je mogla da zamisli, Grim se nekako uspravio.

I ona je tiho ustala, grizući šaku kako ne bi vrisnula od bola. Pokušala je da napravi korak i gotovo se ponovo srušila na pod.

Jednim brzim pokretom više nije bila na nogama.

Grim, sa još dvanaest strela koje su mu virile iz tela, uzeo je Islu u naručje i nekako stabilno izašao iz pećine i prošao kroz polje, sve dok nije mogao da ih prebaci.

Čim su se pojavili u njegovoj sobi, Grim se srušio, zbog čega je Isla skliznula preko poda.

Zajecala je dok se podizala na noge i krenula prema njemu.

Ne. Prema ormarićima.

Otvorila ih je sve, užurbano tražeći zalihe za lečenje, i pronašla Moonling gazu. Uz pomoć svog zvezdanog štapića prebacila se nazad u svoju sobu, uzela celu bočicu lekovitog eliksira i vratila se.

Pre nego što je mogla da mu pomogne, morala je da zbrine sopstvenu nogu ili bi izgubila previše krvi i onesvestila se.

Pripremila se na trenutak, prelomila vrh strele i izvukla je.

Kriknula je u nadlanicu.

Rana ju je pekla dok je lekoviti eliksir kapao po njoj. Prsti su joj drhtali dok je brzo previjala nogu.

Nije imala vremena da se prepusti bolu.

Ošepala je do mesta gde je Grim jedva uspevao da sedne i kleknula pred njega.

„Ja ću—“

„Uradi to“, rekao je, otežano dišući.

Prelomila je prvu strelu i on je opsovao. Izvukla je strelu, a kada je polila ranu lekovitim eliksirom, zarežao je od bola.

„Pa, imaš još desetak takvih, zato bi trebalo malo da očvrsneš“, rekla je, delimično ponavljajući njegove sopstvene reči, samo zato što je znala da će ga dovoljno iznervirati da ostane budan. „Ili si zaboravio da je bol koristan?“

„Ne ismevaj me“, rekao je kroz stisnute zube. „Istina je.“

Prevrnula je očima.

„Otkriću ti jednu tajnu, Hearteater.“

Trznuo se kada je izvukla sledeću strelu.

„Bol te čini moćnim.“

Isla je ispustila zvuk gađenja.

„Ne čini“, rekla je. „Mada pretpostavljam da je to veoma Nightshadeovsko verovanje.“

„Ne“, rekao je, a usne su mu se izvile u zabavljen osmeh uprkos patnji. „Nije stvar u idealu. To je istina. Emocije hrane moć. A bol je najjača.“

Isla se namrštila.

To nije moglo biti tačno.

„Jeste“, rekao je, verovatno osećajući njenu sumnju.

Ako jeste...

„Da li si... da li si ikada namerno...“

„Jesam“, brzo je rekao. „Namerno sam sebi nanosio bol da bih pristupio dubljim nivoima moći. To je bilo davno. Sada to više nije toliko potrebno.“

Kao da mu je tek naknadno palo na pamet, dodao je:

„A... postoji mnogo različitih vrsta bola.“

Isla i dalje nije mogla da poveruje da je to stvarno. Da li je svaki vladar znao za to?

Zašto se onda to nije široko koristilo?

Ne.

Nije moglo biti.

Grim je odmahnuo glavom, čitajući joj ili izraz lica ili emocije. Kliknuo je jezikom, a zatim se pripremio dok je izvlačila još jednu strelu.

„I dalje mi ne veruješ“, rekao je.

Pogledao ju je pravo u oči.

„Kako, Hearteater, misliš da sam postao ovako moćan?“

To je nakratko zaustavilo njene ruke oko jedne od strela.

Iskusio je dubok bol.

To joj je govorio.

Iznenadilo ju je, ali...

Želela je da zna šta ga je učinilo takvim. Ko ili šta ga je povredilo.

Zurio je u nju.

Ona je uzvratila pogled.

Izvukla je jednu strelu iz njegovih grudi i on je zarežao od bola.

Do trenutka kada su sve strele bile izvađene, čula je svaku psovku koju je znala i više od desetak novih.

Pomogao joj je da mu skine košulju kako bi mogla da nanese lekoviti eliksir.

Ugledala je mali talisman ispod njegove odeće. Onaj koji ga je štitio od Nightshade kletve.

Kada su mu grudi ostale gole, zadrhtala je ugledavši desetak rana.

Grim se mračno nasmejao.

Nasmejao.

„Nikada mi se nije dogodilo da žena zadrhti kada vidi moje golo telo“, rekao je.

Odmahnula je glavom.

„Mora da je iscrpljujuće nositi toliki veličanstveni ego.“

Tiho se nasmejao dok je počela da nanosi serum.

Prvi dodir tečnosti s njegovom kožom naterao ga je da šištanjem udahne.

Njegovo uobičajeno hladno telo bilo je vrelo od groznice.

„Tvoja noga“, rekao je, iako je krvario na desetak mesta.

„Već je previjena“, rekla je pre nego što je prešla na sledeću ranu.

Radila je brzo i pažljivo, čela naboranog od koncentracije dok se starala da iz njegove kože izvadi sve komadiće i da temeljno očisti svaku ranu.

Sve vreme osećala je kako je posmatra.

„Šta?“ konačno je upitala.

Čak i u bolu od kojeg bi se čoveku odsekle noge, demon je uspevao da zvuči zadovoljno.

Cerekajući se, rekao je:

„Samo mislim da je ironično što Hearteater, koji me je ubo kroz grudi, sada leči moje povrede.“

Uputila mu je pogled.

„Meni je ironično što je demon koji tvrdi da u njemu nije ostao ni trunčica ljudskosti upotrebio sopstveno telo kao štit protiv čitave vojske strela da bi mene spasao.“

Nije ništa rekao.

Kada je završila i poslednju ranu, pola lekovitog eliksira već je bilo potrošeno. Gazi je ostalo još samo za nekoliko previjanja.

Sada kada se pobrinula za njega, Isla je pogledala nered pred sobom: njegovu košulju natopljenu krvlju i gomilu polomljenih strela.

Podigla je ruke.

„Ozbiljno. Zašto si to uradio?“ upitala je iznervirano.

Grimova glava klonula je u stranu. Delovalo je kao da je na samo trenutak od toga da se onesvesti.

„Zanimljiv način da kažeš hvala“, otegnuto je rekao.

Jedan od njegovih zavoja već je bio natopljen krvlju, pa je pokušala da ga zategne kako bi zaustavila krvarenje.

Kada ga je namestila kako treba, pokušala je da skloni ruke, ali je jedna njegova prekrila obe njene, pritiskajući joj prste uz njegove grudi.

„Hladnoća, Hearteater“, rekao je pre nego što je zatvorio oči.

Glava mu je klonula unazad uz zid.

„Pomaže protiv bola.“

Sedela je tako nekoliko minuta, a jedini pokret bio je ravnomeran otkucaj Grimovog srca negde ispod njene šake.

Oči su mu sve vreme ostale zatvorene.

Kada joj se ruka zagrejala uz njegovo telo, povukla ju je i sela uz zid pored njega.

„Šta se dogodilo?“ upitala je.

Strele su došle niotkuda.

„Nisam nikoga videla, čak ni odakle su dolazile—“

„Nije bila osoba; bilo je oružje. Mehanizam napravljen da se aktivira protiv uljeza. Već sam ga video.“

„Gde?“

„U sopstvenom zamku.“

Isla se okrenula prema njemu.

Oči su mu i dalje bile zatvorene, a teme mu je i dalje bilo naslonjeno na zid.

„Misliš da ga je lopov ukrao iz tvog zamka?“

Grim je slegnuo ramenom.

„Ako jeste, onda je zaista najbolja.“

„Pretpostavljam da ne postoji način da se to zaobiđe.“

Odmahnuo je glavom.

„Nažalost, ne postoji. Nepogrešivo je.“

Uzdisala je.

„Šta ćemo sada?“

Između njih i mača bilo je svega nekoliko desetina metara. Čak i ako bi mogli da izmame zmaja iz pećine, ko zna koliko je još čarolija lopov postavio da zaštiti svoj plen?

Grim je zastenjao dok se uspravljao.

„Večeras? Popiću sve zalihe alkohola koje imam. Kasnije? Pretpostavljam da ću nastaviti da budem štit dok ne prođemo kroz sve zaštite.“

BOL

Moć je bila poput metala u njenim ustima, nozdrvama, niz grlo, u stomaku. Obasjavala je svaki njen delić iznutra i spolja; bila je svetleći svetionik, oštrica moći koja je oblikovala svet prema njenim željama i merama.

U svojim sećanjima, Grim ju je naučio nečemu čemu se niko drugi nije potrudio da je nauči. Da bi pobedila, bila joj je potrebna veća moć.

Grim je tvrdio da je bol najjača emocija.

Bol može biti koristan.

Drveće je izbijalo iz zemlje u oblacima prašine. Tlo se lomilo i uzdizalo sve dok nisu počeli da se oblikuju planinski vrhovi. Pred njom su nicalle livade prepune cveća; bilo ga je toliko i nastajalo je tako brzo da je padalo pravo preko ivice ostrva.

Još. Trebalo joj je još.

Biljke s bodljama, iste one koje su je tokom Centenniala izbole po celom telu, izbijale su u gustim šikarama. Nicale su biljke s otrovnim lišćem. Prekrivala je njima Mainland, sve delove koje je trebalo zatvoriti.

Isla je zarila šake u zemlju, prstima oblikujući divlje pokrete, i zaurlala, sve dok se tlo nije otvorilo i oko nje nisu iznikle nove biljke. Čudovišne biljke prekrivene trnjem, koje će uzvratiti napad i same se braniti.

Možda su prošli minuti, a možda sati, ali osetila ga je — zrak sunca koji je pao iza nje.

„Isla?“ rekao je.

Njeno ime zvučalo je kao pitanje.

„Završila sam“, rekla je.

Delovalo je gotovo nemoguće stvoriti toliko prirode za devet dana, ali ona je to uspela za jednu jedinu noć. „Pogledaj, napravila sam zidove da im blokiram puteve. Prekrila sam sve otvorene prostore. Grim može da ih prebaci samo tamo gde ste ti i Zed odlučili.“

Blistala je od ponosa.

On nije izgledao ponosno.

Izgledao je... užasnuto.

Isla nije mislila da će ikada zaboraviti izraz njegovog lica. Kao da je pred njim nešto što nije trebalo da postoji.

Kao da je čudovište.

„Šta si uradila?“ upitao je.

Pratila je pravac njegovog pogleda i ugledala ga.

Krv joj je kapala niz prednji deo haljine.

Podigla je ruke i dodirnula lice. Krv je dolazila iz očiju, nosa, uglova usana i ušiju.

Moć... je imala ukus krvi.

Imala je ukus krvi.

Ponavljala je to iznova i iznova, ili je možda sve bilo samo u njenoj glavi. Ili je možda oduvek živela u svojoj glavi, možda nikada nije ni morala da izađe iz nje, možda je trebalo potpuno da se otvori prema svetu i pusti da sve što je u njoj konačno isteče—

„Isla.“

Njegove grube šake uhvatile su je za ramena. Tresao ju je.

Izgledao je ljutito.

Uznemireno.

Razočarano.

Povukla je svoju moć nazad u sebe i svet se pred njom ponovo umirio.

Glasovi su utihnuli.

Ostali su samo ona i Oro.

A ipak... on je i dalje izgledao nezadovoljno.

„Šta si uradila?“ ponovio je.

Glas mu je bio grub. Bio je to glas kralja, a ne čoveka koji je spavao pored nje, koji joj je prelazio rukama niz leđa kako bi joj pomogao da zaspi.

„Pronašla sam prečicu“, rekla je. „I isprobala je.“

Oro je proučavao njenu šaku, a ona se trgnula kada je shvatila šta je uradila. Debela linija protezala se kroz njen centar.

To je bila prečica.

Uradila je ono na šta ju je Oro pre nekoliko meseci upozorio.

Koristila je emociju da podstakne moć.

Bol može biti koristan.

Bol te čini moćnim.

„Dobro sam“, rekla je, izvlaćeci lekoviti eliksir iz džepa.

Kapnula je jednu kap na povredu i posmatrala kako joj koža ponovo srasta.

„Vidiš. Kao da se ništa nije dogodilo.“

„Isla“, rekao je Oro oprezno. „Rekao sam ti. Vlananje moći kroz emocije je opasno. Moć može biti trenutna i snažna, ali ima svoju cenu.“

Šake su mu bile stisnute u pesnice; gotovo da se tresao.

„Rekao sam ti da bi te ovo moglo ubiti! To jeste prečica“, rekao je, izgovarajući svaku reč s mukom. „Prečica ka smrti.“

Vrelina je ispunila vazduh. Odjednom je postalo nesnosno sparno.

A onda je sve nestalo.

Spoznaja ga je učinila predatorski smirenim.

„On te je tome naučio. U tvojim sećanjima.“

Isla to nije porekla.

Oro ju je pogledao... i odmahnuo glavom. Posmatrao je njeno lice prekriveno krvlju, a zatim njenu sada izleženu šaku i rekao:

„Ne prepoznajem te, ljubavi.“

Ruke su joj drhtale.

Ni ona nije prepoznavala sebe.

Nije prepoznavala devojk u svojim mislima, onu koja je donosila odluke koje nije razumela...

„Znam da želiš da uđeš u trezor. Znam da želiš da poraziš Grima. Znam da želiš da spaseš sebe i sve ostale“, rekao je. „Ali ovo nije način.“

Pogledao ju je.

„Obećaj mi da više nećeš pokušati ovo. Molim te, obećaj mi.“

„Obećavam“, rekla je, jer je izgledao toliko zabrinuto. Jer je samo pokušavao da je zaštiti.

Nije želela da mu kaže da se, iako je krvarila, osećala snažnije nego što se osećala već dugo.

Osećala je da vlada sobom.

Transcendentno.

Krv je imala ukus moći, želela je da kaže.

Moći—

Imala je ukus krvi.

...

Tokom narednih nekoliko dana Isla nije spavala.

Počela je da prebacuje sve civile u nove zemlje. Neke od njih je prepoznavala.

Niko joj se nije podsmevao niti ju je vređao. Ne dok je ona bila njihov jedini brz način da napuste ostrvo pre napada.

Spremala se da tog dana po deseti put napusti Starling novu zemlju kada je uradila nešto što je predugo izbegavala.

Zakoračila je u sobu gotovo jednako poznatu kao i njena sopstvena.

Gotovo je očekivala da će tamo zateći Celeste—Auroru kako plete svoju srebrnu kosu, samo da bi nečim uposlila ruke.

Soba je bila prazna.

Sećanja su bila svuda.

Gomila srebrnih ćebadi u uglu, u koja su se nekada uvek umotavale. Otrcana boja na zidovima, ispod koje se nazirala druga boja, zaostala iz neke prethodne ere. Kameni pod ispred kamina, uglačan vremenom, toliko gladak da se na njemu moglo ležati.

Nekada su se šalile da su Starlinzi pre Celeste voleli to mesto isto koliko i one.
Sada je Isla pretpostavljala da je to oduvek bila Aurora, koja je sedela ispred tog kamina. Menjala boju sobe. Sama, sve dok Isla nije došla.
Plamenova sada više nije bilo.
Ostao je samo žar.
Na polici je stajala zbirka kugli.
Bile su među Celestinim najdragocenijim posedima. U svakoj se nalazilo nešto tajanstveno. Celeste je tvrdila da su se prenosile generacijama i da nije znala šta se u kojoj nalazi.
Lažljivica.
Isla je zgrabila najveću i bacila je na pod.
Razbila se, a komadići stakla rasuli su se svuda unaokolo.
Ljute suze zasvrbele su je u uglovima očiju.
„Sigurno si mislila da sam prava budala“, rekla je.
Bacila je drugu u zid.
„Jesi li se smejala kada sam izašla iz tvoje sobe? Kada sam ti rekla svoje najveće tajne, a sve što si mi ti dala bile su laži?“
Još jedna kugla udarila je u vrata.
„Da li je išta od toga bilo stvarno?“
Bacila je još jednu.
Setila se male Starling devojčice koju su ubila stvorenja. Svih ljudi koji su umrli tokom poslednjih pet vekova.
Glas joj je zadrhtao dok je rekla:
„Ubila sam te, a to nije bilo dovoljno. Kletve nisu umrle s tobom. I dalje se osećaju.“
Stisnula je šake u pesnice.
„Da li si znala da ćeš ubiti hiljade ljudi? Da li ti je uopšte bilo stalo?“
Senke su eksplodirale iz nje, naoružane kandžama.
Duboke brazde protekle su niz zidove, prosevši se kroz boju.
Oko njenih stopala stvorio se crni oreol.
Isla je dahtala, bes i tuga zarobljeni su joj u grudima.
Čvrsto je sklopila oči dok su joj suze klizile niz obraze.
Zamahnula je rukom u stranu i senke su uništile ostatak kugli.
Sve su bile prazne, osim jedne.
Kada se razbila o zid, nešto je polako lebdelo ka podu.
Jedno jedino srebrno pero.

Isla je zakoračila napred.
Sagnula se i uzela ga između prstiju.
Vrh mu je bio zaoštren, gotovo poput pera za pisanje.
Zašto bi Aurora stavila pero za pisanje u kuglu?
Na njegovom dnu nije bilo mastila, ali Isla je ipak pokušala da njime piše po komadu pergamenta.
Ništa.
Soba je bila u ruševinama.
Izgledala je kao da je u nju upala ogromna zver i pokušala kandžama da se probije napolje.
Neki deo nje uživao je u prizoru uništenja.
„Mrzim te“, rekla je Isla onome što je ostalo od spavaće sobe.
Ponela je pero sa sobom.
Bilo je kasno poslepodne, kada su senke najduže.
One koje su bacala stabla bile su pravilne i poslušne pod njenom kontrolom.
Remlar je sedeo na visokoj grani dok se Isla okretala u krug, povezujući ih sve zajedno.
Kada ih je vezala, trzajem zgloba ih je šibnula poput biča.
Njihova oštra ivica oborila je čitav niz stabala.
„To si naučila u nekom od svojih sećanja?“ doviknuo je Remlar odozgo.
Isla ga je ignorisala.
Stabla koja je uništila zamenila je novim.
To je bilo njeno pravilo.
Zameniti sve što uništi.
„Sada kada je rat gotovo pred vratima, osećam potrebu da te podsetim da se ne može sav život obnoviti“, rekao je Remlar. „Barem ne na Lightlarku.“
Stisnula je zube.
Bila je svesna te činjenice, i izjedala ju je.
Ako je Oro bio u pravu i ako je Grim zaista objavljivao rat zbog nje...
to bi značilo da će svaka smrt pasti na njenu dušu.
Nije mogla to da podnese—
nije mogla da živi s tim.
I dalje nije razumela.
U njenim sećanjima...
oni se uopšte nisu voleli.
Mrak je pokuljao iz nje kada je izbacila ruku.

Projurio je kroz šumu, uništavajući sve pred sobom.

Nešto u korišćenju njenih Nightshade sposobnosti bilo je terapijsko.

Bilo je kao da pušta najgori deo sebe napolje.

Remlar je lebdeći sišao sa stabla i čvrsto se prizemljio pred njom.

Izgledao je zadovoljno.

„Tvoja tama cveta“, rekao joj je, pogledom prateći put koji su napravile njene senke.

Uništila je deo šume.

„Cvetanje je“, složila se Isla.

Osećala je to u sebi.

Odmotavalo se.

Budilo.

Sve više se sećala.

„Toga se i plašim.“

„Ne bi trebalo da se plašiš“, rekao je Remlar. „Trebalo bi da je koristiš.“

„Kako?“

„Rat je udaljen svega nekoliko dana. Ja i moj narod“ — klimnuo je prema košnici — „planiramo da se borimo. Na Lightlarku postoje i druga stvorenja koja je dotakla noć i koja bi ti se pridružila, kada bi ih pozvala.“

Odmahnula je glavom.

„Ne bi. Pitala sam.“

Pomislila je na ženu-zmiju sa Star Islea.

„Jesi li pitala sva?“

Ne.

Nije.

„Kako da ih ubedim?“ upitala je. „Šta bih mogla da im ponudim?“

„Sebe“, rekao je jednostavno.

„Mene?“

Remlar je klimnuo.

„Prošle su hiljade godina otkako je jedna osoba vladala i Nightshade i Wildling moći. Ne možeš ni da počneš da shvataš šta to znači.“

To ju je podsetilo na strahopoštovanje s kojim su se Vinderlandi odnosili prema njoj.

„Reci mi šta to znači“, gotovo je preklinjala.

„Ne treba ti ja da ti kažem“, rekao je. „Sama ćeš videti.“

Pokazao je oko sebe.

„Stvorenja na ostrvu koja su stara koliko i ja pridružiće ti se. Odmah će razumeti šta si.“

„A šta je to?“ upitala je.

Pogledao ju je i Isla je ugledala sjaj u njegovom oku.

„Nada.“

„Nada?“ upitala je, pre nego što se okrenula prema iznenadnom zvuku kapanja.

Stub vode nemoguće je padao s neba.

Trepnula je i ostatak šume je nestao.

PRE

Kada je kada bila gotovo puna. Voda je bila mutna, tamnija od močvare. Mogla je da vidi stub vode iz njegove spavaće sobe.

„Lekovita je“, promrmlja Grim grubo. „Pomaže pri zarastanju.“ Počeo je da skida odeću, otkrivajući duboke posekotine koje bi za svakoga ko nije imao moć vladara bile smrtonosne.

Posetili su pećinu pet puta. Pri svakoj poseti otkrili bi novu čaroliju osmišljenu da lopove drži podalje. Grim bi uvek primio najveći udar, ali tog dana, kada je sa plafona počela da pada kiša od milion komadića leda, neki su posekli njene ruke, lice i leđa pre nego što ju je povukao iz njihovog dometa.

Isla se trgnula od bola kada je posegnula da izvuče svoj zvezdani štapič, pričvršćen uz kičmu. Koža joj je bila prekrivena krvlju. Zalihe eliksira za lečenje u njenoj bočici polako su se trošile. Morala bi da se ušunja u Poppyne odaje dok ona spava ako želi da nabavi još.

„Ostani.“

Usledila je tišina. Reč je bila izgovorena potpuno mirno. Bez ikakvog naglašavanja.

„Ostanem?“

Grim je ostao samo u pantalonama. Grudi su mu bile platno od posekotina i krvi, i, naravno, onog ožiljka tako blizu srca.

„Kada je dovoljno velika za nas dvoje. Pomoći će ti da ti ne ostanu ožiljci.“

Isla je samo zurila u njega.

Nije je odmeravao niti dobacivao bilo kakav sugestivan komentar. Delovalo je da je previše umoran čak i da kaže nešto zbog čega bi vredelo prevrnuti očima.

„Okrenuću se na drugu stranu.“

Isla je shvatila da je previše umorna da odbije ponudu tople kupke sa lekovitim svojstvima. Ali...

„Ne mogu“, rekla je. „Sećaš se?“ Delovalo joj je da su godine prošle otkako su se dvobojem sukobili.

Pre nego što je stigla da kaže još nešto, Grim je rekao:

„Povlačim svoju pobeđu. Dobrodošla si u svaki deo moje palate.“

Isla je sebi govorila da je šok razlog zbog kojeg je zakoračila u kupatilo. Kao što je obećao, barem ovog puta, Grim se okrenuo. I ona je učinila isto.

Zvuk njegovih pantalona koje su pale na pod učinio joj se glasnijim u prostranom kupatilu. Zatim se začuo zvuk vode koja se razmiče dok je ulazio u kadu i ponovo se sklapala oko njega.

Nije proveravala da li je zaista okrenut od nje dok je skidala svoju odeću. Bio je to bolan proces. Tkanina se lepila za njene rane, a krv je služila kao krajnje

nezgodno lepilo. Ispustila je tih zvuk bola i nadala se da ga nije čuo, iako je znala da on čuje sve.

Šuštanje njenih pantalona dok ih je spuštala preko članaka. Njeni prsti koji su rasplitali pletenicu.

Zastenjala je kada je spustila nogu u kadu. Jeza joj je prostrujala uz zadnju stranu lista i uz kičmu, zavukavši se sve do temena.

Grim je bio potpuno miran dok se ona spuštala do kraja. Videla je samo njegova leđa, zategnuta u ukočenom držanju, ramena gotovo jednako široka kao i sama kada. Sve ostalo bilo je skriveno ispod tamne vode koja se vrtložila pod dejstvom lekovite čarolije.

„Možeš da se okreneš“, rekla je.

Nije se pomerio ni za centimetar.

„Voda... prekriva sve.“

Bila je u pravu. Jedino što se na njoj videlo bila je glava, uokvirena mokrom kosom, ramena i ključne kosti.

Prošle su sekunde. Jedna preko druge. Konačno se, ipak, okrenuo.

Ona je bila priljubljena uz jednu stranu kade. On uz drugu. Kada je bila ogromna; mogli su biti na suprotnim krajevima prostorije. Samo su gledali jedno u drugo. Nisu razmenili nijednu reč, ali Isla je u njegovim očima videla razumevanje.

Dvoje ljudi koji su se borili leđa uz leđa za nešto što su oboje želeli više od gotovo svega. Za priliku da spasu svoje ljude.

Voda je postajala sve bistrija i bistrija dok se lekovita čarolija rastvarala, sve dok Isla nije prekrstila noge, privukla ih grudima i skrenula pogled kada je shvatila da Grim nije učinio isto.

Isla je i dalje gledala u stranu kada je čula kako ustaje. Voda se raspršila, baš kao što se uvek raspršivala svaka prepreka koja bi se našla na Grimovom putu, i on je izašao.

OKLOP

Došlo je vreme da se za Lynx napravi oklop. Vežbala je da jaše na njemu kroz šumu, uzbrdo i niz strme litice. Sa svakim treningom njegov prezir prema njoj pomalo je jenjavao. Čak se činilo da mu prija što sada može da ostane pričvršćena za njega, bez obzira na to koliko brzo trčao.

„Vidiš?“ rekla mu je poslednji put. „Sada mogu da se držim.“

On je istog trenutka naglo skrenuo, zbog čega je odletela pravo u potok.

Sve dok nije namerno pokušavao da je zbací, bila je sigurna da može da ga povede u bitku.

Wren je trenirala sa ostalim Wildling ratnicima kada ju je Isla pronašla.

„Želim da mu napravim oklop“, objasnila je Isla. „Nadala sam se da bi mogla da me posavetuješ kako bi trebalo da izgleda.“

Wren se namrštila.

„Ne moraš da mu ga praviš“, rekla je.

„Ja...“

„Lynx već ima oklop.“

Isla se polako okrenula prema leopardu, a on je samo trepnuo.

„Ima?“

Wren je klimnula. Svetlost u njenom izrazu odjednom je splasnula.

„Hrabro se borio. Sa... tvojom majkom.“

„Protiv koga?“ upitala je Isla zbunjeno.

Wildling se nasmešila.

„To je prilično duga priča. Rado ću ti je ispričati.“

Želela je da je čuje više od svega... ali ne sada. Ne kada je svaki sat bio važan. Do bitke je ostalo manje od nedelju dana.

„Neki drugi put, bila bih ti veoma zahvalna da mi je ispričaš“, rekla je. „Znaš li gde je oklop?“

Wren ju je odvela do skladišta oružja. Tamo su se nalazile desetine mačeva, kompleta oklopa i štitova. Sasvim pozadi nalazile su se ogromne metalne ploče koje su mogle pripadati samo jednom vrlo specifičnom i lako razdražljivom stvorenju.

Isla je morala nekoliko sekundi da se usredsređuje pre nego što je uspela da, uz pomoć svoje Starling energije, drhtavim pokretima podigne oklop i postavi ga na Lynxa.

Sastojao se od gvozdениh ploča koje su mu prekrivale bokove, prednji deo tela i vrat. Čak je imao i male otvore za njegove šiljate uši, kao i mesto za nju, da može da sedi.

Wren joj je pomogla da sastavi oklop i, kada su završile, Isla je napravila korak unazad.

„Pa, zar ne izgledaš opasno“, rekla je.

Lynx je zadovoljno ispustio zvuk. Delovalo je da mu prija što je ponovo u svom oklopu. Spustio je glavu, dajući joj znak da se popne na njegova leđa, i ona je to učinila.

„Hvala ti!“ dobacila je Wren dok je Lynx krenuo.

Projurio je iz građevine pravo u šumu. Isla je čvrsto uhvatila neobično sedlo i shvatila da joj ono neuporedivo olakšava držanje.

Sagnula je glavu nisko dok su jurili kroz šiblje. Prvih nekoliko puta plašila se što je tako visoko iznad zemlje, ali sada se osećala bezbedno.

Zaštićeno.

Lynx je usporio nasred proplanka. Spustio je glavu, jasno joj dajući do znanja da želi da siđe. Isla je to i učinila.

Nije bilo ničega unaokolo. Šta je želeo da joj pokaže?

Obično bi Lynx do tada već podigao glavu, ali ona je i dalje bila spuštena. Isla ga je dodirnula između očiju, u tišini pitajući šta želi, i ukočila se.

Vid joj je bio oduzet.

Ne — bio je zamenjen.

Bila je na istom proplanku, ali sve je izgledalo drugačije. Bilo je više drveća. Trava je izgledala zdravije.

Tu je bila jedna devojka.

Ona?

Izgledala je baš kao ona. Ali nije nosila tu odeću... a nije ni često hodala sa rukama na bokovima.

Prizor je postajao sve jasniji, a glas joj je zadrhtao dok je izgovarala:

„Da li je to... da li je to...“

Njena mama.

Nikada ranije nije videla svoju mamu. Nije postojala nijedna njena slika. Terra i Poppy nisu joj dale nikakav opis, osim što su jednom prokomentarisale da ima majčino lice.

Sada ga je jasno videla.

Lynx joj je pokazivao.

Njena majka bila je mnogo lepša. Imala je tamniju kožu i gušću kosu. Kosa joj je bila sjajnija. Oči su joj bile svetlije zelene. Ali usne su im bile iste. Iste visoke jagodice. Nešto drugačiji nosovi.

„Lynx, hajde“, govorila je njena majka. „Terra će nam obema skinuti glavu.“

Slika je nestala, a Isla je počela da protestuje, sve dok je nije zamenila druga.

Ponovo je bila njena majka, ali ovog puta tu je bio još neko.

Muškarac crne kose i svetlije kože. Gledao je njenu majku onako kako je Oro gledao Islu.

Kao da bi bez razmišljanja položio svoj život za njen.

Prizor se promenio i začuo se plač. Njeni roditelji držali su između sebe mali zamotuljak, izgledajući kao da će pući od sreće.

Isla je pala na kolena. Suze su joj se slivale niz obraze i kapale na travu pred njom. Jedva je uspela da progovori.

„Ti... ti si me upoznao“, konačno je rekla.

Lynx ju je video kao bebu.

To je bilo neposredno pre nego što su joj roditelji ubijeni. Mora da nije bio tamo, jer je Isla sa sigurnošću znala da bi učinio sve što je mogao da zaštiti njenu majku.

Da li je osećao stid? Krivicu? Da li je delimično krivio Islu za smrt njene majke? Ili je krivio njenog oca?

Lynx je tiho ispustio zvuk dok se spuštao i svojim krznom joj obrisao suze, po delovima njenog lica koje gvožđe nije prekrivalo.

Na kraju je svojim mokrim nosom prešao preko njenog lica, zbog čega je Isla frknula i zakašljucala se.

„Hvala ti što si mi ovo pokazao“, konačno je rekla. Nije bila sigurna kako tačno funkcioniše njihova povezanost, ali bila mu je zahvalna zbog nje.

„Nikada je nisam poznavala, ali... mislim da bi je ovo usrećilo. To što smo se mi... pronašli.“

Lynx je dugo držao oči zatvorene, a Isla je mogla da oseti njegovu tugu kao da je njena sopstvena.

Prislonila je obraz uz njegov i neko vreme su samo tako ostali — njih dvoje, sami na proplanku, deleći uspomenu.

Kada je sunce zašlo, Isla ih je portalom vratila u svoju sobu.

Lynx se sklopčao u svom omiljenom uglu dok je ona posmatrala svoje mačeve, razmišljajući koje će poneti u bitku.

Začula je jedva čujno komešanje iza sebe i okrenula se usred rečenice.

Samo da bi ugledala da Lynxa više nema.

Na njegovom mestu stajao je neko sasvim drugi.

PRE

Grim je stajao pred njom. Bila je spremna da ponovo ode u pećinu, ali on je rekao:

„Ne večeras.“

„Zašto ne?“

„Imam obavezu.“

Namrštila se.

„Kakvu?“

„Bal.“ Izgovorio je to s takvim gađenjem kao da je sama reč bila otrov.

Isla se nasmejala.

„Bal?“

„Je li ti to smešno?“

Slegnula je ramenom.

„Ti organizuješ bal? Ukrašavanje? Haljine? Zveckanje vinskih čaša?“

Isla zapravo nikada nije bila na balu, ali upravo je takvu sliku stvorila zahvaljujući Celeste i knjigama koje je čitala.

„Teško“, hladno je odgovorio.

Po njegovoj reakciji, čovek bi pomislio da je bal ravno smrtnoj presudi.

„Otkazao bih ga, ali predstavlja dobru distrakciju.“

„Od čega?“ upitala je.

Nije odgovorio, ali Isla je pretpostavila da misli na opasnost koja je pretila Nightshadeu. Na pretnju koja bi se, na neki misteriozan način, mogla rešiti mačem. Na razlog zbog kojeg su između njegovih poseta često prolazili dugi periodi. Na onaj hitniji problem kojim je često morao da se bavi.

„Mogu li da dođem?“ upitala je.

Pogledao ju je kao da ga je pitala može li da uzme njegov presto.

„Apsolutno ne.“

A onda je nestao.

Kasno te noći, Isla je od dosade umirala na svom krevetu, čitajući po deseti put svoju najnoviju knjigu. Margine je već bila ispunila beleškama.

Uz dramatičan uzdah, koliko god je mogla da ga učini dramatičnim, okrenula se na leđa i bacila knjigu na drugi kraj kreveta.

Pitala se kako izgleda taj bal.

Da li su se žene bacale Grim-u pred noge?

Naravno da jesu.

A on ih je verovatno dočekivao raširenih ruku.

Od same pomisli na to bilo joj je više nego malo muka.

Već se bila presvukla u pidžamu i spremala se za spavanje kada je njen zvezdani štapič zasijao ispod podne daske.

Gotovo kao poziv.

A ona je taj poziv prihvatila.

Nakon kratkog, lopovskog odlaska na noćnu pijacu, bila je obučena u gotovo najmanju moguću količinu tkanine koja se još mogla smatrati odećom.

Sumnjala je da će je Grim uopšte videti.

Držaće se podalje od pogleda.

Čak i ako je vidi, pa šta?

Moraće da se pretvara da je ne poznaje kako bi održao privid pred drugima. Bilo je dovoljno kasno da je većina ljudi na balu verovatno previše pijana da bi je primetila. Nisu mogli da odu sve do svitanja.

Shvatila je da je zabava trebalo da traje do jutra.

Isla se portalom prebacila u Nightshade zamak.

Da je razvrat bio mesto, Isla bi upravo gledala u njega.

Hodnici zamka bili su ispunjeni muzikom toliko glasnom i brzom da je nadjačavala uzdahe koje je mogla da čuje samo kada bi prolazila mračnim hodnicima, dok su se ljudi grozničavo kretali po senkama.

U balskoj sali nestao je svaki privid pristojnosti.

Ljudi su plesali sa dugim trakama crne svile, na podijumima poređanim duž prostorije, između kompleta oklopa. U mračnijim uglovima sale parovi su se spajali, ne mareći ni najmanje što ih stotine ljudi posmatraju.

Ranije joj je bilo neprijatno zbog količine kože koju je pokazivala, ali sada je videla da je gotovo najviše odeće u prostoriji upravo na njoj.

Haljina joj je bila od crnog, prozračnog materijala, sa dubokim dekolteom. Dva dela prekrivala su joj grudi, a zatim se spajala na sredini. Sa strane je imala prorez koji se pružao sve do kuka.

Pogledi su odmah bili uprti u nju.

Isprva je uspaničeno pomislila da su je nekako prepoznali.

Ne — njihovi pogledi nisu bili preteći.

Bili su gladni.

Te noći je to prihvatila.

Prijalo joj je da bude primećena i poželjna.

Isla je pretpostavila da će zabava biti dovoljno prepuna i bučna da Grim neće ni primetiti da je tu, ali...

On ju je pronašao istog trenutka.

Osetila je njegov pogled poput žiga, a kada se gomila prirodno razmakla uz zvuke nove pesme, između njega i nje pružao se čist prolaz preko cele prostorije.

Čak i sa tolikom udaljenošću, videla je koliko je besan.

Žene su se borile za njegovu pažnju, gotovo nage, ali on je gledao samo nju. Oči su mu plamtale od tolikog besa da je izgledao kao da je spreman da započne rat.

Isla je, kao odgovor na njegov bes, učinila nešto najgluplje što je mogla.

Nasmešila se i poslala mu podrugljiv poljubac.

Istog trenutka je ustao, oborivši nekoliko pehara koje su žene poredale oko njegovog prestola.

Nije ni pogledao dole. Samo je zakoračio napred, kao da je nameravao da se portalom prebaci do nje i pošalje je pravo nazad kod Wildlinga.

Ne.

Znala je da to ne bi mnogo pomoglo ako bi on zaista želeo da je pronađe, ali se zavukla u gomilu.

Usred tolikog broja ljudi, Grim se ne bi usudio da se pojavi i jednostavno je odvuče odatle. Bila je nepoznata na dvoru — to bi privuklo previše pažnje i izazvalo previše pitanja, što je Grim već uložio mnogo truda da izbegne.

Bar je tako sebi govorila.

Muzika je delovala sve glasnije, a Isla je zaplesala, samo jedna osoba u gomili.

Susretala je poglede koji su je odmeravali od glave do pete i očigledno uživali u onome što vide.

Jedan par očiju nije je napuštao dok se kretala, sve dok se pesma nije završila i muškarac joj prišao.

Bio je visok, imao je ožiljak preko obraza i kratko ošišanu kosu.

Nije se ustručavao da joj pokaže koliko mu se dopada.

„Ti si najlepše stvorenje koje sam ikada video.“

Reč *stvorenje* učinila joj se neobičnom, ali niko joj se nikada nije tako otvoreno obratio i koža joj se naježila.

„Jesam?“

Prišao joj je korak bliže.

„Nikada nisam video lice poput tvog“, rekao je. „Nikada.“

Isla je osetila kako joj obrazi gore.

Bilo je glupo, ali zbog tog komplimenta se istopila.

„Hoćeš li plesati sa mnom?“

Gomila iza muškarca se pomerila i Isla je jasno ugledala Grima kako se zavalio na svom prestolu.

Gledao ju je, kipteći od besa.

Oči su mu se suzile, kao da ju je izazivao. Samo je čekao da kaže „da“.

Nasmešila se.

„Volela bih.“

Posmatrala je kako se Grimov stisak oko naslona prestola pojačava.

Ples je počeo dovoljno nevino. Muškarac je stajao na pristojnoj udaljenosti i vodio je kroz niz pokreta koji su pratili ubrzavanje ritma bubnjeva.

Zatim joj je Nightshade ponudio piće.

Isla ga je iskapila u jednom gutljaju, nadajući se da će joj dati dovoljno hrabrosti da provede noć svog života dok još može.

Za nekoliko trenutaka osećala se lagano poput pera, a ritam muzike kao da se uskladio sa ritmom njenog srca. Oboje su ubrzavali.

Ne skidajući pogled sa vladara Nightshadea, stala je pred muškarca i zaplesala.

Grimovi zglobovi su pobeleli gotovo do košćatosti dok je stezao stranice svog prestola.

Posmatrao ju je kao da može da joj prodre pravo kroz kožu, kao da ga deli samo trenutak od toga da celu gomilu ljudi pred sobom pretvori u pepeo.

Ipak, nije pokušao da je zaustavi.

Kada ju je muškarac pitao da li želi da ode u hodnik — a Isla je tačno znala šta se tamo događalo — rekla je da želi i pustila ga da je povede.

Očekivala je da će Grim poći za njima, ali nije.

Čim je izašla svega nekoliko koraka iz balske sale, usredsredila je pažnju na muškarca koji ju je vodio.

Odlučila je da ga poljubi.

Grim je bio jedina osoba koju je do tada poljubila.

Kad god bi bila blizu njega, osećala je kao da je prekrivena varnicama. Čak i kada bi bili razdvojeni, osećala se nekako prazno, kao da je poneo deo nje sa sobom.

Možda je tako bilo sa svakim muškarcem.

Možda će poljubiti ovog i shvatiti da je osećaj isti.

Čak i bolji.

To bi bilo olakšanje.

Grim je bio njen neprijatelj.

Nije smela — nije mogla — da oseća privlačnost prema njemu.

Pronašli su prazan hodnik i muškarac nije gubio vreme.

Prislonio ju je uz zid i odmah pritisnuo usne na njene.

Ništa.

Koža joj se nije naježila. Nije osetila vrelinu kako joj se širi telom.

Mirisao je i imao ukus po dimu i alkoholu, pa je okrenula glavu, ne želeći više da ga oseća na svojim usnama.

On je to shvatio kao poziv da nastavi niz njen vrat.

Možda je samo trebalo da se navikne na njega.

Ostala je mirna dok ju je istraživao, nadajući se da će se neka povezanost ipak pojaviti.

Nije bilo ni približno kao sa Grimom.

Muškarac joj je obuhvatio grudi šakom, na način zbog kojeg je trebalo da zastenje.

Nije osećala ništa.

Njegova ruka počela je da se spušta niz njen stomak, a ona ju je posmatrala, znajući da može da ga zaustavi, ali pitajući se kako bi to izgledalo.

Bio je tako blizu.

Možda, ako je dodirne tamo...

Upravo kada mu je ruka stigla do donjeg dela njenog stomaka, ukočio se.

Nije ni trepnuo.

Ramena su mu bila podignuta od šoka.

Tada su oboje pogledali nadole i ugledali mač koji mu je probijao grudi, a vrh oštrice bio je svega nekoliko centimetara od nje.

Oštrica je brzo izvučena, a muškarac se srušio na pod, otkrivši Grima kako stoji pravo pred njom.

„Ne brini, Hearteater. Nije mrtav. Postaraću se za to“, rekao je Grim, odgovarajući na njen užasnuti izraz.

Sagnuo se i veoma polako joj šapnuo:

„Jer ću ga hiljadu puta dovesti na ivicu smrti pre nego što mu konačno dozvolim milost da umre.“

Isla je u šoku zurila u njega.

„Zato što... me je poljubio?“ upitala je, još uvek zadihana.

Bes je sevnuo u njegovim očima, a zatim nestao.

„Ne, Hearteater“, rekao je. „Zato što te je otrovao.“

Odmahnula je glavom.

„Šta?“

„Piće koje ti je dao. Još nekoliko minuta i bila bi paralizovana, nepokretna i prepuštena njegovom zadovoljstvu.“

Dok je izgovarao te reči, Isla je osetila kako joj se mišići zatežu, kao da se svaki deo njenog tela pretvara u kost.

„Kako znaš?“

„Nisam znao dok nisi krenula da odlaziš. Lice i grudi su ti jarkocrvene. To je znak.“

Nagnuo je glavu.

„Osećaš to, zar ne?“

Pružio joj je malu bočicu.

Protivotrov?

Isla ga je progutala.

„Bolje?“

Jeste.

Zategnutost je popustila.

Sa njegovog lica nestala je svaka blagost.

Spustio je pogled na nju, na svaki centimetar njene haljine, na tkaninu naboranu na mestima na kojima ju je stezao muškarac koji je sada, pred njenim nogama, krkljao u sopstvenoj krvi.

„Heart eater“, rekao je Grim podrugljivim glasom. „Ko bi rekao da si toliko očajna za zadovoljstvom?“

Besno ga je pogledala, a on se samo nacerio.

„Da si toliko želela nekoga da legne s tobom, samo je trebalo da pitaš.“

Drhtavo je udahnula.

„Pre bih umrla nego što bih dozvolila da me ti dodirneš, demone“, rekla je.

Namrštio se i pogledao je odozgo.

„Je li tako?“

Spustio je glavu tako da joj je njegov hladan dah dotakao usne.

„U redu. Neću te više dodirnuti dok me ne zamoliš. Neću te dodirnuti dok me ne budeš molila da to učinim.“

„To se nikada neće dogoditi“, procedila je. „Mrzim te.“

„Možeš da me mrziš, Heart eater, a da me i dalje želiš u svom krevetu.“

Nasmejala mu se pravo u lice.

„U tvojim snovima, demone.“

„U najboljima“, složio se.

Oči su mu klizile niz njeno telo dok ju je polako odmeravao.

„U mojim snovima radimo veoma izopačene stvari.“

Isla je otvorila usta.

Pa ih zatvorila.

Grim se još više približio, tako da su delili isti dah.

„Kada me konačno budeš molila da te dodirnem — a hoćeš — više nikada nećeš želeti da te iko drugi dodirne, Heart eater.“

Glas mu je bio mračan šapat uz njeno uho.

„Kasno noću mislićeš na to kako te dodirujem. Svojim rukama. Svojim ustima.“

Isli su se grudi stegle na njegove reči i njegovu blizinu. Sve u njoj kao da se istopilo; bila je vrela celim telom.

„A sanjaćeš i mene.“

Isla je čvrsto sklopila oči, pokušavajući da sebe natera da joj njegove reči budu odbojne.

Kada ih je otvorila, i Grim i Nightshade koji ju je otrovao već su nestali.

NEXUS

Preostalo je još pet dana.

Isla se vratila na Wildlingovu novu zemlju. Enya joj je pomagala da obavi poslednje pripreme za put ratnika u Lightlark. Sunling je već pronašao mesta za njih u zamku, blizu Isle.

Popisivale su preostale zalihe lekovitih eliksira, nakon što je Isla veliki deo dala Calderu i Sorenu. Soren je nevoljno pristao da Calder prati njegov rad dok je lečio Vinderlande. Calder je bio veoma zainteresovan da uči i neprestano je zapisivao beleške, što je, čini se, samo nerviralo Sorena.

Svaka preostala kap eliksira bila je od ključne važnosti.

Oboje su radili bez reči, iscrpljeni, ali nije bilo vremena za odmor. Kada je završila preostale obaveze, na kraju dana ih je portalom vratila u Lightlark.

U Islinim prepunjenim foteljama konačno su se umirile.

Posle nekoliko minuta prijatne tišine, Isla je upitala:

„Imaš li nekoga? Nekoga o kome si... zabrinuta, osim Oroa, Zeda i Cala?“

„Misliš, da li imam partnera?“

Klimnula je.

„Trenutno ne. Volela sam mnoge žene tokom vekova, ali uvek mi se činilo sebičnim da se udam, znajući... ono što znam.“

Znajući kada će ona umreti.

Sunling je nagnula glavu i pogledala Islu. Njena crvena kosa bila je upečatljiva naspram blede kože.

„Drugačija si nego što sam mislila da ćeš biti. Sviđaš mi se, Isla. Zaista“, rekla je, a Isla je osećala isto. Poželela je da joj to kaže, ali Sunling je u istom dahu dodala:

„Ali ne sviđaš mi se zbog njega.“

Zbog njega.

Zbog Oroa.

Islina ranija naklonost prema Sunling ženi pretvorila se u kamen.

„Šta to znači?“ upitala je polako.

Enya je uzdahnula.

„Mogu li da budem iskrena s tobom?“

Isla je klimnula, iako su joj se zubi bolno trljali jedan o drugi iza zatvorenih usana.

„Oro je kralj Lightlarka. Njegova dužnost, od trenutka kada mu je brat umro, pripadala je njegovom narodu. Ne njemu samom. Ne meni. Nikome do koga mu je stalo. Nekada sam to mrzela. Mrzela sam što neko koga sam toliko volela nikada neće zaista upoznati sreću. Sada to prihvatam. Jer njegova sreća, kao ni moja, nije važnija od sreće svih drugih na ovom ostrvu.“

Enya je noktom prelazila preko pantalona.

„On te voli, a ta ljubav ga čini slabim. Ako ne bude oprezan, to će biti smrtna presuda za Lightlark.“

Isla je osetila kako joj se lice izobličilo.

„Kako možeš to da kažeš? Kako ljubav možeš da predstavljaš kao neprijatelja?“

„Zato što sam gledala kako hiljade ljudi umiru. Gledala sam razaranja tokom pet vekova — sve u ime ljubavi.“

Prokletstva.

„Ovo je drugačije“, rekla je.

Enya se nasmešila, ali tu osmeh je bio tužan. Nije izgledala ni okrutno ni zlobno, i upravo zato su njene reči još više bolele.

„Verujem da je te reči izgovorila svaka zaljubljena osoba od početka vremena.“

Ne znaš ništa o nama, pomislila je Isla.

Bilo bi lako. Tako lako. Tako zgodno. Mogla je Enyine reči da odbaci kao ljubomoru ili pogrešno usmeren savet.

Duboko u sebi, ako bi zaista razmislila o tome, znala je da je Enya u pravu.

Isla je bila gotovo završila sa prebacivanjem preostalih civila portalima. Do sutra će na Lightlarku ostati samo ratnici.

Prelazila je preko mosta Star Isle kada je osetila da je neko prati.

Usredsredila se na tlo pod nogama i mogla je da oseti korake u daljini.

Hodanje.

Čekanje.

Spremala joj se zaseda.

Znala je to, a shvatila je i da bi samo jedna grupa ljudi bila dovoljno smela da to učini tako blizu dana bitke.

Isla je dozvolila da je uhvate.

Pripremila se, a užad na drugoj strani mosta je pukla. Most se zaljuljao nadole poput klatna, a neka sila ju je iščupala iz vazduha i povukla u isklesani otvor sa strane litice Mainlanda.

Oni koji su je pratili zaljuljali su se za njom i uleteli unutra.

Isla se otkotrljala, rebra su joj vrištala od bola dok se tumbala, sve dok zamalo nije udarila u zid.

Kada je otvorila oči, dvanaest crvenih maski zurilo je u nju.

Nasmešila se.

„Ne mislim da će ovo ispasti onako kako se nadate“, rekla je.

Zatim je zavrnila prstima i tlo je dobilo zube, priklovavši ih sve za plafon.

Nije ih ubila.

Još ne.

„Čekajte“, rekao je neko.

Jedan od njih se borio da izvuče ruku između plafona i stene kako bi skinuo masku.

„Pre nego što nas ubiješ, molim te, samo saslušaj.“

Isla nije slušala.

Napala je, a tlo pod njom se zatreslo—

Osoba je uspela da skine masku i Isla je ostala potpuno nepomična.

„Maren“, rekla je.

Isla je verovatno izgledala pomahnitalo.

Još jedan Starling kome je verovala izdao ju je—

„Kako si mogla?“ upitala je drhtavim glasom.

Maren je imala Cinder.

Bila je vođa.

Pokušala je da je ubije—

„Nismo tada nameravali da te povredimo“, brzo je rekla Starling. „Moonling koji je to izveo nije računao na to da bi mogla da... sklizneš preko balkona. Trebalo je da bude jednostavno—“

„Šta hoćeš?“ zahtevala je Isla. „Imaš pet sekundi da objasniš pre nego što srušim ovu pećinu oko svih nas.“

„Da li se slažeš sa sistemom vladavine, Isla? Vi donosite odluke koje utiču na sve nas, bez obzira na to da li to nameravate ili ne. Sistem vladavine je prokletstvo. To što su naši životi međusobno povezani jeste prokletstvo.“

„Ne.“

Odgovor je stigao istog trenutka.

Nije smatrala pravednim to što se vladari rađaju sa tolikim delom moći.

„Zato uvodim demokratiju na Star Isle.“

Maren je klimnula.

„Čule smo i cenimo to“, rekla je. „Ali sadašnji sistem vladavine seže mnogo dalje od glasanja i prava glasa. Istorijski smo svi bili povezani sa životima vladara, zbog moći koju samo oni mogu da kanališu. Znaš li zašto, Isla?“

Odmahnula je glavom.

„Zato što su pre više hiljada godina kraljevi preci naterali jednog Nightshadea da stvori niz prokletstava pod nazivom nexus, osmišljenih da narod drže slabim. Svi — osim njegove loze — bili su prokleti tako da se rađaju sa samo jednom sposobnošću. A ljudi su bili prokleti da budu povezani sa svojim vladarima, kako moć nikada ne bi mogla da bude svrgnuta. Nexus je trebalo da nas sve drži slabima. Pokornima. Odanim.“

Nexus?

Nikada nije čula za to.

„Kako znaš sve ovo?“

„Istorija je bila zakopana. Vekovima je našoj grupi trebalo da prikupi sve ove informacije. Počelo je tokom prokletstva. Vas šestoro bili ste zvezde Centenniala, ali i mi, obični stanovnici ostrva, radili smo na njihovom razbijanju. Saznali smo da je nekada bilo moguće da se osoba odrekne svoje moći i napusti kraljevstvo.“

Isla je pomislila na Vinderland i ženu-zmiju koja je pre mnogo vekova napustila Wildling.

„Verovali smo da bismo, ako otkrijemo kako su to uradili, mogli da se odrekemo svojih moći i ne budemo vezani za prokletstva. Mnogi od nas bili su više nego spremni da podnesu tu žrtvu. To nas je dovelo do istraživanja razloga zbog kojeg su veze između naroda i njihovih vladara uopšte postojale.“

Nismo uspjeli da otkrijemo kako da se pravilno odrekemo svojih kraljevstava, ali kada si ti razbila prokletstva, shvatili smo da bi mogla biti odgovor na sve naše probleme. Mogla bi da prekineš sadašnji sistem vladavine.“

Sada je Isla bila potpuno zbunjena.

„Kako bih ja to uopšte mogla da uradim?“

„Verujemo da imaš *flair*, Isla.“

Nije ga imala.

Da ga je imala, do sada bi to znala, zar ne?

„Verujemo da si imuna na prokletstva.“

„Šta?“

„Nisi bila prokleta, iako si zaista imala moć. A rođena si sa dve sposobnosti — Wildling i Nightshade.“

Isla je ustuknula.

Kako su znali—

„Imamo članove u Skylingu“, rekla je Maren. „Vežbaš u šumi.“

Trebalo je da bude opreznija.

„Ako smo u pravu, onda si već nehotice oslobodila dva kraljevstva od povezanosti s tvojim životom.“

Wildling.

A sada i Starling.“

Njena smrt ne bi bila smrt svih kojima je vladala.

Odmahnula je glavom.

Više od svega želela je da je to istina...

Ali ništa od ovoga nije imalo smisla.

„Zašto mi onda jednostavno niste rekle? Zašto ste me kidnapovale? Zašto ste sve ovo držale u tajnosti?“

Maren je pogledala ostale.

Svi su i dalje bili prikovani uz stene, a Isla je malo popustila stisak kojim ih je držala.

„Zato što bi oslobađanje svih kraljevstava od nexusa zahtevalo smrt kralja. Morale smo da razgovaramo s tobom, a da on ne sazna.“

Isla se nasmejala.

Zaista se nasmejala.

„Ne“, rekla je, a ta reč bila je konačna.

„Još ti nismo rekle kako—“

„Nije me briga“, rekla je, pokazujući zube. „Neću učiniti ništa što zahteva kraljevu smrt.“

Maren ju je samo posmatrala.

„Čak i ako to znači da bi potencijalno mogla da spasiš hiljade ljudi?“

Znala je kako to izgleda.

Kako bi mogla da izabere jedan život umesto hiljada?

Možda nije bila onoliko dobra koliko je mislila da jeste, jer je rekla:

„Da. Čak i tada.“

Bez ijednog pogleda više prema pobunjenicima, svojom moći je isklesala stepenice u stranu litice i popela se iz pećine.

Te noći u krevetu, Isla se pitala da li bi trebalo da kaže Oro o njima ili da ga pita za nexus.

Brzo je odustala od te ideje.

Do bitke je ostalo još samo nekoliko dana.

Već je bilo dovoljno toga čime je morala da se bavi.

Isla se pomerila u krevetu i trgnula se kada je glasna tutnjava proparala tišinu.

PRE

Zvuk je dopirao iz središta njene sobe. Bila je duboka noć, a nešto teško upravo je tresnulo o kameni pod.

Istog trena je ustala, stežući u šaci dugačak bodež koji je držala između okvira kreveta i dušeka.

Žmirkajući kroz tamu, ugledala je nekoga kako se srušio ispred njenog kreveta, dok mu je krv natapala kamen.

„Heart eater“, rekao je.

Bacila je bodež i pojurila do njega. „Grim?“ Prošlo je nekoliko dana od bala.

Nacerio se. „Verujem da ćeš biti zadovoljna“, rekao je otežalo, jedva izgovarajući reči.

„Hoću li?“ upitala je, pogledom pretražujući njegovo telo kako bi pronašla mesto na kojem najviše krvvari, pokušavajući da shvati šta mu se moglo dogoditi.

„Nešto je bilo veoma blizu toga da me ubije.“

Težina koja joj je pala u stomak bila je poput stene koja se obrušila u reku. Ova informacija joj se nimalo nije dopala, a znala je da on to oseća.

„Oh? To su divne vesti“, prošaputala je.

Klimnuo je. „Sa velikim žaljenjem moram da ti saopštim da nije uspelo.“

Slegnula je ramenom. „Još nije, barem.“

Grleno se nasmejao, a zatim zastenjao.

Obavila je ruke oko njegovog tela i svom snagom ga pritisnula uz pod. Ruke su joj drhtale — od brige, naravno da su drhtale od brige — dok je počela da mu otkopčava košulju.

Govorio je napola besmislene stvari o tome kako ga svlači, ali ga je učutkala, dok su joj oči proučavale sazvežđe rana koje se prostiralo preko njegovog torza.

Nikada ranije nije videla ništa slično. Koža mu je poprimila pepeljastu boju, a tragovi su bili tamni. Crne vene, nalik korenju trulog drveta, isprepletale su mu se po telu.

„Šta je ovo?“ upitala je. Pogledao je nadole, prema njenim rukama pritisnutim uz njegova prsa, a ona ih je polako sklonila.

Grim je ignorisao njeno pitanje. „Eliksir, Heart eater. Wildling cvet“, rekao je.

A onda mu je glava klonula u njeno krilo i prestao je da govori.

Isla je pokušala kako treba da svuče Grima, ali bio je pretežak da bi mogla tako pažljivo da ga pomera. Umesto toga, uzela je svoje noževe i isekla mu odeću. Mogla je samo da zamisli šta bi on rekao na to.

Umalo joj se nije prevrnuo želudac kada ga je ugledala. Rane su mu proždирale kožu i kosti, razarajuće i vijugave. Bilo je kao da tama i dalje proždire njegovo telo, čak i sada.

„Šta je ovo?“ rekla je sebi. I zašto se Grim nije brzo lečio, kao što bi se kod uobičajenih povreda?

Isla se nadala da će eliksir pomoći. Ako ne pomogne, hoće li se senke širiti sve dok od Grima ne ostane ništa osim pepela? Da li je sudbina čitavog Nightshade kraljevstva upravo sada u njenim rukama?

Odlučno je nanela eliksir na svaku ranu. Na njegov vrat. Grudi. Stomak. Ruke. Butine. Kada je završila, u bočici je ostalo još samo nekoliko kapi.

Sedela je kraj njega dok je spavao i bila je tu kada je nakratko povratio svest.

„Isla“, rekao je.

Umalo nije poskočila, gledajući šta mu je potrebno. Ali oči su mu bile zatvorene.

Tek nešto kasnije, dok je sedela sa kolenima privučenim uz grudi i posmatrala ga, shvatila je kako ju je nazvao.

Isla.

Zakleo se da je nikada neće osloviti njenim imenom...

A ipak, evo ga ponovo, kako mu je ime tako lako skliznulo s usana.

...

Isla ih je oboje portalom prebacila u njegovu sobu, gde je ubrzo ponovo zadremao. Srećom, uspela je da ih u njegovom omamljenom stanju prebaci do njegovog kreveta; inače bi se probudio na podu. Njegova uništena odeća ležala je nedaleko, u dronjavoj gomili.

Isla je razmišljala da ga ponovo obuče dok se odmara, ali je na kraju odlučila da mu jednostavno prekrije veći deo tela jednom od njegovih tamnih čaršava.

Polako, poput oblaka koji se razilaze nakon oluje, eliksir je počeo da proždire rane. Koža mu je ponovo izrasla. Još nije bio u savršenom stanju, ali preživeće — i zbog toga je Isla, shvatila je, bila zahvalna.

Čudno.

Pre nekoliko meseci želela je da bude mrtav.

A sada — sama pomisao da umre...

Sedela je na ivici kreveta, prekrštenih nogu, kada su mu se oči naglo otvorile. Ovoga puta bile su budnije i odmah su je pronašle.

„Izlečila si me.“

Zatim je pogledao sebe. Podigao čaršav. Podigao obrvu.

„Nije prvi put“, rekla je. „A i... ti si izlečio mene.“

„Hvala ti“, rekao je tada.

Nagnuo se napred pre nego što je uspela da ga zaustavi, trгнуvši se od napora... a onda je uradio nešto toliko neočekivano da se nije pomerila ni za milimetar.

Poljubio ju je u čelo, a zatim se ponovo naslonio na jastuk.

Dok ga je posmatrala kako se nelagodno pomera, izraz lica joj je postao ozbiljan.

„Šta se dogodilo?“ upitala je. Zatim je suzila oči. „Da li... da li tražiš mač bez mene?“ Jesu li to nekako bile rane od zmaja? Da li ga je probudio?

„Ne“, rekao je.

Mora da nije izgledala uvereno, jer je dodao: „Ja sam vladar Nightshadea. Zar zaista veruješ da je rad sa tobom jedina prilika da budem povređen?“

„Da“, rekla je. „Jer samo u pećini ne možeš da koristiš svoje moći. Sa njima samo radiš...“

Dramatično je zamahala rukama ispred lica.

Grim je podigao obrvu. „Radim šta?“

„Znaš na šta mislim“, rekla je odmahujući glavom. „Senke. Smrt. Stvari. Znaš.“

Uzdahnua je.

„Pa, stvorenja sa kojima se često suočavam uglavnom su imuna na senke. Smrt. Stvari.“

Stvorenja?

„Grim. Šta se događa u Nightshadeu? Šta bi moglo da bude dovoljno snažno da te ovako povredi? Zašto ti je potreban mač?“

Previše pitanja izlazilo joj je iz usta, ali više nije mogla da ih zadržava. Stvari između njih su se promenile.

Pre toga je pristala da radi s njim samo zbog njegovog obećanja da će joj pomoći tokom Centenniala.

A sada...

Želela je da mu pomogne.

Posmatrao ju je. Tek minut kasnije spustio je pogled na svoje šake, još delimično prekrivene tragovima od napada.

„Izdaja je ako ti ovo kažem. To je jedna od najvećih tajni našeg kraljevstva.“

Isla ga je samo gledala.

„Sve u vezi s ovim je izdaja.“

Namrštio se.

„Pretpostavljam da si u pravu.“

Promenio je položaj i trgao se od bola.

„Pre nekoliko vekova, nakon što su prokletstva ispletana, preko Nightshadea se otvorila pukotina. Krilata zverstva počela su da izlaze iz nje. Izgledaju kao zmajevi, ali su manja, a njihove krljušti gotovo neuništive. Zovu se drekovi i već su ubili hiljade ljudi.“

Zvučali su zastrašujuće.

„Da li ljudi žive u blizini pukotine?“

Klimnuo je.

„U blizini onih delova koji su neaktivni. Napadi su tokom poslednjeg veka bili koncentrisani na jedno područje.“

Grim je prešao rukom preko čela. Izgledao je iscrpljeno.

„Drekovi su nekada bili ljudi, pre više hiljada godina. Moj predak Cronan prokleo je svoje ratnike i pretvorio ih u nepobedive zveri. Naredio je kovaču da mu napravi mač, prožet njegovom moći, kako bi njegovi potomci mogli da kontrolišu vojsku drekova. A takođe... kako bi mogli da stvaraju nove. Nakon njegove smrti, jedna od njegovih potomkinja predvidela je da će drekovi dovesti do kraja sveta, pa je proklela mač tako da nijedan vladar Nightshadea ne može da ga koristi.“

Kako će zaobići to prokletstvo? Da li se nadao da će ga ona koristiti umesto njega?

„Drekovi su opustošili i Lightlark i Nightshade. Nakon Cronanove smrti, svi su prognani pod zemlju. A sada... ponovo su počeli da se dižu.“

„Dakle... mač kontroliše drekove. Zato ga želiš? Da ih zaustaviš?“

Grim je klimnuo.

„Moj otac je bio opsednut pronalaženjem mača“, rekao je, kao da je i sam iznenađen tom činjenicom, pa se namrštio.

„Zašto?“

„Želeo je da ga upotrebi za invaziju na Lightlark. Sa drekom bi to bilo lako.“

Grimov otac zvučao je užasno.

Dobro je što je, po svemu sudeći, Grim bio potpuno drugačiji od njega.

Pitala se...

„Kakva je bila tvoja majka?“

Delovao je šokirano njenim pitanjem. I ona je bila iznenađena što ga je postavila.

Na kraju je rekao: „Ne bih znao.“

Spojila je obrve.

„Ona... umrla? Na porođaju?“

Grim se namrštio.

„Ne. U Nightshadeu vladari ne uzimaju žene“, rekao je. „Čak ni ne ležu sa istom ženom dva puta. Ili, barem, ne bi trebalo.“

„Šta? Zašto?“

„Mera predostrožnosti“, jednostavno je rekao. „Ljubav čini našu moć ranjivom. Ona je slabost.“

Samo ga je gledala.

„Ti stvarno ne veruješ u to, zar ne?“

„Verujem. Ako nekoga volim, ta osoba ima pristup mojim sposobnostima. To predstavlja rizik. Moji preci nikada nisu želeli da preuzmu taj rizik.“

Delovi slagalice su se povezali.

„Zato si imao onaj niz žena“, rekla je. „Dobrovoljke. Da se pobrineš... da se pobrineš da nikada ne spavaš sa istom osobom dva puta.“

Klimnuo je.

„Ne da bih ih se sećao, ali palata vodi evidenciju. To je mera predostrožnosti. Tako je već generacijama.“

Isla je nešto shvatila.

„Pokušavaš da dobiješ naslednika, zar ne?“

Setila se žena koje su govorile o tome da su bile povezane s vladajućom lozom...

Grim to nije porekao.

Progutala je knedlu.

„Pretpostavljam... da nije uspelo?“

Odmahnuo je glavom.

„Dobijanje dece kao vladaru može potrajati.“

Pogledao ju je.

„Ne, nisam nastavio otkako smo sklopili naš dogovor.“

Dobro.

Ako bi dobio naslednika, ne bi mogao da učestvuje na Centennialu.

Ipak, postojao je samo jedan razlog zbog kojeg bi želeo dete koji je njoj padao na pamet.

„Misliš da će te drekovi na kraju ubiti“, rekla je. „Želiš da se pobrineš da tvoje kraljevstvo opstane.“

Ako bi on bio mrtav, ne bi mogao da joj pomogne tokom Centenniala.

Bilo je u njenom interesu ne samo da mu pomogne da pronađe mač... već i da mu pomogne da ga upotrebi.

Grim je jedva primetno klimnuo.

„To je moja dužnost.“

„A ako bi jednog dana, nakon Centenniala, ipak dobio dete, ne bi želeo da znaš ko mu je majka? Ne bi joj... dozvolio da pomogne u njegovom odgajanju?“

„Ne“, rekao je.

Mera predostrožnosti.

Ljubav čini našu moć ranjivom. Ona je slabost.

„To zvuči...“ rekla je, „veoma usamljeno.“

Grim je napravio grimasu.

„Nikada se u životu nisam osećao usamljeno“, tvrdio je.

Način na koji je to rekao učinio je da joj se učini kako zaista veruje u to.

Ipak...

Svako se ponekad oseća usamljeno.

„Možda samo ne znaš kako je to kada ti neko nedostaje“, rekla je tiho. „Jer se nikada dovoljno dugo ne otvoriš da bi pustio nekoga da ti se približi.“

Slegnuo je ramenom.

„Nije važno“, rekao je. „Ljubav je ionako za budale. Zbog nje ljudi rade glupe stvari.“

Pogledao ju je i rekao:

„Ne nameravam da postanem budala.“

Ona je bila budala, to je znala.

Jer joj je nešto u njegovim rečima slomilo srce.

ODANOST

„Znam šta mač radi“, rekla je Isla Oro.

On je istog trena sazvao sastanak.

Azul se nije borio s njima, ali je ostao na ostrvu kako bi im pomogao na bilo koji način koji im bude potreban.

Bio je tamo, u ratnoj sobi, kada im je sve ispričala. O svojoj prošlosti s Grimom. O rečima proročice. O činjenici da ima važna sećanja.

Azul je izgledao zamišljeno. Zed je delovao besno. Enya je bila radoznala. Calder je pogledao s Ora na Islu, pa ponovo na Ora.

Verovatno bi bili još besniji da im odmah nije ispričala o svom poslednjem sećanju.

„Drekovi su nekada bili ljudi. Cronan je napravio mač koji njima upravlja i može da stvori još drekova.“

Stisnula je usne.

„Verujem da Grim sada ima taj mač.“

Vrelina je prostrujala prestonom dvoranom.

„Onda je gotovo“, rekao je Zed. „To je—“

„Čekaj.“ Azul je podigao ruku. „Ipak se ne sećaš da si ga pronašla, zar ne? Možda ga nikada nisi ni pronašla.“

To je bila dobra primedba.

Zed se bez imalo humora nasmejao.

„Proročica je rekla da Grim ima oružje. Drekovi su nakon napada odleteli ka Nightshadeu. Očigledno je da ih on kontroliše. A sada, s mačem... možda je stvorio još njih. Moramo da se pripremimo da se suočimo s vojskom beskrajnih drekova.“

Calder je izgovorio ono što su svi verovatno mislili:

„Kako se, pobogu, možemo pripremiti za to?“

Čak i pre nego što je saznala čemu mač služi, pobeda je delovala nemoguće.

Sada se pitala da li je bilo glupo što je ikada pomislila da imaju ikakvu šansu protiv Grima.

„Mrtvi smo“, rekao je Zed nakon nekoliko trenutaka tišine. „Ako zaista ima taj mač i može da stvara drekove kad god poželi... mrtvi smo.“

Enya je ustala.

„Ne. Još nismo. Ono što smo sada jeste očajni. Moramo da pronađemo još moći. Moramo da pronađemo drugi način da pobedimo.“

„Imamo još samo četiri dana, Enya“, rekao je Calder.

Naglo se okrenula.

„Dakle, odustajemo? Puštamo da ova vojska uništi naš dom? Onaj koji su naši roditelji voleli i štitili?“

Odmahnula je glavom.

„Ne. Ja odbijam.“

Zakoračila je, a iz njenih leđa naglo su izbila plamena krila. Raširila su se uz šištanje iza nje. Izgledala je poput feniksa.

„Nisam živela petsto godina u tami, sanjajući o danu kada ću ponovo osetiti sunce na svojoj koži, da bih sada dozvolila da mi oduzmu dom.“

Enya je bila u pravu. Nisu mogli da odustanu.

A bila je u pravu i u još nečemu.

Bili su očajni.

Što je značilo da će Isla upravo doneti veoma lošu odluku.

Grim je dolazio s beskrajnom vojskom drekova. Poraz je delovao gotovo izvesno, ali nije mogla da odustane.

Morao je da postoji način da spasi ostrvo.

Morao je da postoji način da spasi Ora i sebe.

Isla je upotrebila svoj zvezdani štapič da se portalom prebaci do ivice šume na Star Isleu.

Nije dugo trebalo da je zmija pronađe.

Posmatrala je kako se zmija pretvara u ženu i prilazi joj, dok joj se duga zelena haljina od krljušti vuče za njom.

„Prošli put sam ti dozvolila da živiš“, rekla je. „Izgleda da si odbila moj dar.“

Isla nije imala vremena za igre.

„Potrebna si nam“, rekla je. „Uništenje koje dolazi... nemamo nikakve šanse protiv njega. Ne bez tebe i ostalih drevnih stvorenja.“

Žena ju je oštro pogledala.

„Mi smo izopštenici. Nikoga nikada nije bilo briga za nas. Kako se usuđuješ da tražiš našu pomoć?“

Isla je oslobodila svoje senke. Preplavile su srebrnu zemlju, kovitlajući se poput mastila.

„Zato što sam i ja izopštenica“, rekla je i zakoračila napred. „Razumem ako ne možeš da veruješ nikome na ovom ostrvu. Razumem kako je to kada te mrze i napuste.“

Zakoračila je još jednom.

„Ne veruj njima. Ne veruj im. Veruj meni.“

Zmijine oči su se izoštrile.

„Neću te napustiti. Boriću se uz tebe, a kada se sve ovo završi, napraviću ti mesto na Wild Isleu. Nećeš morati da se kriješ niti da ubijaš nevine ljude zbog hrane.“

Ponovo ćeš biti deo ostrva. Obećavam ti. Isto obećanje dajem i svemu drugom što živi u ovoj šumi.“

Mislila je ozbiljno.

Svakim delom sebe, mislila je ozbiljno.

Ipak, zmija ju je odbila.

Isla nije dozvolila da je to odbijanje zaustavi. Na ostrvu su postojala i druga noćna stvorenja. Otišla je na svako ostrvo i potražila ih.

Remlar je bio u pravu.

Većina njih, kada bi im pokazala ko je i šta je, pognula bi glave i pridružila joj se. Njoj.

Njihova odanost pripadala je njoj.

Sve ovo vreme odbacivala je tamu u sebi.

Sada se pitala da li je upravo ona njena najveća snaga.

Do trenutka kada je napustila poslednje ostrvo, senke ostrva naginjale su se prema njoj, kao da ih je njeno prisustvo dozivalo.

Uzela je jednu od njih u ruke i osetila kako joj klizi preko prstiju.

Izmakla joj je, pa se okrenula da je ponovo zgrabi—

Ali više nije bila na Lightlarku.

PRE

Grim joj je stvorio iluziju pećine. Prošli su kroz svaku prepreku, sve do poslednje — samog zmaja. Njegov rep sada se nalazio između njih i mača, previše prekriven šiljcima da bi mogli da se popnu preko njega, a bilo je nemoguće proći bez korišćenja moći. Ako nisu mogli da prođu pored zmaja, moraće da ga izmame napolje.

Dok su smišljali kako da to izvedu, Grim je iznenada rekao:

„Želim nešto da ti pokažem.“

Uzela je njegovu ruku i već sledećeg trenutka su nestali.

Stvorili su se na polju cveća toliko lepog da je izgledalo kao istopljena noć. Tamnoljubičasto, sa pet oštarih latica.

Stars.

Grim je ubrao jedan cvet i pružio joj ga. U prvi mah se iznenadila i bila dirnuta, ali on je rekao:

„Pomiriši ga, Hearteater.“

Učinila je to i namrštila se.

„Poznat miris?“

Taj miris bi prepoznala bilo gde.

„Ima isti miris kao Wildling eliksir za lečenje“, rekla je oprezno.

Mirisao je slatko. Sirupasto.

„Mislim da je to isti cvet.“

Šta?

To nije imalo nikakvog smisla.

Isla se okrenula u krug, pažljivije posmatrajući okolinu. Navodno je na Wildling novoj zemlji postojao samo mali, dragoceni deo zemlje na kojem je raslo cveće od kojeg se pravio lekoviti eliksir.

Ovde su se prostirala čitava valovita brda tog cveća, more noćnog neba.

„Šta je uopšte ovo?“

Nije znala kako se zove cvet od kojeg se pravio serum.

„Nightbane.“

Nightbane.

Droga o kojoj joj je govorio. Ona koja je ljude činila beskrajno srećnim dok ih je iznutra ubijala.

Osećala se kao idiot koliko je puta odmahнула glavom, ali ništa od ovoga se nije uklapalo. Morala je da sve izgovori jasno.

„Ali Wildling cvet ne ubija... on leči.“

„Izdvajamo isti nektar. U rukama Nightshadea, kroz naš proces ekstrakcije, pretvara se u drogu koja izaziva euforiju“, objasnio je Grim. „Pretpostavljam da se pod dodirom Wildlinga pretvara u lekoviti eliksir.“

Zurila je u cvet koji joj je Grim dao. Prešla je prstima preko njegovih latica. Bile su meke poput somota i nisu se savijale pod njenim dodirom.

I otrov i lek.

Suprotnosti, baš kao ona i Grim.

Vladar života i vladar senki.

Cvet ih je povezivao.

„Možemo da sklopimo dogovor“, brzo je rekla Isla. „Mi... nemamo mnogo ovog cveća. Ako nam možeš dati nešto od svog, možemo da pravimo lekovite eliksire.“

Izgovorila je to, a nije bila sigurna ni kako bi to uopšte mogla da izvede. Terra i Poppy nisu imale pojma da je poslednjih nekoliko meseci provodila vreme s Grimom. Nije mogla tek tako da im saopšti da sklapaju trgovinski sporazum s Nightshadeom, ali njen narod je umirao i bio očajan.

„Zauzvrat, potrebna su nam srca“, dodala je. „Od... od ljudi koje ćeš ionako ubiti. I još neke stvari koje su nam potrebne, a kojih trenutno ne mogu da se setim.“

Grim je pogledao nadole, prema njoj. Ugao usana mu se trzao od zabavljenosti.

„Dogovoreno, Hearteater“, rekao je.

Pružio je ruku, a ona ju je prihvatila. Rukovali su se.

Do trećeg stiska ruke, već ih je portalom vratio u njenu sobu.

Nije joj pustio ruku.

Ni ona nije pustila njegovu.

Isla je progutala knedlu, a njegov pogled spustio se niz njeno grlo.

Niže.

Još niže.

Napravila je korak unazad i leđima udarila o zid.

On je zakoračio napred.

Grim joj je poslednji put kada ga je videla rekao više o sebi nego ikada ranije. Dozvolio joj je da zaviri ispod maske smrti i tame.

Ispod nje...

Nalazio se čovek.

Neko ko je prošao kroz bol.

Neko koga je počela da razume.

Pogledi su im se ukrstili.

Isla je imala osećaj da bi se čitava soba mogla srušiti oko njih, a da oni i dalje ne bi prekinuli kontakt očima.

Grim je koračao sve bliže, sve dok nije stao pravo pred njom.

Morala je da zabaci glavu kako bi ga gledala.

Nagnuo se prema njoj. Polako je spustio glavu, nesigurno.

Bio je najveći ratnik u svim kraljevstvima, ali Isla bi se zaklela da je drhtao.

Osetila je njegov dah na svom licu. Disanje mu je bilo otežano.

„Molim te“, rekao je, zvučeći kao da ga boli. „Molim te, reci mi da ovo želiš.“

Čekao je da klimne.

Pogledom je prešao preko njenog tela i rekao:

„Znam da će me, ako te ponovo dodirnem, to ubiti... ali mislim da ću umreti ako to ne učinim.“

Nije se usudila da se pomeri dok ju je privlačio u naručje i saginjao se prema njoj.

Na samo centimetar od njenih usana, zaustavio se.

Opsovao je.

Ona se uspravila.

„Šta je?“

„Došlo je do proboja u pukotini“, rekao je.

A onda je nestao.

NESTALI

Kada se Isla tog jutra probudila, trgnula se iz kreveta. Oro je istog trenutka bio kraj nje.

„Šta nije u redu?“ upitao je.

„Nije ništa loše“, rekla je mršteći se. „Samo... nešto se promenilo. Onaj Wildling cvet za lečenje, onaj retki?“

Klimnuo je.

„To je nightbane.“

Izgovorila je to kao da je upravo saopštila najveću vest na svetu, ali Oro ju je samo pogledao.

„Šta je nightbane, ljubavi?“ upitao je.

Oh.

Ponekad je zaboravljala da joj ne čita misli. Postojao je čitav život koji je trenutno proživljavala u sebi, a o kojem on ništa nije znao.

Zatvorila je oči. Udahnula.

„Nightshade ima polja Wildling cveta.“

Isla nije znala šta da radi s tom informacijom; samo je znala da je važna.

„Ja—“

Odjednom joj je glava počela da pulsira od bola. Presavila se, a Oro je pojurio do nje.

Trepnula je, ali nije videla ono što je bilo pred njom.

Ne.

Videla je šumu.

Poznavala je tu šumu. Nalazila se odmah izvan Wrenovog sela.

Osetila je pritisak u grudima, očajničku potrebu, doziv.

Lynx.

Nekako je videla ono što je on upravo sada gledao.

Baš kada se zapitala kakva je veza između povezanih, ugledala ga je.

Grim.

Bio je u Wildling selu.

Ne.

Strah joj je stegao grudi.

Lynx je pojurio napred. Protrčao je kroz drveće, pravo ka selu. Ali pre nego što je stigao do bilo koga od meštana, vizija je nestala.

„Moram da odem u Wildling novu zemlju“, rekla je Isla, glasom koji je jedva bio više od šapata, dok su joj ruke drhtale.

„Poći ću s tobom.“

Portalom je prebacila sebe i Ora u selo, na isti način na koji je to radila gotovo svakog dana nedeljama.

Tišina.

Isla se portalom prebacila u drugo, manje selo, koje je poslednji put kada ga je posetila bilo ispunjeno pesmom i smehom, kao i zvukom drveta i vinove loze koji su pucali dok su ih uplitali.

Sada je bilo prazno.

Otišla je u drugo.

Prazno.

Svaka kuća bila je napuštena. Usevi koje je tog dana već trebalo pobrati ostali su netaknuti.

Portalom se vratila na obod Wrenovog sela, gde je bio zasađen i obrađivan mali pojas tamnoljubičastog cveća.

Tu su ona i Enya upravo završile popis svega.

Lekoviti eliksiri koje su nedeljama pravile bili su nestali.

Nestali.

„Isla“, rekao je Oro, stavljajući joj ruku na nadlakticu.

Lynx se probio kroz šipražje. Oči su mu bile raširene od besa.

Ne.

Konačno se suočila sa svojim narodom, upoznala ih...

A sada ih više nije bilo.

Tek je u svojoj sobi u Wildling palati konačno pronašla poruku.

Pečat je bio crn poput istopljenog noćnog neba i žuč joj je navrla u grlo.

Potvrdio je ono što joj je Lynx pokazao.

Odveo sam ih u Nightshade, pisalo je. *Čekaju te, srce. Svi te čekamo.*

Hladnoća joj se spustila niz stomak.

Tama je procvetala.

Papir se raspao u njenim rukama, razletevši se u nekoliko komadića pepela, a ona je pobesnula.

Kamen u njenoj sobi zatalasao se pod naletom njenog besa.

Drvena vrata izletela su iz šarki i srušila se uz suprotni zid.

Mesto ispod njenih nogu bilo je prožeto tamom.

Lynx je ispustio besan zvuk dok se Isla potpuno slomila pred Orom, jecajući mu na grudima.

„Uzeo ih je“, rekla je. „Nema ih. Sve ih je odveo.“

PRE

Grim je nestao. Jednog trenutka bio je tu, tako blizu nje, a već sledećeg ostala je sama. Rekao je da je došlo do proboja u pukotini.

Kako je znao? Da li je mogao da je oseti?

Prošlo je nekoliko sati otkako je nestao i počela je da se brine.

Jedan deo nje, šapat u njenim mislima poput kapi mastila koja prlja sve ostale misli, zamišljao je najgore. Um joj je stvarao bezbroj mogućnosti. Šta ako su ga drekovi porazili? Šta ako je ostao zarobljen na bojnopolju, dok ga je polako proždimala tama koju je, činilo se, samo njen eliksir mogao dovoljno brzo da izleći? Šta ako mu je potrebna?

Ubeđivala je sebe da se brine zato što, ako on umre, neće moći da joj pomogne na Centennialu. Samo zbog toga.

Noć je prešla u rano jutro i Isla je odlučila da više ne može da sedi u svojoj sobi i čeka. Morala je nešto da uradi.

Na sebi je imala jednu od svojih spavaćica. Isla je pomislila da se presvuče, a onda to zaboravila. Grim je možda umirao. Možda je bio u svojoj sobi, krvario nasmrt, nesposoban da se portalom prebaci do nje...

U tajnosti se portalom prebacila u Poppynu sobu da ukrade još seruma, a zatim je nacrtala svoju lokvu zvezda.

Isla je već pola sata čekala u njegovoj sobi, sedeći na ivici kreveta, kada je konačno ušao.

Obuzeo ju je osećaj olakšanja, a onda nestao.

Izgledao je poput demona.

Grim je nosio kacigu sa šiljcima koji su se savijali nadole preko nosa i slepoočnica. Na ramenima je imao bodlje nalik sečivima. Dodirnuti ga bilo gde značilo bi proliti krv. Njegov oklop podsećao je na desetine krljušti, spojenih u jednu celinu.

Izgledao je kao stvorenje noći, čudovište iz tame. Senke su se skupljale oko njegovih stopala i kružile oko njega.

Isla se nije usuđivala ni da diše. Govorila je sebi da bi trebalo da se plaši. Da ga je ovakvog sreća prvi put, možda bi se i uplašila.

Ali kada je demon skinuo svoje slojeve, ispod njih se pojavio čovek.

Kaciga je udarila o pod kada ju je spustio. Skinuo je oklop s umorom čoveka koji se oseća kao da se guši i samo želi da bude slobodan.

Ispod njega nosio je crnu, pripijenu košulju, od tkanine omotane oko njega u više slojeva. Isla nije znala kako je još nije primetio.

Sve što je mogla bilo je da sedi u šoku i tišini dok je skidao košulju. Tek kada mu je tkanina prešla preko glave, leđa su mu se zategla.

Polako se okrenuo prema njoj.

Isla je osetila kako joj lice postaje jarko crveno. Bio je nepovređen. Osećala se glupo. Naravno da je bio nepovređen. Prošli put je verovatno bila samo slučajnost. Bio je vladar Nightshadea; znao je kako da se zaštiti. Nije mu bila potrebna ona, od svih ljudi, da brine o njemu.

Glupačo.

Osetila je kako joj se lice zagreva. Ustala je s njegovog kreveta — zašto je uopšte odlučila da sedne na njega? — i prešla rukama niz svoju svilenu haljinu.

Grimov pogled se spustio. Osetila ga je poput plamena koji joj zagreva kožu od ključnih kostiju, preko grudi i stomaka, sve do mesta zbog kojih joj se haljina odjednom učinila previše tankom.

„Ja... samo sam htela da budem sigurna da si dobro“, uspela je da izgovori.

Pokazao je prema sebi.

„Dobro sam“, rekao je.

Isla je progutala knedlu.

„Vidim.“

Ispravila se. Otvorila usta. Zatvorila ih.

Pogled joj je skliznuo niz njegove gole grudi. Već ga je ranije videla bez košulje, naravno da jeste, ali nikada sebi nije dozvolila da ga ovako zaista proučava. Sada ga je pogledom upila celog.

Izgledao je kao da je isklesan od mermera. Svaki mišić bio je oblikovan treninzima, savršeno izvajane linije. Ramena su mu bila široka.

Posmatrala ga je, a deo nje je čeznuo da nastavi da gleda, da mu se približi, da ga dodirne...

Njegove reči s bala bile su tačne. Kasno noću ponekad je mislila o njemu, o njegovim rukama, grubim naspram najmekših delova njenog tela.

U mašti je pratila mišićave linije njegovog stomaka, sve niže i niže, samo da bi se probudila bez daha.

A sada je bio upravo ovde, i želeo ju je.

Videla je dokaz toga, upravo pred sobom.

Skrenula je pogled. Odjednom joj je zid iza njega postao veoma zanimljiv.

Na njemu je bilo ogledalo i u njemu je ugledala sebe, kako vrlo ukočeno stoji u svojoj crvenoj haljini. Posmatrala je svoj odraz, pitajući se šta ga je, zaboga, moglo navesti da je poželi na taj način kada nije radila ništa posebno. Samo je stajala tamo, u haljini koju je često nosila samo za spavanje.

Bretelice su bile tanke; gornji deo haljine jedva je obuhvatao njene grudi. Haljina se pripijala uz njeno telo. Bila je mnogo izazovnija nego što je ranije shvatala.

Isla je pogledala Grima.

Gledao ju je kao da je ona ceo svet i kao da želi da ga osvoji.

Na trenutak se osetila hrabro. Moćno, na neki čudan, sasvim nov način.

Zakoračila je prema njemu.

Grim je stajao neprirodno mirno.

Prislonila je dlan na njegove grudi. Prsti su joj drhtali. Koža mu je bila hladna i tvrda poput kamena. Isla nije bila sigurna ni da li diše. Oči su mu bile gladne, proždirale su je, upijajući svaki centimetar njene kože.

Ugrizla je donju usnu.

Posmatrao je njena usta, a ona nije želela da ih samo gleda. Želela je da nešto uradi.

Zakoračila je napred, sve dok svaki deo njenog tela nije pritiskao svaki deo njegovog.

Prsti joj više nisu drhtali dok je prelazila preko velike ožiljka na sredini njegovih grudi.

Njegovog podsetnika na nju.

Ruka joj je kliznula niže.

Još niže.

Još.

„Heart eater“, rekao je napetim glasom.

Ta reč bila je upozorenje.

Susrela je njegov pogled. U njegovim očima bila su obećanja svakakve tame, a ona ih je želela sva.

Bio je previsok. Predaleko.

Podigla se na prste kako bi ga dohvatila, ali ni tada nije uspela.

Namrštila se i spustila na pete. Želeo ju je, u to nije bilo sumnje. Osećala se poput plamena, kao da će jednostavno sagoreti ako on ne ugasi osećaj koji se u njoj sve više rasplamsavao, tu nezasitu želju...

Grim joj je rekao da je neće dodirnuti dok ga ne zamoli.

Tada je sebi obećala da se to nikada neće dogoditi.

Sada je bila spremna da klekne pred njim.

„Dodirni me“, rekla je, jedva čujnim glasom. „Molim te.“

Grim se nije pomerio ni za centimetar. Stajao je gotovo neprirodno nepomično.

Isla se namrštila. Da li je morala ponovo da kaže?

Spustila je ruke niže, kao da želi da mu pokaže na šta tačno misli. Sve dok gotovo nije mogla da oseti čitavog njega.

„Molim te, Grim, samo me dodirni...“

Pre nego što je završila rečenicu, njegove usne su bile na njenima.

Poljubac je bio žestok, istraživački, neumoljiv. Zabacio joj je glavu unazad, pridržavajući joj vrat rukama, dok su mu palčevi prelazili preko njenog grla.

Ispustila je zvuk u njegova usta, a njemu se to očigledno dopalo, jer je zarežao i ugrizao je za donju usnu, pre nego što je jezikom prešao preko mesta koje je zbolelo.

Gorela je. Sve je u njoj gorelo, neka mesta više od drugih, i želela je te ruke, taj jezik, svuda. Sada.

Prekinuo je poljubac i pogledao je.

Pogledala je i ona.

Spavaćica joj je bila toliko spuštена da je gotovo ispala iz nje. Grudi su joj se ubrzano podizale i spuštale.

Grim je posmatrao njeno telo kao da ga urezuje u sećanje.

„Znaš, stvarno mi se sviđa ova haljina“, promrmeljao je.

Prešao je prstima preko njenog izreza. Prsti su mu kliznuli ispod tkanine i Isla je zadrhtala od hladnoće, a zatim zastenjala kada je prešao preko njene kože.

„Ali mi smeta.“

Uхватило je svilenu tkaninu obema rukama. Zastao je, pogledavši je kao da traži njeno odobrenje, a kada ga je dobio, rascepao je spavaćicu po sredini.

Konci su popucali; tkanina se pocepala.

Nastavio je sve dok od njene spavaćice na podu nisu ostali samo komadići tkanine.

A ona je stajala naga pred njim.

Niko je nikada nije video ovakvu.

Isla je gorela, bila je spremna.

Ali on je samo gledao.

Predugo je samo zurio u nju.

Da li... da li nešto nije bilo u redu s njom?

Zar ga nije privlačila?

Da li su otišli predaleko?

Isla je počela da pokriva telo rukama. Sela je na krevet i prekrstila noge, a lice joj je gorelo od stida.

„Da li... nešto nije u redu?“ konačno je upitala.

Grim se nasmejao.

Zbog toga je poželeva da propadne u zemlju.

Ali onda je, tonom toliko iskrenim i nežnim da mu je poverovala, rekao:

„Ništa, apsolutno ništa nije pogrešno s tobom, Hearteater.“

Sklonio je njene ruke kojima je prekrivala grudi i zamenio ih svojim.

Ustala je i zastenjala kada su njegovi hrapavi dlanovi prešli preko najmekših i najosetljivijih delova njene kože, dok su je njegove ruke privlačile i istraživale.

Zatim je spustio glavu i učinio isto usnama.

Islina glava je pala unazad.

Nikada se nije osećala tako osetljivo, sva njena čula usredsređena na pokrete njegovog jezika, na njegove usne koje su je potpuno obuzimale.

Njegova ruka spustila se niz njen stomak.

Pre nego što je stigao do mesta na kojem ga je želela, zastao je, ponovo čekajući njeno odobrenje.

Raširila je noge, dajući mu ga, a onda uzdahnula kada su je njegovi prsti konačno dodirnuli upravo tamo—

Osetio je koliko ga ona želi i ispustio dubok zvuk koji joj je zadrhtao negde u dubini uma.

„Jesi li uvek ovakva kada si sa mnom?“ upitao je.

Isla je ponovo uzdahnula, a onda ga besno pogledala.

On se samo nacerio.

„Imaš prilično visoko mišljenje o sebi“, rekla je bez daha.

Grim ju je istraživao rukom, a ona je zastenjala.

„Teško je da nemam kada mogu da osetim kakav uticaj imam na tebe. Reci mi, Hearteater, da li te je ikada neko ovako dodirivao?“

Znao je odgovor. Morao je da ga zna.

Demon je samo želeo da čuje kako ona izgovara te reči.

Ignorisala ga je. Oči su joj se sklopile dok je nastavio—

„Samo ja mogu da izvučem ovakvu reakciju iz tebe?“

Glava joj je pala unazad dok je nastavljao da kruži. Grudi su joj bile potpuno otkrivene pred njim.

„Ne moraš da odgovoriš“, rekao je. „Zvuci koje ispuštaš dovoljna su mi potvrda.“
Namrštila se.

„Samo voliš da slušaš sebe kako pričaš, zar ne?“

Prsti su mu skliznuli niže, a dah joj je zastao.

„Volim. Ali još više volim da slušam tebe. Zato mi reci.“

Odjednom je stao.

Povukao je ruku.

„Jesi li uvek ovakva kada si sa mnom?“ ponovio je.

Isla je frknula.

„Jesi li ti uvek toliko očajan za potvrdom?“

„Ne. Ni od koga. Samo od tebe.“

Treptala je, iznenađena njegovim priznanjem.

„Ako želiš da nastavim, odgovori na moje pitanje“, rekao je.

Disao je jednako ubrzano kao i ona, grudi su mu se nadimale.

„Molim te“, dodao je.

Isla je znala da mu ta reč nije nimalo prirodna. A ipak ju je sada njoj uputio već nekoliko puta.

Jedan deo nje želeo je da se portalom prebaci negde drugde. Da oboje ostavi nezadovoljne.

Ali sada, način na koji ju je gledao...

Prvi put u životu osećala se zaista moćno.

„Da“, rekla je i uživala gledajući kako mu oči postaju još intenzivnije.

Obavila je ruke oko njegovog vrata. Približila se sve dok joj usne nisu dotakle njegovo uvo, pa je šapnula:

„Uvek.“

Grim se oslobodio.

Rukama ju je čvrsto uhvatio za struk i bez napora podigao u vazduh. Obavila je noge oko njega i odneo ju je do kreveta.

Leđa su joj dodirnula čaršave, a njegova ruka vratila se tamo gde je bila.

Njihova tela bila su priljubljena jedno uz drugo, baš kao kada ju je zaštitio od strele.

Nagnuo se i pogledao je pravo u oči, kao da želi da čuje svaku njegovu reč.

„Sledeći put poslužiću se ustima“, rekao je. „A onda, posle toga—“

Morala je da ga oseti.

Pomakla je ruku ispod njegovog struka, do dokaza njegove želje, i sve misli su joj se rasplinule.

Ispunjavao ju je svakakvom željom i nije znala šta da radi, nije znala kako da njemu pruži isto zadovoljstvo koje je on pružao njoj, ali već i sam njen dodir bio je dovoljan da mu zastane dah.

Sve dok joj nežno nije sklonio ruku i isprepleo prste s njenima.

Prikovao joj je ruku iznad glave.

„Pusti mene da se usredsredim na tebe“, rekao je. „Ne želim da propustim nijedan trenutak ovoga.“

Ispunio ju je više nego što je ikada mogla da zamisli, a ona mu je uzvraćala svaki pokret, očiju koje su se polako sklapale.

„Tako, Hearteater“, rekao je. „Neka i tebi bude dobro.“

„Grim“, rekla je.

Njegovo ime joj je zastalo u grlu dok mu je stezala ramena.

Pogledao ju je pravo u oči i rekao:

„Zapamti ovo, Hearteater, sledeći put kada poželiš da mi probodeš grudi.“

Progutao je njene poslednje jecaje svojim usnama i privukao je sebi, podižući je do svojih grudi dok joj je jednom rukom pridržavao donji deo leđa.

Držao ju je čvrsto, veoma čvrsto.

Tek nekoliko minuta kasnije spustio ju je.

Bez daha, pomućenog razuma, uspela je da izgovori:

„Zapamtiću.“

PONOVNI SUSRET

Isla nije želela da se seća ničega drugog. Ukrali su joj narod. Naterao ih je da odu na njegovu teritoriju. Koliko su samo morali biti uplašeni. Koliko su bili nevoljni.

Bilo je vreme da se ovome stane na kraj.

U ponoć se Isla krišom vratila u svoju sobu. Oro bi je mrzeo kada bi znao šta je spremala da uradi. Svi bi je mrzeli. Više joj niko ne bi verovao, jer je ono što je nameravala bilo toliko izdajničko, toliko suludo—

Stajala je nasred svoje sobe, dok je mesec kroz prozor pred njom bio velik poput osuđujućeg oka.

Povukla je ogrlicu.

Ako se plašila da on neće doći, da neće prekinuti šta god da je radio i požuriti ka njoj, pogrešila je.

Jedva da je prošla sekunda otkako su joj prsti napustili crni dijamant kada je iza sebe začula korak.

A onda:

„Hearteater.“

Okrenula se i on ju je istog časa privukao u naručje. Izgledao je izbezumljeno, gladno, kao da mu je laknulo — toliko mu je laknulo.

Bio je na samo centimetar od toga da prisloni usne na njene, a ona je bila na samo centimetar od toga da mu to dopusti — bila je zbunjena, govorila je sebi, sećanja su je ometala—

pre nego što je ugledao izraz na njenom licu.

Osetio njene emocije.

Nije bilo niti između njih. Barem ne s njene strane.

Ukočio se.

„Ti bezosećajni demone“, rekla je.

Grimove oči do malopre su bile pune zadovoljstva, ushićenja, a sada je izgledao skrhan.

„Ne sećaš se.“

„Sećam se i više nego dovoljno“, rekla je, ustuknuvši od njega. Oči su joj se caklile od suza. Besnih, besnih suza. „Kako si mogao?“

„Dobila si moju poruku.“

„Da, dobila sam tvoju poruku“, rekla je, izgovarajući reči s gađenjem. „Kako si mogao da ih uzmeš? Kako si mogao da ih nateráš da pođu s tobom?“

Grim je podigao ruku.

„Nisam ih ni na šta naterao“, rekao je. „Sami su izabrali da pođu sa mnom.“

Ne. Lažove.

„Zašto bi ikada pošli s tobom?“

Na to je Grim začutao.

Nešto joj nije govorio. Ali nije ni morao. Delovi slagalice počeli su da se uklapaju, a pitanja su pronalazila odgovore.

Odmahnula je glavom, ne verujući. Nadajući se da greši.

„Imaš Poppy i Terru“, rekla je tiho. „Primio si ih.“

Grim je klimnuo, a suze su joj sada slobodno potekle.

Izdaja...

„Znaš šta su mi uradili. Šta su uradili mojim roditeljima—“

„To je neoprostivo“, rekao je. „Ali potrebne su ti. Potrebni su ti—“

„Niko mi nije potreban!“

Reči su eksplodirale iz nje.

Lozice s njenog balkona jurnule su kroz otvorena vrata, šireći se poput prstiju i proždirući sobu. Senke su se izlile iz njenih stopala, iz njenih šaka.

Grimovo lice razvuklo se u najširi osmeh.

„Srce, blistaš“, rekao je.

Njene senke su jurnule na njega, ali ih je zaustavio jednostavnim pokretom ruke.

Glas joj je zadrhtao.

„Ti si čudovište.“

Grim se namrštio.

„Jesam li?“

Zakoračio je napred.

„Reci mi zašto sam čudovište. Zato što sam tvoj narod doveo na mesto sa više udobnosti, više mogućnosti, više izgleda za preživljavanje? Zato što ih sve držim ovde i čekaju da se vratiš?“

Da se vrati.

Izgovorio je to kao da je njen povratak već izvestan, zbog čega se umalo nije nasmejala pravo u lice.

„Zato što sam im pomogao da zaborave ono što su uradili?“

Isla se ukočila.

„Ti... šta?“

„Neki od tvojih ljudi patili su pod beskrajnim osećajem krivice. Nisu mogli da se pomire s postupcima koje su počinili tokom kletvi. Ja... oduzeo sam im sećanja.“

Senke su eksplodirale iz nje.

Začula je kako se ogledala u njenoj sobi razbijaju, ali taj zvuk bio je tek beli šum u poređenju s besom koji je prostrujao kroz nju.

„Kako si mogao? Zar ništa nisi naučio?“

„Oni su me zamolili.“

„Zar im poričeš pravo da sami odlučuju?“

Odmahnula je glavom.

„Zašto bi iko tražio od tebe da to uradiš?“

Lice mu se stvrdnulo. Delovalo je kao da želi nešto da joj kaže, ali je umesto toga promenio temu.

„Dogovorili smo se... sećaš se? Wildling pomoć oko nightbanea, u zamenu za veoma neodređenu količinu svega što je tvom narodu bilo potrebno.“

Slegnuo je ramenima.

„Samo sam ispunio svoj deo dogovora.“

Isla je prezrivo iskrivila usne.

„Pretpostavljam da misliš da te to čini velikodušnim, zar ne? Pomažeš mom narodu? Ne čini te velikodušnim. Čudovište si. Portalom si doveo drekove ovamo. Pobili su desetine ljudi, nevinih ljudi—“

Grim je pokazao zube.

„Nisam uradio ništa slično. Rekao sam ti već, drekovi su bili zakopani ispod Lightlarka i Nightshadea. Mora da su počeli da se uzdižu, isto kao što su se uzdigli na Nightshadeu.“

„Otišli su u tvoju zemlju, kao da ih je nešto pozvalo—“

„Nisam ih ja pozvao. Mora da su osetili svoju vrstu.“

„Ti njima upravljaš“, rekla je. „Znam da imaš mač.“

Na to ju je Grim pažljivo pogledao.

„Imam ga. Ali nisam im naredio da napadnu Lightlark. Kunem se.“

Usta su joj se osušila.

Eto ga.

Potvrda da se Grim dokopao mača.

I nekako je pronašao način da ga upotrebi.

Čak i ako nije naredio napad, imala je bezbroj razloga da ga mrzi.

„Dolaziš da ubiješ sve na ostrvu. Pobijećeš hiljade nevinih ljudi samo da bi ga dobio. Poslao si poruku o propasti, o uništenju—“

„Ne. Ne dolazim da ih pobijem. Upozorio sam sve ovde, što je više nego što zaslužuju. Mogu da odu... ili da nam se pridruže. To je njihov izbor. Niko ne mora da umre.“

Bilo je gotovo bolno koliko je on zaista verovao u to.

Kad bi samo znao šta je ona videla.

Svu smrt koja će proizaći iz njegove ruke.

Njenu sopstvenu smrt.

„Zaista misliš da bi se iko odrekao svog doma bez borbe?“

„Kada je borba uzaludna... da.“

Isla je bila ispunjena besom.

Povređenošću.

„Srce“, rekao je nežno. „Da sam hteo da osvojim ostrvo silom, mogao bih. Sada. Uništiti sve i svakoga, za svega nekoliko sekundi. Kletve su završene.“

Mogla je da oseti njegovu moć, naročito sada. Svaki njen delić, svu tu moć koja je čekala da bude oslobođena.

Pogled mu je skliznuo na njen vrat, gde je ogrlica postala vidljiva, tamo gde su joj prsti instinktivno pošli.

Naglo je sklonila ruku.

„Skini ovo“, rekla je.

Opak osmeh raširio se Grimovim licem.

„Sećaš se, zar ne? Ne... Ne“, rekao je.

Prišao joj je.

Još bliže.

„Da se sećaš, znala bi da ne mogu.“

Razgovor s njim nije imao smisla.

Po načinu na koji je stezao usne, po njegovim očima, videla je da je odlučan da zauzme Lightlark.

Odmahnula je glavom.

„Grim, molim te. Ako ti je imalo stalo do mene, molim te, nemoj ovo da radiš.“

Grim se tada nežno nasmešio.

Pružio je ruku.

„Srce“, rekao je glasom nežnijim nego što ga je ikada čula.

Prstima joj je prešao preko obraza, od slepoočnice do usana.

Drhtala je — zašto je drhtala?

„Zato što mi je stalo do tebe i radim ovo.“

A onda je nestao.

...

Isla je znala šta mora da uradi.

Remlar je pio čaj u svojoj košnici. Ispod nje je raslo drvo koje ju je vodilo do najvišeg sprata, a ona je prošla kroz otvore, pravo do njegovog improvizovanog prestola.

Lozice su puzale za njom, mešajući se sa senkama.

„Izgledaš odlučno, Wildling“, rekao je, spuštajući šolju. „Izgledaš kao da donosiš propast.“

„Želim da me obučiš u nečemu što nije ispravno. Nečemu izdajničkom.“

„Oh?“

„Želim da me naučiš kako da nekome presečem moć putem ljubavne veze. Barem na nekoliko trenutaka.“

Remlarove usne razvukle su se u širok, širok osmeh.

„Biće mi zadovoljstvo“, rekao je.

Grim je imao Wildlinge.

Preostala su tri dana.

Ponovo je okupila sve u ratnoj sobi.

„Pozvala sam ga“, rekla je, a Oro se okrenuo prema njoj.

Izraz lica bio mu je nečitljiv.

Zed je naglo ustao.

„Ti šta?“

„Mislila sam da mogu da razgovaram s njim i urazumim ga“, rekla je.

Znala je koliko je to rizično.

Glupo.

Ipak, svakog trenutka mogao je da se portalom pojavi u njenoj sobi i odvede je.

Nije to učinio, što je značilo da Grim želi da se ona svega seti.

Želeo je da mu se dobrovoljno vrati.

A nešto mu je bilo potrebno od Lightlarka, nešto više od nje.

Samo je morala da shvati šta.

Zed ju je gledao u neverici.

„To... to je izdaja“, rekao je. „Pozvala si našeg neprijatelja u zamak na Mainlandu. Čoveka koji je pakleno rešen da nas sve uništi.“

Pogledao je Oroa, čiji se izraz lica stvrdnuo.

„Pusti je da govori“, rekao je, iako u njegovom glasu više nije bilo ni traga one topline koja se tokom poslednjih nekoliko meseci razvila između njih.

„Kada sam bila s njim, mogla sam da osetim... mogla sam da osetim da me još voli.“

Azul se nagnula napred.

„Osetila si vezu?“

Klimnula je.

Zed ju je i dalje besno gledao.

Nikada joj neće verovati, znala je to.

Da je bila na njegovom mestu, ni ona ne bi verovala sebi.

Ipak, grešio je u vezi s njom.

Volela je Oroa.

Bila je odana Lightlarku.

Sklopila je oči i rekla:

„Znam kako možemo da pobedimo.“

Čekali su.

Niko se nije ni pomerio.

„Grim je previše moćan. Zbog toga ga je gotovo nemoguće pobediti. Naročito sada kada ima mač. Ali on me voli — mogu da iskoristim vezu i oduzmem mu moći dovoljno dugo da ga savladamo.“

Tišina.

Enya je prva progovorila.

„Jesi li ikada ranije pokušala to da uradiš?“

Isla je odmahнула glavom.

Ne koliko se sećala.

Za sada.

„Jesi li ikada pokušala... čak i da pristupiš njegovim moćima?“

Ponovo je odmahнула glavom.

Ne koliko se sećala.

Još uvek.

Okrenula se prema Oroju.

„Ali već sam to uradila... pristupila sam moćima kroz vezu.“

Nije bilo lako.

Naročito ne nekome poput nje, ko je tek nedavno uopšte počeo da koristi moć.

„To zahteva snažnu... povezanost“, rekao je Oro.

Nije je gledao.

Odmahnuo je glavom.

„To je prevelik rizik. Ako ne bi uspela odmah da mu ukradeš moći, shvatio bi šta pokušavaš da uradiš i portalom bi pobećao.“

Calder je rekao:

„Oro. Ovo bi moglo da promeni sve. Moglo bi da promeni čitav tok rata. Iako... time bismo sve Nightshade osudili na smrt.“

„Možda ne“, rekla je Enya. „Ako bi Isla uzela svu njegovu moć, poštedela bi njegov narod, zar ne?“

„U teoriji bi trebalo, iako nešto takvo nikada nije isprobano kroz ljubavnu vezu“, rekao je Azul. „Ovo je veoma... jedinstvena okolnost.“

Azul ju je pažljivo posmatrao.

„Bila bi spremna da ga ubiješ?“

Te reči pogodile su Islu poput kamena u grudima, iako je ona bila ta koja je to predložila.

Ubiti Grima.

Ta pomisao zvučala je otrovno u njenom umu, ali setila se svoje vizije pred trezorom.

Ako ne zaustavi Grima, on će ubiti nevine ljude.

Ubiće nju.

Oro je bio u pravu.

Grimove reči u njenoj sobi to su potvrdile.

Zato što mi je stalo do tebe i radim ovo.

Grim je zaista išao u rat zbog nje.

Nije znala koji je njegov glavni razlog za uništenje Lightlarka, ali njegova namera bila je jasna.

Što je značilo da će svaka smrt biti njena krivica.

Ukrala joj je narod.

Njena sećanja.

Njenu sreću tokom poslednjih nekoliko meseci.

Neće mu dozvoliti da joj ukrade još nešto.

„Da“, rekla je.

Oro je susreo njen pogled.

Očekivala je da će videti olakšanje, ali osetila je samo zabrinutost.

Pružio je ruku preko stola prema njoj.

Gledala je kako Azul prati tu razmenu.

Do tada je već morao da shvati.

Oro nije mario što ih svi posmatraju kada je rekao:

„Ne moraš to da uradiš.“

Isla se setila Enyinih reči.

Sada je jasno razumela šta je htela da kaže.

Oro je njenu dobrobit stavljao iznad dobrobiti čitavog ostrva.

Nije mu to smela dozvoliti.

„Da“, konačno je rekla. „Moram.“

Ubiće Grima.

Remlar ju je naučio osnovama oduzimanja moći.

Bila je potrebna potpuna kontrola.

Morala je prstima da uhvati nit između sebe i Grima i bude dovoljno snažna da zaustavi protok moći kroz njega.

„Biće bolno“, upozorio ju je. „I teško. Grimshaw je veoma nadaren onaj koji koristi moć“, priznao je.

Isla se zapitala da li ga je Remlar ikada sreo.

Gotovo da su ostali bez vremena.

Preostala su samo dva dana.

Grimu je očigledno nešto bilo potrebno na Lightlarku.

Ako bi mogla da se seti šta je to, mogli bi da promene plan i pobrinu se da do toga ne dođe.

Samo joj je trebala prečica.

„Potrebno mi je da mi pomogneš da sve to ubrzam“, rekla je Remlaru.

Upozorio ju je da će biti opasno nasilno izazivati sećanja.

Moglo bi je psihički slomiti.

U ovom trenutku joj više nije bilo važno.

„Jesi li sigurna?“ upitao je. „Čak i kada znaš kakvi su rizici?“

„Sigurna sam.“

Remlar je počeo da kuva čaj.

Islin um bio je bojno polje.

Nije želela da se seća — morala je da se seća.

Nije želela da oseća ništa osim gađenja prema Nightshadeu — a s Nightshadeom je osećala sve.

Što je više videla, to je više znala...

„Šta je suprotno od noći, Wildling?“ upitao je Remlar dok joj je sipao čaj u šolju.

Isla se namrštila.

Bila je ubeđena da Remlar jednostavno voli da sluša samog sebe kako govori.

„Dan?“

Remlar je slegnuo ramenima.

„Ako ti tako kažeš.“

Isla ga je suzila očima.

„Šta to znači? Koji je odgovor?“

Remlar je otpio gutljaj svog čaja.

Delovao je vrelo.

„Vrlo malo pitanja na ovom svetu ima samo jedan odgovor.“

Isla se zapitala čemu je služio ovaj razgovor.

„Koji je tvoj odgovor?“ upitala je.

Gledala je kako njen čaj postaje sve zasićenije boje.

Nije rekao ni reč.

Uglavnom su to bili jednostrani razgovori.

„Kako se tebi čini moć?“

Podigla je jedno rame.

„Poput semena. Iza mojih rebara.“

Remlar je klimnuo, očigledno oduševljen njenim odgovorom.

„Veoma lep način da je doživljavaš“, rekao je. „Veoma prikladan za jednog Wildlinga.“

„A kako se tebi čini?“

Ovog puta je odgovorio.

„Kao ništa“, rekao je. „Živ sam toliko dugo da je moja moć deo mene koliko i krv i kosti.“

Usudila se da postavi pitanje koje ju je proganjalo od prvog trenutka kada ga je ugledala.

„Jesi li ti zaista Nightshade?“

„Etikete su tako neproduktivne“, rekao je. „Iako pretpostavljam da bi me, po pitanju moje moći, nazvala Nightshadeom.“

„Ti upravljaš tamom?“ upitala je Isla. „Kako te stanovnici ostrva nisu proterali?“

„Previše me se plaše“, rekao je.

„Zašto?“

„Zato što moje znanje nadmašuje njihovo. Preživeo sam dok su kraljevi dolazili na vlast, padali i umirali. Ja sam ostao. Mi, drevna stvorenja, ostajemo. A neki od nas se sećaju.“

„Sećaju čega?“ upitala je.

Konačno je otpila gutljaj čaja.

To je bilo dovoljno.

Za svega nekoliko sekundi um je počeo da joj izmiče.

Prošlost se slivala u sadašnjost.

Treptala je i gledala kako Remlar nestaje negde u daljini.

Poslednje što ga je čula da govori bilo je:

„Dom.“

PRE

Imali su plan kako da prođu pored zmaja. Grim će ga namamiti da izađe iz pećine, a Isla će sama proći kroz sve zaštite pre nego što se zmaj vrati. Vežbala je prolazak kroz svaku od njih, uz pomoć Grimovih iluzija. Posmatrao je dok je Isla po deseti put uspešno završila ceo krug. Kada je završila, okrenula se prema njemu i on je zaista delovao impresionirano.

Stajali su u njegovoj prostoriji za vežbanje. Naslonila se na kameni zid i polako kliznula niz njega sve do poda.

„Iscrpljena sam“, rekla je.

„Mogu da zamislim.“

Grim je očigledno upravo stigao sa pukotine. Bio je prekriven pepelom.

„Izgledaš užasno.“

„To mi je teže da zamislim, ali prihvatiću tvoju reč.“

Zaista je imao veličanstven ego.

Isla je uzdahnula.

„Spremna sam. Zašto ne bismo proslavili?“

Podigao je obrvu.

„Večeras je Lansiranje kugli u Skyling novoj zemlji“, rekla je. Prethodne godine je prisustvovala, ali jedva. Skrivala se u senkama i posmatrala. Želela je da bude deo svega toga.

„To je proslava nove sezone balona na vruć vazduh.“

Grim se namrštio.

„Uvek pronađu neki izgovor za slavlje. Kladim se da slave i kada zavežu sopstvene pertle.“

„Oduvek sam želela da se vozim u jednom“, rekla je.

Pogledala ga je značajno.

Pogled mu je skliznuo ka njoj. Izgledao je kao da bi radije radio bilo šta drugo nego da bude lansiran u nebo u balonu.

„Zar nemaš nekog drugog da ide s tobom?“

Isla je ustala. Uputila mu je pogled pun prezira.

„Znaš šta? Sigurna sam da mogu da pronađem nekog drugog da provede večer sa mnom“, rekla je.

Okrenula se na petama, ali pre nego što je uspela da napravi ijedan korak, on je munjevito ustao, uhvatio je za ručni zglobov i zaustavio je.

„Nemoj ni da pomisliš na to“, rekao je, a glas mu je zarežao tik uz njeno uho.

Okrenula se prema njemu i zatekla ga kako se nadvija nad njom. Njegove senke su se izlivala svuda unaokolo.

Podigla je bradu prkosno.

„Pusti me“, rekla je.

„Nikada.“

Isla je disala prebrzo. Bio je preblizu. Glas joj je zazvučao oštro.

„Mogu li da te podsetim da između nas nema ničega? Ne pripadam tebi. A ti ne pripadaš meni. Ako odlučimo da se... zabavimo... onda je to samo to. Trenutna zabava. Ništa više.“

Grim se opako nasmešio.

„Oh, Hearteater.“

Nagnuo se sve dok mu usne nisu dodirnule njeno uvo.

„Ako zaista odlučimo da se zabavimo, u tome neće biti ničeg trenutnog.“

Isla je progutala knedlu. Pratio je taj pokret pogledom. Usne su mu bile opasno blizu njenog vrata.

„Odvedi me na festival“, rekla je bez daha.

„Dobro. Obuci se.“

Grim je bio u pravu. Skylings su zaista delovali kao da mogu da pronađu bilo kakav izgovor za slavlje.

Isla je to obožavala.

Na zabavi Lansiranja kugli svi su nosili šljokice. U kosi, na odeći, posute po ramenima.

Zamolila je Grima da joj na pijaci kupi nekoliko stvari koje će obući i — uz više nego dovoljno gundanja — on je, na njeno iznenađenje, pristao.

Spremala se u kupatilu, a nakon sat vremena začulo se glasno kucanje na vratima.

„Spremaš li se za bitku ili za glupu zabavu, Hearteater?“ upitao je.

„Za oboje, ako ćeš biti toliko nepodnošljiv“, rekla je pre nego što je otvorila vrata.

Grim je zanemio.

Haljina joj je bila sićušna, nebeskoplava i bez bretela. Oko očiju je zalepila sitne ukrase. Šljokice su joj blistale po ključnim kostima i ramenima.

On joj je kupio sve te stvari — uz veoma precizna uputstva — ali ipak je izgledao iznenađeno.

Bili su potpuno različiti.

Ona je blistala, bila prekrivena sjajem, dok je on nosio svoje uobičajeno potpuno crno izdanje, uključujući ogrtač i čizme.

„Kako izgledam?“ upitala je uz osmeh, okrećući se da se pogleda u ogledalu.

Grim se namrštio.

„Izgledaš kao Skyling.“

„Dobro. Upravo to sam i htela.“

Nebo je bilo ispunjeno balonima.

Svetloplave kugle plutale su blizu zvezda, izgledajući poput dnevnog neba koje proviruje kroz noć.

„Prelepo je“, rekla je Isla sa osmehom.

Osetila je Grimov pogled na sebi.

Gledao je njeno lice, ne nebo.

„Nije“, rekao je.

Namrštila se i krenula da mu okrene glavu prema onome zbog čega su ovde došli, ali on se nije pomerio ni za centimetar.

„Kada vidiš nešto zaista prelepo, sve ostalo počne bolno da deluje obično.“

Isla ga je uhvatila za ruku.

Prsti su mu se istog časa zategli, kao da će se trgnuti. A onda je, posle trenutka, pažljivo obavio svoju šaku oko njene.

„Hajde“, rekla je.

I pošao je.

Mnoštvo se zaustavilo i slušalo nešto.

Govor.

Čula je bogat, prijatan glas koji je lepršavo prolazio kroz gomilu, kao da su mu izrasla krila.

Kada su prišli bliže, ugledala je tamnopuslog muškarca obučenog u hiljade svetlucavih dragulja.

Na glavi je nosio krunu.

„Azul?“ rekla je, a Grim je odgovorio gundanjem.

Odjednom je bila zahvalna što je oko njih stvorio iluziju i sakrio ih — čak i ako je provela čitav sat spremajući se.

Šta bi Azul, vladar Skylinga, pomislio kada bi video vladara Nightshadea i vladarku Wildlinga ovde, na svojoj teritoriji... kako se drže za ruke?

Zaista...

Šta je ona radila?

Ta pomisao navela ju je da ispusti njegovu ruku.

Grim se namrštio i odmah je ponovo uhvatio, ispreplevši prste s njenima.

Taj postupak učinio je da joj neobjašnjivo bude toplo po celom telu i podsetio je kako ju je dodirivao...

Grim ju je pogledao i znala je da može da oseti njene emocije.

Progutala je knedlu i brzo promenila temu.

„Šta misliš o Azulu?“

„Svojim kraljevstvom upravlja kao demokratijom. Svako ima pravo glasa. To je glupo.“

Isla je skupila obrve.

„Meni to ne zvuči glupo.“

Pre nego što se Azulov govor završio, Grim ih je poveo prema mestu odakle su baloni uzletali.

Čitavo polje bilo je ispunjeno njima, a svaki je bio oslikan malo drugačije.

Svi su bili veličanstveni.

„Izaberi“, rekao je.

Isla se namrštila.

„Ne mislim da možemo da biramo, a mislim i da postoji red...“

Pratio je njen pogled do onog za koji je mislila da je najlepší.

Izgledao je poput svetloplavog jajeta, sa belim vrtlogom u sredini.

Za manje od trenutka već su stajali u njegovoj korpi.

Nekako ga je pokrenuo.

A onda su poleteli.

Isla je zapanjeno udahnula gledajući kako se tlo odjednom udaljava od njih i uzmakla.

Pravo u Grimove grudi.

Obavio je ruku oko njenog struka, pridržavajući je.

Zbog toga se osećala sigurnije.

Grim — uprkos tome što je tvrdio da nema nikakav interes za vožnju balonom — virio je preko ivice, sa zanimanjem posmatrajući novu zemlju.

Isla je takođe pogledala, ali je odjednom osetila strah.

„Mislim da ne volim visinu“, rekla je.

Stomak joj se neprijatno prevrnuo. Srce joj je bilo u grlu.

Grim je ispustio umirujući zvuk koji nikako nije mogao da dođe od njega.

Spustio je glavu tako da mu je brada počivala tamo gde bi joj bila kruna da ju je nosila.

„Mogu da nas portalom prebacim bilo gde, sećaš se?“

To ju je zaista umirilo.

Zakoračila je prema ivici i malo se nagnula preko nje.

Svet je bio prelep.

Planinski i prostran.

Odjednom se osetila slobodno.

Gotovo pola sata samo su posmatrali svet u prijatnoj tišini.

Kada se ponovo pomerila unazad, stopalo joj je udarilo o nešto što ranije nije primetila.

Sigurno je bilo deo svake korpe tokom večerašnje proslave.

Boca, sa providnom tečnošću punom mehurića.

Voda?

„Skyling vino“, rekao je, namrštivši se. „Odvratno.“

Isla je otvorila bocu i oprezno otpila gutljaj.

Nacerila se.

„Ovo je nešto najbolje što sam ikada probala.“

Grim je uzdahnuo.

Bilo je slatko, penušavo na njenom jeziku i—

Grim joj je oteo bocu iz ruku nakon drugog gutljaja.

„Možda bi trebalo malo da sačekaš pre nego što popiješ još“, rekao je. „Osim ako ne želiš da se ne sećaš ove noći.“

Pružio joj je bocu, ostavljajući izbor njoj.

Odmahnula je glavom.

Ne.

To nikako nije želela.

Želela je da zapamti sve ovo.

Isla se okrenula prema Grimu i nakrivila glavu.

„Mogu li nešto iskreno da kažem?“

Izgledao je zatečeno.

Klimnuo je.

„Ti si najneprijatnija osoba koju sam ikada upoznala.“

Grim je podigao obrvu.

„A ti si pošast mog postojanja.“

Zakoračila je prema njemu.

„Bila sam razočarana kada te nisam ubila.“

Grim je prešao rukom uz njenu butinu, podižući haljinu zajedno sa sobom.

Trgla se od hladnoće i od pomisli da će, ako nastavi, uskoro svako u okolini moći da vidi njen veš...

Ali bili su na nebu.

Sledeći balon bio je na nekoliko desetina metara od njih.

„A ja sam razočaran što nisi pokušala ponovo.“

Ruka mu se obavila oko njenog struka.

Usnama je prešao preko njenog vrata.

Izvila je leđa i zastenjala dok je počeo da je ljubi preko šljokica na ramenima i grudima, a zatim da ih liže.

„Mislim da to nije jestivo“, rekla je.

„Nije me briga.“

A onda ga je poljubila.

Usne su im se sudarile, a njegove ruke su istog časa bile svuda po njoj.

Uvukao je jezik u njena usta i ona je zastenjala.

Jednim grubim pokretom Grim ju je podigao u vazduh, a zatim spustio na ivicu korpe.

Isla je širom otvorila oči.

Vetar joj je šibao iza leđa, urlajući joj u ušima.

„Opusti se, Hearteater“, rekao je, a disanje mu je bilo isprekidano.

Raširila je noge, a on se smestio između njih.

Rukom ju je uhvatio ispod kolena, a ona je želela još, još—

„Portalom me prebaci u moju sobu“, rekla je.

Grim ju je čvrsto privukao uz svoje grudi —

i gurnuo preko ivice.

Pre nego što je uspela da vrisne, svet se nagnuo i ona je pala pravo na Grima.

Bio je na njenom krevetu.

Ona je sedela na njemu.

Hiljadu besnih reči zastalo joj je u grlu, ali sve su se osušile i nestale kada ga je osetila — čitavog njega — uz sebe.

Kukovi su joj se jedva primetno pomerili napred-nazad, a trenje je učinilo da joj glava padne unazad i ramena se podignu.

Grim se mračno nasmejao ispod nje.

„Prizor tebe na meni...“

Zaustavio ju je, obavivši obe ruke oko njenog tela.

Podigao ju je sa sebe.

Bila je očajnički željna njegovog dodira, sva je bolela od žudnje—

Nežno ju je spustio pored sebe.

Delovao je pomalo zabavljeno njenom zbunjenošću.

„Ne večeras, Hearteater“, rekao je, sklanjajući joj pramen kose koji joj je pao preko lica i zataknuvši ga iza uha.

„Spavaj.“

Isla je bila sva zarumenjena od potrebe, od žudnje—

A bio je i on.

Grim se tiho nasmejao u tami.

Privukao ju je sebi i smestio uz svoje telo.

„Ne zaboravi da sanjaš o meni“, rekao je ležerno.

A ona se zapitala da li je znao koliko često je to već radila.

PRE

Stajali su tik izvan vidokrug a pećine.

„Jesi li spremna?“ upita Grim.

„Jesam. A ti?“

Klimnuo je. Dok je ona trenirala, on je istraživao zmaja. Imao je plan kako da mu odvрати pažnju.

Sve što je Isla trebalo da uradi bilo je da prođe kroz iskušenja i stigne do mača, a da ne pogine. Nečujno se prikrala ulazu u pećinu.

Zmaj je bio sklupčan i spavao. Čekala je na ivici, dok Grim ne probudi zmaja.

Napolju se začuo neki zvuk. Zmaj je otvorio jedno oko i zarežao.

Najpre je provirila ogromna noga. Nije ni pogledala Grima niti ono što je radio. Usredsredila se na uzak otvor koji joj je zmaj pružio.

Još jedna noga.

A onda je zmaj izleteo iz pećine poput munje.

Sad, pomislila je i skočila u pećinu.

Najpre strele. One koje su ranile Grima na desetak mesta.

Čim je aktivirala zamku, pokrenula se, jureći ka suprotnoj strani. Gledala je kako strele probadaju tlo, tačno na mestu na kojem je malopre stajala.

Isla je progutala knedlu.

Tako blizu.

Nije bilo vremena za strah. Zmaj je i dalje bio ometen, ali ko zna koliko će mu trebati da shvati da je prevaren?

Kamenje je počelo da pada odozgo, a Isla se otkotrljala van njegovog dometa. Zatim je usledilo hiljadu komadića leda, previše da bi ih mogla izbeći, pa je metalni štit koji je ponela sa sobom podigla iznad glave.

Začula se zaglušujuća tutnjava, a Isla se trgnula, znajući da će je zmaj čuti.

Brže.

Morala je biti brža.

Pognuta, dok je čekala da poslednji ledeni udari prođu, srela je pogled mača.

Ležao je u gomili plena. Samo jedan od stotina relikvija. Nije ni pogledala ostale; usredsredila se samo na oštricu koja je blistala kao da joj namiguje u znak pozdrava.

Još samo nekoliko koraka.

Isla je skočila u stranu, za dlaku izbegavši skrivenu gomilu šiljaka.

Koplje je poletelo pravo ka njenom boku, ali ona je bila brža. Sagnula se i izbegla ga.

Još samo dva koraka.

Na korak od gomile, kroz pećinu je iznenada prohujao tunel vetra, prava oluja. To nije mogla da izbegne saginjanjem.

Okrenula se pravo prema njemu, sa štitom ispred sebe, čvrsto stisnutih vilica, boreći se protiv vazdušne struje i jedva uspevajući da se pomeri za centimetar.

Još jedan centimetar.

Stisnula je zube, zastenjala i nastavila napred—

Sve dok vetar nije prestao i dok se ona nije otkotrljala po tlu.

Mač joj je bio nadohvat ruke.

Još samo jedan korak.

Iza sebe je začula snažan urlik.

Sad.

Moralo je biti sad.

Posegnula je za mačem. Čim ga uhvati, mogli su da se portalom prebace odatle.

Zmaj je dolazio.

Prstima je dotakla dršku. Pod njenim dodiriom bila je hladna, a onda je počela da se zagreva.

Budila se.

Okrenula se da vidi gde je Grim, da mu kaže da ga je uzela.

Ali ugledala je samo bujicu vatre koja je ispunila pećinu.

Bilo je prekasno.

Ne bi stigla dovoljno brzo do svog zvezdanog stapiča. Plamenovi su prodrli do samog kraja pećine i pojurili ka njoj. Imala je vremena samo da okrene glavu.

Mač je prelepo zaiskrio.

Nije čak ni stigla da ga potpuno stegne u šaci.

Isla se pripremila da bude živa spaljena.

Pre nego što su je plamenovi zahvatili, senke su ispunile pećinu. Obavile su je, štiteći je.

Spasavajući je.

Vatra je nestala.

Senke su se povukle.

A Isla je gledala kako mač nestaje.

...

Grim ju je spasao.

Upotrebio je svoje moći, znajući da će to značiti da mora da se odrekne mača.

I mač je nestao.

„Zašto si to uradio?“ upita Isla.

Okupala se i presvukla u jednu od svojih haljina. Grim se presvukao u svojim odajama, a zatim se vratio ovamo, u njenu sobu u njenom zamku.

Bila mu je zahvalna što ju je spasao... ali ništa od toga nije imalo smisla.

Grimov pogled susreo se s njenim.

„Misliš da bih gledao kako umireš zbog mača? Jesi li stvarno mislila da bih doneo bilo kakvu odluku u kojoj ne biram tebe?“

„Da“, rekla je u neverici. „Tako si rekao.“

Samo ju je gledao.

„Stvari su se promenile.“

Tada je shvatila da bi i ona učinila isto.

Izabrala bi njega.

„Ali tvoje kraljevstvo... rekao si da ti je potrebno. Za tebe je to najvažnija stvar na svetu.“

„Mom kraljevstvu jeste potrebno“, rekao je.

Prešao je prstima niz njenu slepoočnicu i tihim glasom dodao:

„Ali nije najvažnija stvar na svetu.“

Gledala ga je. Zaista ga je gledala.

Videla je bol u njegovim očima dok je proveravao da li je povredena, iako je to već uradio pre nego što se okupala.

Videla je strpljenje dok se mrštila i ponovo mu govorila da je dobro.

Nije videla žaljenje.

„Dodirnula sam ga. Na trenutak sam ga dodirnula. Možda ću sada moći ponovo da ga pronađem, kad već zna za mene.“

„Isla“, rekao je nežno. „Više ne želim da koristim mač.“

Namrštila se.

„Šta? Zašto?“

„Cena mu je previsoka“, rekao je zamišljeno.

Izgledalo je da se Grim predomislio u vezi s mačem u vremenu koje je proteklo između ulaska u pećinu i njenog spasavanja.

Ništa nije imalo smisla.

„Kako ćeš sada spasiti svoje kraljevstvo?“ upitala je. „Kako ćeš zaustaviti drekove?“

Grim je slegnuo ramenima.

„Upotrebiću svoju moć, kao i uvek. Iskoristiću sebe kao štit.“

Nacerio se, a ona je znala da to radi samo zbog nje, da bi ublažio težinu užasne situacije.

„Sasvim sam dobar štit, zar ne misliš?“

Pomislila je na njega kako svojim telom i moći štiti čitavo svoje kraljevstvo od drekova.

Samo njegova moć protiv njihove...

„Hoćeš li ipak održati svoje obećanje?“ upitala je, pokušavajući da mu uzvрати osmeh. „Da ćeš mi pomoći na Centennialu?“

Grim se još šire osmehnuo.

„Naravno, Hearteater“, rekao je. „Biće zabavno pretvarati se da te ne poznajem. Predstavljati ti se.“

Bio je u pravu.

Niko nije smeo da zna da su saveznici. Niko nije smeo da zna da se poznaju već mesecima.

Moraće da se pretvaraju da su stranci.

„Pretvarati se da ne znam da voliš čokoladu i da voliš kada ti dodirujem kosu, niti da pocrveniš kada te gledam duže od nekoliko sekundi. Ili da mrziš hladnoću, a voliš da plešeš, i da se namrštiš kad lažeš.“

Reči su mu bile tako tihe.

Tako drugačije od njega.

Sklonio joj je kosu iza uha.

„Stvarno to radiš, usput“, rekao je. „Trebalo bi da poradiš na tome pre Centenniala.“

Pocrvenela je jer ju je gledao duže od nekoliko sekundi.

Osetila je kako joj suze peku oči, jer ju je poznavao.

Zaista ju je poznavao.

Obraćao je pažnju.

Kakva je to neobična stvar — biti poznat nekome.

Islin glas bio je ispunjen emocijama kada je rekla:

„A biće zabavno pretvarati se da ne znam da se senke kraj tvojih stopala skupljaju u lokvice kad si srećan. Ili da si, iz nekog razloga, naterao iscelitelje da uklone svaki tvoj ožiljak, osim onog koji sam ti ja dala. Ili da imaš veličanstvenu kadu u kupatilu, a još veličanstveniji ego.“

Zagrizla je usnu.

„I da, iako sam te mrzela, zaista, zaista sam te mrzela... kad god nisam s tobom, kad god sam s nekim drugim, osećam se beznadno usamljeno.“

Uzeo ju je za ruku.

„Na Centennialu... bićemo stranci.“

„Ne“, rekao je. „Nikada ne bismo mogli biti samo stranci.“

„Pa šta smo onda?“ upitala je. „Ako nismo stranci? Ako nismo... neprijatelji?“

„Ne znam“, rekao je. „Ali želim da budem jedina osoba na koju kolutaš očima, Hearteater. Želim da budem jedina osoba koju vređaš. Želim da budem jedino ime koje izgovaraš u snu.“

Pogled mu je potamneo.

„Želim da budem jedina osoba koja zna kako da te natera da se izvijaš uza zid.“

Posmatrao ju je.

„Znaš šta? Želim sve. Želim da budem pohlepan i sebičan kada si ti u pitanju. Želim sve tvoje smehove. I sve tvoje osmehe.“

Namrštio se.

„Radije bih umro nego gledao kako se smeješ bilo kome ko nisam ja.“

Grim je polako zatvorio oči.

Delovao je gotovo kao da ga nešto boli.

Zašto bol?

Nije imalo smisla.

Kada ih je otvorio, rekao je:

„Postoji nešto što moram da ti kažem.“

„Ne“, rekla je. „Postoji nešto što ja moram da kažem tebi.“

Spasao joj je život.

Nikada nikome nije toliko verovala, osim Celeste.

Iz nekog razloga, želela je da on vidi sve njene strane.

Više nije želela ništa da krije.

Progutala je knedlu.

Njeni staratelji bi joj došli glave kada bi znali da će vladaru Nightshadea otkriti svoju najveću tajnu.

„Ja...“ rekla je. „Ja sam...“

Grim je posmatrao kako se muči da izgovori reči, a zatim ju je uhvatio za ruku kako bi je sprečio da dodirne kosu.

„Hearteater“, rekao je, a ta reč sada je zvučala tako nežno u njegovim ustima.

„Znam.“

Namrštila se.

Šta je mislio da zna?

O čemu je mislio da govori?

„Znam da se kletve ne odnose na tebe“, rekao je. „Znam da nikada nisi koristila moć.“

Odmakla se.

Vreme je bilo ranjeno; nije se kretalo, bilo je mrtvo—

Jedan deo nje pitao se da li treba da pobegne, da se sakrije ili da se uplaši—

„Znam već neko vreme.“

Znao je već neko vreme.

A ipak nije pokušao da je ubije.

Nije odao njenu tajnu.

Nastavio je da sarađuje s njom.

Znao je koliko je njen život beznačajan, koliko je slaba, koliko su njeni ljudi ugroženi, a ipak... nije to iskoristio u svoju korist.

„Nightshadeovi mogu da osete kletve. U početku nisam shvatio, ali nisam mogao da osetim tvoju. A onda, kada su Wildlingi uspeali da te napadnu u šumi, pokušavajući da ti uzmu srce...”

Naravno da se pitao zašto se Isla nije branila.

Zašto nije upotrebila ni kap moći tokom svih tih meseci saradnje.

Sada su joj suze slobodno tekle.

„Grim... šta—šta nije u redu sa mnom?”

Uzeo je njeno lice u obe šake.

„Ništa. Apsolutno ništa nije u redu s tobom, srce.“

To je rekao drugi put i time direktno protivrečio svemu što je ikada mislila o sebi.

Podigla se na prste i poljubila ga.

Poljubac je bio nespretni i previše snažan i zatekao ga je nespretnog.

Spustila se na pete, pitajući se zašto je, zaboga, to uradila, ali nije se dugo pitala.

Rukama još uvek pritisnutim uz njeno lice, nagnuo se i razdvojio joj usne svojim, ljubeći je kao da bi svakog časa mogla da ode, kao da možda više nikada neće dobiti priliku da je poljubi.

Prešao je jezikom po nepcu njenih usta i ona je zastenjala.

Ovo je bilo nemoguće — bilo je nemoguće osećati se ovako dobro.

Bila je poput plamena koji gori, a između njih je bilo previše odeće, previše slojeva.

Oduvek su joj govorili da njeno telo ne pripada njoj, već kraljevstvu, ali ne — sada je želela da oseti sve što je moguće.

Želela je da joj Grim pokaže.

„Želim te“, rekla je prekidajući poljubac i ubrzano dišući. „Želim sve.“

Grim je izgledao kao da će poludeti.

Kao da nije mogao da veruje da ju je dobro čuo.

Grudi su mu se ubrzano podizale.

Treptao je.

Ponovo.

„Jesi li sigurna?”

„Da“, rekla je, i to je mislila više nego bilo šta drugo u životu.

Grim je progutao knedlu.

„Nisam nežan“, rekao je hrapavim glasom.

Isla je otvorila usta.

Pa ih zatvorila.

Sama pomisao na to da on neće biti nežan... neobjašnjivo joj je zagrejala celo telo.

„Možeš li... možeš li biti nežan?“

Oklevao je.

A onda klimnuo.

Način na koji ju je odneo do kreveta... bio je kao da je napravljena od stakla.

Spustio ju je na čaršave kao da je od magle i da bi mogla jednostavno da nestane ako ne bude dovoljno pažljiv.

Islina oči poletele su ka zatvorenim vratima.

„Sakriveni smo“, rekao je.

I Isla nikada nije bila zahvalnija na njegovim iluzijama.

Sada je bio iznad nje, potpuno obučen.

Ne.

Nije želela ništa između njih.

Povukla mu je košulju nagore, ali se nije pomerila ni za milimetar.

Grim je, međutim, posegnuo iza sebe i jednim glatkim pokretom je strgao preko glave, pri čemu su mu se ramena zategla, a Isla i dalje nije mogla dovoljno da vidi njegovo telo, niti da ga dovoljno dodiruje.

„Savršen si“, rekla je i nije mogla da veruje da joj je ta misao izašla iz usta. „Nisam znala... nisam znala da neko može ovako da izgleda. Stvarno nije fer.“

Grim se samo nasmejao.

„Nimalo ne doprinosiš tome da obuzdam svoj veličanstveni ego.“

Rukama mu je prešla niz čvrsta prsa.

Zračio je čistom snagom i moći.

Prešla je prstima preko ožiljka, svega pola inča od njegovog srca, a on je na trenutak dugo zatvorio oči.

Zaklela bi se da je zadrhtao.

Senke u njenoj sobi razlile su se po podu i skupile u lokvice.

Pogled mu je pao na njene grudi, ispunjen žudnjom, koje su bolele od iste te potrebe, a svila njene haljine nije ni pokušavala da to sakrije.

Ruke su mu krenule ka stezniku, da ga pocepa kao i prošli put, a Isla se pobunila.

„Demone“, rekla je. „Neću više imati nijednu haljinu ako ih budeš stalno uništavao.“

„Kupiću ti nove. Kupiću ti čitavu pijacu. Naći ću ti sopstvenog krojača.“

„Dobro“, rekla je, a haljina nije imala nikakve šanse.

Za samo sekund pretvorila se u trake, a onda su njegova usta bila na njenim grudima.

Lagano ju je ugrizao, a ona je ispuстила hrapav zvuk i izvila leđa.

Ruka mu je kliznula niz njen stomak, ispod donjeg veša, i kada ju je dodirnuo, opsovaio je.

„Isla“, rekao je uz njene grudi, „zaista ćeš me ubiti.“

„Hoću“, rekla je, „ako nastaviš da me ne dodiruješ.“

Gorela je, bolela od žudnje, očajnički želeći još.

„Molim te“, rekla je. „Želim sve.“

Grim je skinuo i ostatak odeće, a Isla se potpuno umirila.

Osetila ga je i ranije, ali sada...

Ponovo se nadvio nad njom, kukovima između njenih nogu, i dah joj je zastao.

Pritisnuo je usne uz njeno rame, grudi, vrat, obraz.

„Mislim da ćeš otkriti da se savršeno uklapamo“, rekao je, kao da joj čita misli.

Zatim ju je pogledao i poslednji put upitao:

„Jesi li sigurna?“

„Da“, rekla je, a on je spustio ruku između njih.

Neko vreme postojali su samo njihovi isprepletani dahovi, dok je njegovo čelo počivalo uz njeno.

Oslanjao se na ruke, držeći se iznad nje, blago drhteći dok je obuzdavao svaki delić svoje kontrole.

U početku je bilo naleta bola.

Trzala se, a Grim bi svaki put stao.

Uvek bi čekao da mu kaže da nastavi.

Nastavio je.

Još.

I još.

Nokti su joj se zarili u njegova ramena, a ona je disala kroz to dok se njeno telo privikavalo na njega.

Bio je nežan.

Tako nežan.

Šakama je stezao čaršave, psujući joj uz vrat, na mestu između vrata i ramena.

Odjednom je sve postalo mnogo lakše.

Odjednom...

Islina glava je klonula unazad dok je zastenjala, a Grim je ispustio zvuk nalik režu.anju.

Podvukao je ruku ispod njene kičme i privukao je čvrsto uz svoje grudi.

Noge su joj se obavile oko njega.

Isla je videla zvezde, izgovorila njegovo ime, rekla svakakve besmislice, a onda je počela da jeca jer se nikada nije osećala tako dobro, tako blizu zvezdama—

Prislonila je obraz uz čaršave, a on joj je ljubio vrat čitavom njegovom dužinom, sve dok joj nežno nije okrenuo glavu, prstima obavivši njen potiljak, dok im se pogledi nisu sreli.

Delovalo je da je opčinjen svakim njenim izrazom lica, načinom na koji bi udahnula kada bi posegnuo da joj podigne kukove više, načinom na koji je grizla usnu da ne bi ispustila još jedan zvuk.

Izvukao joj je donju usnu između zuba i poljubio je.

Kriknula je uz njegove usne kada je doživela vrhunac, a Grim nije prestajao, sve dok joj se nije pridružio preko ivice.

Nekoliko minuta samo ju je čvrsto držao, kao da bi neko mogao da mu je oduzme. Zatim se podigao kako bi joj pogledao lice, a na njegovom se smenjivao čitav splet emocija.

Neočekivanih emocija.

Poželela je da mu preokrene um i poigra se onim što se u njemu krije.

„Hearteater.“

Nagnuo se i pritisnuo poljubac na njene usne.

„Ti si i kletva...“ prošaputao je uz njenu kožu, spuštajući usne niz njen vrat, do sredine grudi, „...i lek.“

Posle prvog puta nije želela da prestane.

Kao da joj se otvorio čitav novi svet i želela je da istraži svaki njegov delić.

Nekoliko sati kasnije probudila se opružena preko Grima.

Obraz joj je bio naslonjen na njegove grudi.

Jedna njegova ruka bila je obavijena oko nje, dok mu je druga visila preko ivice kreveta.

Sve ono što su radili u ovom krevetu...

Podigla je glavu da ga pogleda i shvatila da je već budan.

Susreo je njen pogled i nasmešio se.

Nasmešio se.

Nikada ga nije videla da se tako osmehuje.

„Imaš rupicu na obrazu“, rekla je Isla u neverici.

Zbog nje je izgledao mlađe i gotovo dečaćki, neodoljivo, i nije mogla da veruje.

„Stvarno?“, upitao je.

Nije ni znao.

Popela se uz njegove grudi i oslonila bradu na ruke, tik ispod njegovog lica.

Samo ga je posmatrala kroz trepavice.

Odjednom joj je nešto palo na pamet.

Rekao joj je da Nightshadeovi ne ostaju dugo s istim partnerom.

Da li će je uskoro ostaviti?

Da li će je zaboraviti, kao i ostale?

Grim je seo.

„Šta nije u redu?“ upitao je, a na licu mu se jasno videla zabrinutost.

„Ti... nećeš nestati, zar ne? Sada kada smo... sada kada smo...“

Nasmejao se.

Presavio se od smeha, ramena su mu se tresla.

Štipnula ga je ispod rebara, ali on je nastavio da se smeje.

„Heart eater“, konačno je rekao bez daha. „Rekao sam da je vladarima Nightshadea uglavnom zabranjeno da više od jednom dele postelju s istom osobom. Samo prošle noći...“

Više puta.

Preplavilo ju je olakšanje.

Nije izgledalo da Grim namerava bilo kuda.

Podigla se sve dok nije opkoračila njegove kukove.

Spustila je glavu kako bi mu pravo u uho rekla:

„Dobro. Jer želim da sve ovo ponovimo. Odmah.“

Grim je zastenjao.

Glava mu je pala unazad i ponovo je zatvorio oči.

„Heart eater“, rekao je. „Ti si prava napast.“

Setila se njegovih ranijih reči: **Ti si i kletva i lek.**

„Nikada nije...“

Uzdahnuo je.

„Meni se nikada nije činilo ovako.“

Pitala se da li je zaista to mislio.

On je bio njen prvi; nije znala kako to izgleda ni sa kim drugim, osim s njim.

A prošla noć...

„Znači, više nećeš zabavljati druge žene koje čekaju u redu za privilegiju da spavaju s tobom?“

Očekivala je da će Grim da se našali ili bar delovati zabavljeno, ali izraz lica mu je postao ozbiljan.

„Ne.“

Odmahnuo je glavom.

„Upropastila si me.“

Progutao je knedlu.

„Imam hiljadu stvari koje moram da uradim, ali jedino što želim jeste da nas zaključam u ovu sobu...“

Prešao je rukom niz njenu kičmu i ona je zadrhtala.

„Sve što želim jeste da te prisvojim toliko potpuno da na tebi ne ostane nijedan deo koji sa mnom neće imati uspomenu.“

Isla je imala osećaj da će se pretvoriti u plamen.

„Uradi to“, rekla je.

Bila je spremna.

Želela je to—

Grim je ponovo zatvorio oči.

Grudi su mu podrhtavale od samokontrole.

„Kletva“, rekao je.

A onda ju je uzeo u naručje.

I uradio je to.

Nekoliko dana kasnije, Isla se portalom prebacila u Grimovu sobu.

Za tren oka bila je u njegovom naručju.

Poljubio ju je kao da je nije video godinama, iako su se tog jutra već videli.

Nagnuo se, kliznuo vrhom nosa niz njen vrat i prošaputao na mestu između njenog vrata i ramena:

„Ti si zavisnost.“

Lagano ju je ugrizao i ona je uzdahnula.

„Ti si moj nightbane.“

Isla je bila srećna što je tako dobro raspoložen.

„Nemoj da se ljutiš.“

Grim se istog časa ukočio.

Trebalo mu je nekoliko trenutaka, ali se na kraju odmakao od nje.

„Zašto bih se ljutio, Hearteater?“ upitao je.

Očima ju je proučavao, kao da traži neku povredu.

„Vratila sam se u pećinu...“

Oči su mu se raširile.

Napravio je korak ka njoj.

„Jesi li—“

„Nisam povređena“, rekla je. „Ali...“

Prekrstio je ruke preko grudi.

„Da?“

Pokušala je da mu uputi svoj najbolji osmeh.

„Nije ništa loše! Nemoj da se uzrujavaš.“

Izraz lica mu se nije promenio.

Pogledao ju je odozgo i rekao:

„Heart eater, šta je?“

Otvorila je usta.

Zatvorila ih.

A onda rekla:

„Verovatno bi trebalo samo da ti pokažem.“

Izvukla je svoj zvezdani štapič, ali pre nego što je uspela da se portalom prebaci, planirajući da svoje otkriće odnese u njegovu sobu, Grim ju je uhvatio za ruku i pošao s njom.

Što je značilo da se portalom prebacio pravo do drveta za koje je privezala svog—

„Zmaj“, rekao je Grim, zureći u majušni smotuljak crnih krljušti.

„Heart eater...“ rekao je. „Nisi valjda.“

Isla je kleknula pored malog zmaja.

Pronašla ga je kako sam luta u blizini pećine.

„Mislim da ga je majka napustila“, rekla je. „Zato što je mali. Ili povređen. Još nisam sigurna.“

Zmaj je bio dovoljno mali da ga može držati u naručju.

Njegove crne krljušti svetlucale su poput zbirke tamnih dragulja.

Glava mu je bila zaobljena.

Još ga nije videla da širi krila.

„Gledaj na njega kao na... kućnog ljubimca.“

Pogledala je Grima, pa ponovo zmaja.

„Za tebe.“

Gledao ju je kao da pokušava da proceni njeno mentalno stanje.

„Misliš da ću držati ovo stvorenje u svojim odajama?“

„Da“, rekla je. „Mislim da hoćeš. Zato što te ja to molim.“

U očima mu je sevnuo neveričan izraz.

„Molim te, Grim“, rekla je.

Isla je znala da će odbiti.

U mislima je prolazila kroz različita mesta na Wildlingu na koja bi možda mogla da odvede zmaja.

Možda bi mogla da ga sakrije u šumi i posećuje između treninga?

Možda bi mogla da pronade nekoga ko bi bio dobar staratelj?

Ali bez ijedne reči više, Grim se namrštio, podigao majušnog zmaja, držao ga što dalje od svog tela koliko je mogao i prebacio ih oboje portalom.

„Treba nam ime“, rekla je posle nedelju dana.

„Ime? Trebalo bi da bude zahvalan što uopšte ima dom.“

„Grim.“

„Da, Hearteater?“

„Prestani da budeš tako okrutan. Pogledaj, upravo je spustio glavu. Rastužio si ga.“

Grim se naglo okrenuo ka njoj, s izrazom čistog neverovanja na licu.

„Misliš da ta životinja može da govori?“

Oštro ga je pogledala.

„Ne. Mislim da, baš kao još jedna zver u ovoj sobi, možda može da oseti emocije. Ili, u najmanju ruku, ton.“

Isla je sela i uzela zmaja u krilo.

Prešla je prstom između njegovih očiju, a on je uzdahnuo.

„U redu je“, tepala mu je. „On je takav prema svima.“

Grim je podigao obrvu.

„Tako zovemo ono što sam ti radio sinoć? Okrutno?“

Isla je osetila kako joj obrazi gore.

Zmaj je radoznalo nagnuo glavu ka njoj i zapitala se da li ih zaista razume.

„Ta stvar mi se svake noći ušunja u krevet“, rekao je Grim.

„To je preslatko!“ uzviknula je Isla.

Grim ju je pogledao izrazom koji se mogao opisati samo kao mešavina gađenja i užasa.

Njegov omiljeni izraz lica.

Pogledala ga je i pomislila da nikada nije bila srećnija.

OPROSTI MI

Nije uspelu. Nijedno od tih sećanja nije bilo od koristi. Ako išta, bila su pogubna. Sada je Isla bila još više rastrzana zbog onoga što je morala da uradi.

Oro ju je sačekao u šumama Mainlanda. Vežbala je da zaroni rukom u vezu između njih i pokuša da zadrži njegovu moć. Nikada nije uspevala da je zadrži duže od trenutka.

„Trebaće mi samo trenutak da ga ubijem“, rekao je Oro. „Nećeš morati dugo da je zadržavaš.“

Ubijem ga.

Neki odjek njene prošlosti vrištao je protiv tih reči. Potisnula je sumnju.

„Mora da me mrziš“, rekla je Isla.

Oro je spojio obrve.

„Da te mrzim?“

„Da“, rekla je. „Prizvala sam Grima. Bilo je... bilo je nepromišljeno.“

„Jeste“, složio se, „ali pomoglo ti je da smisliš svoj plan. Mogao bi da nas spase, ako uspe.“

Pogledala ga je u neverici.

Trebalo je da je mrzi.

Njegovo beskrajno strpljenje i opraštanje bili su izluđujući, jer nisu mogli biti stvarni.

Enya je bila u pravu.

Oro je zasluživao nekoga boljeg od nje.

Ona mu nije bila dobra.

„Slomljena sam, Oro“, rekla je. „Stvarno bi trebalo... stvarno bi trebalo da pronađeš nekoga drugog koga ćeš voleti.“

Podigao je obrvu.

„Misliš da tako ovo funkcioniše?“ upitao je. „Misliš da je ljubav nešto što možeš da kontrolišeš?“

Podigla je ruke.

„Ja sam kaos. Vidim kako me gledaš. Mogu da zamislim šta želiš. Budućnost. A šta ako ja... šta ako nisam spremna ni za šta od toga?“

Njegov pogled nije zadržao.

„Čekao sam stotinama godina na tebe“, rekao je. „Nemaš pojma koliko strpljiv mogu da budem.“

Suze su joj zapekle oči dok ga je gledala.

„Ne zaslužujem tvoju ljubav.“

„Da li zaista tako veruješ?“

Klimnula je.

Zaista je verovala u to.

„Ne znaš“, rekla je. „Ja... iznutra sam užasna. U mojoj glavi je kaos. Ja sam kaos.“

Odmahnula je glavom.

„Jednog dana ću uraditi nešto i ti ćeš videti. Videćeš mene. Pravu mene. Onu najgoru.“

„Vidim sve, a ipak te volim. Zar te to plaši?“

„Zašto?“ zahtevala je odgovor. „Zašto me voliš?“

Pogledao ju je.

„Stotinama godina pre nego što sam te upoznao, mislim da se nisam nasmešio, našalio ili nasmejao više od nekoliko puta. Ništa me nije uzbuđivalo. Ništa više nije uspevalo da probudi bilo kakvo osećanje u meni.“

Uzeo ju je za ruku.

„Upoznati tebe bilo je kao da sam se setio kakav sam bio pre kletvi“, rekao je.

„Voleti tebe znači setiti se onoga što sam nekada voleo kod sebe.“

Nagnuo se bliže.

„Ti osećaš tako snažno. Stalo ti je. Ja sam proveo vekove ne osećajući ništa. Sve do tebe. Zar ne vidiš? Ti si me vratila u život.“

Isla je prislonila ruku na njegove grudi, iznad srca.

Čula je kako kuca pod njenim dlanom.

Ljubav između njih bila je poput mosta.

Povezivala ih je u oba smera.

Mogla je da oseti mesto na kojem se njihove sile susreću isto onako jasno kao što je osećala otkucaje njegovog srca.

Zaronila je u taj most.

Osetila je Oroa tamo.

Njegovu moć.

Sunling.

Starling.

Moonling.

Skyling.

Obuhvatila je deo te moći i otvorila dlan.

Vatra joj je potekla iz prstiju.

Bila je prošarana plavim, baš kao njegov plamen.

Nikada se nije osećala bliže njemu.

Deljenje moći bilo je intimno, to je znala.

Tama je pronašla put do njenog srca, ali u ovom trenutku videla je samo svetlost. Videla je samo njega.

Podigla se na prste i poljubila ga.

Trgao se samo na trenutak pre nego što joj je uzvratio poljubac.

Obavila mu je ruke oko vrata, zabijajući nokte u njegovu kožu, baš kao onda kada ju je prvi put poveo na letenje.

„Ne idem nikuda“, prošaputao je uz njene usne. „Moje srce je tvoje, koliko god dugo me želela.“

„Ni ja ne idem nikuda“, obećala je.

Isla je rekla Oroa da joj je potrebno da neko vreme trenira sama, u pripremi za bitku.

Zamolila ga je da nadgleda izgradnju Starling barijere.

Ranije tog dana, Cinder je započela izgradnju štita, prizvavši dovoljno energije da sama stvori čitav blistavi zid.

Ostali Starlings sada su trebalo da izgrade drugi, na suprotnoj strani, čime bi osigurali svoj položaj.

Kada je otišao i kada više uopšte nije mogla da oseti njihovu povezanost, uzdahnula je.

Sećanje nije uspelo.

Otišla je do mosta Wild Isle.

Prešla ga je.

Uputila se ka Mestu ogledala.

Zaustavila se pred trezorom i izvukla oštricu.

„Oprosti mi“, rekla je Oroa.

A onda je prekršila obećanje koje mu je dala.

Povukla je dugu liniju preko dlana.

Koža se razdvojila, krv je potekla, bol je zagruvao—

A ona ga je pretvorila u snagu.

Sva Wildling moć u njoj — seme — počela je da se topi, prodirući kroz njene kosti poput tečnog zlata.

Isla je stavila svoju krunu u bravu, okrenula je—

I silom širom otvorila vrata.

Ni jedan nalet sile nije je zaustavio.

Zakoračila je u trezor.

OTKLJUČANO

Trezor je bio crn poput noći bez zvezda.

I bio je prazan.

Ne.

To je bilo nemoguće.

Mogla je da oseti moć svuda oko sebe, ukus metala u ustima, toliko snažan da ju je gotovo oborio na kolena.

Odakle je dolazila?

Krv joj je sa šake kapala na glatki kameni pod. Bose noge klizile su po njemu dok je očajnički pretraživala svaki kutak.

Ništa.

Urlikanje joj je ispunilo uši; činilo se da se svet naginje u stranu.

Iza nje su se začuli koraci.

Isla se naglo okrenula i gotovo pala na pod.

Terra je rekla:

„Zdravo, ptičice.“

Njen staratelj je zakoračio napred.

„Da li si ponosna, ptičice?“ upitala je.

Podrugljivo se osmehnula Islinom dlanu, iz kojeg je još obilno tekla krv.

Isla više nije ni osećala peckanje bola.

Moć je i dalje bila skupljena u njenim kostima; i dalje je pretvarala u med sve što bi dotakla.

„Da li si ponosna, kada bi trebalo da te je sramota?“

Grim ju je sigurno portalom prebacio ovamo.

To je bio jedini način.

Mora da je posmatra.

Da li je Terra ukrala ono što je bilo unutra?

Ne.

Nije mogla.

Islina kruna bila je jedini ključ.

Pa zašto je onda bila ovde?

Isla se nasmejala bez trunke veselja, dok je šok polako popuštao.

Sramota?

„Ti, koja si mi lagala čitavog života. Ti, koja si obučavala devojkicu da se bori, a planirala da ona zavede kralja.“

Zakoračila je napred.

„Ti...”

Glas joj je počeo nekontrolisano da drhti.

„Koja si hladnokrvno ubila moje roditelje.“

Još jedan korak, sve dok nije izašla iz trezora i stala pred svog nekadašnjeg staratelja.

Svoju nekadašnju učiteljicu.

Svoju nekadašnju prijateljicu.

„Ti, koja si me čitavog života upozoravala na Nightshadeove, a sada si im se pridružila.“

Terra je stajala i slušala, podignute brade, gotovo izazivački.

„Učinila sam ono što sam morala da bih zaštitila naše kraljevstvo. Da bih zaštitila tebe. I nastaviću to da činim.“

Ispružila je ruku.

„Pođi sa mnom, ptičice“, rekla je. „Pre nego što napraviš još veći kaos.“

Haos?

Isla je pljunula pred Terrine noge.

„Ti si izdajica“, rekla je. „Nemoj meni da pričaš o pravljenju haosa.“

Vinova loza pojavila se niotkuda.

Isla je bila oborena na pod.

Kliznula je nekoliko stopa, a zatim se zaustavila.

Ramena su joj se povila.

Ubrzano je disala.

A onda se nasmešila.

„Više nisam bespomoćna budala koju si odgajila“, rekla je.

A onda je svu silu šume sprovela kroz krov Mesta ogledala.

Drveće je provalilo kroz preostale prozore, a grane su pucale i uvijale se u izobličene oblike.

Vinove loze jurnule su na Terru sa svih strana, u tolikom broju da bi je mogle ugušiti svojim stiskom, ali majstorica borbe zamahnula je rukama kroz vazduh u uvežbanim pokretima i sve ih posekla.

Islina moć bila je svuda.

Preplavljivala je svaku njenu misao, svako čulo, a bol u šaci hranio je njen bes.

Zaurlala je, a kameni pod se razbio dok su šiljata stabla izbijala iz zemlje, pravo tamo gde je stajala njena starateljka.

Terra je skakala s jedne strane na drugu, jedva izbegavajući svako stablo samo trenutak pre nego što bi je njegovo trnje probolo.

Coknula je jezikom.

„Ptičice, tvoja tehnika je užasna.“

Odmahnula je glavom i bez napora se pomerila u stranu kada je gromada probila krov i rasprsnula se u hiljadu komadića.

„I previše si predvidiva.“

Predvidi ovo, pomislila je Isla pre nego što je deblo ogromnog drveta naoštrila u sečivo.

Bacila ga je na svoju nekadašnju učiteljicu, dok joj je bubnjalo u ušima, dok je njena moć željno čekala da je vidi posečenu.

Želela je da je vidi mrtvu, kako krvari na podu.

Moć ima ukus krvi.

Pre nego što je njen mač mogao da pribode Terru uz zid, njena učiteljica je stvorila sopstveno sečivo, isečeno iz litice.

Projurilo je kroz razbijene prozore Mesta ogledala.

Sada su oba oružja lebdela između njih, dva ogromna mača spremna za dvoboj.

Isla se nacerila.

„Kao u stara vremena“, rekla je kroz stisnute zube.

Osećala je ukus metala.

Osećala je ukus krvi.

Napala je.

Njihova sečiva sudarila su se uz zvuk koji je odjeknuo čitavim Wild Isleom.

Isla je svojim mačem upravljala umom, sve brže i brže, koristeći sve tehnike kojima ju je učiteljica naučila.

Ali sada je bila jača.

Bila je vladarka.

Ona je vladala svima, a ne obrnuto.

Ne više.

A Isla nije marila za poštenu borbu.

Stvorila je još jedan mač, ovaj put napravljen od hiljadu dragulja.

Stvorila ih je iz vazduha, dok se njena moć pretvarala u kristal, rubin i dijamant.

To je zahtevalo toliko napora da je osetila kako joj se moć iscrpljuje do samog dna, izvlačeći iz nje i poslednju mrvicu.

Bio je to njen bes, pretvoren u sečivo, blistav i svestan svega što je bilo, spreman da natera njenu starateljku da plati.

Prosekao je vazduh iza Terre, spreman da joj zarije sečivo u leđa, da uništi sve što je ikada bila.

Ali pre nego što je uspeo, Terra je stisnula šaku.

I sve se rasprsnulo.

Isla je odbačena unazad.

Letela je kroz vazduh i uz tresak udarila o tlo.

Klizila je sve dok nije udarila u zid.

Njena moć bila je iscrpljena do poslednjeg traga.

Sav njen bes, tuga i bol izbijali su iz nje — i bili poraženi.

Nije mogla da pomeri nijedan mišić kada je Terra prišla i namršteno pogledala odozgo.

„Ptičice“, rekla je, „tvoje emocije su oduvek bile tvoja najveća slabost.“

Odmahnula je glavom.

„I dalje si tako glupa. Neka ti bude po tvom.“

Sagnula se i rekla:

„Hvala ti što si nam otvorila portal.“

Njeni koraci su odjekivali dok je izlazila iz Mesta ogledala.

Šta?

Kakav portal?

Terrine poslednje reči bile su ključ koji je otključao jedno sećanje.

PRE

Isla je polirala svoje zvezde za bacanje nakon treninga s Terraom kada je to osetila. Nešto ju je dozivalo iz šume.

Namrštila se. Nije proizvodilo nikakav zvuk, ali imala je osećaj kao da je svojim prisustvom tapka po ramenu.

Grim je uskoro trebalo da se sastane s njom. Trebalo je da sačeka.

Ali poziv ju je mamio, sada očajnije.

Strpala je zvezde za bacanje i bodeže u džepove, a zatim pomoću svog zvezdanog stapiča otvorila portal do šume.

Sunce se približavalo zalasku. Zlato je provirivalo kroz vrhove drveća. Bilo je opasno doba za boravak u šumi. Drveće je bilo krvožedno i bilo je poznato po tome da ume da napadne.

Ipak, pošla je za pozivom.

Pratila ga je sve dok nije stigla do mesta koje joj je eldress pokazala pre nego što je umrla. Reka uokvirena liticama i vodopadi koji su se obrušavali u prozirnim slapovima. Uz obalu su ležali kamenovi veći od njene lobanje, izglacani vremenom.

A iz zemlje je virio, kao da je bačen s neba, mač.

Dvostruke oštrice mača prelamale su svetlost u dva blistava odsjaja. Jarkocrveni kamen bio je usađen u dršku. Bio je težak u njenoj ruci.

Grim je otvorio portal u njenu sobu i prebledeo.

„Heart eater“, rekao je. „Gde si to pronašla?“

Isprva je bila srećna. Uzbuđena, ushićena što se mač pojavio pred njom. Pomoći će Grimu. On će pomoći njoj.

A onda je počela da postavlja pitanja.

„Rekao si da imaš nešto da mi kažeš“, rekla je, prisećajući se noći kada ju je prvi put odveo u krevet. „Pre nego što sam te prekinula. Šta je to?“

Grim je progutao knedlu. Delovao je gotovo... uplašeno. Seo je na jednu od njenih stolica i pokretom joj pokazao da sedne preko puta njega.

„Stajaću“, rekla je oštro, već osećajući kako se izdaja ukorenjuje u njenim grudima.

Grim je nekoliko trenutaka ćutao, gledajući u svoje ruke, a zatim progovorio.

„Pre više od dvadeset godina počeo sam da tragam za tim mačem“, rekao je. Pogledao ga je na trenutak, a onda podigao oči ka njenima. „Imao sam pomoć. Svog najboljeg generala. Jednog dana, pošao je za jednim tragom, ponevši sa sobom moju relikviju koju sam napravio da bi stigao tamo.“

Njen zvezdani štapič.

„A onda... nestao je.“

Setila se da je Grim rekao da je ranije bio izdan, od strane nekoga drugog s kim je tragao za mačem. Zato je oduvek bio tako tajanstven, tako škrt na informacijama.

„Pretpostavio sam da je poginuo pokušavajući da pronađe mač. Više od dve decenije verovao sam da je to istina. Sve dok nisi otvorila portal do moje palate.“

Kakve je veze njegov general imao s njom?

„Stražari su pronašli tvoju odeću, onu koju si ostavila za sobom. Kada sam otkrio da si Wildling, znao sam da postoji samo jedan način na koji si mogla tako brzo da stigneš do moje palate. A onda... kada sam shvatio da nisi ukleta, sve je dobilo smisla.“

Isla je ustuknula. Vrh mača zaječao je grebući po podu.

„Š-šta hoćeš da kažeš?“

Pogled mu je omekšao.

„Retko je, ali i vladari mogu imati flair“, rekao je. „Moj general ga je imao.“ Glas mu je bio blag. „Bio je imun na kletve.“

Onaj koji je napravio njegovu amajliju.

Suze su joj zapekle oči pre nego što je uopšte shvatila šta je hteo da kaže, kao da je njeno telo povezalo sve pre nego što je njen um uspeo da obradi istinu.

„On je bio tvoj otac, Isla“, rekao je.

„Ne.“

To bi značilo—to bi značilo—

„Ja nisam Nightshade.“

Grim se nasmešio.

„Ali jesi. Jesi.“

Odmahnula je glavom.

„To nema nikakvog smisla—“

„Verujem da je tvoj otac pronašao mač. Ali oduvek se plašio da ću jednog dana naslediti ambicije svog oca i upotrebiti drekove da osvojim Lightlark.“ Namrštio se. „Mora da je upoznao tvoju majku. I očigledno...“

„Zašto bi to mislio?“ zahtevala je odgovor.

Njen otac je učinio sve što je mogao da bi sprečio Grima da dođe do mača. Morao je da ima dobar razlog. Setila se onoga što joj je Grim rekao.

„Zašto je tvoj otac toliko želeo Lightlark?“

„Lightlark je minijatura“, rekao je Grim. „Tvorci ostrva pobjegli su iz sveta sačinjenog od različitih zemalja. Moonling, na krajnjem severu, zatrpan ledom. Sunling u središtu, tamo gde je sunce sijalo najjače. Wildling u blizini. Zatim Skyling, pa Starling, pa Nightshade na suprotnom kraju, gde je bilo najmračnije i najhladnije. Dovedi su hiljade ljudi ovamo, u drugi svet, i stvorili manju verziju onog koji su ostavili za sobom.“

Nikada nije čula za to. Zvučalo je nemoguće.

„Cronan, moj predak, želeo je da se vrati nakon što je proteran iz Lightlarka. Ali portal je ugrađen u njegove temelje. Njegovo uspešno korišćenje značilo bi uništenje ostrva.“

„Zašto niko ne zna za ovo?“ zahtevala je odgovor.

Poppy i Terra nikada nisu pomenule ništa od toga na časovima istorije.

„Od tog sveta ostala su samo drevna bića. Vremenom su se informacije izgubile, ali ne i u Nightshadeu. Ipak, moj narod nikada nije pokušao da ponovo pronađe portal sve dok se nisam rodio.“

„Zašto?“

„Imam isti flair kao Cronan. Otvaranje portala. Portal ne radi sam od sebe; potreban mu je neko s mojom sposobnošću.“

Uništenje Lightlarka... osudilo bi hiljade ljudi na smrt.

„Zašto bi iko želeo da se vrati u taj drugi svet?“

„Ja ne želim“, rekao je. „Ratovali smo zbog portala, ali nakon kletvi, kada je moj otac umro, sam sam odustao od potrage. Mač mi je bio potreban tek kada su drekovi postali problem, da bih ih zaustavio.“

„Da li još neko zna za portal?“

Grim je klimnuo.

„Samo još jedan vladar za kog znam. Cleo. Ona je... veoma zainteresovana da ga iskoristi.“

Tako je Grim imao Moonling lek. Cleo mu je pomagala s razlogom. Pokušavala je da ga ubedi.

„Zašto bi to želela?“

„Ne znam“, rekao je. „Iz nekog razloga želi da ode u taj svet.“

„Ali ti to nećeš učiniti, zar ne?“

„Ne. Čak i da želim, ne bih mogao. Portal se nalazi u Wildling palati na Lightlarku. Samo Wildling vladar može da ga otvori.“

Ona to nikada ne bi učinila. Suze su joj zapekle oči. Nikada ne bi osudila čitavo ostrvo ljudi na smrt.

Grlo joj se steglo. Konačno je imala odgovore. Pa ipak, jedan deo nje poželeo je da nikada nije postavila nijedno pitanje. Mislila je da je bila srećnija dok je živela u neznanju.

„Evo“, rekla je, bacivši mač prema njemu. Poželela je da ga njime izbode.

Grim je uhvatio mač i naslonio ga uz njen zid.

„Rekao sam ti. Više ne želim da ga koristim.“

„Naravno“, rekla je surovo. „Cena je previsoka. Sada mi reci istinu“, zahtevala je. „Kolika je bila cena?“

„Tvoj život.“

Rekao je to tako ravnodušno, gotovo usputno, da je jedino mogla da ga posmatra dok su joj suze polako klizile niz obraze.

„Moj... život?“ Glas joj je pukao na poslednjoj reči.

„Trebalo mi je da upotrebiš svoj flair kako bi razbila kletvu na maču“, rekao je. „Bila je to drevna kletva. Njeno razbijanje bi te ili odmah ubilo ili ti znatno skratilo život.“

Njen svet upravo se razbio o stenu. Sve za šta je mislila da zna bilo je uništeno.

„Znao si od samog početka“, rekla je. Suze su joj bile vrele na obrazima. „Znao si kada smo sklopili dogovor. Zato si ga i sklopio. Znao si da bi to moglo da me ubije. Verovatno uopšte nisi ni planirao da odeš na Centennial.“

Nije pokušao da porekne.

„To je bilo pre nego što sam te upoznao“, rekao je. „Pre nego što se... sve ovo dogodilo.“

Nije je bilo briga. Jedva da je išta videla; suze su joj zamutile pogled i nije joj smetalo, jer nije želela da ga gleda.

„Zbogom, Grim“, rekla je. „Nikada više ne želim da te vidim.“

Tišina.

„Ozbiljno to misliš?“

„Da.“

Zatvorio je oči pred tim rečima. Neko vreme nije ništa govorio. A onda je, veoma polako, kao da je i sam pokušavao da shvati sopstvena osećanja, rekao:

„Bio sam uboden hiljadu puta... ali ništa od toga ne boli više od toga da čujem kako mi govoriš zbogom.“

A onda je nestao.

PORTAL

Oro nije rekao ni reč o rani na njenoj ruci. Nije se naljutio. Sve što je uradio bilo je da je podigne s poda Mesta ogledala i odnese nazad u njihovu sobu. Očistio joj je ranu, nahranio je supom i doneo joj lek. Ella je sada bila u Skyling novoj zemlji, gotovo svi su bili tamo, pa je sišao u kuhinju i sam sve pripremio.

Oro ju je pronašao kroz njihovu vezu. Pozvala ga je, njena suština tek šapat... i on joj se odazvao.

Uvek joj se odazivao.

Zasluživao je mnogo više. Enya je bila u pravu.

Zašto je nikada nije slušala? Zašto nikada ništa nije naučila?

Kada joj se snaga vratila, rekla je:

„Moram nešto da vam kažem.“

Zamak je bio prazan. Napad će se dogoditi sledećeg dana. Azul, Oro, Isla, Zed, Calder i Enya stajali su na stepenicama ispred njega, na sastanku. Legije su imale svoja naređenja. Imali su svoj plan.

Ali nešto se promenilo.

„Znam zašto dolazi“, rekla je.

Ispričala im je sve. O drugom svetu. O portalu. O tome da bi njegovo korišćenje potpuno uništilo Lightlark.

„Zašto bi želeo da ode u drugi svet?“ upitao je Azul.

Isla nije znala. Taj deo nije imao nikakvog smisla. U njenim sećanjima rekao joj je za drugi svet, a da pritom nije pokazao nikakvo interesovanje da ga poseti.

Šta je još zaboravila?

Zed je koračao gore-dole po stepenicama.

„Koji god da je njegov razlog, moramo da se pobrinemo da portal ostane zatvoren“, rekao je. „Moramo—“

„Već je otvoren“, rekla je, dok su joj suze tekle niz lice.

Oluja je rascepila nebo nadvoje. Vetar je zavijao oko njih.

„Šta hoćeš da kažeš time da je već otvoren?“ zahtevao je Zed.

Osetila je poglede svih na sebi.

Terra je bila u pravu. I dalje je bila tako glupa. Toliko ju je zaslepila potreba da otvori trezor, želja da dokaže da je prava Wildling vladarka, da je svom neprijatelju dala ključ za uništenje svega što voli.

Glas joj je bio tek promukao šapat.

„Ja sam ga otvorila za njega.“

PODVOJENA SUDBINA

Bilo je jutro dana kada će početi rat. Proročica se oslanjala na led, kao da više nije mogla da stoji uspravno. Nasmejala se kada je ugledala Islu.

„Ostavila si to za poslednji trenutak, zar ne?“ upitala je, a glas joj je odzvanjao. „Moje poslednje proročanstvo, dosad najvažnije... a ti si umalo zakasnila.“

Suze su se osušile na Islinim obrazima. Bila je utrnula. Sve je uništila. Proročica je zahtevala da se vrati.

„Šta želiš?“

Proročica je tiho pevušila naslonjena na led.

„Moje želje su, zapravo, veoma malo važne“, rekla je. „Ali tvoje... Tvoje će odlučiti sudbinu sveta.“

Isla je odmahнула glavom.

„Sudbina je već odlučena“, rekla je. „Otvorila sam portal.“

Glas joj je drhtao. Pokušala je ponovo da ga zatvori, ali vrata se nisu pomerila ni za pedalj.

Pogrešno. Sve je uradila pogrešno.

Proročica ju je radoznalo pogledala.

„Sudbina još nije odlučena“, rekla je. „Bitka još nije ni počela.“

Ne. To nije mogla biti istina.

„Wildling“, rekla je. „Moraš da shvatiš, budućnost je podeljena napola. Postoje dve mogućnosti, i nijedna nije verovatnija od druge. Vidim te kako biraš oba puta. To se menja gotovo svakog minuta.“

„Koji putevi?“ upitala je Isla.

„Tvoje srce odlučuje o budućnosti sveta“, rekla je. „Tvoj izbor odlučuje.“

„Koji izbor?“ gotovo je vrisnula.

„Oro i Grim.“

Isla se sledila kada ih je pomenula.

„Jednog od njih ćeš ubiti. To je jedino izvesno. Ko će živeti, a ko umreti... to još nije odlučeno.“

Planirala je da ubije Grima upravo tog dana... ali proročica je rekla da je podjednako moguće da će na kraju ubiti Orea.

To nije moglo biti istina.

Sada kada joj se vratila većina sećanja... nije želela da ubije nijednog od njih.

„Ništa nije odlučeno“, ponovila je proročica. „Obe mogućnosti su podjednako verovatne. Jednog od njih ćeš ubiti sopstvenom rukom.“

Ovo nije mogla biti njena sudbina. Nije mogla ona da bude ta koja će odlučiti budućnost sveta. Zašto baš ona?

„Ti, čije je srce podeljeno napola na više načina nego što možeš da zamisliš, sposobna si i za život i za smrt. Ti si i kletva i lek.“

Grim joj je rekao iste te reči—

Isla je zajecala u šake. U njenom umu besneo je rat. Što se više sećala—

„Gotovo su ovde“, rekla je proročica. „Idi, sada. Napravi svoj izbor.“

Proročica se poslednji put nasmešila, pre nego što je zid od leda napukao i srušio se, a voda se pretvorila u talas koji je Isla izbegla za dlaku tako što se, koristeći svoje Wildling sposobnosti, podigla iznad njega.

Kada se voda povukla, proročice više nije bilo.

Isla je jurila preko Mainlanda na Lynxovim leđima. Nosio je puni oklop, izgreban tragovima prethodnih bitaka s njenom majkom. Lynxu nije trebalo mnogo vremena da se navikne na ostrvo. Čvrsto se držala dok je vešto izbegavao bodljikavo rastinje koje je sama postavila kako bi zaustavila Nightshadeove. Vetar joj je šibao lice. Suze su joj bile slane na obrazima.

Jednog od njih ćeš ubiti.

Ne. Nekoliko dana ranije izjavila je da će pomoći da se Grim ubije. Zaustaviće njegovu moć. Ali sada... sećala se mnogo više.

On je bio njen neprijatelj. Dolazio je da uništi ostrvo. Ubiće nedužne, ubiće i nju ako ga ne zaustavi. Pa zašto ju je onda pomisao da mu naudi toliko bolela? Zašto je imala osećaj kao da je cepaju napola?

Njihova vojska bila je postrojena i spremna, raspoređena preko jedinog preostalog proplanka na Mainlandu. Skyling ratnici svetlucali su poput ukrasa, oklopi su im blistali dok su čekali iznad njih. Ciel i Avel bili su među njima. Svaki je imao na raspolaganju desetine strela s metalnim vrhovima. Zed i Calder su se pobrinuli za to.

Pre nego što je Azul otišao, nekoliko sati ranije, dao im je poklon. Visoko iznad ostrva besnela je silovita oluja, zarobljena između redova oblaka poput ograde koja je trebalo da spreči drekove da pobegnu kada Skylinzi počnu da koriste svoje posebno oružje.

Azul je izgledao skrhan što mora da ode. Stisnuo joj je ruke na rastanku, a ona mu je navukla jedan od svojih prstenova na prst, baš kao što je učinila kada su se prvi put sreli.

„Čuvaj ga za mene“, rekla je. „Dok se ponovo ne vidimo.“

Lynx se naglo zaustavio pred Orem. Izdajničko stvorenje pozdravilo ga je s otprilike deset puta više naklonosti nego što je ikada pokazao prema njoj.

Enya je stajala pored Orea u ružičastozlatnom oklopu, odlučna. Klimnula je Isli, a zatim Lynxu, koji je nakrivio glavu u znak pozdrava.

Jedan Sunling ju je pozvao, pa se izvinila i udaljila. Isla ju je posmatrala kako odlazi i—

„B-budi pažljiva“, rekla je Isla, iznenadivši samu sebe. Nije ni shvatala koliko joj je Sunling prirasla srcu, čak i posle svega što joj je rekla.

Enya se nasmešila preko ramena.

„Ne brini za mene, Wildling“, rekla je, namignuvši. „Danas ne umirem.“

Isla se pitala može li isto da kaže za sebe.

Skliznula je s Lynxovih leđa i sletela pred Orea. Nije mogla da ga pogleda u oči nakon onoga što je upravo saznala.

„Uskoro će stići“, rekla je.

Nije mu rekla kako je posetila proročicu. Kako da mu objasni da je žena prorekla da ima podjednaku šansu da ubije Orea kao i Grima?

Ne. Nemoguće. Ubiće Grima danas i time okončati proročanstvo. Neće biti nikakve šanse da to bude Oro.

„Jesi li dobro?“ upitao je.

Ruka mu je bila topla na njenoj nadlaktici.

„Ne“, rekla je. „Uplašena sam.“

Nikada ranije nije bila u pravoj bici. A pogotovo ne u ovakvoj.

„Plašim se da sam već sve uništila.“

Oro je odmahnuo glavom i privukao je potpuno uz svoje grudi.

„Imamo plan“, rekao je, pritisnuvši usne uz njeno čelo. „To što je portal otvoren ništa ne menja.“

Ne. Ali je svakako podiglo uloge.

Njihov plan se malo promenio sada kada su znali da Grim cilja portal u Mestu ogledala. Nightshade moć tamo nije delovala, što je značilo da Grim nije mogao da otvori portal direktno unutra. Isla je prekrila svaki pedalj ostrva otrovnim biljkama. Najbliže što je mogao da stigne bio je most, gde će ga ona čekati.

Tamo će se voditi bitka.

„Isla“, rekao je Oro tiho.

Podigla je pogled ka njemu. Vrhom prsta prešao je preko njenih usana i nasmešio se. A onda mu je lice postalo ozbiljno.

„Ako mi se nešto dogodi, želim da odeš. Želim da uzmeš svu moju moć i odeš.“

Namrštila se.

„Oro, ništa se neće—“

„Ljubavi“, rekao je, ponovo se nasmešivši.

Delovao je gotovo srećno... gotovo spokojno. Sklonio joj je pramen kose i rekao:

„Sve je to za tebe.“

Uzeo je njenu ruku i pritisnuo je na svoje srce. Na trenutak je zatvorio oči, i dalje se smešeci.

„Sve ove godine čuvao sam ga za tebe.“

Isla nije znala zašto plače.

„Tvoje je. Uvek će biti tvoje. Zaštiti ljude Lightlarka.“

Ne. Nije znala zašto govori kao da je to oproštaj. Sve što je mogla da kaže bila je istina.

„Volim te.“

Oro se još šire nasmešio, a sve je bilo previše savršeno, previše radosti da bi stalo u jednog čoveka, previše dobro da bi bilo istinito, poput sunčanog dana neposredno pred oluju.

U ruci mu se pojavila ruža.

„Znam.“

Zavukla je ruku ispod košulje i pokazala mu svoju zlatnu ružu. Ogrlicu koju je nosila ispod one koju nije mogla da skine.

Privukao ju je u zagrljaj i poljubio.

Tada je počela da se brine.

Njegov poljubac bio je očajan, kao da je to mogla biti jedna od poslednjih stvari koje će ikada uraditi. Nagnuo se i šapnuo joj na uvo:

„Jednog dana odvešću te na svoje omiljeno mesto.“

Setila se kako joj je pričao o njemu. Plaža na Sun Isleu, s vodom zelene boje kao njene oči.

„I položiću te na stene.“

Puls joj je ubrzao.

„I učiniću da i tebi to bude omiljeno mesto.“

Isla se nasmešila. Očajnički je želela to. Mogla je sve da vidi tako jasno—Oro kako je pritiska uz pesak, talasi koji zapljuskuju oko njih dok iz nje izvlači zadovoljstvo, baš kao što je činio u njihovoj spavaćoj sobi.

A mogla je da vidi i ono što dolazi posle.

„Sutra“, rekla je. „Ne jednog dana, već sutra. Pobedićemo, sve će biti u redu, Lightlark će preživeti i sutra ćemo otići na plažu.“

Oro se nasmešio. Klimnuo je.

Ali sada ga je poznavala. Videla je one sitne znakove.

Nije joj verovao.

Jednog trenutka Mainland je bio prazan, osim njihovih vojnika.

A već sledećeg, Grimova vojska bila je svuda.

Isli se krv sledila u žilama. Grim ih je sve, hiljade njih, odjednom prebacio portalom.

Znala je koliko je moći za to bilo potrebno.

Senke i pepeo provalili su širom Mainlanda, a dočekali su ih udari vatre. Vetar je šibao s neba. Metal je udarao o metal.

Krici, plač, urlici—

„Sutra“, rekao je Oro, uputivši joj poslednji poljubac u usne.

A onda je skočio u vazduh, pravo u bitku.

Njegov uticaj bio je trenutatan. Isla je sa strahopoštovanjem posmatrala kako Orova vatra postaje talas koji preplavljuje desetine Nightshade vojnika. Zatim je izvukao vodu iz mora i poplavio čitavu jedinicu, odnoseći ih pravo preko ivice ostrva.

Napravio je mač od Starling iskri i počeo da se bori, a svako ko bi se usudio da mu priđe umirao je.

Lynx je kleknuo, a Isla je gurnula tlo ispod sebe kako bi se odbacila na njegova leđa. Smestila se u sedlo.

„Idemo“, rekla je, a on je pojurio napred.

Grupa Nightshadeova zakoračila je na njihov put, ali pre nego što su uspeli da izvuku ijednu senku, Lynx je pokosio većinu njih, a ostale rastrgao svojim moćnim očnjacima.

Sa njegovih leđa, Isla je imala savršen pogled na bojište. Okrenula se na obe strane, mahnito pomerajući ruke, zatrpavajući neke Nightshadeove u zemlju, a druge prekrivajući morem otrovnih biljaka. Flora koju je ranije stvorila takođe je uzvraćala, gotovo kao produžetak nje same, probadajući ih svojim bodljama i trnjem.

Blizu obale Isla je ugledala nešto što je izgledalo poput pokretnog zida vode.

Bio je to Calder.

Prelazio je preko zemlje unutar ogromnog talasa, iz kojeg je izvirivalo desetak zmijolikih glava. Svaka je napadala, gutala Nightshadeove i davila ih.

Calder je izgledao duboko udubljen u meditaciju. Ubijanje je bilo suprotno njegovoj mirnoj prirodi, i Isla je znala da će ga svaka smrt kasnije proganjati.

Nightshadeovi su uzvraćali s uživanjem. Za razliku od Caldera, činilo se da većina njih uživa u ubijanju.

Tama je bila svuda, kao da je prosuto mastilo, baš kao u njenoj viziji.

Posmatrala je kako se jedan Sunling pretvara u pepeo. Jednog Skylinga je vrpca umbre presekla napola. Njegovi delovi pali su s neba, među bodljikavo rastinje.

Isla je naglo pružila ruku u stranu i poslala čitav niz Nightshadeova da lete prema jednom od Starling štitova. Njihova tela razbila su se o njega.

Drugu grupu je bacila u središte svojih otrovnih biljaka. Njihovi krici ubrzo su utihnuli.

Nigde nije bilo drekova.

Još ne.

Možda je pogrešila. Možda Grim nije pronašao način da upotrebi mač. Možda drekovi neće predstavljati pretnju.

Do sada bi već bili u bici, zar ne?

U trenu se svet nagnuo u stranu kada je Lynx pogođen.

Isla je jedva uspela da ih oboje obavije energetskim štitom, pa su zajedno kliznuli preko Mainlanda, čupajući sve biljke koje su im se našle na putu.

„Lynx!“ viknula je čim je stala na noge.

Pojurila je prema leopardu. Ležao je na boku. Nije se pomerao.

Bacila se na njega, štiteći ga svojom moći.

Ne. Ako je povređen, ako je—

Ispod nje se začuo zvuk negodovanja, kao da ga nervira što pokušava da mu napipa puls.

Zakopala je lice u njegovo krzno, a olakšanje joj je prostrujalo telom. Senke su proždrle deo njegovog oklopa. Da ga nije nosio, sada bi to bila njegova koža.

Mogli su da ga ubiju.

Bes joj je prostrujao venama — energija joj je ispunila udove. Orov glas odzvanjao joj je u glavi, govoreći joj da se smiri. Govoreći joj da će izgubiti kontrolu ako dozvoli emocijama da je savladaju.

Pokušala je da diše kroz bes, ali on je samo rastao, sve dok njena moć nije postala toliko snažna da ju je osećala poput težine u grudima.

Pre nego što je uspela da se zaustavi, udarila je rukom o tlo pred sobom i ostrvo se raspuklo. Njegov teren je zatalasao i progutao svakog Nightshadea koji mu se našao na putu, sve dok nisu bili zatrpani pod stenama.

Još njih je pojurilo napred i Isla se gotovo nasmešila, dok se nešto zlokobno odmotavalo u njenim grudima.

Oni su dozvali svoje senke?

Ona će dozvati svoje.

Potekle su joj iz prstiju, a ona ih je sakupila baš kao što je vežbala s Remlarom.

„Sagnji se“, rekla je Lynxu, a on je spustio glavu upravo u trenutku kada je svoj tok senki pretvorila u kosu koja je posekla sve Nightshadeove oko nje.

Ubrzano je disala. Prebrzo je upotrebila previše moći.

Ali svi neprijatelji oko nje sada su bili mrtvi.

Još ih je pristizalo.

Skylinzi su odozgo ispaljivali snažne nalete vetra, primoravajući Nightshadeove ka središtu. Sunlinzi su stvarali zidove plamena. Grimova vojska polako je bila opkoljena, a Lightlarkova legija napredovala je sa svih strana.

Sada, pomislila je, uzimajući svoj zvezdani štapič s mesta uz kičmu.

„Odmah se vraćam“, rekla je Lynxu, koji je spustio glavu, pre nego što je otvorila portal do Sky Islea, gde ju je čekala njena legija.

„Vreme je?“ upitao je Singrid čim ju je ugledao, osmehujući se, očigledno nestrpljiv da se pridruži bici.

Vinderland je stajao spreman iza njega, stotine ratnika zveketale su svojim oružjem. U blizini je Remlar posmatrao sa zanimanjem, zajedno sa svojim ljudima i drugim noćnim stvorenjima koje je regrutovala.

Njihov plan bio je jednostavan. Orove vojske opkoliće Nightshade snage. Zarobiće ih. Stalno će ih potiskivati ka središtu bojišta.

A onda će Isla otvoriti portal i poslati drugi talas ratnika pravo u sredinu, tako da Grimove snage budu okružene sa svih strana.

„Vreme je.“

Isla je proširila svoju lokvu zvezda koliko god je mogla. I, svom preostalom snagom, držala je otvorenom dok su stotine vojnika utrčavale kroz nju.

Ona je poslednja upala unutra.

Ratni pokliči proparali su vazduh. Nightshadeovi su sada bili zatrpani sa svih strana. Sunlinzi, Skylinzi, Vinderland i noćna stvorenja borili su se rame uz rame.

Isla im se divila.

Neprijatelji, ujedinjeni.

Lynx ju je podigao s nogu i, ne zaustavljajući se, bacio na svoja leđa. Uхватила se za sedlo i pridružila borbi.

Nightshadeovi nisu imali nikakve šanse. Gotovo su ih bez napora savladavali.

A onda je žena došla iz mora, na leđima talasa koji je nadvisivao čak i Singing Mountains.

Voda se obrušila preko Mainlanda, a vojnici su bili prekriveni njome, a zatim zamrznuti na mestu. Nisu mogli da pomere noge.

Lynx je izbegao led skočivši u poslednjem trenutku. Šape su mu zaškrilale kada su sletele na zaleđeno tlo.

Odjednom se Cleo našla pravo pred njom.

Nije nosila haljinu.

Ne, sada je imala borbeno odelo koje je pokrivalo svaki pedalj njenog tela osim šaka i lica. Bilo je belo, s tamnoplavim detaljima.

Namrštila se gledajući Islu i Lynxa.

„Kakav prijatan... ljubimac“, rekla je, nakrivivši glavu.

„Ipak, na pogrešnoj si strani, Wildling. Rekla si da želiš da tvoje kraljevstvo preživi, zar ne?“

Isli nije promaklo to što Cleo nije ubila Lightlarkove vojnike. Mogla je da ih potpuno zamrzne, ali nije. Još je postojala šansa da promeni stranu.

Isla ju je sada razumela bolje nego ikada: ženu koja je čitav život posvetila vođenju svog kraljevstva. Koja je sebi dozvolila jednu sreću.

Koja ju je izgubila.

„Zašto ovo radiš?“ upitala je Isla.

„Zbog njega“, rekla je.

Njenog sina.

„Ne razumem.“

Cleo je zavukla ruku u izrez i izvukla ogrlicu koju je nosila. Plavi kamen je zasvetlucao.

„Drugi svet ima moć koju mi ne možemo ni da pojмимо. Duše mogu ponovo da se uzdignu.“

Sada je shvatila. Cleo je verovala da postoji šansa da ponovo vidi svog sina.

„Ne mogu da ti dozvolim da koristiš portal“, rekla je.

Cleo se namrštila.

„Nadala sam se da ćeš shvatiti šta je razumno“, rekla je. „Zaista si nam potrebna.“

Moonling je podigla ruke, a okean je pojurio da obavije njeno telo, uvijajući se oko nje, živ i pokretan, poprimajući njen oblik.

Podigla se u vazduh, nošena vrtlogom mora.

Izbacila je vodenu ruku, a njena ruka pretvorila se u vodeno uže koje je poslalo Islu da leti unazad, pravo s Lynxa.

Njen leopard je zarežao.

Pre nego što je glavom udarila u Cleoin led, iza nje je procvetao tepih od cveća, probivši se kroz mraz i ublaživši njen pad.

Cleo se nasmejala, a zvuk je bio prigušen i izobličen vodom koja ju je okruživala.

„Cveće ti neće pomoći.“

Isla je polako ustala.

Zakoračila je, a led se razbio. Cveće je nicalo za njom. Puzavice su se obavile oko njenih ruku, dok su joj duge bodlje rasle uz zglobove šaka.

Posmatrala je Moonling kako se bori. Koristila je ruke. Bile su joj potrebne da upravlja vodom.

Bilo je nemoguće uhvatiti Cleo za zglobove dok joj je telo bilo prekriveno vodom. Isline zamke samo bi skliznule s mora.

Cleo je bila previše zauzeta odmeravanjem Isle da bi primetila kako je Enya iza nje postala živi plamen.

Pogledi su im se sreli i između Isle i Sunling prošlo je tiho razumevanje.

Isla je jurnula.

Cleo ju je posmatrala, okružena kovitlajućom, ogromnom masom vode.

I Enya je učinila isto.

Skočila je, a krila od plamena rasklopila su se iza njenih leđa i obavila Moonling vladarku.

Cleo je bila brza — poslala je Enyu unazad snažnim mlazom mora.

Ali na samo trenutak Cleoin vodeni štit se istopio, oslabljen plamenom.

Isli je to bilo dovoljno.

Korenje je izletelo iz zemlje i za nekoliko sekundi obavilo Moonlingine zglobove. Zatim joj je zarobilo i noge.

Jedna puzavica obavila joj se oko vrata, za svaki slučaj.

Na okovima su procvetali cvetovi. Isla je ubrala jedan.

„Cveće je pomoglo“, rekla je.

Isla nije videla nijednog drugog Moonlinga. Cleo je imala legiju. Da li ih je čuvala za trenutak kada Grimova vojska bude poražena?

Jedan deo nje strahovao je da bi Wildlingi mogli da se bore na strani Nightshadea...

ali njenih ljudi nigde nije bilo.

Isla se pitala da li je to bolje ili gore.

Već sledećeg trenutka ponovo je bila na Lynxu, jureći kroz bitku.

Nada je ponovo procvetala.

Veliki deo Nightshadeova bio je mrtav.

Imali su šansu, pomislila je Isla. Izgledalo je kao da mogu da pobeđu.

Sve dok svet nije proparala pukotina, a nebo nisu ispunili drekovi.

Bilo ih je na stotine. Toliko da su izgledali poput noćnog neba rastrgnutog na komade koji lete.

Bili su svuda.

Skylinzi su uzvraćali svojim strelama s metalnim vrhovima i neka od stvorenja bila su oborena, ali su ih druga odmah zamenila.

Bljesak poput munje proleteo je iznad nje — neko je vitlao posebnim mačem s metalnim vrhom i kretao se toliko brzo da je prošao pravo kroz jednog od drekova.

Stvorenje je istog trena uginulo i palo, zdroбивši grupu Nightshadeova.

Zed.

Zaista je bio toliko brz.

Isla je udahnula i izdahnula, pokušavajući da usmeri svoju energiju ka nebu.

Imala je jednu od metalnih oštrica za pojasom. Uz nalet moći možda bi mogla da obori jednu od zveri.

Upravo kada je htela da pokuša, jedan drek se spustio nisko i silinom svojih krila oborio je Islu s Lynxovih leđa.

Udario je u zemlju, a vazduh joj je izleteo iz pluća.

Lynx je skočio prema njoj, ali su ga odmah okružili Nightshadeovi.

Zgrabila je vazduh, pokušavajući da udahne, bespomoćno posmatrajući kako ga obavijaju senke.

Ne.

Dve figure sručile su se s neba.

Ciel i Avel.

Olakšanje joj je prostrujalo niz kičmu.

„Hvala“, promuklo je rekla kada joj je Ciel pružio ruku da joj pomogne da ustane.

Čak i sada pazili su na nju. Čak i—

Cielovo blago lice izobličilo se od šoka kada je kandža dreka čisto probila njegov stomak.

Avelin krik rascepao je svet.

Pojurila je da uhvati svog blizanca u naručje, ruke su joj drhtale dok je pokušavala da zadrži na okupu sve delove koji su padali s njega.

Ne.

Uz urlik je pretvorila dreka u pepeo.

Posegnula je u džepove tražeći jednu od poslednjih bočica Wildling lekovitog eliksira. Sve je izlila preko Cielove rane, drhteći rukom.

Bilo je prekasno.

Oči su mu bile hladne i nepomične.

Avel je držala brata u naručju i vrištala.

Ovo je bila njena krivica.

Ciel je pokušavao da joj pomogne.

Drekovi su sletali svuda unaokolo, kidajući udove.

„Moraš da ustaneš“, rekla je Isla Avel. „Oni će—oni će—“

Odbila je.

Privijala je brata uz sebe i nije htela ni da je pogleda.

Suze su tekle niz Isline obraze dok je stvarala malu kupolu od Starling energije oko njih, nadajući se da će izdržati.

Začula je režanje.

Lynx.

Borba protiv previše vojnika.

Isla je sakupila svoju moć i besno je usmerila protiv svih njih, sve dok od njih nije ostala samo prašina.

Energija joj je bila iscrpljena.

Pala je na kolena, a Lynx je svojim telom zaklonio.

Kroz njegove noge Isla je bespomoćno posmatrala kako smrt potapa sve oko nje.

Drekovi nisu imali kraja.

Grim ih je sigurno napravio još.

Bilo je baš kao na njenom krunisanju.
Udovi koji se kidaju.
Krici koji se pretvaraju u tišinu.
Tela su padala s neba češće nego sami drekovi.
Leteće snage ostalo je samo nekoliko jedinica.
Nisu imali nikakve šanse.
Ostrvo će pasti.
Oro će umreti.
Ona će umreti.
Zaglušujuća rika proparala je Mainland.
Čak su se i Nightshadeovi zaustavili.
Posmatrali su zmiju čeljusti širom razjapljene kako se kreće preko zemlje,
gutajući sve Nightshadeove koji su joj se našli na putu.
Zmijolika žena.
Došla je.
Stajala je na svom ogromnom repu i skidala drekove s neba, probadajući ih
svojim očnjacima.
Drekovi su napali zmiju, ali njihove kandže nisu mogle da probiju njene krljušti.
Oluja koju je stvorio Azul držala je drekove nisko pri tlu, a ona je za nekoliko
sekundi oborila njih desetak, udarajući ih repom i probadajući zubima.
Oro se borio u blizini, pržeći nebo svojim plamenovima.
Zed je munjevito prolazio kroz više drekova.
Enya je bila feniks, vatrena krila vijorila su iza nje dok se borila.
I dalje nije bilo dovoljno.
Isla je pogledala oko sebe.
Mrtvi su bili svuda, s obe strane.
Grim još uvek nije pokazao svoje lice, ali ovome je moralo doći kraj.
Lynx joj je pomogao da se popne na njegova leđa, pa su jurili preko Mainlanda,
prolazeći pored Vinderlanda koji se borio i Remlara, koji se borio u blizini šume.
On je obarao drekove gotovo neprimetnim pokretima.
Razmenili su pogled.
Šuma je promakla pored njih u trenu, a onda se Isla našla pred mostom.
Skliznula je s Lynxa.
Doći će po nju.
Znala je da hoće.

Isla je čekala nekoliko minuta, trzajući se na zvuke bitke koja je besnela, nadajući se da će Grim doći po nju.

Kada je prošlo još nekoliko minuta, gotovo je posegnula za ogrlicom.

A onda se šuma ispunila senkama.

Istog trenutka most je blokirao novi talas Nightshade vojske.

Izvukli su svoje senke.

Bili su svuda.

Urlik je rascepio vazduh nadvoje.

„Samo je pipni i ubiću te“, rekao je glas.

Začuli su se koraci iza nje.

„Zdravo, srce.“

PRE

Kada je Isla završila s treningom, Grim ju je čekao u njenoj sobi.

Prošle su nedelje otkako joj je rekao istinu. Ona ga nije potražila, a on se nije vraćao.

„Rekla sam ti da više nikada ne želim da te vidim“, rekla je. Izdaja je još uvek bila sveža rana.

Nije to mislila. Toliko joj je nedostajao, ali bilo joj je potrebno vreme pre nego što bude mogla da razmišlja o tome da mu oprost.

Grim je pokušao da se nasmeši. „Onda možda imam dobre vesti za tebe“, rekao je.

„Na šta misliš?“

Delovao je tako ozbiljno.

Grim je prešao preko sobe i uzeo je u naručje, a ona mu je to dopustila, jer je znala da nešto nije u redu. Posmatrao je svaki detalj njenog lica, kao da pokušava da ga zauvek ureže u sećanje.

Njen zvezdani štapič bio je vreo uz njena leđa. U njegovom prisustvu je svetlucao, kao da je upozorava.

Nešto nije u redu, govorio je.

Stegla mu je grudi i upitala: „Šta nije u redu?“

„Ožiljak se otvorio. Na mestu na kojem se nikada ranije nije otvorio. Na mestu koje je dosad smatrano bezbednim.“

Isli se stomak stegao. Rekao joj je za ožiljak, o tome kako nije mislio da će Nightshade još dugo moći da opstane.

„Stotine ljudi žive u njegovoj blizini.“

Isla je naglo udahnula. Otvorila je usta, ali Grim ju je preduhitrio.

„Šta god da mi se dogodi, srce, želim da znaš nešto.“

„Šta?“

Pokušala je da se izvuče iz njegovog zagrljaja. „Grim, ništa ti se neće dogoditi, ništa—“

„Pusti me da govorim, srce“, rekao je, pritisnuvši prst na njene usne. „Vrlo je nepristojno prekidati nekoga.“

Videla je da pokušava da joj odvuče pažnju. Da je nasmeje.

Nije uspeo.

„Moram da znaš da si sve promenila.“

Prešao joj je palcem niz obraz.

„Bogovi ne slušaju ljude poput mene, ali kleknuo bih i molio ih da mi dopuste da te zadržim. Nekada si bila pošast mog postojanja... a sada si njegovo središte.“

Nije mogao da govori takve stvari. Ne on, demon iz senki, vladar tame. Ne on, koji ju je gledao kao da je ona odgovor na sve njegove snove.

„Čitav moj svet bio je noć, a ti si zapalila šibicu. Bez obzira na to šta mi se dogodi u ovom životu, pronaći ću te u sledećem. Uvek ću te pronaći. Ono što osećam prema tebi nikada ne može biti ugašeno. Poput noćnog neba, beskonačno je. Ti i ja... mi smo beskonačni.“

Suze su joj tekle niz lice.

Zašto je zvučalo kao da joj se zauvek oprašta?

„Ne. Nemoj da ideš“, rekla je. „Mogu da ti pomognem. Možemo zajedno da rešimo ovo, šta god da je, Grim. Pusti me da pođem s tobom. Možemo da pokušamo s mačem. Pusti me.“

„U redu, Hearteater“, konačno je rekao. „Možeš da pođeš.“

Poljubio ju je. Bio je kratak i grub, a zatim nežan—

Nije ni primetila kada joj je spustio ruku niz kičmu. Kada je shvatila, već je bilo prekasno.

Uzeo joj je zvezdani štapič i nestao, postaravši se da neće moći da ga prati.

DAN I NOĆ

Grim je kročio na most. Tačno tamo gde im je bio potreban.

Na sebi je imao svoj puni oklop, onaj koji je videla u svojim sećanjima. Bodlje svuda. Na ramenima. Na kacigi. Izgledao je baš kao demon. Senke su se kovitlale oko njega i izbijale na sve strane.

Ali one kraj njegovih nogu su se razlivale poput lokvi.

„Ovo je očigledno zamka“, rekao je, zakoračivši napred. „Znao si da ću te pronaći.“

Nasmešio se.

„Znao si da me ništa na svetu ne može sprečiti da dođem do tebe.“

„Čak ni sigurna smrt ne bi mogla da te zadrži podalje?“ upitala je drhtavim glasom.

Osmeh mu se još više raširio.

„Oh, Hearteater“, rekao je. „Ti i ja... mi smo beskonačni. Smrt nema nikakve šanse.“

Isla nije mogla da diše. Davila se iznutra, znajući šta će se dogoditi. Znajući šta mora da uradi—

Oro je sleteo ispred nje i moć je zagrmela čitavim ostrvom.

Grim se samo podrugljivo nasmešio kralju.

„A nemaš je ni ti.“

A onda je napao.

Iz njega je provalio nalet senki, pravo prema Oru, ali kralj ga je zaustavio zidom plamena toliko zasićenim moći da je poprimio plavu nijansu.

Isla se spremila da se i sama zaštiti od senki. Njen Starling štit se formirao, ali senke su se gotovo nežno pomerile oko nje, poput produžetaka samog Grima.

Oro je iz sebe izbacio debelu struju moći — mešavinu srebrne energije, vode koja je hućala iz mora i bljeskajućeg plamena.

Grim joj je suprotstavio lanac čiste tame.

Njihove moći sudarile su se i odjekivale u talasima. Most pod njima se zatresao. Isla je jedva uspevala da ostane na nogama. Osećala je snagu njihovih moći u svojim kostima.

Obojica su bili previše moćni.

Rikali su dok su se borili, a na licima im je jasno bila ispisana podjednaka mržnja.

Grim je nestao — a onda se stvorio pravo iza Ora.

Udario ga je talasom senki, a Oro ga je jedva uspeo zaustaviti štitom od pucketave Starling energije.

Ipak, udarac ga je oborio na leđa.

Pre nego što je Grim uspeo da napravi još jedan korak, Oro je raširio ruke i more je pojurilo iz dubine od stotina stopa ispod njih.

Voda je udarila u Grima, zatim se stvrdnula, pa počela da puca dok je pokušavao da je istopi svojim senkama.

Nije mogao da pomeri ruke.

Oro je poslao dovoljno plamena da sprži Grima kroz led, ali je u poslednjem trenutku nestao kroz portal, ostavljajući led za sobom.

Led je pao nazad na most i rasprsnuo se.

„Iza tebe!“ povikala je Isla.

Oro se okrenuo upravo na vreme da blokira Grimovu oštricu.

Oro je stvorio mač od Starling energije i njih dvojica su započela dvoboj preko mosta.

Grim se cerio kao da uživa u najboljem trenutku svog života.

„Prošlo je mnogo vremena otkako smo se borili, Oro“, rekao je napredujući.
„Kakva šteta što će ovo ujedno biti i poslednji put.“

Oro je pustio da mu mač nestane i vinuo se u vazduh.

Grim ga je pratio.

Portalirao je toliko brzo da je izgledalo kao da i sam leti, pojavljujući se, pa nestajući u naglim, nepredvidivim trzajima.

Borili su se na nebu, ovog puta strujama moći.

Isla ih je posmatrala odozdo, trzajući se pri svakom udarcu koji bi jedan od njih zadao drugome. Zagrizla je unutrašnju stranu obraza, dok joj je jeza ključala u grudima.

Nije bilo pobednika.

Začula se tutnjava, a zatim se more ispod njih zavrtelo i podiglo, pretvarajući se u ogromnu zmiju koja je nasrnula na Grima.

Kao odgovor, on je zavrteo vuka sačinjenog od senki.

Stvorenja su se sukobila, kidajući jedno drugo i štiteći svoje tvorce.

Oro je ispružio ruku i izbacio desetak bacačkih sečiva napravljenih od plamena.

Grim ih je zaustavio tamnim kovitlacem dima, a zatim je taj štit postao desetak strela, svih usmerenih pravo u Orine grudi.

Odbile su se od Starling iskri, a njihovi napadi su postajali sve brži.

Grim je portalirao toliko brzo da ga je jedva mogla pratiti na nebu, dok je Oro stvarao toliko oružja da bi pola njih propustila i pri samo jednom treptaju.

Konačno je Oro zastao na trenutak, kao da prikuplja snagu.

To je bilo to.

Bilo je gotovo.

Vazduh je delovao zategnuto od iščekivanja, a onda je ispružio ruku — i oslobodio udar munje.

Munja je besnela nebom, nabijena energijom, spojem svih njegovih sposobnosti. Sve se dogodilo tako brzo.

Pre nego što je munja mogla da pogodi Grima, on je nestao, a na njegovom mestu —

Oro.

Grim ga je portalom prebacio tamo, koristeći svoju moć u tom deliću sekunde.

Isla je bespomoćno posmatrala kako Orina sopstvena munja udara u njega.

A onda je počeo da pada.

Sručio se na most silinom koja je pretila da ga razori pod njihovim nogama.

Isla je potrčala napred, ali Grim je sleteo između njih.

„Ne!“ vrisnula je.

Senke su provalile iz njegovog dlana, ali pre nego što su mogle da pretvore Ora u pepeo, on je došao sebi i podigao sopstvenu ruku.

Vatra, energija i vetar obavijali su se jedan oko drugog. Njihove moći sudarile su se na sredini.

Oro je bio povređen. Izgledao je kao da bi svakog časa mogao da se onesvesti.

Znala je šta mora da uradi.

Došlo je vreme.

Nemoj to da uradiš.

Glas je bio odlučan, dopirao je iz prošlosti.

Njen sopstveni glas.

Nije želela to da uradi.

Ali proročica je jasno stavila do znanja — ili Grim ili Oro.

Njen izbor odrediće sudbinu sveta.

Morala je da odluči.

Dok su se Grim i Oro borili, borile su se i Isla iz prošlosti i Isla iz sadašnjosti.

Nemoj to da uradiš—

Morala je.

NEMOJ TO DA URADIŠ—

Prsti su joj drhtali. Suze su joj zamaglile vid.

Zatvorila je oči i sledila Remlarova uputstva.

Posegnula je za vezom.

Onom između nje i Grima.

U njoj su bile pohranjene sve njihove zajedničke uspomene, poput perli na narukvici.

Videla ih je u mislima.

Prvi put kada su se sreli.

Prvi put kada su se poljubili.

Prvi put kada su postali jedno.

Prvi put kada ga je nasmejala.

Jecaj joj je zaparao grlo, a Grimov pogled se zaustavio na njoj.

Struja moći jurila je prema njemu, a on kao da za to nije mario.

Gledao je nju.

Gotovo ju je slomilo to što je morala da posegne za njihovom niti.

Da posegne za njegovom moći.

I da je uzme.

PRE

Ne.

Isline grudi su se cepale nadvoje. Bila je bespomoćna. Zarobljena ovde, u Wildling novoj zemlji. Mesecima bi putovala morem do Nightshadea, a čak i tada, čak i ako bi joj dozvolili da uđe—

Bilo bi prekasno.

Ne. Ovo se nije dešavalo. Nije konačno pronašla nekoga ko ju je razumeo samo da bi ga izgubila.

Suze, so i isprekidani udasi pretvorili su se u predatorsku tišinu. Sva njena čula izoštrila su se poput bodeža.

Grim je bio demon. Bio je strašni vladar Nightshadea.

Ali postao je njen prijatelj. Zajedno su se suočili s bezbrojnim izazovima. Dodirivao ju je na načine zbog kojih se osećala živom, poput prostora između zvezda, i prvi put je osećala da njeno telo pripada njoj. Ne kraljevstvu. Njoj.

Uprkos svim svojim opaskama i stavu, verovao je u nju. Imao je poverenja u nju.

A ona je verovala njemu.

Spasao ju je.

Nije nameravala da odustane od njega.

Hiljade milja nisu predstavljale nikakvu udaljenost, ne za njih. Bio je u pravu.

Bili su beskonačni.

Isla je posegnula, tražeći svog demona, njega. Onoga koji je utiskivao oblike u njenu kožu, onoga koji nije znao da ima rupicu na obrazu jer se tako retko smešio.

Um joj se ispraznio od svega osim njega. Mogla je da ga vidi u mislima, da ga namiriše, da ga oseti.

Posegnula je svakim delićem sebe, poslala svoju srž kroz svet—

I pronašla ga.

Kada se sve ostalo raščistilo, kada je svemir izbledeo poput pepela i dima, ostala je samo jedna veza.

Sada je mogla da je oseti, kako ih povezuje.

Isla nije razmišljala o tome šta to znači. Ne tada.

Nit je bila obavijena moći, a ona nije znala kako da je upotrebi; izmicala joj je kroz prste, ali imala je jednu molbu — jedan zahtev.

Odvedi me do njega.

Sa mačem u rukama, svim delićima sebe uhvatila se za Grimovu moć da otvori portal i nestala.

Dočekala se na kolena.

Drekovi su padali s neba poput komadića noći istopljenih u kišu.

Stotine. Hiljade.

Grim joj je pričao o njima, ali ništa nije moglo da je pripremi za ono što će ugledati — i čuti.

Bili su mnogo manji od zmaja, ali dok je to stvorenje bilo graciozno, ovi su podsećali na bacačke zvezde, jureći nebom i obrušavajući se na zemlju, kandžama napred.

Grim je bio u središtu svega.

Bilo je i drugih. Nisu dugo trajali.

Gledala je jednog po jednog Nightshade ratnika kako bivaju zgrabljani i odvučeni. Neke su rastrzali napola u vazduhu; druge su gutali cele.

Krv svuda. Vrisci. Ljudi dvostruko veći od nje urlali su za svoje živote.

Grim.

Pričalo se da je jedan od najmoćnijih vladara.

Senke su provaljivale iz njega i sve što bi pogodile umiralo je. Bio je svuda, širio se, urlao—

Nije bilo dovoljno.

Kletve su oslabile njegovu moć. Bilo ih je previše. A neki su delovali imuni čak i na njegove senke.

Hrlili su prema njemu, a Isla je znala kako te povrede funkcionišu.

Trulile su meso i kosti i nisu zarastale.

Koliko su ga puta već pogodili?

Ožiljak se prostirao preko zemlje dokle god je pogled sezao. Grim je rekao da se proteže čitavim Nightshadeom.

A tamo, tako blizu, bilo je selo o kojem joj je Grim pričao — ono koje je bilo proglašeno bezbednim.

Drekovi su se obrušavali na ulice.

Vrisci.

Deca.

Grim je podigao pogled, kao da je osetio njeno prisustvo.

A Isla je imala osećaj da bi, bez obzira na to gde se nalaze, čak i na bojnopolju, on uvek mogao da je pronađe.

Užas.

Čist, nefiltriran užas i očaj kada ju je ugledao ovde, na mestu na kojem će uskoro sve biti mrtvo.

A onda — iznenađenje.

Razumevanje.

Uzeo joj je zvezdani štapič.

Postojao je samo jedan način na koji je mogla da bude ovde.

Gledali su jedno u drugo i na trenutak je bilo kao da nikog drugog nema.

Samo njih dvoje.

Bez drekova. Bez vojnika.

Gledao ju je kao da je ona početak i kraj njegovog sveta, i nasmešio se — nasmešio se jer je pronašao ljubav, čak i ako je to bilo neposredno pre nego što će umreti.

Grim je zatvorio oči i ona je znala šta će uraditi.

Prebaciće je portalom na sigurno.

Umreće.

Pre nego što je stigao, drek mu je probio grudi.

Kandže su prošle pravo kroz njega.

Vrisnula je, a zvuk koji je izašao iz nje nije bio ljudski; zvučao je kao da sečivo grebe po noćnom nebu, kao da se bol pretvorio u zvuk.

Drugi drekovi su se obrušili.

Grim je zaurlao, a oni su svi krenuli na njega, ugledavši svoju priliku.

Zgrabili su ga za ramena, a glava mu je klonula.

Hteće da ga rastrgnu napola—

Ne.

Ne.

Isla nije oklevala pre nego što je uzela mač u ruke — i duboko ga zarila u zemlju pred sobom.

Ništa se nije dogodilo, barem ne odmah.

Nije znala kako da razbije kletvu, nije znala šta da uradi, ali bila je očajna.

A onda je nešto osetila.

Nešto čudno i iskrivljeno.

Isla je zgrabila to.

Njen bol joj je otvorio prolaz.

Sve od čega je bila sačinjena izlilo se iz nje.

Mač je zadrhtao pod njenim rukama.

A onda su joj prsti skliznuli i, kada su joj ruke dodirnule zemlju, smrt je bila oslobođena.

Iz nje je pokuljao beskrajan talas senki.

Drekovi su se smežurali i umirali.

Vojnici su se pretvarali u oblake krvi.

Sve što nije bio on nestalo je.

Njena tama progutala je svet i nije imala granice.

Nastavila je da se širi.

Ti i ja... mi smo beskonačni.

Osećala je beskonačnost.

Moć je kuljala iz nje poput okeana koji se nagine na jednu stranu, nezaustavljiva, nekontrolisana; besnela je i besnela, a Isla je nastavila da vrišti sve dok konačno nije presušila.

Jer njena ljubav možda jeste bila beskonačna, ali njene sposobnosti nisu.

Njen život nije bio.

Imala je osećaj kao da se oprašta, ali nije je bilo briga.

Jer on je bio tu i biće dobro, a ona ga je volela. Volela ga je toliko mnogo da se samo nadala da će prihvatiti ono što mu je nudila, svu Wildling moć koju nije smela da poseduje, jer je znala da će se on pobrinuti za njen narod.

Baš kao što se pobrinuo za nju.

Grim je zaurlao, a Isla je poslala svoju Wildling moć kroz nit koja ih je povezivala.

To je bilo poslednje što je učinila pre nego što je posrnula i pala—

Pravo u njegov zagrljaj.

Portalirao je i uhvatio je, a ona je znala da će preživeti svoje povrede, ali on joj je pretraživao lice pogledom kao da je on taj koji umire.

Vikao je na nju, ali sve što je ona mogla bilo je da se nasmeši.

„Isla, vrati mi se. Vрати se.“

Prodrmao ju je, a ona je jedva osećala njegov dodir; jedva da je išta ostalo.

Telo joj se ukočilo.

Disanje joj je stalo.

Grim je zaurlao.

„Probudi se“, rekao je.

Glas mu je bio težak od očaja. Plakao je.

„Ako moraš, ponovo me probodi kroz grudi, samo se probudi.“

Želela je to.

Zaista jeste.

„Grim“, rekla mu je, dok je poslednji tračak njenog života napuštao telo.

Setila se onoga što joj je rekao.

Bol može biti koristan.

Bol je najjača emocija.

„Bol nije najjači“, rekla je.

A onda joj je srce zastalo.

ŽRTVA

Isla je uzela njegovu moć.

Grimove senke su prestale, a on je primio punu silinu Orova besa. Pao je na leđa. Isla nije znala kako ga udarac nije odmah ubio.

Niti kako je uspeo da se polako podigne, hvatajući dah. Ruka mu je poletela napred dok je pokušavao da ponovo prizove svoje senke.

Nije mogao.

Namrštio se i okrenuo prema njoj s takvom iskrenošću da je poželeva da se sruši na zemlju.

„Šta je ovo, srce?“ upitao je.

Plakala je, a on nije izgledao izdano — izgledao je slomljeno zato što ona plače.

Bolelo ga je što je ona uznemirena zbog toga što mu je ukrala moć, pripremajući ga za Orovu ruku koja će ga ubiti—

Nije mogla to da uradi.

Koncentracija joj je popustila.

Ipak, nije prekinula svoj stisak nad njegovom moći.

Oro je stvorio mač od Starling energije. Pucketao je od snage, a on ga je podigao iznad glave.

Grim neće moći da se odbrani.

Oslabila ga je.

Za samo jedan trenutak biće mrtav.

Biće mrtav.

Biće mrtav.

To je bio prvi put da je Isla videla Grima uplašenog.

Neposredno pre nego što je oštrica pronašla njegov vrat, zagrmio je:

„Ako ja umrem, ona umire.“

Nije se plašio čak ni sopstvene smrti.

Plašio se za njenu.

Njena smrt bila je ono što ga je činilo pomahnitalim, zbog čega je drhtao, vikao, širom otvorenih i očajnih očiju.

Oro se ukočio, samo nekoliko centimetara od toga da dokrajči Nightshadea.

„Ne“, šapnuo je Oro, ne verujući.

Bio je besan.

Shvatio je nešto što Isla još nije.

„Nisi.“

PRE

Ovo nije u redu, bila je Islina prva misao.

Nije trebalo da bude živa.

Njeno telo je to prepoznavalo.

Životna snaga bila joj je potpuno iscrpljena.

Otvorila je oči i nikada nije čula takav zvuk olakšanja.

Grim je klečao pred njom.

Njena ruka bila je u njegovoj.

„Srce“, rekao je. „Ovde si, srce.“

Kao da još uvek nije mogao da poveruje.

Bila je negde drugde.

A sada se vratila.

„Kako?“ upitala je.

Podigao je glavu i ugledala je suze u njegovim očima.

Lice mu je bilo prekriveno prljavštinom i krvlju, ali bio je tu, klečeći pred njom kao da je ona nešto čemu se treba klanjati.

„Umrla si“, rekao je, a ta reč mu je pukla u grlu.

Glas mu je bio hrapav, kao da je i on vrištao.

„Umrla si u mom naručju.“

Grim je zatvorio oči i suze su mu potekle.

Ostavile su tragove u prljavštini i sasušenoj krvi.

Isla je instinktivno posegnula prema njemu i obrisala ih.

Umrla je.

Da li su njeni ljudi bili dobro?

Da li je to što je dala svoju moć Grimu kroz nit koja ih je povezivala zaista uspelo?

Nije mogla da prevari smrt.

Ni Grim nije mogao.

Nije imalo smisla što je još uvek živa.

„Kako?“ upitala je ponovo.

NEDOSTAJUĆI DEO

„Vezala si je za sebe“, rekao je Oro, glasom koji je podrhtavao od besa. Od šoka.

Sada se setila. Grimovog objašnjenja od ranije. Znala je da vezati nekoga za sebe znači deliti život. Ne samo moć već i sam život. Jedno nije moglo da umre, a da ne ubije i ono drugo.

Zato, kada joj je strela tokom Centenniala raspolutila srce, nije odmah umrla. Ne samo zbog moći srca Lightlarka... već zato što ju je Grim održavao u životu.

„To je bilo samo privremeno rešenje“, rekao je Oro, glasom koji je podrhtavao od besa, ali i od straha.

Grim je klimnuo. „Drugi svet nudi trajno.“

To je bio razlog za ovaj rat. To je bio razlog za svu ovu smrt.

Setila se onoga što je Cleo rekla. U drugom svetu duše mogu ponovo da se uzdignu.

Hteo je da otvori portal kako bi joj spasao život.

Oro je oklevao, mač mu je još uvek bio u ruci. Ako ubije Grima, umreće i ona.

„Uradi to“, rekla je Isla, jer je bila spremna da umre ako će to spasiti sve ostale. Čak i ako su je većina njih još uvek mrzeli i smatrali pošasti ovog sveta. Baš kao što je Oro rekao da bi joj dao svoju moć, ona će njemu dati svoju, za slučaj da su pobunjenici bili u pravu.

Oro ju je pogledao i videla je strah, bes i razočaranje — razočaranje u samog sebe što nije dovoljno snažan da donese pravi izbor za svoj narod. Enya je bila u pravu. Isla ga je učinila slabim.

„Ne mogu“, rekao je, tako tiho da je jedva čula.

„Ubij ga“, rekla je, a glas joj je postajao histeričan. „Ubiće nevine ljude. Rekla sam ti za viziju. Ubiće decu. Ubiće mene.“

Grim ju je pogledao. „Srce...“, rekao je tako nežno. „Šta to znači?“

Ponovo je ugledala delove svoje vizije. Tamu koja sve proždire. Kožu koja klizi s kostiju. Kostiju koje se pretvaraju u pepeo. Smrt posvuda, a Grim stoji u njenom središtu—

Sada joj je delovala poznato.

Isla je počela da zamuckuje. „Selo. Ljudi. Njihova koža se topi s njih, senke. A onda je—ta tama ušla u mene—“

Ne.

Svet je utihnuo.

Vizija nije bila pogled u budućnost. Nije bila primer do kojih će granica Grim otići da bi je dobio.

Bila je sećanje.

A Grim nije bio taj koji je prizvao te senke, nije on bio taj koji je ubio stotine nevinih ljudi.

„Ja sam to uradila“, rekla je. „Ja sam to uradila.“

Videla je sebe kako se vraća na mesto na kojem se sve dogodilo, na mesto gde je ponudila svu svoju moć, ne znajući ni da je poseduje, kako bi spasla Grima.

Videla je selo, na obodu ožiljka. Sprženo. Tamo gde su nekada stajali ljudi — deca — sada su ostali samo njihovi obrisi.

Videla je sebe kako se ruši na zemlju, jecajući. Vrišteći: „Ja sam ovo uradila. Ja sam ovo uradila.“

Oro je sada bio pred njom, dlanovima joj obuhvatajući lice, izvlačeći je iz sećanja. „Ti nisi čudovište.“

Da li je to ono što je iznova i iznova govorila? „Ne određuje te jedna greška.“

Ali nije to bila samo jedna greška.

Isla je više puta koristila emocije da upravlja svojom moći. Neobuzdano. Čak i nakon što ju je Oro upozorio, nije uspevala da se zaustavi. Ponovila je to iznova i iznova.

Njoj se nije moglo verovati. Bila je nepromišljena, opasna, čudovište.

Enya je bila u pravu. Oro je zasluživao mnogo bolje.

„Skloni se od mene!“ vrisnula je. Pokušala je da se udalji, ali Oro ju je uhvatio za ruku. „Pusti me.“

Sada je shvatila kako je uopšte bilo moguće da ubije Ora. Samim tim što joj je bio blizu, bio je u opasnosti.

Nije imala kontrolu nad svojim emocijama. Nad svojom moći.

Ubiće ga. Jednog dana će je emocije savladati, ponovo će izgubiti kontrolu i ubiće ga. Sada je to videla tako jasno.

„Pusti. Me.“, zagrmela je, glas joj je bio promukao od suza koje su joj padale u usta.

Pokušala je da se istrgne, ali Oro se nije pomerio. Nije razumeo; nije znao koliko je opasna po njega—

Grimov glas kao da je zatutnjao kroz ceo svet kada je rekao:

„Pusti moju ženu.“

Eto ga.

Poslednji deo slagalice koji je nedostajao.

VEZANA

Ta reč, *žena*, otključala je vrata u njenom umu koja su tvrdoglavo bila zaglavljena.

Videla je. Ruke spojene, pred oltarom. A zatim, naslonjene na okvir kreveta.

Videla je mesece patnje i krivice zbog toga što je ubila toliko nevinih ljudi. Videla je sebe kako moli Grima da joj oduzme sećanje na ono što je učinila. Videla je kako on to odbija.

Sećanja su promicala, sve dok se nisu zakačila za još jedan, poslednji trenutak. Videla je sebe u svojoj Centennial haljini. Gledala je kako Grim vadi ogrlicu iz džepa i pruža joj je. Na njoj je bio najveći crni dijamant koji je ikada videla.

„U Nightshadeu, umesto prstenja, poklanjamo ogrlice“, rekao je. „Trebalo je da ti je dam ranije. To je znak naše posvećenosti. Kada ti je stavim, nosićeš je zauvek. Samo tvojom smrću biće oslobođena.“

Videla je sebe kako se osmehuje i govori mu da joj je stavi. Videla je kako pomera kosu, oslobađajući mu put.

Umesto da joj je zauvek zakopča, videla je kako je vraća u džep.

Čula je kako kaže: „Molim te, srce, oprosti mi zbog ovoga.“

Gledala je kako joj se na licu pojavljuje spoznaja dok je govorila: „Grim, ne—“

Ali već je bilo gotovo.

Gledala je kako joj oduzima sećanja, vraća joj zvezdani štapič i šalje je nazad u Wildling kraljevstvo.

Isla je znala šta se dogodilo posle toga.

ISTINA

Oro ju je pustio. Nije znala da li je to bilo od šoka, gađenja ili zato što ju je konačno poslušao.

Jednog od njih ćeš ubiti. U to nema sumnje.

Sa bojišta su dopirali krici; moć je talasala kroz vazduh.

Niotkuda se pojavilo još drekova, krešteći. Strele su proparale nebo i stvorenja su padala, ali bilo ih je previše. Jednog po jednog obarali su Skylinge. Bespomoćno je gledala kako još Skylinga pada s neba, beživotno ili u komadima.

Smrt. Toliko beskorisne smrti. Bol i krv obojili su ostrvo. Zbog toga se setila onoga što je uradila. Onoga što je uradila—

Glas joj je podrhtavao.

„Ako pođem s tobom, hoćeš li otići? Hoćeš li zaustaviti napad?“, upitala je.

„Ne“, rekao je Oro, ta reč zvučala je poput molbe.

Grimov odgovor stigao je odmah.

„Da.“

Pružio je ruku, na isti način na koji je to učinio bezbroj puta ranije, a odjek tog pokreta zatreperio je u njenom umu.

Isla je posegnula za Grimovom rukom. Bila je čudovište, baš kao i on. Morala je da se udalji od Ora i ovog ostrva.

Pogledala je Lynxa, a Grim je rekao: „Ne brini, i on ide s nama.“

Gledala je kako njen leopard nestaje.

„Nemoj“, rekao je Oro. Glas mu je pukao na toj jednoj reči.

Znala je da je neće pustiti. Nije razumeo; nije znao za proročanstvo. Mislio bi da postoji drugi način.

Zato se, pre nego što je Grim mogao da ih portalira u Nightshade, okrenula i rekla:

„Volim te, Oro.“

Čvrsto je sklopila oči. Osetila je kako joj suze klize niz lice. Uхватила je Grima za ruku.

„Ali volim i njega.“

A zahvaljujući svom flairu, znao je da je to istina.

